

הסבר מקדים לפני הקריאה

יש לקרוא קודם בעיון את כתב הערעור הפסלות השני, ע"א 6580/20, ורק אח"כ את ערעור פסלות זה.

עקב טעות מזכירות – רשום בנק לאומי כמשיב 2 במקום המשיבים אבי (אביגדור) טל והניה גודס

לשופטת עמיתה שרה דותן הועברו שני ערעורים של המערער בביהמ"ש המחוזי בת"א, והדיון בהם נקבע בתחילה לאותו יום, 14.9.20, כשלכל אחד מוקצבת חצי שעה, אחד אחרי השני.

ערעור אחד: ע"א 48661-03-19 הוא על פסה"ד של השופט מיכאל תמיר בת.א. 31253-04-14 **קירשנבאום נגד נציגות הבית בזל 43 ת"א.**

ערעור שני: ע"א 60400-02-20 הוא על פסה"ד של השופטת סג"נ סיגל רסלר-זכאי בת.א. 58594-03-14 **קירשנבאום נ' נציגות הבית בזל 43 ת"א ואח'.**

התבקשה פסילתה של השופטת עמיתה שרה דותן בשני הערעורים בביהמ"ש המחוזי, שהם שזורים זה בזה, וכוללות כמעט את כל אותן טענות, אותם בעלי דין ואותו בא כוח המשיבים (למעט המשיב 9 בע"א (ת"א) 48661-03-19 שמוצג ע"י עו"ד אחר).

לכן, שני כתבי ערעורי הפסלות (ע"א 5679/20 והערעור העוקב ע"א 5680/20) דומים עד כדי שוני בפניה לנשיא ביהמ"ש המחוזי בת"א כב' השופט איתן אורנשטיין, וסגנו לענייני ערעורים אזרחיים, כב' השופט שאול שוחט.

מאחר וערעור זה נכתב בזמן קצר מאוד יחסית ובלחץ זמן כבד, יתכנו בו מס' טעויות סופר (עקב ה"העתק-הדבק), **ולכן - יש לקרוא קודם בעיון את כתב הערעור הפסלות השני,**

ע"א 6580/20 ורק אח"כ את ערעור פסלות זה.

בית המשפט העליון

ע"א 6579/20

אילן קירשנבאום נ. נציגות הבית המשותף

ברח

תאריך הגשה: 17/09/20

בית המשפט העליון

המערער:

אילן קירשנבאום ת.ז. [REDACTED]
מרח' בזל 43 ת"א, מען להמצאה - ת"ד 16166 ת"א
נייד 052-890-3295

- נ ג ד -

המשיבים:

1. נציגות הבית המשותף ברחוב בזל 43, תל-אביב

2. אבי (אביגדור) טל, ת.ז. [REDACTED]

מרחוב [REDACTED]

3. הניה גודס, ת.ז. [REDACTED]

מרחוב [REDACTED]

ע"י ב"כ עו"ד אריה לוי, מנחם בגין 11 ר"ג
טל' 03-6245544 פקס 03-6245545

בית המשפט העליון
מדור בלתי מיוצגים

17-09-2020

נתקבל / נבדק

חתימה (9)

ערעור על דחיית בקשה לפסילת שופטת עמיתה שרה דותן

מוגש בזאת ערעור על החלטת כב' השופטת עמיתה שרה דותן מיום 23.8.20 שלא לפסול את עצמה בהליך ע"א 60400-02-20 קירשנבאום נ. נציגות הבית בזל 43 ת"א ואח' (להלן: ערעור מטרד המעלית), ומבוקש מביהמ"ש הנכבד להורות על העברת ההליך לשופט אחר שאיננו עמית.

ההחלטה מיום 23.8.20 הדוחה את בקשת הפסילה רצ"ב כנספת 1 (להלן: ההחלטה). ההחלטה כוללת בשגה ומבלבלת עובדות וטענות מערעור מקביל של המערער ע"א 48661-03-19.

בקשת הפסילה כולל נספחיה רצ"ב כנספת 2 (להלן: בקשת הפסילה).

הבקשה לצירוף תצהיר תומך והתצהיר שהוגשה למחרת בבוקר רצ"ב כנספת 3.

הבקשה שהוגשה ביום 27.2.20 לכב' נשיא ביהמ"ש המחוזי ת"א איתן אורנשטיין ולסג"ל לענייני ערעורים כב' השופט שאול שוחט רצ"ב שלא למנות את השופטת אביגיל כהן ואת הרשמת רחל ערקובי רצ"ב כנספת 4. הבקשה מדברת בעד עצמה לאור ההתנכלויות הקשות של מותבות אלו למערער.

לשופטת עמיתה שרה דותן הועברו שני ערעורים של המערער, והדיון בהם נקבע בתחילה לאותו יום, 14.9.20, כשלכל אחד מוקצבת חצי שעה, אחד אחרי השני.

ערעור אחד, ע"א 48661-03-19 על פסה"ד של השופט מיכאל תמיר בת.א. 31253-04-14 קירשנבאום נגד נציגות הבית בזל 43 ת"א, (להלן: ערעור מטרד המעלית, הליך מטרד המעלית).

והערעור השני בו מוגש ערעור זה הוא על פסה"ד של השופטת סג"נ סיגל רסלר-זכאי בת.א. 58594-03-14 קירשנבאום נ' נציגות הבית בזל 43 ת"א ואח', ע"א 60400-02-20 (להלן: **ערעור נזקי הרטיבות, הליך נזקי הרטיבות**).

שני הערעורים שזורים זה בזה, מדובר באותה שופטת עמיתה, אותן טענות, אותם בעלי דין ואותו ב"כ המשיבים ביחס לע"א (ת"א) 48661-03-19 קירשנבאום נ' נציגות הבית בזל 43 ת"א ואח'.

ההחלטה הומצאה למערער ביום 7.9.20 (לאחר פגרת הקיץ).

ואלו נימוקי הערעור:

1. המערער קורא שוב לכב' הנשיאה לקבוע סנקציות כלפי שופטים שכותבים אי אמת ביועין בהחלטות ופסקי דין בכוונה תחילה ומתוך מטרה, שכן ככה אי אפשר לנהל משפט בישראל.
2. המערער חוזר וטוען, כמפורט חלקית בנספחי נספח 4, שמערכת המשפט מתנכלת לו ע"י נקמנות שיפוטית כי לא הסכים לפשרות, וככל הנראה ע"פ מאגר השמות שמחזיקה הנהלת בתי המשפט על אזרחים שהביעו ביקורת על מערכת המשפט ברשתות החברתיות, וכי שמם מועבר לשופטים הדנים בעניינם, כך גם ע"פ פרסומים מלפני כשבועיים בתאגיד השידור הממלכתי "כאן".
3. כמו כן, המערער חוזר על טענתו מע"א 3399/20 לפיה הוא מאמין שכב' הנשיאה וקודמתה מכירות את שמו וענייניו, שכן מזה כ-8 שנים הוא קורבן להטיות משפט, התנכלות, נקמנות שיפוטית, ושיבוש הליכי משפט קשים החוזרים על עצמם באופן שיטתי, מכוון, מתוכנן ועקבי, וללא כל חשש וללא כל מורא מהחוק ומערכאות הערעור ולא סביר שמעשים והכרעות כאלו בענייניו ע"י כל שדרת השיפוט של מדינת ישראל בכל הערכאות, נעשו ונעשים ללא ידיעתן של נשיאות ביהמ"ש העליון.
4. המערער טוען שמערכת המשפט לרבות ביהמ"ש העליון וכב' הנשיאה מנועים בעצמם עקב ניגוד עניינים מלדון בערעור זה הכולל טענות נגד הסדר שופטים עמיתים, שכן עליהם לדון בהסדר שהוא נוח למערכת המשפט ומרכזי מבחינתה, ולא יוכלו לקיים דיון נטול פניות וע"פ סעי' 6 לחוק יסוד: השפיטה, אם בכתב ואם בעל פה, תוך שמירה על אובייקטיביות וניטראליות הנדרש ומתבקש, ובמיוחד כשהשופטת עמיתה שרה דותן מונתה ע"י כב' הנשיאה הנוכחית עצמה.
5. לפיכך, נדרש גוף חיצוני ובלתי תלוי במערכת המשפט, אובייקטיבי וניטרלי ושאינו קשור לה בשום צורה, למתן פס"ד בערעור פסלות זה.
6. מבוקש לכתוב בפסה"ד במפורש שהשופטת דותן הורתה למערער להפחית את כתב הערעור על פס"ד בן 18 עמ' ועל 11 החלטות ביניים מ-40 עמודים ל-10 עמודים בלבד, כי מדובר בדבר מהותי.

חקיקה רלוונטית – שכרו של שופט עמית:

7. שופט שפרש לגמלאות בגיל 70 ניתן למנות כשופט עמית עד גיל 75 (סעי' 10א לחוק בתי המשפט).

8. ע"פ תשובת המדינה למערער מיום 6.8.20 במסגרת חוק חופש המידע (נספח 3 לנספח 2) שכר שופט עמית נקבע בהחלטת גמלאות לנושאי משרה ברשויות השלטון (נושאי משרה שיפוטית ושאייריהם), התשמ"א-1981.

9. ע"פ תשובה הנהלת בתי המשפט מיום 25.8.20 לשאלת המערער, "שכר שופט עמית של בית משפט מחוזי/שלום/עבודה יהא 303 ₪ לכל שעת דיון בתוספת קבועה של דמי הכנה וכתובה בשיעור של 10% מסכום הבסיס. קרי, 333.30 ₪ לכל שעת דיון".

10. כלומר, עבור הליך ערעור שבו התקיים דיון בין חצי שעה והשופט עמית התכוון וקרא וכתב פס"ד במשך 3 שעות, הוא יקבל שכר כולל של 166 ₪ $(303/2 + 10\%)$.

בסיס עובדתי:

התנהלות כב' השופט עמית גדעון גינת (בימ"ש מחוזי-ת"א):

11. לאחר הגשת בקשת הפסילה לכב' השופטת עמיתה דותן, נזכר המערער שהיה לו הליך נוסף בפני שופט עמית, הוא השופט עמית גדעון גינת, במסגרת ע"א (ת"א) 59817-10-15 קירשנבאום נ' קינן.

12. גם במסגרת ע"א (ת"א) 59817-10-15 הגיש המערער ביום 28.10.15 בקשה מנומקת לקבלת ראיות נוספות בערעור שהייתה צריכה להתקבל במלואה לאור הדין לפיו יש לקבל ראיות נוספות ההופכות את פסה"ד, וכי פס"ד שהתקבל במרמה דינו להתבטל. הבקשה בת קצת מעל 14 עמודים, נתמכת בתצהיר, וכוללת 16 עמ' של 8 נספחים ותקליטור דיון ההוכחות. המשיבה הגישה תגובה ללא תצהיר למרות הוראה מפורשת של ביהמ"ש להגיב ע"פ התקנות, והמערער הגיש תשובה בת שני עמודים.

13. השופט עמית גדעון גינת נתן החלטה ביום 28.12.15 "כל בקשות הביניים ידונו במעמד הצדדים במועד הקבוע לשמיעת הערעור בע"פ", למרות שההחלטה צריכה להינתן לפני הגשת תיק המוצגים ועיקרי הטענות. יתרה מכך, הבקשה כלל לא נדונה במסגרת הדיון בערעור ביום 14.3.16.

14. בדיון ביום 14.3.16 שארץ קצת פחות מחצי שעה וללא הפסקה, השופט עמית גינת לא היה בקיא כלל בתיק, לא ידע עובדות בסיסיות, שאל שאלות לא ענייניות וחסרות כל רלוונטיות ובעניינים שכלל לא היו במחלוקת, לא קוים דיון אמיתי ומהותי בטענות המערער, התעלם מהבקשה לקבלת ראיות נוספות ולא דן בבקשות תלויות ועומדות של המערער, למערער לא ניתנה ההזדמנות נאותה לטעון את טענותיו ולהשיב למלוא עיקרי הטענות של המשיבה, ורוב הדיון המערער ענה לשאלות השופט עמית גדעון גינת שנראה היה שהוא לומד את פרטי התיק תוך כדי הדיון.

15. לקראת סוף הדיון השופט עמית גינת הציע למערער להסכים לדחיית הערעור, למרות שעל פי כל דין, הבקשה לקבלת ראיות נוספות בערעור והערעור צריכים להתקבל. המערער לא הסכים מתוך מחשבה ואמונה שהשופט עמית גדעון גינת יקרא את מכלול התיק ועיקרי הטענות בטרם מתן פס"ד, יקבל את הראיות הנוספות לאור הדין הברור והקיים, ויקבל את הערעור במלואו.

16. מהתנהלות הדיון ומפסק הדין **שניתן באותו יום בו התקיים דיון**, 14.3.16, עולה חשש ממשי שהשופט עמית גינת לא קרא בכלל את התיק גם בטרם כתב את פסה"ד שלא מזכיר את הנימוקים והטענות הבסיסיות ביותר של המערער, והתעלם ממכלול נימוקי הבקשה המהותיים לקבלת הראיות הנוספות ומהדין, דחה את הערעור וחייב את המערער ב-10,000 ₪ הוצאות.

17. לאור התעלמות השופט עמית גדעון גינת מהדין הידוע, הגיש המערער בר"ע לביהמ"ש העליון (רע"א 4803/16). המערער לא ידע אז שהשופט עמית גדעון גינת מקבל על כל עבודתו בתיק כ-165 ₪, ולכן אין לו כל אינטרס להשקיע חלק מזערי מהזמן המינימלי הדרוש לעשיית עבודת השיפוט.

18. רע"א 4803/06 נדחתה תוך טעויות עובדתיות שתוקנו לבקשת המערער, וכשמהחלטה נשמטו עובדות וטענות מרכזיות, כמו, שבעל החנות שחזר בו מתצהירו היה עד מטעם המערער, וכי ההקלטות שנתבקשו כראיות הנוספות בערעור הופכות את פסה"ד, ולא דנה בהתעלמות השופט עמית גינת מהדין לפיו יש לבטל פס"ד שהושג במרמה, ולא נמקה את דחיית נימוקי המערער למתן רשות ערעור בגלגול שלישי, וללא עריכת איזון בין הליכי המערער לבין הסכנה לציבור באישה שמרמה אנשים, משקרת לשופטים בפנים ומדיחה לעדות שקר את בתה הצעירה בת ה-16-17.

התנהלות השופט עמית משה סובל (בימ"ש שלום-ת"א):

19. עניין ניגוד עניינים בו מצוי שופט עמית חזר על עצמו בהליך בפני השופט עמית משה סובל ברע"צ 39754-09-17 **קירשנבאום נ' טל ואח'** (6.12.17) שהיה ערעור מורכב בגין הטיית משפט וכתובת אי אמת ביועץ של רשמת הוצל"פ, עיוותי דין קשים, והתעלמות מעובדות, מראיות ומטענות.

20. עיקרי הטיעון ותיק המוצגים של שני הצדדים היו רחבי היקף וכללו חומר רב לאור הפרוט הרב הנדרש ע"פ דין כשנטענות טענות כוונה וזדון שנעשו כדי לדחות את בקשת המערער בכל מחיר.

21. הדיון בערעור החל בכניסת השופט עמית משה סובל, הוא התיישב על כסאו, ומבלי בכלל לדבר עם מי מהצדדים אפילו מילה אחת, החל להקריא לקלדנית את המילים **"המערער חוזר בו מכל טענותיו..."** ומבלי שהמערער הוציא בכלל מפיו אפילו מילה אחת. המערער אמר לשופט עמית סובל שאין זה כך, וכי המערער עומד עד כל טענותיו (הכל הוצהר בתצהיר העדות הראשית של המערער בת.א. 8559-12-17, ולא נסתר ולא הוכחש).

22. **גם השופט עמית משה סובל לא ידע עובדות וטענות בסיסיות ביותר בתיק**, והחל לאיים על המערער כדי שיסכים לפשרה, כי גם הוא, כשופט עמית, נמצא בניגוד עניינים מאחר ואיננו מקבל תגמול על הכנה וכתובה. ולכן, כדי להימנע מקריאה, וכדי לתת פס"ד ללא כתיבה, איים קשות על המערער, שפחד מאוד שאם לא יסכים, השופט עמית סובל יחזור על התנהלות השופט מיכאל תמיר בת.א. 31253-04-14 (בגינו נפתח תיק ההוצל"פ), ועל התנהלות הרשמת קליין יונה, ויתנכל למערער, ולכן המערער נאלץ להסכים לפשרה. הכל בתצהיר העדות הראשית של המערער בת.א. 8559-12-17.

23. ואכן, כפי שאכן התברר אחר כך, השופט עמית משה סובל והשופטת (בתוארה אז) רחל ערקובי התנכלו קשות למערער במסגרת בקשתו לעיכוב ביצוע/הליכים כמפורט **בנספח 1 של נספח 2**.
24. לשופטת (היום רשמת בימ"ש מחוזי ת"א) רחל ערקובי היסטוריה של התנכלויות קשות למערער (ראו נספח 2 לנספח "ז" לנספח 4), כפי שבאו לידי ביטוי גם בהחלטתה לבקשת המערער להפחתת עירבון בסך 10,000 ₪ שקבעה השופטת אביגיל כהן בבר"ע רע"א 23116-04-19 **קירשנבאום נ' נציגות הבית בזל 43 ת"א ואח'**, שהגיש על החלטות השופטת רסלר זכאי המבטלות הקלטת דיונים שכבר אושרו. כתב הבר"ע כלל 4 עמודים ועוד 9 עמודי נספחים (חלק גדול החלטות פתקית), בדין ידוע, ובפני אותה שופטת שכבר קיבלה בר"ע דומה בין הצדדים (רע"א (ת"א) 36628-01-17).
25. הבקשה להפחתת עירבון היא בת 3 עמודים, והחלטת הרשמת ערקובי ניתנה באותו יום וללא תגובת המשיבים, תוך שהיא משמשת כבאת כוחם וטוענת בשמם, למרות ש"חלילה לו, לשופט להיהפך לפרקליטיהם של הצדדים לעשות מלאכתו של אחד מהם" (ע"א 207/51 "אגד" נ' ברנדס, 1099), וכללה קביעות הפוכות לשכל הישר ולעובדות ולדין שהובאו בפניה, התעלמה מעובדות ומטענות בסיסיות שבבקשה, ועיוותי דין קשים וכתובת עובדות שאינן אמת. הבקשה רצ"ב **כנספח 3 לנספח 4**. החלטת הרשמת ערקובי רצ"ב **כנספח 4 לנספח 4**.
26. כתב הערעור בע"ר 50439-04-19 על החלטת כב' הרשמת ערקובי היה פשוט מאוד, וכלל בסה"כ 4 עמ' בדין ידוע זה שנים רבות.
27. בערעור ע"ר 50439-04-19 **קירשנבאום נ' נציגות בזל 43 ת"א ואח'**, דנה השופטת עמיתה שרה דותן. הרשמת רחל ערקובי מונתה לרשמת בביהמ"ש המחוזי זמן קצר קודם לכן.
28. המערער הגיש בתום לב בקשה למתן פס"ד ללא דיון מיותר בערעור לאור הדין הברור והידוע וכי מדובר בהליך שהיקפו כמו בקשת ביניים קטנה בהן לא נערך דיון, אך השופטת עמיתה דותן דחתה את הבקשה, והיום המערער מבין למה, **שהרי ללא דיון היא לא משתכרת כלל**.
29. מהרגע הראשון בדיון (28.5.19) היה ברור למערער שכב' השופטת עמיתה שרה דותן הגיעה לדיון במטרה מראש לדחות את הערעור ולחייב את המערער בהוצאות. השופטת עמיתה דותן לא ידעה עובדות וטענות בסיסיות בתיק, לא נתנה למערער לטעון את מלוא טענותיו ולהסביר לה שהיא טועה, ומיהרה לכתוב בסוף הדיון פס"ד קצר שאין בו כמעט שורה אחת נכונה ואמת, ותוך חיובו בהוצאות גבוהות למרות שע"פ כל דין, **הערעור היה צריך להתקבל במלואו**.
30. פסה"ד כולל טעויות וכתובת אי אמת ברמה מופרכת וחסרת הגיון לחלוטין, ומדובר בשופטת בכירה שכינה כסגנית נשיא בימ"ש השלום בת"א ושופטת מחוזית בכירה.
- פירוט הטעויות של השופטת עמיתה דותן בפס"ד בע"ר 50439-04-19 רצ"ב **כנספח 2 של נספח 2**

31. להמחשה, כתב הבר"ע ברע"א (ת"א) 23116-04-19 הוגש ביום רביעי 10.4.19, והבקשה להפחתת העירבון הוגשה ביום שני 15.4.19, ובאותו יום, 15.4.19, נתנה הרשמת רחל ערקובי את ההחלטה.

32. אז איך יתכן שבמהלך 5 ימים קלנדיים, שבהם רק 3 ימי עבודה, המערער יגיש 125 בקשות ושתינתנה 200 החלטות? במילים אחרות, האם יתכן שהמערער הגיש לכאורה יותר מ-41 בקשות ביום בממוצע, ושניתנו בעניינו באותם 3 ימים יותר מ-66 החלטות ביום בממוצע?

33. כי זה מה שכתבה בעצם השופטת (עמיתה) שרה דותן בפסה"ד בע"ר (ת"א) 50439-04-19:

"בהתייחס לגובה העירבון, אכן בית המשפט אמור לאמוד את העירבון תוך התחשבות בהיקף ההליך אולם, יש להתחשב גם במספר ההליכים המוגשים על ידי בעל הדין המסוים. בעניינינו, המערער הגיש 125 בקשות וניתנו בעניינו 200 החלטות של בית משפט. בנסיבות אלה, צדקה כב' הרשמת בכך שסברה שיש לחייב את המערער בהפקדת ערבון בסך 10,000 ש"ח"

34. ואיך יתכן שהרשמת רחל ערקובי "תצדק" בטענה שכלל לא הובאה בפניה (ושגם לא קיימת) שכן החלטת ערקובי ניתנה בכלל באותו יום וללא תגובת הצד שכנגד, ואפילו לא מוזכרת בהחלטה, ושהיא לא ידעה בכלל על קיומה.

35. בע"ר 50439-04-19 הייתה השופטת עמיתה דותן בניגוד עניינים חריף, שכן היא לא משתכרת כמעט על הכנה וכתובה, והדבר ניכר בבירור מההחלטה בבקשת המערער ליתן פס"ד ללא הדיון, מהדיון עצמו ומפסה"ד.

תיאור כתבי הערעור בשני הערעורים – ערעור מטרד המעלית וערעור נזקי הרטיבות:

36. שני הליכי קמא, הליך מטרד המעלית (ת.א. 31253-04-14) בפני השופט מיכאל תמיר, והליך נזקי הרטיבות (ת.א. 58594-03-14) בפני השופטת סג"נ סיגל רסלר-זכאי, נוהלו ופסקי הדין נכתבו באופן שנועד לוודא שיוגשו ערעורים ובידיעה שהם ידחו, כעולה בבירור מכתבי הערעור.

37. שופט (תמיר) שכותב בפסה"ד שהמערער הגיש 80 בקשות כשהוא יודע שזאת איננה האמת ואף לא קרובה לה, ומתוך כוונה להכפיש ולהשמיץ את המערער, שכן המערער הגיש 27 בקשות בלבד, חלק גדול בהסכמה בגלל ההידרדרות הקשה במצבה של אימו, ומוציא את דברי המומחה מהקשרם כדי לדחות את התביעה, ונותן פס"ד בעילה אחרת לגמרי מזו שנתבעה, ופוסל בניגוד מוחלט לדין ובשרירותיות וללא כל בסיס עובדתי ומשפטי את כל תצהיר העדות הראשית וראיותיו של המערער ומבטל החלטה קודמת על סיכומים בכתב, כשהוא יודע שלמערער אין בכלל סיכומים, וכל זאת 12 ימי עבודה לפני דיון ההוכחות, ומטיל בנוסף על המערער מטלות תובעניות, וקובע עדויות בע"פ כשהמערער הלא מיוצג לא יודע מי בכלל יעיד עד יומיים לפני הדיון, ומה יעיד כל עד בפועל, וכשהוא יודע שלמערער אין סיכוי להגיע מוכן לדיון ההוכחות

ועם סיכומים, הוא שופט שמכשיל את התובענה בכוונה תחילה ובזדון, ומדובר בקצה קצהו של הקרחון של מה שהתחולל באותו הליך.

38. התביעה בהליך מטרד המעלית הוכשלה באופן שיטתי, מכוון ומתוכנן ע"י פגיעות מכוונות ובזדון במישור הדיוני והטיות משפט בדיון המהותי והמערער חויב ב-60,000 ₪ הוצאות.

39. כתב הערעור בן 52 עמודים על פס"ד בן 28 עמ' ועל 22 החלטות ביניים, חלקן בני מספר עמודים (עד 9), בגלל מורכבות ההליך והנושאים הנדונים בו, ובגלל התנהלות הדיונים, ובגלל התנהלות השופט תמיר כמפורט חלקית לעיל, הטיות משפט קשות וחמורות העולות כדי הפרת אמונים ושיבוש הליכי משפט, וטעויות ועיוותי דין ומתן החלטות ופס"ד הכוללים גם סתירות רבות, ואפילו שני באי כוח הנתבעים טענו שהם נמנעים מלטעון טענות על ההליך מחשש שהשופט תמיר יפסול עצמו.

40. גם עוה"ד הלל ברק שייצג את המערער בתחילת ע.א.ש. 28194-10-16 קירשנבאום נ' נציגות הבית בזל 43 ת"א ואח' (בקשה להארכת מועד) טען טענות דומות לאחר שקרא את התיק, לפיהן פסה"ד שזור כולו בטעויות כמעט על כל צעד ושעל, ואין בו כמעט נושא אחר ממנו לא הושמטו מפסה"ד עובדות וטענות מהותיות ומשמעותיות ביותר, תוך טעויות קשות מאוד בעובדה ובדין, וכי מסיום פרק טענות הצדדים ועד סופו, אין כמעט סעי' אחד בפסה"ד שאין בו טעות והוא אף סותר את עצמו פעם אחד פעם, ומדובר על 17 מתוך 28 עמודי פסה"ד, וזאת לאחר שהשופט תמיר טען שקרא את כל התצהיר והראיות שפסל ולכן אמור לדעת שהתביעה הוכחה במלואה.

41. ברור ששופט שמתנהל כמו השופט תמיר לא חושש כהוא זה מהדין ומערכאת הערעור. ואפילו ב"כ הנתבע 9 הסכים עם המערער שנעשו בהליך קמא דברים שהם "לא בסדר".

42. בכתב הערעור המערער טוען לפסלות השופט תמיר, וע"פ דין יש צורך במתן פרטים רבים להוכחת כוונה, וכשטענות לפסלות שופט לאחר מתן פס"ד נדונות ע"י ערכאת הערעור (ע"א 3230/14 פלוני נ' קיבוץ מעברות (7.9.15)).

43. חיסרון הכיס המצטבר של המערער בהליך מטרד המעלית והערעור מסתכמים בכ-300,000 ₪.

44. בהליך נזקי הרטיבות, שתי השופטות, כב' השופטת הבכירה דורית קוברסקי וכב' השופטת סג"נ סיגל רסלר זכאי התנהלו בדומה לשופט מיכאל תמיר, וכתב הערעור המשובש שהוגש (בגלל תקלות במחשב המערער) בן כ-40 עמ' על פסה"ד בן 18 עמודים ועל 11 החלטות ביניים, ומוכיח גם הוא כתיבת אי אמת בידעין, ובעיקר של כב' השופטת רסלר זכאי, הטיות משפט קשות מאוד העולות גם הן כדי הפרת אמונים ושיבוש הליכי משפט כמעט בכל שורה ופסקה בפסה"ד ובהחלטות, ופסלות השופטת סג"נ סיגל רסלר זכאי ברורה.

45. שופט שמתנהל כמו כב' השופטות קוברסקי ורסלר זכאי לא חושש שהוא זה מהדין ומערכאת הערעור. ואכן, למשל, השופטת קוסברסקי התעלמה במפגין מהוראה מפורשת שניתנה לה ע"י ביהמ"ש המחוזי בפסה"ד ברע"א 14107-06-15 **קירשנבאום נ' נציגות הבית בזל 43 ת"א ואח'.**

46. שופטת (רסלר-זכאי) שממנה ביודעין ובמכוון אינסטלטור במקום מהנדס קונסטרוקציה למרות שנתבע סעד מפורש למינוי מהנדס קונסטרוקציה, ושהמומחה מטעמה שיקר פעם אחר פעם, והוגשו כ-3 בקשות לפסילתו אותן דחתה השופטת תוך התעלמות מהטענות גופן ומעדי המערער ומנעה את חקירתם תוך הטיות משפט קשות, ומונעת מהמערער לחקור את הנתבעים בעניין בו שתי ערכאות הערעור (מחוזי ועליון) כתבו ששמורה למערער הזכות לחקור את הנתבעים בעניין העלמות עשרות אלפי השקלים מחשבון הבנק ללא כל ראיות תשלום, **וידעת** שהמומחה מטעמה שיקר במצח נחושה בחוות דעתו בעניין צילומי הווידאו והתמונות שערך בדירת המערער, וכותבת בפסה"ד שקר פוזיטיבי מהותי ביודעין כדי להכפיש ולפגוע במהימנות המערער, ונתנה במהלך כל ההליך החלטות **ביודעה שהן מנוגדות לחלוטין לדין**, והחליטה ללא כל סיבה וללא כל נימוק ש"היא לא תדון" בכ-40% מהתביעה "סתם ככה" למרות ששולמה אגרה, וכשהיא פוגעת במכוון בזכויות המערער בדיון ההוכחות ובמיוחד בחקירת המומחים, **וגם כאן מדובר בקצה קצהו של הקרחון**, היא שופטת שלא חוששת שהוא זה מערער, ולהפך, מוודאת שיוגש ערעור על עיוותי דין מכוונים, שיטתיים ומתוכננים, וגם יודעת שהערעור ידחה, וכדי שלמערער יגרמו הוצאות נוספות ושיפסקו לחובתו הוצאות, כפי שפעלה גם בהליך קמא.

כתב הערעור בערעור נזקי הרטיבות (ללא נספחיו) רצ"ב **כנספח 5.**

47. המערער מתקן את הערכתו (יחסית לבקשת הפסילה) ומעריך את חיסרון הכיס שלו המצטבר שלו בהליך ת.א. 59594-03-14 ובערעור עליו בכ-350,000 ₪.

48. המערער טוען שגורמי החקירה בישראל חייבים לחקור את התנהלות הליך נזקי הרטיבות, ואיך הליך פשוט מגיע ל-7 ברע"ות לבימ"ש מחוזי **ששתיים התקבלו**, ו-4 ברע"ות לביהמ"ש העליון.

הפניה לנשיא ביהמ"ש המחוזי בת"א וסגנו שלא למנות את השופטת אביגיל כהן והרשמת רחל ערקובי לדון בענייניו של המערער:

49. לאור ההתנכלויות הקשות מאוד כלפי המערער מצד כב' השופטת אביגיל כהן ומצד כב' הרשמת (ועוד בתפקידה כשופטת בימ"ש השלום) רחל ערקובי, כמפורט חלקית בנספחי נספח 4, פנה המערער לכב' נשיא ביהמ"ש המחוזי בת"א, איתן אורנשטיין, ולסג"ל לענייני ערעורים כב' השופט שאול שוחט בבקשה שלא למנות את השופטת אביגיל כהן ואת הרשמת רחל ערקובי לדון בענייניו, והביא לידיעתו את התנכלותן המתמשכת כלפיו, והבקשה מדברת בעד עצמה.

50. אין כל פסול בלפנות למנהלי ביהמ"ש בבקשה שלא למנות מותב מסוים כמו שאין פסול בלפנות למנהל בית חולים ציבורי בבקשה שלהיות מטופל ע"י רופא אחר מאשר רופאים שהתרשלו בטיפול במבקש. ביהמ"ש הוא גוף של המדינה, ואמור להיות קשוב לאזרחים הבאים בפניו.

51. הבקשה נדחתה בנימוק שהעניין נקבע ע"פ יומן העבודה של ביהמ"ש.
52. המערער לא ידע אז שהשופטת עמיתה דותן לא משתכרת בעצם על שעות הכנה וכתובה ולכן האפשרויות שכתב בבקשה הן אלו שעלו אז בדעתו.
- התנהלות כב' השופטת עמיתה דותן בשני הערעורים, מטרד המעלית ונזקי הרטיבות:**
- פרשת הבקשה לקבלת ראיות נוספות בערעור:**
53. ביום 30.4.20 הגיש המערער בקשה לקבלת ראיות נוספות בערעור ולהקלטת הדיון בערעור הנתמכת בתצהיר ובאסמכתאות כנדרש - רשימת הראיות הנוספות שחובה לציין שרק היא בת מעל 15 עמ', כתבי הטענות, ואת החלטת השופט תמיר שפסלה את תצהיר וראיות המערער שהיא עצמה בת 9 עמ' וכוללת עשרות נימוקים וטענות חסרי כל בסיס עובדתי ומשפטי, שאותה צרף עו"ד אריה לוי עצמו לתגובתו דבר המעיד על הרלוונטיות שלה.
54. מאחר והשופטת עמיתה דותן לא משתכרת כמעט על שעות הכנה וכתובה, ולכן בניגוד עניינים חריף, היא סירבה לדון בבקשה והורתה למערער ביום 3.5.20 להגישה מחדש ב-10 עמ' **כולל** נספחים ותצהיר, **למרות שברור שזה בלתי אפשרי לאור מס' הטענות והנספחים החינניים**.
55. המערער נאלץ להגיש את הבקשה שוב ביום 17.5.20, ללא נספחים וכשהבקשה היא גם התצהיר. וביום 26.5.20 הגיש עו"ד אריה לוי את תגובתו בת 22 עמ' ללא תצהירים תומכים, כשלטענותיו הצטרף עו"ד טננבוים, והמערער הגיש את תשובתו ביום 7.6.20. שני באי כוח הנתבעים כתבו שקרים פוזיטיביים בתגובותיהם, **והמערער הוכיח זאת בתשובתו ובנספחיה**. הבקשה לקבלת ראיות נוספות בערעור רצ"ב **כנספח 6**. תגובת המשיבים 1-8 רצ"ב **כנספח 7**. תגובת המשיב 9 רצ"ב **כנספח 8**, התשובה (ללא נספחיה) אך עם תצהיר תומך רצ"ב **כנספח 9**.
56. אחת מטענותיו של המערער בבקשתו לקבלת ראיות נוספות היא, שע"פ הפסיקה, על ביהמ"ש לערער לבחון את הראיות הנוספות, ולבדוק אם יש בהן לשנות את מערך הזכויות בהליך.
57. המערער הבין שמשו לא תקין באופן סדרתי בהתנהלות השופטת עמיתה דותן, וביום 10.6.20 הגיש בקשה לפי חוק חופש המידע לבירור מבנה וגובה שכרה של השופטת עמיתה דותן, כשברור שלא ניתן לנהל הליך כדין כשפוגעים בזכויותיו ומונעים ממנו לטעון את טענותיו בערעור.
58. ברור שהשופטת עמיתה דותן מעוניינת להפחית לכמה שאפשר את זמן ההכנה והכתיבה, ואף לבטלם באופן כזה שתוכל להתנהל כמו בע"ר 50439-04-19, ולבוא לא מוכנה לדיון מבלי שקראה את התיק בעיון, אם בכלל, ותברר בדיון שברי עובדות וטענות ותכתוב בסופו פס"ד חסר כל קשר לעובדות ולדין המהותי, שכן היא משתכרת רק עבור שעות דיון.
59. לפיכך, השופטת עמיתה דותן נתנה ביום 28.6.20 שתי החלטות בשני הערעורים (מטרד המעלית ונזקי הרטיבות), לפיהן על המערער לקצר את שני כתבי הערעור ל-10 עמודים עם רווח של 1.5

בין השורות ולהגישם עד ליום 15.7.20, וכי שני הערעורים ישמעו באותו יום, 14.9.20, אחד אחרי השני במשך חצי שעה כל אחד, ובידיעה שהמערער אינו מיוצג ועובד במשרה מלאה ותובענית מבקשותיו הקודמות, וכי אין כל סיכוי שיוכל ויספיק לעשות זאת בזמן, שכן הוא איננו עו"ד ולא מיומן בצמצום עמודים כל כך אגרסיבי, וכמובן גם בלתי אפשרי.

60. ברור שהשופטת עמיתה דותן בהיותה שופטת בכירה בעלת ותק של עשרות שנים יודעת שהדרישה הצורנית בהחלטותיה מונעות מהמערער את יומו בביהמ"ש ולא מאפשרת לו לטעון חלק מזערי מטענותיו בשני הערעורים, ולמעשה, סותמות את פיו של המערער, והדבר משול להוראה להתקין מערבל בטון על אופניים, ומהווה הטיית משפט ופסלות השופט.

61. למערער נודע על ההחלטות רק ביום 19.7.20, והתברר שהן הונחו בלא שידע בתיבת הדואר ביום 13.7.20, שכן הדוור לא עולה עד לדירתו שבקומה הרביעית, ובגלל העבודה מהבית מאז 15.3.20 (מגפת הקורונה) המערער לא בודק כל יום את הדואר, וגם לא ציפה להחלטות אלו כי כתב ערעור מטרד המעלית הוגש כשנה וחצי קודם, ביום 20.3.19, וכתב הערעור בנזקי הרטיבות הוגש ביום 24.2.20, וכבר נקבעו המועד לדיון והמערער כבר תכנן את זמנו ומהלכיו, והיו לשופטת אביגיל כהן ולשופטת עמיתה דותן זמן רב להורות על קיצור כתב הערעור.

62. כב' המותב הקודם בערעור מטרד המעלית, אביגיל כהן היא שופטת מן המניין, ולא הורתה למערער לקצר את כתב הערעור.

63. לאור כך, ביום 29.7.20 הגיש המערער בקשה מנומקת בת 10 עמ' בה הסביר את מצבו התעסוקתי, וביקש בין השאר לעיון מחדש בהחלטה על צמצום העמודים שכן הדבר לא אפשרי ומשמעותה חסימת המערער מלטעון את טענותיו ומלקבל את יומו בביהמ"ש, ובמיוחד כשהיקף עיקרי הטענות נקבע ל-7 עמ', לנמק ולהבהיר אין ניתן לכלול ערעור על פס"ד בן 18 עמ' ועל 11 החלטות ביניים ב-10 עמ', ולכן להגדיל את היקף עיקרי הטענות ל-25 עמ' ולהתיר להגיש כתב ערעור בן 45 עמ' וכן להאריך את המועד להגשתו לאור ההמצאה המאוחרת, ולדחות את הדיון לאור כך ולהפריד את הדיונים. הבקשה מיום 29.7.20 (ללא נספחים) רצ"ב כנספח 10.

64. יום קודם, ביום 28.7.20 הגיש המערער בקשה מנומקת בת 10 עמ' בה הסביר את מצבו התעסוקתי, וביקש בין השאר לתת בדחיפות החלטה בבקשה לקבלת ראיות נוספות, שכן יש בה לשנות את כל מהלך הערעור ועיקרי הטענות ותיק המוצגים, וכן לעיון מחדש בהחלטה על צמצום העמודים שכן הדבר לא אפשרי ומשמעותה חסימת המערער מלטעון את טענותיו ומלקבל את יומו בביהמ"ש, ובמיוחד כשהיקף עיקרי הטענות נקבע ל-7 עמ' ונדחתה בקשתו להגדילם, וכן הארכת מועד לאור ההמצאה המאוחרת והמפתיעה של ההחלטה והצורך לחפש עו"ד שאולי יצליח כי המערער לא יודע איך אפשר להוריד מ-52 עמ' ל-10 עמ', וכן ביקש הבהרה והנמקה איך ניתן לצמצם ל-10 עמ' ערעור בן 52 עמודים על פס"ד בן 28 עמ' ועל 22 החלטות ביניים, שאחת מהן בת 9 עמ' שבה פסל השופט תמיר את תצהיר המערער וכל ראיותיו, ורק

היא דרשה 5 עמודים בבקשה לקבלת ראיות נוספות, וכי השופטת עמיתה דותן יודעת שהדבר בלתי אפשרי.

65. כמו כן, המערער ביקש הארכת מועד להגשת כתבי הערעור שכן אין באפשרותו לצמצם שני כתבי ערעור בפרק זמן קצר כל כך, וכשידוע שצמצום עמודים גוזל זמן רב מאוד, כדברי הנשיא לשעבר ברק "צר לי על אורכו היתר של פסק הדין, אך לא עמד לרשותי זמן מספיק לכתב פסק-דין קצר יותר" (בג"צ 428/86 ברזילי נ' מדינת ישראל, 586).

66. ביום 30.7.20 נתנה השופטת דותן החלטה רק בערעור נזקי הרטיבות ובה דחתה בקביעה ללא כל נימוק: "הבקשה נדחית אין הצדקה בתיק זה להגשת כתבי טענות של עשרות עמודים", בלא להתייחס לשאר העתירות בבקשה, וקים חשש ממשי שלא קראה כלל את הבקשה ולא את כתב הערעור, שכן אחרת לא הייתה כותבת דבר כזה, כי היא לא מתוגמלת על הכנה (קריאה) וכתובה, ולכן אין לה שום אינטרס לקרוא ולכתוב החלטה ראויה וכדין תוך התייחסותך לכלל העתירות בבקשה כנדרש וכדין והיא בניגוד עניינים ולכן פוגעת בזכויות המערער.

67. ואילו בערעור מטרד המעלית לא ניתנה בכלל החלטה בבקשה מיום 28.7.20, וגם לא בבקשה לקבלת ראיות נוספות בערעור, למרות שעברו 72 יום מאז שהמערער הגיש את תשובתו ועד הגשת בקשת הפסילה, וגם לא לאחר שבבקשה מיום 29.7.20 ביקש גם לתת החלטה בבקשה לקבלת הראיות הנוספות, וגם לא עד להגשת ערעור זה, שכן היא לא משתכרת על זה בכלל.

68. תשובת המדינה באשר למבנה וגובה שכרה של השופטת עמיתה שרה דותן הגיעה למערער לאחר עיכוב רב ביום 6.8.20, ממנה עולה שהשופטת דותן עובדת בממוצע כ-40 שעות בחודש, וכי שכרה כמפורט בסעי' 7 עד 9 ע"ל. תשובת המדינה היא נספח 3 לנספח 2 לערעור זה.

69. שאלת הבהרה נוספת נשלחה ביום 10.8.20 באשר למה נכלל בשכר השעתי, תוך ציון שהדבר דחוף מאוד, ומשלא הגיעה תשובה, התקשר כל יום חמישי 13.8.20 למשרדי המדינה אך לא היה מענה. רק ביום ראשון 16.8.20 התקשר והפעם קיבל תשובה טלפונית מהגורם המוסמך לפיה על הכנה וכתובה מקבל השופט עמית תוספת של 10% במובן זה, שלמשל בגין שכר של 3 שעות עבודה לפי 303 ₪ לשעה (909 ₪), יתוגמל השופט עמית בסך 90.9 ₪ עבור הכנה וכתובה.

טענות משפטיות ונימוקי הפסלות:

70. עצם זה שהשופטת עמיתה דותן לא התייחסה כלל לבסיס העובדתי ולא הכחישה ולא סתרה אותו, והתעלמה כמעט מכל הטענות המשפטיות שבבקשת פסילתה מעידים שיש לקבלם במלואם

הנימוקים לניגוד עניינים עקב גובה השתכרות שופט עמית:

71. שיטת התשלום לשופטים עמיתים שנקבעה יצרה בעיה עקרונית ואמיתית של קונפליקט ומצב ניגוד עניינים חריף - האינטרס של השופט עמית שנוגד את האינטרס של המתדיינים.

72. ניגוד העניינים המובנה בשיטה יוצר לשופט עמית אינטרס לצמצם שעות הכנה קריאה וכתובה בכל תיק בו הוא מטפל וזה נוגד את האינטרס של בעל הדין.
73. שופט עמית לא מתוגמל על שעות הכנה וכתובה, ולכן ישאף להורידם תוך פגיעה בנושא בזכויות היסוד של המדיינים לגישה לערכאות, מניעה מהעלאת מלא טענותיהם וקבלת יומם בביהמ"ש, פגיעה חמורה במתדיינים, בזכות הטיעון שיכולה להגיע לשיבוש הליכי משפט ועיוותי דין קשים.
74. ובמקרה של המערער, התממש הסיכון שבניגוד העניינים בשיאו ובחומרתו המירביים שוב ושוב כמפורט בבסיס העובדתי לעיל – הן ע"י השופטים עמיתים גדעון גינת ומשה סובל והן **בשש** המקרים ע"י השופטת עמיתה דותן - בע"ר 50439-04-19, הבקשה לקבלת ראיות נוספות, כתב ערעור מטרד המעלית, כתב ערעור נזקי הרטיבות, הבקשה מיום 28.7.20 והבקשה מיום 29.7.20.
75. התוצאה היא פגיעה בזכות יסוד הגישה לערכאות וזכות היסוד לטיעון ושימוע עד כדי שלילתם לחלוטין, ופגיעה חמורה כדי שיבוש הליכי משפט ועיוות דין, שכן ברור שלא ניתן לצמצם את כתבי הערעור ל-10 עמ', וכוונה לקיים דיון ללא מתן החלטה בבקשה לקבלת הראיות הנוספות.
76. ברור שבמצב כזה, השופטת עמיתה שרה דותן בניגוד עניינים חריף כי תעדיף את האינטרס הפרטי שלה על פני זה של המערער, ולא יכולה להיות אובייקטיבית כי זה נוגע לשכרה האישי, ולניצול זמנה וחייה בתקופת הפנסיה שאמורה להיות המהנה בחייה, שכן, ע"פ תשובה לשאלת המערער ע"פ חוק חופש המידע, השופטת עמיתה דותן עובדת במשרה חלקית, וקרוב לוודאי שלא רוצה להשקיע מעבר לכך. **בהחלטתה השופטת עמיתה דותן לא הכחישה את עלות שכרה זה.**
77. ברור שכב' השופטת דותן נמצאת בניגוד עניינים חריף כתוצאה מאותו אינטרס חזק להקטין את שעות ההכנה והכתובה ולפגוע בזכות המערער להעלות את טענותיו בפני ערכאת הערעור כי היא מקבלת על כך שכר נמוך מאוד, **והתנהלות זאת ניכרת, הן סובייקטיבית והן אובייקטיבית.**
78. **אובייקטיבית** – המערער ביקש בע"ר 50439 לתת פס"ד ללא הדיון המיותר כי הכל היה כתוב בעיקרי הטיעון, אבל השופטת דותן דחתה בקשה זאת שכן היא משתכרת ע"פ דיונים ולא ע"פ הכנה וכתובה. ואכן, הדיון היה מיותר לחלוטין, כפי שהמערער צפה וכפי שהתברר בדיעבד.
79. **אובייקטיבית** - פסה"ד בע"ר 50439-04-19 והתנהלות הדיון מציגים פסלות דין אובייקטיבית, כי בפסה"ד אין כמעט אף שורה נכונה, ועם טעויות חמורות הפוגעות בנוסף גם בשמו הטוב של המערער, ואלו אינן טעויות שיפוט, אלא מציגים כוונה, ו"משחק מכור מראש".
80. **אובייקטיבית** – למתן החלטה בבקשה לראיות נוספות בערעור השופטת עמיתה דותן צריכה לעבור על התצהיר וראיותיו של המערער שנפסלו. בדיון ביום 8.12.15 בהליך קמא (פר' עמ' 16 ש' 3) טען עוה"ד והנוטריון אריה לוי ב"כ המשיבים 1-8 שדרושות לו 40-50 שעות לקרוא ולהגיב לתצהיר העדות הראשית של המערער. עו"ד לוי בעל וותק וניסיון כשל שופט מחוזי, למעלה מ-

42 שנה ושופט צבאי. 40-50 שעות הם היקף כל משרתה החודשית הממוצעת של השופטת דותן (תשובת המדינה נספח 2 לנספח 2) ולכן נמצאת אובייקטיבית בניגוד עניינים.

81. **אובייקטיבית** - אין מדובר בתחושה סובייקטיבית כי יש כאן ניגוד עניינים מובנה, ולכן זה אובייקטיבי, כלומר כל מי שמסתכל מהצד יראה ישר ששופט עמית לא יכול לדון בתיקים האלה.

82. **אובייקטיבית וסובייקטיבית** - אם בע"ר 50439-04-19 השופטת עמיתה דותן לא עשתה חלק מזערי מהמינימום הדרוש, וכשמדובר בערעור פשוט ביותר אל מול הערעורים המורכבים פי כמה וכמה בעניין מטרד המעלית ונזקי הרטיבות, אזי אין לצפות שבניגוד העניינים בו היא נמצאת, היא תעשה את המינימום הדרוש בערעורים של המערער, וזהו "משחק מכור" וידוע מראש, המעיד על משוא פנים ומהווה עילה לפסילת השופטת עמיתה דותן.

83. **סובייקטיבית** - המערער נוכח שהשופטת דותן הגיעה עם כוונה מראש לדחות את ע"ר 50439-04-19, ועם דעה קדומה, והדיון היה "משחק מכור", כמפורט לעיל לגבי התנהלותה בדיון.

84. **אובייקטיבית** - חיזוק לעניין ניגוד העניינים נמצא כמובן בהגבלת הבקשה לקבלת ראיות נוספות בערעור ל-10 עמ' **כולל נספחים ותצהיר**, המציגה שרירותיות הנובעת מניגוד עניינים חריף עקב העדר תגמול על הכנה וכתובה, וכי לא נתנה בה החלטה גם לאחר 72 יום (מועד הגשת בקשת הפסילה) וגם לא עד להגשת ערעור זה, ועל כוונתה לקיים דיון בלי לתת בכלל החלטה בבקשה.

85. **אובייקטיבית** - יתרה מכך, הדיונים בשני הערעורים שנועדו ליום 14.9.20 בוטלו ביום חמישי 10.9.20 לאחר הודעת המערער ביום 8.9.20 על כוונתו להגיש ערעור זה, **כלומר גם לא היה בכלל בכוונת השופטת דותן לתת החלטה בבקשה לקבלת הראיות הנוספות, קל וחומר לפני הדיון כדי ליעל את הדיון ולשמור ולהקפיד על זכויותיו הדיוניות והמהותיות של המערער.**

נימוקי הערעור לגבי הנימוק שבקשת הפסילה מתייחסת לכל השופטים העמיתים:

86. נימוק השופטת עמיתה שרה דותן, לפיו טענת פסלות שיכולה להיטען כלפי כל השופטים עמיתים שגויה, ונכונה **רק במקרה שלא ניתן למצוא שופט שלא עונה לקריטריון הפסלות**, אבל מספיק שיש שופט אחד שאיננו עמית כדי שאפשר יהיה להעביר לו את התיק, ואכן ע"פ סעי' 10א(ו) לחוק בתי המשפט, 85% מהשופטים אינם שופטים עמיתים ואינם בניגוד עניינים מובנה בשל שכרם, וניתן להעביר להם את ערעורי המערער, **ולכן נימוק זה של השופטת עמיתה דותן שגוי ומוטעה.**

87. וכפי שנימקה השופטת עמיתה דותן בהחלטתה, כל השופטים העמיתים פסולים בהיותם בניגוד עניינים, **אלא אולי במקרים חריגים בהם נדרשת הכנה וכתובה אפסיים**, אולם ראינו שאפילו בערעור של 4 עמ' (ע"ר 50439-04-19) ובערעור פשוט (השופט עמית גדעון גינת בע"א (ת"א) 59817-10-15 סעי' 12-17 לעיל), הסדר השופטים העמיתים לא צלח את משוכת ניגוד העניינים.

88. נכון שזאת בעיה מערכתית, ונימוק השופטות דותן שכל השופטים העמיתים אם כך הם בניגוד עניינים נכון, וברור שצריך לטפל בזה במישור המערכתי-כללי, אבל הועיל זה משליך על המקרה הפרטי של המערער, מבוקש הסעד להעברת ההליך לשופט שהוא איננו שופט עמית.
89. שופט עמית (בשכר שעת) פסול מעצם היותו בניגוד עניינים, גם אם הוא פועל מתוך הסדר סטטוטורי, ובמיוחד אם יש שופטים אחרים שאינם בניגוד עניינים (מן המניין בשכר חודשי).
90. גם נימוק השופטות עמיתה דותן לפיו אם היה ניגוד עניינים, אז מערכת בתי המשפט לא הייתה מפעילה שופטים עמיתים כי הם נמצאים בניגוד עניינים מובנה, היא נימוק מופרך כי (א) הדבר מדבר בעד עצמו כי ניגוד העניינים מובנה (ב) ממתי רשויות לא טועות ולא נגועות בניגודי עניינים, וכי זה מעשה יום יומי? הרי רק לפני כשבוע (9.9.20) התקיים ויכוח נוקב בכנסת בין השר יריב לוין לשר המשפטים אבי ניסנקורן על הקמת וועדת חקירה לבדיקת ניגודי העניינים של שופטים.
91. שופט המתעמת עם בעל דין לא מיוצג על צמצום כל כך אגרסיבי של כתב הערעור, מ-52 עמ' על פס"ד בן 28 עמ' ועל 22 החלטות ביניים ל-10 עמ' הינה התנכלות של ממש, במיוחד לאור העובדה שבעל הדין לא מיוצג ואין לו את המיומנות שיש לעו"ד לתמצת בצורה כ"כ קיצונית ואגרסיבית.
92. הידיעה שהדבר לא ניתן, והסירוב להאריך מועד ו/או לדחיית הדיון ולאפשר למערער לחפש עו"ד שאולי יוכל לעשות זאת, ובידיעת המצב התעסוקתי של המערער, מהווים התנכלות בזדון, הטיית משפט ועיוות דין מכוון, וכוונה להביא מראש לדחיית הערעור, וכל אלו מעידים על "משחק מכור מראש", המהווים עילה לפסילת השופטות עמיתה שרה דותן מלדון בערעור. **וזכור – השופטות דותן התכוונו לקיים את הדיונים בשני הערעורים אלמלא הודעת המערער על הגשת הערעורים.**
93. והמערער כתב זאת בבקשתו לעיון מחדש, אולם עלה שוב ניגוד העניינים אף מסדר שני, כי השופטות עמיתה דותן אפילו לא התייחסה בכלל לכלל העתירות בבקשה כי היא לא מתוגמלת.
94. סירוב השופטות להתחשב בלוח הזמנים הבלתי אפשרי שנוצר ובחוסר יכולתו של המערער שאיננו עו"ד לצמצם את מס' העמ' מהווה זדון של ממש. הדבר שקול לסתימת פיו מלטעון את טענותיו ושליטת זכות הטיעון, והדבר מהווה הטיית משפט ומשוא פנים לאור הכוונה תחילה ומראש לדחות את הערעור, גם כדי לחסוך לעצמה את הצורך להשקיע שעות הכנה וכתובה עליהן איננה מתוגמלת, וברור שהיא בניגוד עניינים הפוסל אותה מלשבת בדיון.
95. ברור שקריאת כתב הערעור של המערער בן ה-52 עמודים, הכולל עניינים טכניים מורכבים רבים, ולהתעמק ולהבין את התמונה הכוללת לרבות התנהלותו הפסולה של השופט תמיר והאופן בו הביא לדחיית התובענה באופן מתוכנן, מכוון ושיטתי, דורשים עשרות שעות הכנה, כי נדרשת קריאה חוזרת של כתב הערעור כי אי אפשר לזכור ולהבין הכל מקריאה אחת, וכן שעות רבות של כתיבת פס"ד ראוי וממצה ומנומק כדן, עליהן השופטות עמיתה דותן לא מתוגמלת כלל, ובמיוחד, **אם הם מסתכמים כדי היקף משרתה החודשית לפחות**, ולכן ברור שמדובר בהטיית משפט ועיוות דין מכוון הנובעים, בין השאר, מניגוד העניינים המובנה בו היא נמצאת, ודי בכך להוות עילה לפסילתה לרבות כי מדובר ב"משחק מכור" ברור ומראש.

96. וגם בערעור נזקי הרטיבות, ברור שקריאת כתב הערעור בן 40 העמודים, הכולל התעמקות בטענות בעניין המומחה מטעם בהמ"ש והתנהלותו הפסולה, והבנת ההליך על כל 7 בקשות הרשות לערער לביהמ"ש המחוזי ו-4 הבקשות רשות ערעור לביהמ"ש העליון וההתנכלויות הקשות מצד השופטות קוברסקי ורסלר זכאי והתנהלותה הפסולה של השופטת רסלר זכאי דורשים גם הם עשרות שעות הכנה, כי נדרשת קריאה חוזרת של כתב הערעור כי אי אפשר לזכור ולהבין הכל מקריאה אחת, וכן שעות רבות של כתיבת פס"ד ראוי וממצה ומנומק כדין, עליהן השופטת עמיתה דותן לא מתוגמלת כלל, ובמיוחד, **אם הם מסתכמים כדי היקף משרתה החודשית לפחות**, ולכן ברור שמדובר בהטיית משפט ועיוות דין מכוון הנובעים, בין השאר, מניגוד העניינים המובנה בו היא נמצאת, ודי בכך להוות עילה לפסילתה **לרבות כי מדובר ב"משחק מכור" ברור ומראש**.

97. המערער טוען **(א)** שופט שנותן לבעל דין הוראה ביודעו שלא ניתן לקיימה, ולא משנה אם ניתן לערער עליה או לא, ובמיוחד שכמדובר בערעור בגלגול שלישי, הוא שופט שמטה משפט, ולכן פסול, **(ב)** וכי הטיית משפט פוסלת שופט מלדון בתיק, הן במהלכו והן בדיעבד.

98. יתרה מכך, הקצבת חצי שעה בלבד לכל דיון בשני הערעורים האחד על פס"ד בן 28 עמ' ו-22 החלטות והשני על פס"ד 18 עמ' ועל 11 החלטות ביניים, מעיד שלא היה לה שום כוונה לנהל הליך תקין באף אחד מהערעורים, ולהשקיע חלק מזערי מהמינימום הדרוש. לדבר משנה תוקף לאור זה שהקציבה חצי שעה גם לדיון בע"ר 19-04-50439 על החלטת ערקובי בת פחות מעמוד אחד.

99. עצם העובדה שהשופטת עמיתה דותן **הסתירה בהחלטתה את העובדה המהותית והבסיסית ביותר** שמדובר בצמצום ל-10 עמ' של **כתב ערעור בן כ-40 עמ' על פס"ד בן 18 עמ' ועל 11 החלטות ביניים**, כי היא יודעת שמתן פרטים אלו יעידו על חוסר סבירות קיצוני, מעידה על הטיית משפט קשה ועיוות דין מכוון, וכי פעולת הסתרה זאת מעידה שהשופטת **יודעת שהיא טועה**, והדברים מהווים הטיית משפט ועיוות דין מכוון ביודעין הכוללים יסוד נפשי ודיי בהם להוות עילה לפסילתה.

100. התייחסות השופטת עמיתה דותן לבקשה לנשיא אורנשטיין מעידה שהיא מוצאת פסול אף היכן שאין למצוא פסול, דבר המעיד על כוונה והתנכלות ודעה קדומה ומשוא פנים, ועל פסלותה.

כתיבת שקר פוזיטיבי בהחלטה בבקשת הפסילה והמניע לכך:

101. בעמ' 2 ש' 5-6 להחלטה כתבה השופטת דותן **"לאחר עיון בכתב הטענות המלא וטרם קביעת מועד לדיון בערעור, סברתי כי עליו לצמצם את כתב הערעור ל-10 עמודים ..."**, אולם דברים אלו אינם אמת ביודעין, וזאת בכוונה תחילה ומתוך מטרה להסוות את התנהלותה הלא תקינה.

102. מועד הדיון נקבע ביום 19.5.20, ואילו מועד ההחלטה על צמצום כתב הערעור ל-10 עמ' נתנה השופטת עמיתה דותן ביום 28.6.20 **בשני הערעורים**. המועד החדש לדיון נקבע ליום 14.9.20.

103. **המניע:** מהבקשה מיום 29.7.20 יודעת השופטת עמיתה דותן שהמערער עובד בעבודה תובענית מאוד (מהנדס מחשבים) ועסוק בהליכים נוספים (סעי' 10-3 לבקשה, **נספח 5**) וקרוב לוודאי שהבינה שכשנודע לו מועד הדיון, תכנן את מהלכיו ויומנו בהתאם, לרבות ע"פ דרישות מקום עבודתו. המערער גם כתב על משרתו התובענית גם בבקשה קודמת לדחיית מועד הדיון שנדונה ע"י השופטת אביגיל כהן, ונקראה כנראה ע"י השופטת עמיתה דותן לאחר בקשת פסילתה.
104. יתרה מכך, ע"פ תקנה 446(א), המועד להגשת עיקרי טיעון ותיק מוצגים ביום 31.8.20, שהוא בכלל בחלק השני של פגרת הקיץ בו ביהמ"ש סגור ולא ניתן להגישם, ובנוסף, המערער נעדר מיומנות לצמצום אגרסיבי כל כך של מס' העמ' תוך שמירת כל טענותיו, מה גם שאי אפשר.
105. ולכן אלמלא ידע המערער מראש על מועד הדיון, יכלה השופטת דותן לטעון שתכנון זמנו של המערער היה צריך לקחת בחשבון דיון שעתיד להיקבע המערער וצריך להתנהל אחרת מראש.
106. התנהלות זאת מהווה שיבוש הליכי משפט, הפרת אמונים ועבירת משמעתית חמורה, כמו העבירה של השופטת לשעבר וורדה אלשיך שזייפה פרוטוקול כדי לפגוע בעו"ד.
107. **כמו כן, התנהלות זאת איננה טעות שיפוט בתום לב אלא מעשה בזדון הכולל יסוד נפשי המשקף ומהווה חזאי למה שמצפה למערער בדיונים ובפסקי הדין בשני הערעורים, ובמיוחד על רקע התנהלות השופטת עמיתה דותן בע"ר 19-04-50439, וכי יש לה כבר דעה קדומה.**
108. לפיכך, כתיבת אי האמת ביודעין בהחלטה בעניין שקביעת מועד הדיון נעשה לאחר מתן ההחלטה על צמצום מס' העמודים בניסיון להטיל את האחריות למחדליה על מערער מהווים הטיית משפט וכוונת זדון הכוללים יסוד נפשי ברור ומספיק למשוא פנים ולפסילת השופטת עמיתה שרה דותן.
109. לאור התנהלות השופטת עמיתה דותן בע"ר 19-04-50439 ופסה"ד שנתנה בו, הרי שעולה בהתנהגות סדרתית הנובעת בין השאר מניגוד העניינים בו היא נמצאת וזה בדיוק מה שמצפה למערער גם בפסק הדין בערעור, ודי בכך כדי להוות עילה לפסילת השופטת עמיתה דותן.
110. ע"פ ביהמ"ש העליון, שלילת אפשרות לטעון טענות גורמת לעיוות דין - **"יצוין, כי טענות אלה לא הושמעו בערכאות הקודמות, ולא בא זכרן גם בכתב הערעור שהוגש לבית-משפט זה. עם זאת החלטנו לבחון את הטענות לגופן ולהכריע בהן, כדי למנוע כל אפשרות של גרימת עיוות-דין למערער."** (על"ע 19/88 איזמן, עו"ד נ' הוועד המחוזי ת"א, 379, סעי' 2).
111. ומה שהשופטת דותן עושה בעצם, מתוך ידיעה וכוונה ביודעין ובכוונה מתוך אינטרס אישי צר ומתוך ניגוד עניינים, ומתוך התנהלות מערכתית של הנשיא אורנשטיין וסגנו השופט שאול שוחט, זה למנוע מהמערער לטעון את טענותיו ולגרום לו עיוות דין מכיוון ולמנוע ממנו את יומו בביהמ"ש תוך הימנעות ביודעין ממילוי תפקידה כערכאת בקרה וביקורת, ודי בכך להוות עילה לפסילתה.
112. יתרה מכך, מקרים חמורים של התנהלות שופטים כמו התנהלות השופטים מיכאל תמיר, דורית קוברסקי וסיגל רסלר-זכאי, והרשמת רחל ערקובי לא יעברו ביקורת שיפוטית, ובהעדר ביקורת

ובקרה תימשך התנהלותם ובעלי דין נוספים יחשפו ויפגעו, שהרי **"תפקידה המרכזי של ערכאת הערעור הוא ביקורת תקינותם של ההליכים ושאלות משפטיות שעלו במהלך הדיון"** (ע"פ 5386/05 אלחורטי נ' מ"י, להלן: פס"ד אלחורטי), וכי **הערעור אמור להוות רשת ביטחון ומערכת בקרה המקטינים פגיעה בבעלי דין** (רע"א 10044/09 עו"ד בוטח נ' עו"ד ובר, להלן: פס"ד בוטח).

113. סיבה נוספת היא, שהבקשה לקבלת ראיות נוספות בערעור והקלטת הדיון הייתה צריכה להתקבל במלואה, ויש בכך בעצם גם את קבלת הערעור על החלטת השופט תמיר לפסול את התצהיר והראיות, ומכאן ההימנעות ממתן החלטה גם אחרי 72 יום, ולמעשה עד הגשת ערעור זה, וכי התכוונה לקיים את הדיון בלי לתת בכלל בה החלטה, **מעידים שהשופטת יודעת שהבקשה צריכה להתקבל וכך גם הערעור עצמו**, והדבר מהווה הטיית משפט קשה ומכוונת שדיי בה להעיד על משוא פנים ולהוות עילה מספקת לפסילת השופטת עמיתה שרה דותן.

114. כמו כן, הכרת פנים איננה בהכרח רק כלפי בעל דין או ב"כ, אלא גם כלפי מותב בערכאת נמוכה יותר שהמותב בערעור לא רוצה לקבל עליו ערעור, ובמיוחד כשהשופט כבר קודם לערכאה מקבילה לערכאת הערעור, ובמקרה הנדון, השופט תמיר קודם לשופט מחוזי בעצמו ב-2017, והשופטת רסלר זכאי תמונה בעתיד לשופטת מחוזית, והשופטת עמיתה דותן לא רוצה לקבל ערעור על פסק דינה שיפריעו לקידומה, מה גם שהביקורת אמורה להיות נרחבת, כי התנהלות השופטת רסלר-זכאי מהווה לכאורה גם היא הפרת אמונים ושיבוש הליכי משפט.

115. ניגוד העניינים החרף חזר על עצמו בהחלטה לקצר את מספר העמ' של **שני** כתבי הערעור ל-10 **כשברור שזה בלתי אפשרי**, וזאת כדי להקטין באופן בלתי סביר קיצוני את שעות ההכנה והכתיבה, ותוך התרעה אפסית ובלתי אפשרית בעליל, בדומה להתנהלותם של השופט תמיר והשופטת רסלר זכאי. הוראה בלתי אפשרית היא הטיית משפט המהווה עילה לפסלות המותב בהיותה כוללת יסוד נפשי.

116. **נזכור שהשופטת עמיתה דותן טענה בהחלטתה שקראה את כתב הערעור, ולמרות זאת עדיין חושבת שאפשר להכניס ל-10 עמודים, אזי על אחת כמה וכמה היא מטה משפט.**

117. יתרה מכך, ניגוד העניינים החרף עולה גם בהחלטה מיום 30.7.20 (סע' 66 לעיל) בהליך ערעור נזקי הרטיבות המעלה חשש ממשי שהשופטת דותן לא קראה כלל את הבקשה כי מדובר בשעות קריאה עליהן היא כמעט לא מתוגמלת. חיזוק לכך ניתן למצוא בהחלטת השופטת עמיתה דותן על דחיית בקשת הפסלות – אם השופטת דותן קראה את הבקשה ואת כתב הערעור, **היא חייבת לדעת שיש הצדקה רבה לכתב ערעור בהיקף גדול אפילו פי כמה מ-10 עמ'**, ואם היא לא קראה את הבקשה, אזי הדבר מהווה עילת פסלות שבדין וגם מעיד על כך שהיא "נעולה על התוצאה" וכי מדובר ב"משחק מכור מראש" ולכן פסולה ממילא.

118. יתרה מכך, השופטת דותן מוחזקת כיודעת את הדין לפיו **"תפקידה המרכזי של ערכאת הערעור הוא ביקורת תקינותם של ההליכים ושאלות משפטיות שעלו במהלך הדיון"**, וכי **הערעור אמור להוות רשת ביטחון ומערכת בקרה המקטינים פגיעה בבעלי דין** (פס"ד אלחורטי, פס"ד בוטח).

119. לפיכך, דרישתה להפחתת מס' העמודים באופן כזה שימנע ממנה בוודאות ולחלוטין מלמלא את תפקידה המרכזי, מהווה הפרת אמונים ברורה, שיבוש הליכי משפט והטיית משפט המצדיקים את פסילתה לא רק במישור משוא הפנים אלא אף במישור הדין המשמעותי, והדבר ראוי לחקירת הגורמים הרלוונטיים.
120. דווקנות השופטת עמיתה דותן על 10 עמ' כשהיא יודעת שהדבר בלתי אפשרי וללא זמן מספיק גם לו המערער היה רוצה בכך מאוד, היא חזרה מדויקת על התנהלות השופט מיכאל תמיר, ומהווה התנכלות של ממש הכוללת יסוד נפשי המעידים על משוא פנים ברור ופסלות ברורה.
121. בתמ"ש (ת"א) 61704-06-13 (פמ"מ) כתב כב' סגה"נ השופט נפתלי שילה: **"יש והדרך שבה מנהל בעל דין את עניינו בבית המשפט הינה בעלת משמעות ראייתית, כאילו היתה זו ראייה נסיבתית"**.
122. דברים אלו יפים ומדויקים גם על השופטת עמיתה שרה דותן עצמה, ממנה עולה עשייה אפסית לאורך התיק כולו, שהסתכמו בהחלטות פתקית ריקות מנימוקים, בעלות תוכן דל מאוד, וכוללות קביעות לא מנומקות (פס"ד **גדעון רוזה** להלן), למעט **אולי** ההחלטה בבקשת הפסילה והחלטות שהן "העתק-הדבק" מהליכים אחרים, והנובעת כולה מהשתכרות אפסית עקב ניגוד העניינים החרף בו היא נמצאת, וכך גם אפילו החלטתה בבקשה לפסילתה, בה לא התייחסה בכלל, ללא כל נימוק וללא כל הסבר, למכלול העובדות, הנימוקים והטענות שבבקשה ולא הכחישה אותן.
123. נזכור שע"פ דין, קביעה כמו **"פלוני נהג שלא כדין"** איננו נימוק כמחויב ע"פ דין ולכן דינו להתבטל (ע"א (נצ') 08/27 **גדעון רוזה נ' בנק הפועלים**, עמ' 10, להלן ולעיל: פס"ד **גדעון רוזה**), ולכן דין החלטתה להתבטל ממילא בהעדר הנמקה כנדרש.
124. ע"פ כב' הנשיא לשעבר אהרון ברק בבג"צ 571/89 **מוסקוביץ נ' מועצת השמאים** (בעמ' 246), התנהלות החוזרת על עצמה מעלה חזקה לשיקול דעת סובייקטיבי פסול המעביר את נטל הראיה לסתירתה לפתחה של כב' השופטת עמיתה דותן, **ואותה לא סתרה השופטת דותן בהחלטתה בעניין פסילתה, למרות שטענת חזקה זאת מפי כב' הנשיא ברק הועלתה בפניה בבקשה עצמה**.
125. בנוסף לכל אלו, השופטת דותן כבר כשנתיים אחרי גיל פרישת השופטים שקבוע לגיל 70, ושני הערעורים הם מקרים שהשופטת דנה בהן רבות במהלך 30 שנות כהונתה כשופטת, וסביר להניח שאדם בפנסיה מתעניין בדברים אחרים ופחות באלו שעסק בהן שנים רבות במסגרת עבודתו הקבועה, ובמיוחד כשהיא עובדת במשרה חלקית, ומורכבות שני הערעורים וכמות העבודה בהן, לא מהווים עניין יתר עבורה, ולא יקדמו אותה מקצועית, וחיזוק לכך הוא שעד ליום הגשת ערעור זה לא ניתנה החלטה בבקשה לקבלת ראיות נוספות בערעור, ולכן סביר שבדיונים ופסקי הדין בשני הערעורים כבר נקבעו מראש ויהיו כמו בע"א 50439-04-19, ויש בכך עילת פסלות מובהקת.
126. כדי לקרוא ולזכור ולהבין את שני כתבי הערעור ואת התנהלות שופטי קמא בשני הערעורים, ואת עוצמת הפגיעה החמורה בזכויות המערער, ובמיוחד כששני הערעורים כוללים עניינים טכניים

רבים מורכבים יחסית, נדרשים שעות רבות מאוד שהשופטת עמיתה דותן לא תשקיע לאור ממוצע השעות החודשי שמציג נספח 3 לנספח 2, ולאור כך שהיא לא מתוגמלת.

127. יצוין שגם כב' השופטת המחוזית לימור ביבי קבעה מועד לדיון בערעור בו כתב הערעור בן 45 עמ' על פסה"ד של המפקחת על המקרקעין ולא נתנה שום החלטה על קיצור כתב הערעור.

התנהלות מערכת המשפט והנשיא אורנשטיין וסגן הנשיא שאול שוחט מבימ"ש מחוזי ת"א:

128. גם הנהלת בתי המשפט בניגוד עניינים לאור מבנה השכר של שופטים עמיתים כי לא סביר שתראה לשלם שכר כל כך גבוה בשביל "ערעור" חסר חשיבות של בעל דין לא מיוצג שתבע על חזירת מים ורעש ממעלית", לאחר שהשופטים תמיר ורסלר זכאי הציגו תמונה עובדתית ומשפטית מעוותת לגמרי בפסקי הדין שלהם תוך עיוותי דין קשים, הטיות משפט קשות וחמורות וכתבת אי אמת ביודעין בפסקי הדין ובהחלטות, והמערער טוען שיש לחקור גם את התנהלותם.

129. לאור דברי עו"ד לוי בדבר הצורך ב- 40-50 שעות, שהן היקף כל משרתה החודשית, מתחזקת עילת הפסלות של השופטת דותן כי ידעה שלא תוכל לשפוט כדין בשני ערעורים מורכבים וגדולים, הדורשים השקעה גדולה מאוד ואף לא לתת חלק מזערי מהמינימום הדרוש, ובכל זאת לקחה על עצמה את הטיפול בהם, כלומר, היא קבעה מראש שהטיפול בהם לא יהיה כנדרש ויפגעו קשות זכויות המערער, וייתן פס"ד לא תקין, וגם מטעם זה יש לפסול אותה.

130. השופטת דותן משתכרת כ-13,000 ₪ ברוטו לחודש בממוצע ולפי 330 ₪ לשעה (נספח 3 לנספח 2), ומדובר על כ-40 שעות, שזהו גם הממוצע החודשי שלה, וסביר שיהיה כזה שכן השופטת דותן כבר בפנסיה וסביר שרוצה ליהנות בשנות הפנסיה ולא לעבוד במשרה מלאה.

131. יתרה מזו, הנהלת בית המשפט וכב' הנשיא אורנשטיין ו/או סגה"נ לענייני ערעורים כב' השופט שאול שוחט בחרו בה לנהל את שני הערעורים, חרף הידיעה שאין היא יכולה ועתידה להשקיע אף חלק מזערי מהמינימום הנדרש לטיפול ראוי בהם הבא לחתור לגילוי האמת ועשיית משפט צדק נטול הטיית משפט והכרת פנים ע"פ הצהרתה אמונים לפי סעי' 6 לחוק יסוד: השפיטה.

132. כל אלה מעלים חשד מעבר לסביר לכך שמראש הטיפול בתיק טומן בחובו פוטנציאל ממשי להטיית משפט קשה כי ביודעין לא עמדו, ולא יועמדו לשופטת דותן המשאבים הנדרשים למידותיהם האמיתיות של שני הערעורים, והנהלת בתי המשפט לא תאשר לה זאת, ולא רק שהשופטת דותן יודעת זאת ולא סירבה לטפל בתיקים מיוזמתה (ע"פ סעי' 77 לחוק בתי המשפט), דבר פסול לכשעצמו, אלא היא אף פעלה לפגוע בזכויות המערער כדי להטיב עם עצמה ועם שכרה, דבר המחזק ומדגיש את פסלותה מלשבת בדין, כי היא יודעת מראש שהיא תפסוק שלא כדין.

133. לפיכך, גם הנשיא אורנשטיין וגם סגה"נ שאול שוחט פסולים כי הם יודעים שאין באפשרות השופטת דותן לתת מענה לשני הערעורים, ועדיין דבקו בהחלטתם למרות בקשת המערער.

134. ולדיון זה ראוי להעלות את דברי כב' הנשיא שמגר לפיהם על שופט ללכת בעקבות "המצפון השיפוטי אל הפתרון הצודק, שהרי, כאמור, 'אמת עדיף'." (רע"א 1287/92 בוסקילה נ' צמח).
135. וממש כמו בפרשת דרייפוס. **לפיקאר היה מצפון שיפוטי**. ברברה טוכמן כתבה כי פיקאר לא פעל ממניעים פוליטיים אלא ממניעים של יושר וכבוד, ומשגילה כי המזכר שהפליל את דרייפוס מזויף, חש חובה לחשוף את האמת - ולו במחיר אישי כבד. ע"פ טוכמן, פיקאר היה נגוע באנטישמיות כרבים מבני דורו, אך המחשבה כי אדם חף מפשע נענש על דבר שלא עשה- לא נתנה לו מנוח, תהא דתו של אותו אדם אשר תהא.
136. הטענה כי על התנהלות השופטת עמיתה דותן והחלטותיה יש לערער ולא לבקש פסילה, אינה נכונה כי ע"פ צו בתי המשפט (סוגי החלטות שלא תינתן בהן רשות ערעור), תשס"ט-2009) לא ניתן לערער על החלטות בעניין היקף כתבי טענות ומועדים (שמיעת שני הערעורים אחד לאחר השני באותו יום), וכי ביהמ"ש העליון ממעט להתערב בעניינים דיוניים, וגם מדובר על ערעור בגלגול שלישי, וגם עניין זה מציג כוונה לפגוע בזכויות המערער בכל דרך ומחזק את פסלותה.
137. **לסיכום**: מכל האמור לעיל עולים משוא פנים, ניגוד עניינים חריף הפוסל את כב' השופטת, "דעה נעולה" על התוצאות, "משחק מכור" מראש, אפשרות ממשית שכב' השופטת דותן גיבשה עמדה סופית לאור התנהלותה, ואין כל סיכוי שדעתה תשתנה לאור החלטתה מיום 30.7.20 (סעי' 66 לעיל) לרבות לאור התעלמותה מטענות ונימוקי המערער בבקשותיו כשעל בקשתו מיום 28.7.20 לא נתנה אפילו החלטה, ולאור כוונתה לקיים את הדיונים בלי לתת בכלל החלטה בבקשה לקבלת ראיות נוספות בערעור עליה לא נתנה החלטה עד היום, המעידים כל אלו על ניגוד עניינים חריף עקב אי תגמול בגין הכנה וכתובה, וכי דעתה נעולה ואין בה כל רצון כן ואמיתי לנהל את הערעורים כדין וכדרוש, וכי בהכרח תהיה הטיית משפט ועיוותי דין, לרבות לאור ניגוד העניינים החריף בו הי נמצאת, כי הדבר יפגע במשכורתה. (בג"צ 2148/94 גלברט ואח' נ' יו"ר וועדת החקירה לבדיקות טבח חברון, בג"צ 174/54 שימל נ' רשות מוסמכת לצורך הסדר תביעת מקרקעים ואח', ע"א 9658/06 פלוני נ' פלונית).
138. כמו כן, כאמור בסעי' 96 לעיל, מתן הוראה לבעל דין שבידעין לא ניתן לקיימה, ולא משנה אם ניתן לערער עליה או לא, היא הטיית משפט ופוסלת את השופט, וכי הטיית משפט פוסלת את השופט הן במהלך ההליך והן בדיעבד, בהיותה כוללת יסוד נפשי, וההוראה להקטין את כתב הערעור ל-10 עמ' איננה אפשרית בלא חסימת המערער מלטעון טענותיו ולקבל את יומו בבימ"ש.
139. בנוסף, מערכת המשפט וביהמ"ש המחוזי עצמו אישרו כל זאת, וידעו שהשופטת עמיתה דותן לא תוכל לפעול ע"פ הצהרתה לפי סעי' 6 לחוק יסוד: השפיטה, במסגרת תנאי העסקתו, והדבר מעיד שתכננו בעצמם לסלק את שני ערעורי המערער תוך עיוותי דין והטיות משפט קשות וביטול זכותו להליך הוגן לרבות ע"פ סעי' 6 לחוק יסוד: השפיטה, ותוך הפניית עורף לערכים הבסיסים והיסודיים של המשפט ושל ההליך הערעורי, כפי שנפסקו למשל בפס"ד אלחורטי ופס"ד בוטה.

140. מכל האמור לעיל, מבוקש מכב' הנשיאה לפסול את השופטת עמיתה שרה דותן מלדון בערעור בהליך זה ובערעור המקביל בעניין נזקי הרטיבות (ע"א 48661-03-19 קירשנבאום נ' נציגות בזל 43 ת,א), ולהורות להעבירם לשופט אחר מן המניין שאינו שופט עמית.

141. לערעור מצורף תצהיר.

אילן קירשנבאום,

המערער.

תצהיר

אני אילן קירשנבאום, ת"ז [REDACTED], לאחר שהוזהרתי כי עלי להצהיר את האמת וכי אהיה צפוי לעונשים הקבועים בחוק אם לא אעשה כן, מצהיר בזאת כדלקמן:

1. אני עושה תצהיר זה בתמיכה לערעור על החלטת כב' השופטת עמיתה שרה דותן שלא לפסול עצמה בערעור ע"א 48661-03-19 **קירשנבאום נ' נציגות הבית המשותף בזל 43 ת"א ואח'**.
2. תצהיר זה הועתק מהתצהיר בערעור על הערעור על החלטת השופטת עמיתה שרה דותן לדחיית הבקשה לפסילתה בע"א 48661-03-19, ויתכנו שיש בו טעויות העתק-הדבק וטעויות הקלדה, וזה נובע מלחץ זמן כבד בהכנת שני הערעורים והגשתם בירושלים.
3. ההחלטה מיום 23.8.20 הדוחה את בקשת הפסילה רצ"ב **כנספח 1** (להלן: **ההחלטה**) והומצאה לי ביום 7.9.20 (פגרת הקיץ).
4. בקשת הפסילה כולל נספחיה **רצ"ב כנספח 2** (להלן: **בקשת הפסילה**).
5. הבקשה לצירוף תצהיר תומך והתצהיר שהוגשה למחרת בבוקר רצ"ב **כנספח 3**.
6. הבקשה שהוגשה ביום 27.2.20 לכב' נשיא ביהמ"ש המחוזי ת"א איתן אורנשטיין ולסג"י לענייני ערעורים כב' השופט שאול שוחט רצ"ב שלא למנות את השופטת אביגיל כהן ואת הרשמת רחל ערקובי רצ"ב **כנספח 4**.
7. לשופטת עמיתה שרה דותן הועברו שני ערעורים של המערער, והדיון בהם נקבע בתחילה לאותו יום, 14.9.20, כשלכל אחד מוקצבת חצי שעה, אחד אחרי השני.
8. ערעור אחד, על פסה"ד של השופט מיכאל תמיר בת.א. 31253-04-14 **קירשנבאום נגד נציגות הבית בזל 43 ת"א**, (להלן: **ערעור מטрд המעלית, הליך מטрд המעלית**).
9. הערעור השני הוא על פסה"ד של השופטת סג"י סגל-רסלר-זכאי בת.א. 58594-03-14 **קירשנבאום נ' נציגות הבית בזל 43 ת"א ואח'**, ע"א 60400-02-20 (להלן: **ערעור נזקי הרטיבות, הליך נזקי הרטיבות**).
10. אני קורא שוב לכב' הנשיאה לקבוע סנקציות כלפי שופטים שכותבים אי אמת ביודעין בהחלטות ופסקי דין בכוונה תחילה ומתוך מטרה, שכן ככה אי אפשר לנהל משפט בישראל.
11. אני חוזר וטוען שמערכת המשפט מתנכלת לו ע"י נקמנות שיפוטית כי לא הסכמתי לפשרות, וככל הנראה ע"פ מאגר השמות שמחזיקה הנהלת בתי המשפט על אזרחים שהביעו ביקורת על מערכת המשפט ברשתות החברתיות, וכי שמם מועבר לשופטים הדנים בעניינם, כך גם ע"פ פרסומים מלפני כשבוועיים בתאגיד השידור הממלכתי "כאן".
12. כמו כן, אני חוזר על טענתי מע"א 3399/20 לפיה הוא מאמין שכב' הנשיאה וקודמתה מכירות את שמו וענייניו, שכן מזה כ-8 שנים הוא קורבן להטיות משפט, התנכלות, נקמנות שיפוטית, ושיבוש הליכי משפט קשים החוזרים על עצמם באופן שיטתי, מכוון, מתוכנן ועקבי, וללא כל חשש וללא

כל מורא מהחוק ומערכאות הערעור ולא סביר שמעשים והכרעות כאלו בענייניו ע"י כל שדרת השיפוט של מדינת ישראל בכל הערכאות, נעשו ונעשים ללא ידיעתן של נשיאות ביהמ"ש העליון.

13. ע"פ תשובת המדינה מיום 6.8.20 לשאלתי ע"פ חוק חופש המידע (נספח 3 לנספח 2) שכר שופט עמית נקבע בהחלטת גמלאות לנושאי משרה ברשויות השלטון (נושאי משרה שיפוטית ושאיניהם), התשמ"א-1981.

14. תשובת הנהלת בתי המשפט מיום 25.8.20 לשאלתי היא **"שכר שופט עמית של בית משפט מחוזי/שלום/עבודה יהא 303 ₪ לכל שעת דיון בתוספת קבועה של דמי הכנה וכתובה בשיעור של 10% מסכום הבסיס. קרי, 333.30 ₪ לכל שעת דיון"**.

התנהלות כב' השופט עמית גדעון גינת (בימ"ש מחוזי-ת"א):

15. לאחר הגשת בקשת הפסילה לכב' השופטת עמית גינת, נזכרתי שהיה לי הליך נוסף בפני שופט עמית, הוא השופט עמית גדעון גינת, במסגרת ע"א (ת"א) 59817-10-15 **קירשנבאום נ' קינן**.

16. גם במסגרת ע"א (ת"א) 59817-10-15 הגשתי ביום 28.10.15 בקשה מנומקת לקבלת ראיות נוספות בערעור. הבקשה בת קצת מעל 14 עמודים, נתמכת בתצהיר, וכוללת 16 עמ' של 8 נספחים ותקליטור דיון ההוכחות. המשיבה הגישה תגובה ללא תצהיר למרות הוראה מפורשת של ביהמ"ש להגיב ע"פ התקנות, ואני הגשתי תשובה בת שני עמודים.

17. השופט עמית גדעון גינת נתן החלטה ביום 28.12.15 **"כל בקשות הביניים ידונו במעמד הצדדים במועד הקבוע לשמיעת הערעור בע"פ"**, למרות שההחלטה צריכה להינתן לפני הגשת תיק המוצגים ועיקרי הטענות. **יתרה מכך, הבקשה כלל לא נדונה במסגרת הדיון בערעור ביום 14.3.16**.

18. בדיון ביום 14.3.16 שארד קצת פחות מחצי שעה וללא הפסקה, **השופט עמית גינת לא היה בקיא כלל בתיק, לא ידע עובדות בסיסיות, שאל שאלות לא ענייניות וחסרות כל רלוונטיות ובעניינים שכלל לא היו במחלוקת, לא קוים דיון אמיתי ומהותי בטענותיי, התעלם מהבקשה לקבלת ראיות נוספות ולא דן בבקשות תלויות ועומדות שלי, לא ניתנה לי ההזדמנות נאותה לטעון את טענותיי ולהשיב למלוא עיקרי הטענות של המשיבה, ורוב הדיון עניתי לשאלות השופט עמית גדעון גינת שנראה היה שהוא לומד את פרטי התיק תוך כדי הדיון**.

19. לקראת סוף הדיון השופט עמית גינת הציע לי להסכים לדחיית הערעור, למרות שעל פי כל דין, הבקשה לקבלת ראיות נוספות בערעור והערעור צריכים להתקבל. לא הסכמתי מתוך מחשבה ואמונה שהשופט עמית גדעון גינת יקרא את מכלול התיק ועיקרי הטענות בטרם מתן פס"ד, יקבל את הראיות הנוספות לאור הדין הברור והקיים, ויקבל את הערעור במלואו.

20. פסק הדין **ניתן באותו יום בו התקיים דיון**, 14.3.16, לא מזכיר את הנימוקים והטענות הבסיסיות ביותר שלי, והתעלם ממכלול נימוקי הבקשה המהותיים לקבלת הראיות הנוספות ומהדין, דחה את הערעור וחייב אותי ב-10,000 ₪ הוצאות.

21. לאור התעלמות השופט עמית גדעון גינת מהדין הידוע, הגשתי בר"ע לביהמ"ש העליון (רע"א 4803/16). לא ידעתי אז שהשופט עמית גדעון גינת מקבל על כל עבודתו בתיק כ-165 נה.

22. רע"א 4803/06 נדחתה תוך טעויות עובדתיות שתוקנו לבקשתי, וכשמהחלטה נשמטו עובדות וטענות מרכזיות, כמו, שבעל החנות שחזר בו מתצהירו היה עד מטעמי, וכי ההקלטות שנתבקשו כראיות הנוספות בערעור הופכות את פסה"ד, ולא דנה בהתעלמות השופט עמית גינת מהדין לפיו יש לבטל פס"ד שהושג במרמה, ולא נמקה את דחיית נימוקי המערער למתן רשות ערעור בגלגול שלישי, וללא עריכת איזון בין הליכוי לבין הסכנה לציבור באישה שמרמה אנשים, משקרת לשופטים בפנים ומדיחה לעדות שקר את בתה הצעירה בת ה-16-17.

התנהלות השופט עמית משה סובל (בימ"ש שלום-ת"א):

23. עניין ניגוד עניינים בו מצוי שופט עמית חזר על עצמו בהליך בפני השופט עמית משה סובל ברע"צ 39754-09-17 **קירשנבאום נ' טל ואח'** (6.12.17) שהיה ערעור מורכב בגין הטיית משפט וכתיבת אי אמת ביודעין של רשמת הוצל"פ, עיוותי דין קשים, והתעלמות מעובדות, מראיות ומטענות.

24. עיקרי הטיעון ותיק המוצגים של שני הצדדים היו רחבי היקף וכללו חומר רב לאור הפרוט הרב הנדרש ע"פ דין כשנטענות טענות כוונה וזדון שנעשו כדי לדחות את בקשתי בכל מחיר.

25. הדיון בערעור החל בכניסת השופט עמית משה סובל, הוא התיישב על כסאו, ומבלי בכלל לדבר עם מי מהצדדים מילה אחת, החל להקריא לקלדנית את המילים **"המערער חוזר בו מכל טענותיו..."** ומבלי שהוצאתי בכלל מפי אפילו מילה אחת. אמרתי לשופט עמית סובל שאין זה כך, וכי אני עומד עד כל טענותיי (הצהרתי בתצהיר העדות הראשית שלי בת.א. 8559-12-17, ולא נסתר ולא הוכחש).

26. **גם השופט עמית משה סובל לא ידע עובדות וטענות בסיסות ביותר בתיק**, והחל לאיים עלי כדי שאסכים לפשרה. פחדתי מאוד שאם לא אסכים, השופט עמית סובל יחזור על התנהלות השופט מיכאל תמיר בת.א. 31253-04-14 (בגינו נפתח תיק ההוצל"פ), ועל התנהלות הרשמת קליין יונה, ויתנכל לי, ונאלצתי להסכים לפשרה. הכל בתצהיר העדות הראשית שלי בת.א. 8559-12-17.

27. ואכן, כפי שאכן התברר אחר כך, השופט עמית משה סובל והשופטת (בתוארה אז) רחל ערקובי התנכלו קשות לי במסגרת בקשתי לעיכוב ביצוע/הליכים כמפורט **בנספח 1 של נספח 2**.

28. לשופטת (היום רשמת בימ"ש מחוזי ת"א) רחל ערקובי היסטוריה של התנכלויות קשות כלפיי (ראו נספח 2 לנספח "ז" לנספח 4), כפי שבאו לידי ביטוי גם בהחלטתה לבקשתי להפחתת עירבון בסך 10,000 ₪ שקבעה השופטת אביגיל כהן בבר"ע רע"א 23116-04-19 **קירשנבאום נ' נציגות הבית בזל 43 ת"א ואח'**, שהגשתי על החלטות השופטת רסלר זכאי המבטלות הקלטת דיונים שכבר אושרו. כתב הבר"ע כלל 4 עמודים ועוד 9 עמודי נספחים (חלק גדול החלטות פתקית), בדין ידוע, ובפני אותה שופטת שכבר קיבלה בר"ע דומה בין הצדדים (רע"א (ת"א) 36628-01-17).

29. הבקשה להפחתת עירבון היא בת 3 עמודים, והחלטת הרשמת ערקובי ניתנה באותו יום וללא תגובת המשיבים, תוך שהיא משמשת כבאת כוחם וטוענת בשמם, למרות ש"חלילה לו, לשופט להיהפך לפרקליטיהם של הצדדים לעשות מלאכתו של אחד מהם" (ע"א 207/51 "אגד" נ' ברנדס, 1099), וכללה קביעות הפוכות לשכל הישר ולעובדות ולדין שהובאו בפניה, התעלמה מעובדות ומטענות בסיסיות שבבקשה, ועיוותי דין קשים וכתובת עובדות שאינן אמת. הבקשה רצ"ב כנספח 3 לנספח 4. החלטת הרשמת ערקובי רצ"ב כנספח 4 לנספח 4.

30. כתב הערעור בע"ר 50439-04-19 על החלטת כב' הרשמת ערקובי היה פשוט מאוד, וכלל בסה"כ 4 עמ' בדין ידוע זה שנים רבות.

31. בערעור ע"ר 50439-04-19 קירשנבאום נ' נציגות בזל 43 ת"א ואח', דנה השופטת עמיתה שרה דותן. הרשמת רחל ערקובי מונתה לרשמת בביהמ"ש המחוזי זמן קצר קודם לכן.

32. הגשתי בתום לב בקשה למתן פס"ד ללא דיון מיותר בערעור לאור הדין הברור והידוע וכי מדובר בהליך שהיקפו כמו בקשת ביניים קטנה בהן לא נערך דיון, אך השופטת עמיתה דותן דחתה את הבקשה, והיום אני מבין למה, שהרי ללא דיון היא לא משתכרת כלל.

33. מהרגע הראשון בדיון (28.5.19) היה ברור לי שכב' השופטת עמיתה שרה דותן הגיעה לדיון במטרה מראש לדחות את הערעור ולחייב אותי בהוצאות. השופטת עמיתה דותן לא ידעה עובדות וטענות בסיסיות בתיק, לא נתנה לי לטעון את מלוא טענותי ולהסביר לה שהיא טועה, ומיהרה לכתוב בסוף הדיון פס"ד קצר שאין בו כמעט שורה אחת נכונה ואמת, ותוך חיובי בהוצאות גבוהות למרות שע"פ כל דין, הערעור היה צריך להתקבל במלואו.

34. פסה"ד כולל טעויות וכתובת אי אמת ברמה מופרכת וחסרת הגיון לחלוטין, ומדובר בשופטת בכירה שכינה כסגנית נשיא בימ"ש השלום בת"א ושופטת מחוזית בכירה.

פירוט הטעויות של השופטת עמיתה דותן בפס"ד בע"ר 50439-04-19 רצ"ב כנספח 2 של נספח 2

35. להמחשה, כתב הבר"ע ברע"א (ת"א) 23116-04-19 הוגש ביום רביעי 10.4.19, והבקשה להפחתת העירבון הוגשה ביום שני 15.4.19, ובאותו יום, 15.4.19, נתנה הרשמת רחל ערקובי את ההחלטה.

תיאור כתבי הערעור בשני הערעורים – ערעור מטרד המעלית וערעור נזקי הרטיבות:

36. שני הליכי קמא, הליך מטרד המעלית (ת.א. 31253-04-14) בפני השופט מיכאל תמיר, והליך נזקי הרטיבות (ת.א. 58594-03-14) בפני השופטת סג"נ סיגל רסלר-זכאי, נוהלו ופסקי הדין נכתבו באופן שנועד לוודא שיוגשו ערעורים ובידיעה שהם ידחו, כעולה בבירור מכתבי הערעור.

37. שופט (תמיר) שכותב בפסה"ד שהמערער הגיש 80 בקשות כשהוא יודע שזאת איננה האמת ואף לא קרובה לה, ומתוך כוונה להכפיש ולהשמיץ אותי, וכי הגשתי 27 בקשות בלבד, חלק גדול

בהסכמה בגלל ההידרדרות הקשה במצבה של אימי, ומוציא את דברי המומחה מהקשרם כדי לדחות את התביעה, ונותן פס"ד בעילה אחרת לגמרי מזו שנתבעה, ופוסל בניגוד מוחלט לדין ובשרירותיות וללא כל בסיס עובדתי ומשפטי את כל תצהיר העדות הראשית שלי וראיותיי ומבטל החלטה קודמת על סיכומים בכתב, **בשהוא יודע** שאין לי בכלל סיכומים, וכל זאת 12 ימי עבודה לפני דיון ההוכחות, ומטיל עלי בנוסף מטלות תובעניות, וקובע עדויות בע"פ כשאני לא מיוצג ולא יודע מי בכלל יעיד עד יומיים לפני הדיון, ומה יעיד כל עד בפועל, וכשהוא יודע שאין סיכוי שאגיע מוכן לדיון ההוכחות ועם סיכומים, הוא שופט שמכשיל את התובענה בכוונה תחילה ובזדון, ומדובר בקצה קצהו של הקרחון של מה שהתחולל באותו הליך.

38. התביעה בהליך מטרד המעלית הוכשלה באופן שיטתי, מכוון ומתוכנן ע"י פגיעות מכוונות ובזדון במישור הדיוני והטיות משפט בדיון המהותי וחויבתי ב-60,000 ₪ הוצאות.

39. כתב הערעור בן 52 עמודים על פסה"ד בן 28 עמ' ועל 22 החלטות ביניים, חלקן בני מספר עמודים (עד 9), בגלל מורכבות ההליך והנושאים הנדונים בו, ובגלל התנהלות הדיונים, ובגלל התנהלות השופט תמיר כמפורט חלקית לעיל, הטיות משפט קשות וחמורות העולות כדי הפרת אמונים ושיבוש הליכי משפט, וטעויות ועיוותי דין ומתן החלטות ופס"ד הכוללים גם סתירות רבות, בסיכומים טען עו"ד לוי שהוא לא מעלה טענות מסוימות כי חשש שהשופט תמיר יפסול עצמו, ועו"ד טננבוים הצטרף לטענותיו.

40. גם עוה"ד הלל ברק שייצג אותי בתחילת ע.א.ש. 28194-10-16 קירשנבאום נ' נציגות הבית בזל 43 ת"א ואח' (בקשה להארכת מועד) טען טענות דומות לאחר שקרא את התיק, לפיהן פסה"ד שזור כולו בטעויות כמעט על כל צעד ושעל, ואין בו כמעט נושא אחר ממנו לא הושמטו מפסה"ד עובדות וטענות מהותיות ומשמעותיות ביותר, תוך טעויות קשות מאוד בעובדה ובדין, וכי מסיום פרק טענות הצדדים ועד סופו, אין כמעט סע' אחד בפסה"ד שאין בו טעות והוא אף סותר את עצמו פעם אחד פעם, ומדובר על 17 מתוך 28 עמודי פסה"ד, וזאת לאחר שהשופט תמיר טען שקרא את כל התצהיר והראיות שפסל ולכן אמור לדעת שהתביעה הוכחה במלואה.

41. ב"כ הנתבע 9 הסכים איתי שנעשו בהליך קמא דברים שהם "לא בסדר", ובכתב הערעור טענתי לפסלות השופט תמיר.

42. אני מעריך את חיסרון הכיס המצטבר שלי בהליך מטרד המעלית והערעור בכ-300,000 ₪.

43. בהליך נזקי הרטיבות, שתי השופטות, כב' השופטת הבכירה דורית קוברסקי וכב' השופטת סג"נ סיגל רסלר זכאי התנהלו בדומה לשופט מיכאל תמיר, וכתב הערעור המשובש שהוגש (בגלל תקלות במחשבי) בן כ-40 עמודים על פסה"ד בן 18 עמודים ועל 11 החלטות ביניים, ומוכיח גם הוא כתיבת אי אמת ביודעין, ובעיקר של כב' השופטת רסלר זכאי, הטיות משפט קשות מאוד העולות גם הן כדי הפרת אמונים ושיבוש הליכי משפט כמעט בכל שורה ופסקה בפסה"ד ובהחלטות, ופסלות השופטת רסלר זכאי ברורה.

44. השופטת קוסברסקי התעלמה במפגין מהוראה מפורשת שניתנה לה ע"י ביהמ"ש המחוזי בפסה"ד ברע"א 14107-06-15 **קירשנבאום נ' נציגות הבית בזל 43 ת"א ואח'.**

45. שופטת (רסלר-זכאי) שממנה ביודעין ובמכוון אינסטלטור במקום מהנדס קונסטרוקציה למרות שנתבע סעד מפורש למינוי מהנדס קונסטרוקציה, ושהמומחה מטעמה שיקר פעם אחר פעם, והוגשו כ-3 בקשות לפסילתו אותן דחתה השופטת תוך התעלמות מהטענות גופן ומהעדים שלי ומנעה את חקירתם תוך הטיות משפט קשות, ומונעת ממני לחקור את הנתבעים בעניין בו שתי ערכאות הערעור (מחוזי ועליון) כתבו ששמורה לי הזכות לחקור את הנתבעים בעניין העלמות עשרות אלפי השקלים מחשבון הבנק ללא כל ראיות תשלום, **וידועת** שהמומחה מטעמה שיקר במצח נחושה בחוות דעתו בעניין צילומי הווידאו והתמונות שערך בדירתי, וכותבת בפסה"ד שקר פוזיטיבי מהותי ביודעין כדי להכפיש ולפגוע בי ובמהימנותי, ונתנה במהלך כל ההליך החלטות **ביודעה שהן מנוגדות לחלוטין לדין**, והחליטה ללא כל סיבה וללא כל נימוק ש"היא לא תדון" בכ-40% מהתביעה "סתם ככה" למרות ששולמה אגרה, וכשהיא פוגעת במכוון בזכויותיי בדיון ההוכחות ובמיוחד בחקירת המומחים, **וגם כאן מדובר בקצה קצהו של הקרחון**, היא שופטת שלא חוששת שהוא זה מערער, ולהפך, מוודאת שיוגש ערעור על עיוותי דין מכוונים, שיטתיים ומתוכננים, וגם יודעת שהערעור ידחה, וכדי שיגרמו לי הוצאות נוספות ושיפסקו לחובתו הוצאות, כפי שפעלה גם בהליך קמא.

כתב הערעור בערעור נזקי הרטיבות (ללא נספחים) רצ"ב **כנספח 5.**

46. אני מתקן את הערכתי (יחסית לבקשת הפסילה) ומעריך את חיסרון הכיס המצטבר שלי בהליך ת.א. 14-03-59594 ובערעור עליו בכ-350,000 ₪.

הפניה לנשיא ביהמ"ש המחוזי בת"א להחלפת השופטת (ועמיתה) שרה דותן:

47. לאור ההתנכלויות הקשות מאוד כלפיי מצד כב' השופטת אביגיל כהן ומצד כב' הרשמת (ועוד בתפקידה כשופטת בימ"ש השלום) רחל ערקובי, כמפורט חלקית בנספחי נספח 4, פניתי לכב' נשיא ביהמ"ש המחוזי בת"א, איתן אורנשטיין, ולסג"נ לענייני ערעורים כב' השופט שאול שוחט בבקשה שלא למנות את השופטת אביגיל כהן ואת הרשמת רחל ערקובי לדון בענייניו, והבאתי לידיעתם את התנכלותן המתמשכת כלפיי, והבקשה מדברת בעד עצמה.

48. אינני רואה כל פסול בלפנות למנהלי ביהמ"ש בבקשה שלא למנות מותב מסוים כמו שאין פסול בלפנות למנהל בית חולים ציבורי בבקשה שלהיות מטופל ע"י רופא אחר מאשר רופאים שהתרשלו בטיפול במבקש. ביהמ"ש הוא גוף של המדינה, ואמור להיות קשוב לאזרחים הבאים בפניו.

49. הבקשה נדחתה בנימוק שהעניין נקבע ע"פ יומן העבודה של ביהמ"ש.

50. לא ידעתי אז שהשופטת עמיתה דותן לא משתכרת בעצם על שעות הכנה וכתובה ולכן האפשרויות שכתב בבקשה הן אלו שעלו אז בדעתי.

התנהלות כב' השופטת עמיתה דותן בשני הערעורים, מטרד המעלית ונזקי הרטיבות:

פרשת הבקשה לקבלת ראיות נוספות בערעור:

51. ביום 30.4.20 הגשתי בקשה לקבלת ראיות נוספות בערעור ולהקלטת הדיון בערעור הנתמכת בתצהיר ובאסמכתאות כנדרש - רשימת הראיות הנוספות שחובה לציין שרק היא בת מעל 15 עמ', כתבי הטענות, ואת החלטת השופטת המיר שפסלה את תצהירי וראיותי שהיא עצמה בת 9 עמ' וכוללת עשרות נימוקים וטענות חסרי כל בסיס עובדתי ומשפטי, שאותה צרף עו"ד אריה לוי עצמו לתגובתו דבר המעיד על הרלוונטיות שלה.

52. השופטת עמיתה דותן סירבה לדון בבקשה והורתה לי ביום 3.5.20 להגישה מחדש ב-10 עמ' **כולל** נספחים ותצהיר, ונאלצתי להגיש את הבקשה שוב ביום 17.5.20, ללא נספחים וכשהבקשה היא גם התצהיר. וביום 26.5.20 הגיש עו"ד אריה לוי את תגובתו בת 22 עמ' ללא תצהירים תומכים, כשלטענותיו הצטרף עו"ד טננבוים, והמערער הגיש את תשובתו ביום 7.6.20. שני באי כוח הנתבעים כתבו שקרים פוזיטיביים בתגובותיהם, **והוכחתי זאת בתשובתי ובנספחיה**. הבקשה לקבלת ראיות נוספות בערעור רצ"ב **כנספח 6**. תגובת המשיבים 1-8 רצ"ב **כנספח 7**. תגובת המשיב 9 רצ"ב **כנספח 8**, התשובה (ללא נספחיה) אך עם תצהיר תומך רצ"ב **כנספח 9**.

53. אחת מטענותיי בבקשתי לקבלת ראיות נוספות היא, שע"פ הפסיקה, על ביהמ"ש לערעור לבחון את הראיות הנוספות, ולבדוק אם יש בהן לשנות את מערך הזכויות בהליך.

54. הבנתי שמשהו לא תקין באופן סדרתי בהתנהלות השופטת עמיתה דותן, וביום 10.6.20 הגשתי בקשה לפי חוק חופש המידע לבירור מבנה וגובה שכרה של השופטת עמיתה דותן, כשברור שלא ניתן לנהל הליך כדין כשפוגעים בזכויותיי ומונעים ממני לטעון את טענותיי בערעור.

55. ביום 28.6.20 נתנה השופטת עמיתה דותן שתי החלטות בשני הערעורים (מטרד המעלית ונזקי הרטיבות), לפיהן עלי לקצר את שני כתבי הערעור ל-10 עמודים עם רווח של 1.5 בין השורות ולהגישם עד ליום 15.7.20, וכי שני הערעורים **ישמעו באותו יום, 14.9.20, אחד אחרי השני במשך חצי שעה כל אחד**, ובידיעה שאינני מיוצג ועובד במשרה מלאה ותובענית מבקשותיי הקודמות, וכי אין כל סיכוי שאוכל להספיק לעשות זאת בזמן, שכן אינני עו"ד ולא מיומן בצמצום עמודים כל כך אגרסיבי, וכמובן שזה גם בלתי אפשרי.

56. נודע לי על ההחלטות רק ביום 19.7.20, והתברר לי שהן הונחו בלא שידעתי בתיבת הדואר ביום 13.7.20, שכן הדוור לא עולה עד לדירתי שבקומה הרביעית, ובגלל העבודה מהבית מאז 15.3.20 (מגפת הקורונה) לא בדקתי כל יום את הדואר, **וגם לא ציפה להחלטות אלו** כי כתב ערעור מטרד המעלית הוגש **כשנה וחצי קודם, ביום 20.3.19**, וכתב הערעור בנזקי הרטיבות הוגש ביום

- 24.2.20, וכבר נקבעו המועד לדיון וכבר תכננתי את זמני ומהלכיי, והיו לשופטת אביגיל כהן ולשופטת עמיתה דותן זמן רב להורות על קיצור כתב הערעור.
57. כב' המותב הקודם, אביגיל כהן שופטת מן המניין, ולא הורתה למערער לקצר את כתב הערעור.
58. לאור כך, ביום 29.7.20 הגשתי בקשה מנומקת בת 10 עמ' בה הסברתי את מצבי התעסוקתי, ובקשתי בין השאר לעיון מחדש בהחלטה על צמצום העמודים שכן הדבר לא אפשרי ומשמעותה חסימתי מלטעון את טענותיי ומלקבל את יומי בביהמ"ש, ובמיוחד כשהיקף עיקרי הטענות נקבע ל-7 עמ', לנמק ולהבהיר אין ניתן לכלול ערעור על פס"ד בן 18 עמ' ועל 11 החלטות ביניים ב-10 עמ', ולכן להגדיל את היקף עיקרי הטענות ל-25 עמ' ולהתיר לי להגיש כתב ערעור בן 45 עמ' וכן להאריך את המועד להגשתו לאור ההמצאה המאוחרת, ולדחות את הדיון לאור כך, ולהפריד את הדיונים. הבקשה מיום 29.7.20 (ללא נספחים) רצ"ב **נספח 10**.
59. יום קודם, ביום 28.7.20 הגשתי בקשה מנומקת בת 10 עמ' שגם בה הסברתי את מצבי התעסוקתי העמוס, ובקשתי בין השאר לתת בדחיפות החלטה בבקשה לקבלת ראיות נוספות, שכן יש בה לשנות את כל מהלך הערעור ועיקרי הטענות ותיק המוצגים, וכן לעיון מחדש בהחלטה על צמצום העמודים שכן הדבר לא אפשרי ומשמעותה חסימתי מלטעון את טענותיי ומלקבל את יומי בביהמ"ש, ובמיוחד כשהיקף עיקרי הטענות נקבע ל-7 עמ' ונדחתה בקשתי להגדיל, וכן הארכת מועד לאור ההמצאה המאוחרת והמפתיעה של ההחלטה והצורך לחפש עו"ד שאולי יצליח כי אני לא יודע איך אפשר להוריד מ-52 עמ' ל-10 עמ', וכן בקשתי הבהרה והנמקה איך ניתן לצמצם ל-10 עמ' ערעור בן 52 עמודים על פס"ד בן 28 עמ' ועל 22 החלטות ביניים, שאחת מהן בת 9 עמ' שבה פסל השופט תמיר את תצהיר העדות הראשית שלי ואת כל ראיותיי, **ורק היא דרשה 5 עמודים בבקשה לקבלת ראיות נוספות**, וכי השופטת עמיתה דותן **יוזעת שהדבר בלתי אפשרי**.
60. ביום 30.7.20 נתנה השופטת דותן החלטה **רק בערעור נזקי הרטיבות** ובה דחתה בקביעה ללא כל נימוק: **"הבקשה נדחית אין הצדקה בתיק זה להגשת כתבי טענות של עשרות עמודים"**, בלא להתייחס לשאר העתירות בבקשה.
61. ואילו בערעור מטרד המעלית **לא ניתנה בכלל החלטה בבקשה** מיום 28.7.20, וגם לא בבקשה לקבלת ראיות נוספות בערעור, למרות **שעברו 72 יום** מאז שהגשתי את תשובתי ועד הגשת בקשת הפסילה, וגם לא לאחר שבבקשה מיום 29.7.20 בקשתי גם לתת החלטה בבקשה לקבלת הראיות הנוספות, וגם לא עד להגשת ערעור זה, שכן היא לא משתכרת על זה בכלל.
62. תשובת המדינה באשר למבנה וגובה שכרה של השופטת עמיתה שרה דותן הגיעה אלי לאחר עיכוב רב ביום 6.8.20, ממנה עולה שהשופטת דותן עובדת בממוצע כ-40 שעות בחודש, וכי שכרה כמפורט בסעי' 7 עד 9 לבקשה. תשובת המדינה היא נספח 3 לנספח 2 לערעור זה.
63. שאלת הבהרה נוספת שלחתי ביום 10.8.20 באשר למה נכלל בשכר השעתי, תוך ציון שהדבר

דחוף מאוד, ומשלא הגיעה תשובה, התקשרתי כל יום חמישי 13.8.20 למשרדי המדינה אך לא היה מענה. רק ביום ראשון 16.8.20 התקשרתי והפעם קבלתי תשובה טלפונית מחגורם המוסמך לפיה על הכנה וכתובה מקבל השופט עמית תוספת של 10% במובן זה, שלמשל בגין שכר של 3 שעות עבודה לפי 303 ש"ח לשעה (909 ש"ח), יתוגמל השופט עמית בסך 90.9 ש"ח עבור הכנה וכתובה.

64. בדיון ביום 8.12.15 בהליך קמא (פרי עמי' 16 שי' 3) טען עו"ד והנוטריון אריה לוי ב"כ המשיבים 1-8 שדרושות לו 40-50 שעות לקרוא ולהגיב לתצהיר העדות הראשית שלי. עו"ד לוי בעל וותק וניסיון כשל שופט מחוזי, למעלה מ-42 שנה ושופט צבאי. 40-50 שעות הם כחיקף כל משרתה החודשית הממוצעת של השופטות דותן (תשובת המדינה נספח 2 לנספח 2).

65. השופטת עמית דותן לא נתנה בה החלטה בבקשה לקבלת ראיות נוספות בערעור גם לאחר 72 יום (מועד הגשת בקשת הפסילה) וגם לא עד להגשת ערעור זה, והתכוונה לקיים דיון בלי לתת בכלל החלטה בבקשה.

66. הדיונים בשני הערעורים שנועדו ליום 14.9.20 בוטלו ביום חמישי 10.9.20 לאחר הודעתי ביום 8.9.20 על כוונתי להגיש ערעור זה.

67. בבקשתי לעיון מחדש ציינתי את הבעייתיות בהחלטה מיום 28.6.20, אולם השופטת עמית דותן אפילו לא התייחסה בכלל לבקשה ולא נתנה בה החלטה.

כתיבת שקר פוזיטיבי בהחלטה בבקשת הפסילה והמניע לכך:

68. בעמ' 2 שי' 5-6 להחלטה כתבה השופטת דותן "לאחר עיון בכתב הטענות המלא וטרם קביעת מועד לדיון בערעור, סברתי כי עליו לצמצם את כתב הערעור ל-10 עמודים...", אולם זה לא נכון, כי מועד הדיון נקבע ביום 19.5.20, ואילו מועד ההחלטה על צמצום כתב הערעור ל-10 עמ' ניתנה השופטת עמית דותן ביום 28.6.20 בשני הערעורים. המועד לדיון נקבע ליום 14.9.20.

69. תכננתי את מהלכיי ויומני בהתאם לדיונים שנקבעו, לרבות ע"פ דרישות מקום עבודתי. אני עובד במשרה תובענית וגם בבקשה קודמת לדחיית מועד הדיון שנדונה ע"י השופטת אביגיל כהן ציינתי את אופי מקום עבודתי.

70. אין לי מיומנות לצמצום אגרסיבי כ"כ של מס' העמ' תוך שמירת כל טענותיי, מה גם שאני אפשר.

71. גם כבי' השופטת המחוזית לימור ביבי קבעה מועד לדיון בערעור בו כתב הערעור בן 45 עמ' על פסה"ד של המפקחת על המקרקעין ולא נתנה שום החלטה על קיצור כתב הערעור.

72. זהו שמי, זו חתימתי, ותוכן תצהירי אמת.

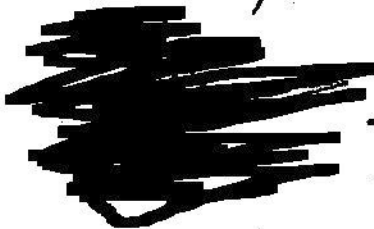

חתימת המצהיר

הנני 00673/כו עו"ד, מאשרת כי ביום 17.9.20 הופיע בפני מר אילן קירשנבאום שזיהיתיו על פי ת"ז מס' ולאחר שהזהרתיו כי עליו לומר את

האמת וכי יהיה צפוי לעונשים הקבועים בחוק אם לא יעשה כן, אישר גבולות הצהרתו וחתם
עליה בפני.

עו"ד, ס.י. 3/10

 23791, י.י.

נספח 1

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 60400-02-20 קירשנבאום נ' נציגות הבית המשותף ברחוב בזל 43 ואח'

1

לפני כבוד השופטת עמיתה שרה דותן

אילן פנחס קירשנבאום

מערער

נגד

1. נציגות הבית המשותף ברחוב בזל 43
2. בנק לאומי לישראל בע"מ

משיבים

החלטה

2

3

לפני בקשה לפסילתי כשופטת בתיק אותה הגיש המערער.

4

5

לטענת המבקש, הכיבי השכר של שופט עמית עבור דמי הכנה וכתובה, אשר מהווים 10% תוספת
לסכום הבסיס של השכר, יוצרים אצלו אינטרס חזק להפחית את שעות ההכנה והכתובה שעולה
לכדי ניגוד עניינים בין תפקידו לבין זכויות המתדיינים.

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

המבקש הגיש כתב ערעור בהיקף של עשרות עמודים. בהחלטתי מיום 28.06.2020 התבקש המערער
לצמצם את כתב הערעור ל-10 עמודים, עד לתאריך 15.07.2020. ביום 29.07.2020 הגיש המבקש
בקשה לעיין מחדש בהחלטתי זו, להגיש עיקרי טיעון בהיקף של 25 עמודים וכן לדחות את הדיון
בערעור ולהפריד את הדיון בתיק זה מדיון בתיק נוסף שמנהל המבקש (48661-03-19) אותה דחיתי
בהחלטתי מיום 30.07.2020. אציין, כי עד היום לא הוגש כתב ערעור מתוקן.

כמו כן, טוען המבקש כי במותב הקודם בתיק, כב' הש' אביגיל כהן, לא נדרש ממנו קיצור כתב
הערעור.

עוד פירט המבקש על ממוצע שעות עבודתי החודשיות, על שכרי ועל גילי, וסבר כי פרטים אלו יוצרים
אצלי את ניגוד העניינים כנטען וכן חוסר עניין בטיפול בשני הערעורים שהגיש המבקש כיוון שהם
לא מקדמים אותי מבחינה מקצועית.

המבקש ביקש כי אפסול את עצמי מלדון בתיק ובמידה שלא, לעכב את ההליכים בשני הערעורים
עד 21 יום ממתן פסי"ד בערעור על החלטתי זו.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 20-02-60400 קירשנבאום נ' נציגות הבית המשותף ברחוב בזל 43 ואח'

דיון והכרעה

לאחר עיון בבקשה ובנספחיה, הגעתי למסקנה כי דינה להידחות.

המבקש הגיש כתב ערעור בהיקף של עשרות עמודים. לאחר עיון בכתב הטענות המלא וטרם קביעת מועד לדיון בערעור, סברתי כי עליו לצמצם את כתב הערעור ל-10 עמודים, תוך התחשבות במורכבות התיק ונסיבותיו וללא כל קשר לגילי, תפקידי או משכורתי.

טרם הועבר התיק לטיפול, הגיש המבקש בקשה שלא למנות את כב' השי' אביגיל כהן וכב' השי' רחל ערקובי לדון בערעור או בחלקיו. בקשה זו נדחתה בהחלטתו של כב' סגן הנשיא שאול שוחט מיום 02.03.2020. נראה כי המבקש נוקט בדפוס חוזר של הגשת בקשות לפסילת שופטים מלדון בערעור.

טענותיו של המבקש על ניגוד העניינים בו אני שרויה בעקבות גילי, משכורתי ותפקידי, חסרות כל בסיס שכן אם היה בהן טעם, הרי שמערכת בתי המשפט לא הייתה מעסיקה שופטים עמיתים כלל שכן הם יהיו מצויים בניגוד עניינים מובנה בכל תיק הנדון על ידם.

מכל האמור לעיל, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, ג' אלול תש"פ, 23 אוגוסט 2020, בהעדר הצדדים.

שרה דותן, שופטת עמיתה

נספח 2

ע"א 60400-02-20
בפני כב' השופטת (עמיתה) שרה דותן
קבוע לדין ביום 14.9.20

בית המשפט המחוזי
בתל אביב

אילן קירשנבאום

המבקש:

- נ ג ד -

המשיבים:

1. נציגות הבית המשותף ברחוב בזל 43, תל-אביב
2. אבי טל
3. הניה גודס

ע"י ב"כ עו"ד אריה לוי, מנחם בגין 11 ר"ג
טל' 03-6245544 פקס 03-6245545

בקשה לפסילת השופטת

מבוקש מכב' השופטת (עמיתה) שרה דותן לפסול עצמה מלדון בהליך ערעורי זה ובהליך ע"א (ת"א) 48661-03-19 קירשנבאום נ' נציגות הבית בזל 43 ת"א ואח' (להלן: ערעור מטרד המעלית), וכן לעכב את שני הליכי הערעור עד לאחר 21 יום ממתן פס"ד בערעור ככל שיהיה בו צורך כדי להספיק לפעול.

ואלו נימוקי הבקשה:

1. הוגשה בקשה דומה גם בערעור מטרד המעלית והנימוקים תקפים וקשורים הדדית, כי מדובר באותו מותב ובאותם צדדים, והדיונים בשני הערעורים נקבעו לאותו היום, אחד אחרי השני.

חקיקת משנה רלוונטית:

2. ע"פ קובץ תקנות המדינה 8331 (21.1.20), שופט עמית בביהמ"ש המחוזי משתכר 303 ש"ח לשעה, בתוספת קבועה של דמי הכנה וכתובה של 10% מסכום הבסיס.
3. כלומר, השופט עמית משתכר עשירית על הכנה וכתובה (קריאת חומר התיק, כתיבת בקשות וכו') מאשר שעות דיונים, והדבר יוצר אצלו אינטרס חזק להפחית את שעות ההכנה והכתיבה, והוא בניגוד עניינים חריף אל מול תפקידו מצד אחד ומול זכויות המדיינים מצד שני.

רקע עובדתי הנוגע לצדדים:

4. הפעם הראשונה ששופט עמית דן בעניינו של המבקש היה בפני כב' השופט (עמית) משה סובל ברע"צ 39754-09-17 קירשנבאום נ' טל ואח' (6.12.17) שהיה גם הוא ערעור מורכב בגין הטיית משפט וכתבת אי אמת ביודעין בהחלטה, עיוותי דין קשים, והתעלמות מעובדות, ראיות וטענות.
5. ניכר היה שהשופט עמית סובל לא היה בקיא כלל בתיק. הוא לא ידע עובדות בסיסות בתיק, ואיים על המבקש-מערער כדי שיסכים לפשרה, כי גם הוא כשופט עמית נמצא בניגוד עניינים כי

הוא לא מקבל תגמול על הכנה וכתובה וכדי להימנע מקריאה ולהגיע לתוצאה ללא כתיבה, איים קשות על המבקש-מערער, שפחד מאוד שאם לא יסכים, השופט סובל יפגע בו ויחזור על התנהלותו של השופט מיכאל תמיר בת.א. 31253-04-14 (הליך קמא), ועל התנהלות הרשמת קליין יונה ויתנכל למבקש ולכן נאלץ להסכים לפשרה. המבקש הצהיר על הכל בתצהיר העדות הראשית שלו בת.א. 8559-12-17 שנפתח כי המשיבים לא קיימו תנאי מתלה בהסכם הפשרה.

6. ואכן, כפי שאכן התברר אחר כך, השופט עמית סובל והשופטת (בתוארה אז) רחל ערקובי התנכלו קשות למבקש במסגרת בקשתו לעיכוב ביצוע כמפורט **בנספח 1 לבקשה זאת.**

7. וכך גם היה בהחלטה נשוא ע"ר 50439-04-19 לעיל, בו נתנה הרשמת ערקובי החלטה בבקשה להפחתת עירבון בת 3 עמודים, על כתב בר"ע ברע"א 23116-04-19 **קירשנבאום נ' נציגות הבית בזל 43 ת"א** בן 3 עמודים ועוד 9 עמ' נספחים שרובם החלטות פתקית קצרות על פני פחות מעמוד.

8. החלטת הרשמת ערקובי כללה קביעות הפוכות לשכל הישר ולעובדות ולדין שהובאו בפניה, התעלמה מעובדות ומטענות בסיסיות של המבקש, עיוותי דין קשים וכתבת עובדות שאינן אמת.

9. כתב הערעור בע"ר 50439-04-19 על החלטת כב' הרשמת ערקובי היה פשוט מאוד, בסוגיות בהן הדין ברור זה שנים רבות, כשבמקרה **הרבה פחות מובהק** התקבלה בקשת המבקש, והעירבון **הופחת בחצי** ל-5000 ₪ (רע"א 8178-04-16 **קירשנבאום נ' נציגות הבית בזל 43**, החלטה מיום 10.5.16).

10. בערעור ע"ר 50439-04-19 **קירשנבאום נ' נציגות בזל 43 ת"א ואח'**, דנה השופטת עמיתה שרה דותן. הרשמת רחל ערקובי מונתה בינתיים לרשמת בביהמ"ש המחוזי זמן קצר קודם לכן.

11. גם בערעור זה השופטת עמיתה דותן הייתה בניגוד עניינים חריף, שכן היא לא משתכרת כמעט על הכנה וכתובה, והדבר ניכר בבירור מהדיון בערעור ומפסה"ד.

12. מהרגעה הראשון בדיון (28.5.19) היה ברור למבקש-מערער שכב' השופטת (עמיתה) שרה דותן הגיעה לדיון במטרה לדחות את הערעור ולחייב את המבקש בהוצאות. השופטת (עמיתה) דותן לא ידעה עובדות בסיסיות בתיק, לא נתנה למבקש לטעון את מלוא טענותיו ולהסביר לה שהיא טועה, ומיחרה לכתוב בסוף הדיון פס"ד קצרצר שאין בו כמעט שורה אחת נכונה, ותוך חיובו בהוצאות גבוהות למרות שע"פ כל דין, **הערעור היה צריך להתקבל במלואו.**

פירוט הטעויות של כב' השופטת (עמיתה) דותן בפס"ד בע"ר 50439-04-19 רצ"ב **כנספח 2.**

13. להמחשה, כתב הבר"ע ברע"א (ת"א) 23116-04-19 הוגש ביום רביעי 10.4.19, והבקשה להפחתת העירבון הוגשה ביום שני 15.4.19, ובאותו יום, 15.4.19, נתנה הרשמת רחל ערקובי את ההחלטה.

14. אז איד יתכן שבמהלך **5 ימים קלנדיים**, שבהם **רק 3 ימי עבודה**, המערער יגיש 125 בקשות ושתינתנה 200 החלטות! במילים אחרות, האם יתכן שהמבקש הגיש לכאורה **יותר מ-41 בקשות ביום** בממוצע, ושניתנו בעניינו באותם 3 ימים יותר **מ-66 החלטות ביום** בממוצע?

15. כי זה מה שכתבה בעצם השופטת (עמיתה) שרה דותן בפסה"ד בע"ר (ת"א) 50439-04-19 :

"בהתייחס לגובה העירבון, אכן בית המשפט אמור לאמוד את העירבון תוך התחשבות בהיקף ההליך אולם, יש להתחשב גם במספר ההליכים המוגשים על ידי בעל הדין המסוים. בעניינינו, המערער הגיש 125 בקשות וניתנו בעניינו 200 החלטות של בית משפט. בנסיבות אלה, צדקה כב' הרשמת בכך שסברה שיש לחייב את המערער בהפקדת ערבון בסך 10,000 ש"ח"

16. ואיך יתכן שהרשמת רחל ערקובי "תצדק" בטענה שכלל לא הובאה בפניה (ושגם לא קיימת) שכן החלטתה ניתנה באותו יום ללא תגובת הצד שכנגד, ואפילו לא מוזכרת בהחלטתה, ושהיא לא ידעה בכלל על קיומה.

תיאור כתבי הערעור בהליך ערעורי זה ובערעור מטרד המעלית (ע"א 48661-03-19):

17. נימוקי הערעור על פסה"ד ובהליך קמא ועל 22 החלטות ביניים מפורטים בכתב ערעור בן 52 עמ', ומציגים הטיות משפט קשות וחמורות העולות כדי הפרת אמונים ושיבוש הליכי משפט, וטעויות ועיוותי דין כמעט בכל שורה ופסקה בפסה"ד ובהחלטות, ופסלות ברורה של כב' השופט תמיר.

18. ניכר בעליל ששופט שמתנהל כמו השופט תמיר לא חושש כהוא זה מהדין ומערכאת הערעור. אפילו ב"כ הנתבע 9 הסכים עם המערער שנעשו בהליך קמא דברים שהם "לא בסדר".

19. בכתב הערעור ביקש המבקש גם את פסילת השופט תמיר שהיא בסמכות ערכאת הערעור במקרה שטענת הפסלות עולה לאחר מתן פסה"ד, וע"פ דין יש צורך במתן פרטים רבים להוכחת כוונה.

20. חיסרון הכיס המצטבר של המבקש בהליך קמא ומהערעור מסתכמים בכ-300,000 ₪.

21. התנהלותן של כב' השופטת הבכירה דורית קוברסקי וכב' השופטת סג"נ סיגל רסלר זכאי בת.א. 58594-03-14 **קירשנבאום נ' נציגות בזל 43 ת"א ואח'**, דומה לזו של שופט מיכאל תמיר, וכתב הערעור החלקי שהוגש (בגלל שיבושים במחשב המבקש) על פסה"ד ועל 11 החלטות ביניים בן 39 עמודים, המציגים גם הם כתיבת אי אמת ביודעין למכביר ע"י שתי השופטות, ובעיקר של כב' השופטת רסלר זכאי, הטיות משפט קשות וחמורות מאוד העולות גם הן כדי הפרת אמונים ושיבוש הליכי משפט כמעט בכל שורה ופסקה בפסה"ד ובהחלטות, ופסלות השופט רסלר ברורה.

22. ניכר בעליל ששופט שמתנהל כמו כב' השופטות קוברסקי ורסלר זכאי לא חושש כהוא זה מהדין ומערכאת הערעור. ואכן, למשל, השופטת קוברסקי התעלמה במופגן מהוראה מפורשת שניתנה לה ע"י ביהמ"ש המחוזי ברע"א 14107-06-15 **קירשנבאום נ' נציגות הבית בזל 43 ת"א ואח'.**

23. חיסרון הכיס של המערער בהליך ת.א. 59594-03-14 ובערעור עליו מסתכמים בכ-250,000 ₪.

התנהלות כב' השופטת (עמיתה) דותן בהליך זה ובערעור מטרד המעלית (ע"א 48661-03-19):

פרשת הבקשה לקבלת ראיות נוספות בערעור בהליך ערעור מטרד המעלית:

24. ביום 30.4.20 הגיש המבקש בקשה לקבלת ראיות נוספות בערעור ולהקלטת הדיון בערעור הנתמכת בתצהיר כדין ובאסמכתאות.
25. מאחר והשופטת עמיתה דותן בניגוד עניינים חריף ואיננה משתכרת כמעט על שעות הכנה וכתובה, היא סירבה לדון בבקשה והורתה למבקש ביום 3.5.20 להגיש מחדש ב-10 עמ' כולל נספחים ותצהיר, למרות שזה בלתי אפשרי לאור מס' הטענות והנספחים החיוניים.
26. המערער נאלץ להגיש את הבקשה שוב ביום 17.5.20, ללא נספחים וכשהבקשה היא גם התצהיר. וביום 26.5.20 הגישו עו"ד אריה לוי את תגובתו בת 22 עמ' ללא תצהירים ותומכים, והמבקש הגיש את תשובתו ביום 7.6.20.
27. אחת הטענות המרכזיות של המבקש בבקשתו לקבלת ראיות נוספות היא שע"פ הפסיקה, על ביהמ"ש לערער לבחון אם בראיות הנוספות יש לשנות את מערך הזכויות בהליך, כשהשופט תמיר פסל את תצהיר המבקש וראיותיו בידעו שהן מוכיחות התובענה על כל עילותיה וסעדיה.
28. המבקש סבר שמשחו לא תקין בהתנהלות השופטת עמיתה דותן, וביום 10.6.20 הגיש המבקש בקשה לפי חוק חופש המידע לבירור מבנה שכרה וגובהו של השופטת (עמיתה) דותן, כשברור שלא ניתן לנהל הליך כדין כשפוגעים בזכויותיו ומונעים ממנו לטעון את טענותיו.
29. מאחר והשופטת עמיתה דותן בניגוד עניינים בה היא מעוניינת להפחית במידת האפשר זמן ההכנה והכתיבה, אזי ביום 28.6.20 היא נתנה החלטות בהליך זה ובערעור מטרד המעלית (ע"א 19-03-48661), לפיהן על המערער לקצר את שני כתבי הערעור ל-10 עמודים עם רווח של 1.5 בין השורות ולהגישם עד ליום 15.7.20. כמו כן, קבעה ששני הערעורים **ישמעו באותו יום, 14.9.20, אחד אחרי השני**, תוך שהיא יודעת שהמבקש אינו מיוצג ועובד במשרה מלאה תובענית.
30. ברור שהקטנת כתב הערעור ל-10 עמ' תוך שמירת טענות המבקש איננה אפשרית לאור היקף כתב הערעור (ראו סעי' 17 לעיל).
31. למבקש נודע על ההחלטות רק ביום 19.7.20, והתברר לו שהן הונחו בלי ידיעתו בתיבת הדואר ביום 13.7.20, שכן הדוור לא עולה עד לדירתו שבקומה הרביעית, וכן בגלל העבודה מהבית מאז 15.3.20 (מגפת הקורונה) המבקש לא בודק כל יום את הדואר, וגם לא ציפה להחלטות אלו כי כתב הערעור בהליך זה הוגש כשנה וחצי קודם, ביום 20.3.19, וכתב הערעור מטרד המעלית הוגש ביום 24.2.20, והיו לשופטת כהן ולשופטת דותן זמן רב להורות על קיצור כתב הערעור.
32. כב' המותב הקודם, אביגיל כהן שופטת מן המניין, ולא הורתה למערער לקצר את כתב הערעור.
33. ביום 28.7.20 הגיש המבקש בקשה מנומקת בה ביקש בין השאר לתת בדחיפות החלטה בבקשה לקבלת ראיות נוספות, שכן היא עשויה לשנות את כל מהלך הערעור, וכן לעיון מחדש בהחלטה

על הפחתת עמודי כתב הערעור שכן הדבר לא אפשרי ומשמעותה חסימת המבקש מלטעון את טענותיו ולקבל את יומו בביהמ"ש, ובמיוחד כשהיקף עיקרי הטענות נקבע ל-7 עמ' ונדחתה בקשתו להגדילם, וכן ביקש הבהרה והנמקה איך ניתן לצמצם ל-10 עמ' ערעור בן 52 עמודים על פס"ד בן 28 עמ' ועל 22 החלטות ביניים, שאחת מהן בת 8 עמ' שבה פסל השופט תמיר את תצהיר המבקש וכל ראיותיו, ורק היא דרשה 5 עמודים בבקשה לקבלת ראיות נוספות, ושהשופט דותן יודעת שהדבר בלתי אפשרי.

34. ביום 29.7.20 הגיש המבקש בקשה דומה בערעור מטרד המעלית, וכן להגדיל את היקף עיקרי הטענות ולהגיש ערעור מתוקן בין 45 עמ' לאור תקלת המחשב שגרמה למחיקות בכתב הערעור.
35. כמו כן, המבקש ביקש הארכת מועד להגשת כתבי הערעור המתוקנים שכן קיבל את ההחלטות באיחור רב, ואין באפשרותו לצמצם שני כתבי ערעור בפרק זמן קצר כל כך, וכשהוא עובד במשרה מלאה ותובענית, וכשעניין זה בה הפתעה בזמן עומס שיא בעבודתו, וכשידוע שצמצום עמודים גוזל זמן רב מאוד, כדברי הנשיא לשעבר ברק "צר לי על אורכו היתר של פסק הדין, אך לא עמד לרשותי זמן מספיק לכתב פסק-דין קצר יותר" (בג"צ 428/86 ברזילי נ' מדינת ישראל, 586).
36. ביום 30.7.20 דחתה כב' השופטת (עמיתה) דותן את הבקשה בתיק ערעור מטרד המעלית בנימוק: "אין הצדקה בתיק זה להגשת כתבי טענות של עשרות עמודים", בלא להתייחס בכלל לשאר העתירות בבקשה, וקים חשש ממשי שלא קראה בכלל את הבקשה, שכן היא לא מתוגמלת על הכנה (קריאה) וכתובה, ולכן אין לה שום אינטרס לקרוא ולכתוב החלטה ראויה וכדין תוך התייחסותך לכל העתירות בבקשה כנדרש וכדין והיא בניגוד עניינים ולכן פוגעת בזכויות המבקש.
37. ואילו בהליך זה לא ניתנה כלל החלטה בבקשה מיום 28.7.20, וגם לא בבקשה לקבלת ראיות נוספות בערעור, למרות שעברו 72 יום מאז שהמבקש הגיש את תשובתו ונסגרה יריעת המחלוקת.
38. לאחר עיכוב רב בתשובת המדינה, לה חיכה המבקש בעניין השתכרותה ומבנה שכרה של השופטת דותן, הגיעה ביום 6.8.20 תשובה לפיה היא עובדת בממוצע כ-40 שעות בחודש, וכי שכרה כקבוע בהחלטת גמלאות לנושאי משרה ברשויות השלטון (נושאי משרה שיפוטית ושאייריהם), התשמ"א-1981 (להלן: החלטת הגמלאות) (סע' 13א', א.ק.), כאשר על סכום הבסיס ישנה תוספת קבועה של דמי הכנה וכתובה בשיעור של 10%. תשובת המדינה רצ"ב כנספח 3.
39. שאלת הבהרה נוספת נשלחה ביום 10.8.20 באשר למה נכלל בשכר השעתי, תוך ציון שהדבר דחוף מאוד כי המבקש צריך את המידע בדחיפות לצורך שימוש בו בתוך ימים ספורים.
40. המבקש התקשר במהלך כל יום חמישי 13.8.20 כדי לנסות לברר תשובה אבל לא היה מענה במשרדי המדינה. רק אתמול, 16.8.20, נשלח למבקש מכתב שהעניין בטיפול, אך מכיוון שהמבקש נזקק לתשובה באופן דחוף לבחינת המשך צעדיו, התקשר וקיבל תשובה טלפונית מהגורם המוסמך לפיה על הכנה וכתובה מקבל השופט עמית תוספת של 10% במובן זה, שלמשל

בגין שכר של 3 שעות עבודה לפי 303 ₪ לשעה (909 ₪), יתוגמל השופט עמית בסך 90.9 ₪ עבור הכנה וכתובה, והעניין גם תואם את הסכומים במכתב התשובה מיום 6.8.20.

טענות משפטיות ונימוקי הפסלות:

41. שיטת התשלום שנקבעה היא תשלום לפי שעות דיונים, ועוד 10% תוספת קבועה עבור הכנה וכתובה). כלומר, החלטת הגמלאות יצרה בעיה עקרונית ואמיתית של מצב ניגוד עניינים חריף - האינטרס של השופט עמית שנוגד את האינטרס של המתדיינים.
42. ניגוד העניינים המובנה בשיטה יוצר מניע להגדיל שעות דיונים על חשבון שעות הכנה וכתובה, כדי להרוויח יותר לשעה, שכן לשופט עמית בגמלאות יכולות להיות כמה שעות דיונים שהוא רוצה עקב המחסור בשופטים לדיונים, וזו הסיבה להעסקתם של שופטים עמיתים.
43. שופט עמית לא מתוגמל על שעות הכנה וכתובה, ולכן ישאף להורידם תוך פגיעה אנושה בזכויות היסוד של המדיינים לגישה לערכאות, העלאת מלא טענותיהם וקבלת יומם בבית המשפט.
44. שלילת אפשרות לטעון טענות גורמת לעיוות דין, ע"פ ביהמ"ש העליון "יצוין, כי טענות אלה לא הושמעו בערכאות הקודמות, ולא בא זכרון גם בכתב הערעור שהוגש לבית-משפט זה. עם זאת החלטנו לבחון את הטענות לגופן ולהכריע בהן, כדי למנוע כל אפשרות של גרימת עיוות-דין למערער." (על"ע 19/88 איזמן, עו"ד נ' הוועד המחוזי ת"א, 379, סעי' 2).
45. הסיכון שבניגוד העניינים - פגיעה חמורה במתדיינים, בזכות הטיעון והשימוע שיכולה להגיע לכדי שיבוש הליכי משפט ועיוות דין קשים.
46. יתרה מכך, מקרים חמורים וקשים כשל התנהלות השופטים מיכאל תמיר, דורית קוברסקי וסיגל רסלר-זכאי, וחרשמת רחל ערקובי לא יעברו ביקורת שיפוטית, והתוצאה היא חשיפת מדיינים אחרים להתנהלות זאת, שכן בהעדר ביקורת ובקרה תימשך התנהלותם ויפגעו בעלי דין נוספים.
47. ובמקרה של המבקש, התממש הסיכון שבניגוד העניינים בשיאו ובחומרתו המירביים שוב ושוב כמפורט בבסיס העובדתי לעיל - הן ע"י השופט עמית משה סובל והן בארבע המקרים ע"י השופטת עמיתה דותן - פסה"ד בע"א 50439-04-19, הבקשה לקבלת ראיות נוספות, ושני כתבי הערעור, בהליך זה ובערעור מטרד המעלית.
48. במקרה של השופט עמית משה סובל, ברור שמדובר במקרה קיצוני של ניגוד עניינים שבו השופט לא השקיע חלק מזערי מהדרוש להכנה וכתובה, והגיע בכוונה תחילה עם פסה"ד מוכן מראש.
49. הדיון בערעור החל עם כניסת השופט (עמית) משה סובל, הוא התיישב על כסאו, ומבלי בכלל לדבר עם מי מהצדדים מילה אחת החל להקריא לקלדנית את המילים "המערער חוזר בו מכל טענותיו..." ומבלי שמבקש הוציא בכלל מילה אחת מפיו. (הכל הוצהר בתצהיר העדות הראשית של המבקש בת.א. 8559-12-17 ולא נסתר ולא הוכחש).

50. גם כב' השופטת דותן נמצאת בניגוד עניינים חריף כי יש לה אינטרס חזק מאוד להקטין את שעות ההכנה והכתיבה ולפגוע בזכות המבקש להעלות את טענותיו בפני ערכאת הערעור כי היא מקבלת על כך שכר נמוך מאוד, והתנהלות זאת ניכרת, הן סובייקטיבית והן אובייקטיבית.
51. אובייקטיבית – המבקש ביקש בע"ר 50439 לתת פס"ד ללא הדיון המיותר כי הכל היה כתוב בעיקרי הטיעון, אבל השופטת דותן דחתה בקשה זאת שכן היא משתכרת ע"פ דיונים ולא ע"פ הכנה וכתיבה. ואכן, הדיון היה מיותר לחלוטין, כפי שהתברר בדיעבד, וכפי שהמבקש חזה וצפה.
52. היבט אובייקטיבי נוסף הוא פסה"ד בע"ר 50439-04-19 והתנהלות הדיון, המציגים פסלות דין אובייקטיבית, כי פסה"ד בו אין כמעט אף שורה נכונה, ועם טעויות חמורות כאלו הפוגעות בנוסף גם בשמו הטוב של המבקש, ואלו אינן טעויות שיפוט, אלא מציגים כוונה, ו"משחק מכור מראש".
53. גם מבחינה סובייקטיבית המערער נוכח שכב' השופטת דותן הגיעה עם כוונה מראש לדחות את הערעור, ועם דעה קדומה, והדיון היה "משחק מכור", הכל כמפורט לעיל לגבי התנהלות הדיון.
54. חיזוק לעניין ניגוד העניינים נמצא כמובן בהגבלת הבקשה לקבלת ראיות נוספות בערעור ל-10 עמ' כולל נספחים ותצהיר, המציגה החלטה שרירותית הנובעת מניגוד עניינים ברור וחריף עקב תגמול נמוך על הכנה וכתיבה, והראיה, עד היום, לאחר 72 יום, עדיין לא ניתנה החלטה.
55. סיבה נוספת היא, שהבקשה צריכה להתקבל, ויש בכך בעצם גם את קבלת הערעור על החלטת השופט תמיר לפסול את התצהיר והראיות, ומכאן ההימנעות ממתן החלטה גם אחרי 72 יום.
56. כמו כן, הכרת פנים איננה בהכרח רק כלפי בעל דין או ב"כ, אלא גם כלפי מותב בערכאת נמוכה יותר שהמותב בערעור לא רוצה לקבל עליו ערעור, ובמיוחד כשהשופט כבר קודם לערכאה מקבילה לערכאת הערעור, ובמקרה הנדון, השופט תמיר קודם לשופט מחוזי בעצמו ב-2017.
57. ניגוד העניינים החריף חזר על עצמו בהחלטה לקצר את מספר העמ' של שני כתבי הערעור ל-10 כשברור שזה בלתי אפשרי, וזאת כדי להקטין באופן בלתי סביר קיצונית את מספר העמ' לקרוא ואת שעות ההכנה והכתיבה, ותוך התרעה אפסית ובלתי אפשרית בעליל, בדומה להתנהלותם של השופט תמיר והשופטת רסלר זכאי. כאמור, הוראה בלתי אפשרית היא הטיית משפט המהווה עילה לפסלות המותב בהיותה כוללת יסוד נפשי.
58. יתרה מכך, ניגוד העניינים החריף עולה גם בהחלטה מיום 30.7.20 (סעי' 37 לעיל) בהליך ערעור מטרד המעלית המעלה חשש ממשי שהשופטת דותן לא קראה כלל את הבקשה כי מדובר בשעות קריאה עליהן היא כמעט לא מתוגמלת. חיזוק לכך ניתן למצוא בהחלטה עצמה – אם השופטת דותן קראה את הבקשה ואת כתב הערעור, היא צריכה לדעת שיש הצדקה רבה לכתב ערעור, ואפילו ארוך יותר ממה שהוגש, וכפי שהמבקש ביקש, ואם היא לא קראה את הבקשה, אזי הדבר מהווה עילת פסלות שבדין וגם מעיד על כך שהיא "נעולה על התוצאה" ולכן פסולה ממילא.

59. בתמ"ש (ת"א) 61704-06-13 (פמ"מ) כתב כב' סגה"נ השופט נפתלי שילה: "יש והדרך שבה מנהל בעל דין את עניינו בבית המשפט הינה בעלת משמעות ראייתית, כאילו היתה זו ראייה נסיבתית". דברים אלו יפים ומדויקים גם על המותב עצמו, מהם עולה ניגוד העניינים החרף בו נמצאת השופטת עמיתה דותן.
60. כמו כן, ע"פ כב' הנשיא לשעבר אהרון ברק בבג"צ 571/89 מוסקוביץ נ' מועצת השמאים (בעמ' 246), התנהלות החוזרת על עצמה מעלה חזקה לשיקול דעת סובייקטיבי פסול המעביר את נטל הראיה לסתירתה לפתחה של כב' השופטת עמיתה דותן.
61. מהאמור לעיל עולה בבירור, שחסיכון שבניגוד העניינים – התממש בשיא חומרתו, והתוצאה היא פגיעה בזכות היסוד לגישה לערכאות וזכות היסוד לטיעון ושימוע עד כדי שלילתה לחלוטין, ופגיעה חמורה שיכולה להגיע עד כדי שיבוש הליכי משפט ועיוות דין, שכן ברור שלא ניתן לצמצם את כתב הערעור ל-10 עמ'.
62. בנוסף לכל אלו, יש להתחשב בעניין שכב' השופטת דותן כבר כשנתיים אחרי גיל פרישת השופטים שקבוע לגיל 70, והערעורים של המבקש, הם מסוג המקרים שהשופטת דנה בהן רבות במהלך 30 שנות כהונתה כשופטת, ומורכבות שני הערעורים וכמות העבודה בהן, לא מהווים עניין יתר עבורה, ולא יקדמו אותה מקצועית, וחיוק לכך הוא שגם לאחר 72 יום לא ניתנה החלטה בבקשה לקבלת הראיות הנוספות, ולכן סביר שפסקי הדין כבר נקבעו מראש ויהיו כמו פסה"ד בע"א 50439-04-19, ויש בכך עילת פסלות מובהקת.
63. כדי לקרוא ולזכור ולהבין את שני כתבי הערעור ואת התנהלות שופטי קמא בשני הערעורים, ואת עוצמת הפגיעה החמורה בזכויות המבקש, ובמיוחד כששני הערעורים כוללים עניינים טכניים רבים מורכבים יחסית, הדבר דורש שעות רבות מאוד שהשופטת עמיתה דותן לא תשקיע לאור ממוצע השעות החודשי שמציג נספח 3, ולאור כך שהיא לא מתוגמלת בעניין, ולכן לא תעשה את הנדרש.
64. גם הנהלת בתי המשפט בניגוד עניינים כי לא סביר שתמצא לשלם שכר כל כך גבוה בשביל "ערעור חסר חשיבות של בעל דין לא מיוצג שתבע על חדירת מים ורעש ממעלית" לאחר שהשופטים תמיר ורסלר זכאי הציגו תמונה עובדתית ומשפטית מעוותת לגמרי ובפסקי הדין שלהם תוך עיוות דין קשה וכתובת אי אמת ביודעין בפסקי הדין ובהחלטות.
65. בדיון ביום 8.12.15 בהליך קמא אמר עו"ד אריה לוי, שהוא בעל ניסיון של למעלה מ-42 שנה ושופט צבאי, שלעבור על תצהיר העדות הראשית של המבקש ולהגיב לו דרושים לו 40-50 שעות, שהן כל השעות לחודש של השופטת עמיתה דותן, וגם זאת עילה לפסלות השופטת דותן כי היא יודעת שאיננה יכולה לתת מענה הולם לערעורים, ובכל זאת לקחה על עצמה את הטיפול בהם, כלומר, היא קבעה מראש שהטיפול בהם לא יהיה כנדרש ויפגעו קשות זכויות המבקש.

66. אז אם השופטת עמיתה דותן לא קראה עד היום אפילו 10 עמ' של בקשה לקבלת ראיות אחרי שהיא עצמה הורתה להפחיתה ל-10 עמ', מה יש לצפות בערעור מורכב כמו הליך קמא, ובערעור מורכב מאוד גם בערעור מטרד המעלית?
67. השופטת דותן משתכרת כ-13,000 ₪ ברוטו לחודש בממוצע ולפי 330 ₪ לשעה (נספח 3, מדובר על כ-40 שעות, שזהו גם הממוצע החודשי שלה, וסביר שיהיה כזה שכן כב' השופטת עמיתה דותן כבר בפנסיה וסביר שרוצה ליהנות בשנות הפנסיה ולא לעבוד במשרה מלאה.
68. לפיכך, עלות העבודה רק על הבקשה לקבלת ראיות נוספות, וע"פ דברי עו"ד לוי, היא הרבה מעל משכורת החודשית, ובכל זאת לקחה על עצמה שני ערעורים מורכבים וגדולים הדורשים השקעה בהיקף עבודה של שופט מן המניין, ותוך ידיעה שלא תוכל להשקיע חלק מזערי מהדרוש.
69. יתרה מזו, הנהלת בתי המשפט בחרה בה לנהל תיק זה ותיקים נוספים, חרף הידיעה שאין היא יכולה ועתידה להשקיע בהם אף חלק מזערי מהמינימום הנדרש לטיפול ראוי בהם הבא לחתור לגילוי האמת ועשיית משפט צדק נטול הטיית משפט וחכרת פנים ע"פ הצהרתה אמונים לפי סעי' 6 לחוק יסוד: השפיטה.
70. כל אלה מעלים חשד סביר לכך שמראש הטיפול בתיק טומן בחובו פוטנציאל ממשי להטיית משפט חמורה כי ביודעין לא עמדו, ולא יועמדו לכב' השופטת דותן המשאבים הנדרשים למידותיהם האמיתיות של שני הערעורים, הנהלת בתי המשפט לא תאשר לה זאת, ולא רק שהשופטת דותן יודעת זאת ולא סירבה לטפל בתיקים ביוזמתה (ע"פ סעי' 77 לחוק בתי המשפט), דבר פסול לכשעצמו, אלא היא אף פעלה לפגוע בזכויות המבקש כדי להטיב עם עצמה ועם שכרה, דבר המחזק ומדגיש את פסלותה מלשבת בדיון, כי היא יודעת מראש שהיא תפסוק שלא כדין.
71. ובדיון זה ראוי להעלות את דברי כב' הנשיא שמגר לפיהם על שופט ללכת בעקבות "המצפון השיפוטי אל הפתרון הצודק, שהרי, כאמור, 'אמת עדיף'." (רע"א 1287/92 בוסקילה נ' צמח).
72. וממש כמו בפרשת דרייפוס. לפיקאר היה מצפון שיפוטי. ברברה טוכמן כתבה כי פיקאר לא פעל ממניעים פוליטיים אלא ממניעים של יושר וכבוד, ומשגילה כי המזכר שהפליל את דרייפוס מזויף, חש חובה לחשוף את האמת - ולו במחיר אישי כבד. ע"פ טוכמן, פיקאר היה נגוע באנטישמיות כרבים מבני דורו, אך המחשבה כי אדם חף מפשע נענש על דבר שלא עשה- לא נתנה לו מנוח, תהא דתו של אותו אדם אשר תהא.
73. הטענה כי על התנהלות השופטת עמיתה דותן והחלטותיה יש לערער ולא לבקש פסילה, אינה נכונה כי השופטת דותן יודעת שלא ניתן לערער על החלטות בעניין היקף כתבי טענות ובעניין מועדים (קביעת שני הערעורים לשמיעה אחד לאחר השני) (צו בתי המשפט (סוגי החלטות שלא תינתן בהן רשות ערעור), תשס"ט-2009), וכי ביהמ"ש העליון ממעט להתערב בעניינים דיוניים, וגם עניין זה מציג כוונה לפגוע בזכויות המבקש בכל דרך והדבר מחזק את פסלותה.

74. מכל האמור לעיל עולים משוא פנים, ניגוד עניינים חריף הפוסל את כב' השופטת, "דעה נעולה" על התוצאות, אפשרות ממשית שכב' השופטת דותן גיבשה עמדה סופית לאור התנהלותה, וכי "המשחק מכור", ואין סיכוי שדעתה תשתנה לאור החלטתה מיום 30.7.20 (סעי' 37 לעיל) לרבות לאור התעלמותה מטענות ונימוקי המערער בבקשותיו כשעל בקשתו מיום 28.7.20 לא נתנה אפילו החלטה עד היום, ואפילו לא נתנה החלטה במשך 72 יום בבקשה לקבלת ראיות נוספות בערעור, המעידים כל אלו על ניגוד עניינים חריף עקב אי תגמול בגין הכנה וכתובה, וכי דעתה נעולה ואין בה כל רצון כן ואמיתי לנהל את הערעורים כדין וכדרוש, וכי בהכרח תהיה הטיית משפט ועיוותי דין, לרבות לאור ניגוד העניינים החריף בו הי נמצאת, כי הדבר יפגע במשכורתה. (בג"צ 2148/94 גלברט ואח' נ' יו"ר וועדת החקירה לבדיקות טבח חברון, בג"צ 174/54 שימל נ' רשות מוסמכת לצורך הסדר תביעת מקרקעים ואח', ע"א 9658/06 פלוני נ' פלונית).
75. כמו כן, כאמור לעיל, מתן החלטה בלתי אפשרית לבעל דין מהווה הטיית משפט הפוסלת את המותב בהיותה כוללת יסוד נפשי, וההוראה להקטין את כתב הערעור ל-10 עמ' איננה אפשרית בלא לחסום את המערער מלטעון את טענותיו ולקבל את יומו בבימ"ש.
76. מכל האמור לעיל, מבוקש מכב' השופטת עמיתה שרה דותן לפסול עצמה מלדון בערעור בהליך זה ובערעור המקביל בעניין מטרד המעלית (ע"א 48661-03-19 קירשנבאום נ' נציגות בזל 43 ת"א).
77. כמו כן, מבוקש מכב' השופטת דותן לעכב ולהתלות את שני ההליכים בשני הערעורים עד 21 יום לאחר מתן פסה"ד בערעור על החלטת כב' השופטת דותן, ככל שתחליט שלא לפסול עצמה.
78. מן הדין ומן הצדק להעתר לבקשה זאת.
79. לבקשה לא מצורף תצהיר כי היא מבוססת על עובדות ואסמכתאות שבפני ביהמ"ש ובגלל קוצר הזמן החריף שנובע מכך שרק אתמול התקבלו הנתונים אצל המבקש, ויצרף תצהיר בתוך יומיים.

אילן קירשנבאום, המבקש-מערער.

[Redacted signature]

התנהלות מפורטת של השופטת/רשמת ערקובי בבימ"ש השלום וכרשמת

בבהמ"ש המחוזי ושל השופט (עמית) משה סובל (שלום ת"א)

1. הגשתי ערעור על החלטת רשמת ההוצל"פ ת"א דקלה קליין יונה שהתנהלה באותן שיטות של מותבים אחרים - כתיבת דברים לא נכונים ביודעין בהחלטות, התעלמות מעובדות וטענות מהותיות והשמטת מההחלטה, התנהלות בחוסר סמכות התעלמות מהחוק ומהלכות של ביהמ"ש העליון ועוד (להלן: **הערעור הראשון**).
2. במסגרת הערעור הראשון קיבל השופט (עמית) משה סובל מבימ"ש השלום בת"א את בקשתי לעיכוב הליכים/ביצוע ועיכב אותם תמורת הפקדת ערובה של 2000 ש"ח.
3. בערעור הראשון ניתן פס"ד במסגרת פשרה, שיש בה תנאי מתלה שלא כובד, ולכן למען הזהירות הגשתי תביעה לבטלו, ת.א. 8559-12-17 **קירשנבאום נ' טל** שנדונה בפני השופטת רחל ערקובי.
4. בינתיים הרשמת קליין יונה חזרה על התנהלותה והגשתי ערעור שני, רע"צ 11595-03-18 **קירשנבאום נ' טל**.
5. הזוכים הגישו מימוש לעיקול לאחת הקרנות שלי ובמקביל המעקלים עמדו להגיע לביתי, ושתי פעולות אלו בתוך ימים ספורים.
6. בערעור השני השופט סובל התעלם לחלוטין מהלכת ביהמ"ש העליון לפיה לא דוחים ערעור בגין אי תשלום עירבון לפני שנותנים לבעל הדין הזדמנות להסביר למה לא שילם את העירבון - רע"א 7670/16 **קואס נ' ורד ירושלים תעשיות ופיתוח**, פסקה 6, וקרוב לוודאי שהשופט סובל מכיר הלכה זאת, וכשהבאתי בפניו את הדין הברור, הוא קיבל את טענותיי אבל בחר להשחיר את פניי וטען שבקשתי מתקבלת "**לפנים משורת הדין**", למרות שמדובר **בדיוק בשורת הדין**.
7. השופטים רחל ערקובי ומשה סובל העבירו אותי ביניהם בין הליך ת"א 8559-12-17 לבין הערעור השני (רע"צ 11595-03-18, החלטות מימים 22.3.18, 26.3.18) כשכל אחד מהם טוען שזה לא בתחום סמכותו אלא בתחום סמכותו של השני, ותוך שהם יודעים שהמעקלים עומדים להגיע לביתי בתוך ימים ספורים, וכי **יעוקלו כספים מקרן סגורה והמצב בלתי הפיך**, וגרמו לבזבוז זמן כשברור לשניהם שהם כותבים אי אמת ושניהם יודעים שזה בתחום סמכותם, כי השופט סובל הרי עיכב בעצמו הליכים במסגרת הערעור הראשון, ואף חייב אותי בהפקדת עירבון 2000 ₪, והשופטת ערקובי הרי נתנה בסוף החלטה שאין לעכב ביצוע/הליכים תוך שנתנה החלטה סתומה ולא מובנת ותוך שהתעלמה לחלוטין מתשובתי, כשרק בתשובתי היה את כל הבסיס העובדתי והמשפטי לעיכוב ביצוע ע"פ כל דין. החלטות השופט סובל בערעור השני
8. למרות שהגשתי לשופטת ערקובי **4-בקשות דחופות ובהחלטות למתן החלטה**, ושעה ששני השופטים, סובל וערקובי, **יודעים** על עניין המעקלים שבדרך וכי הוצאת כספים מקרן סגורה היא מצב בלתי הפיך, הם לא נתנו החלטות ומשכו את העניין.

9. כשהשופטת ערקובי לא יכלה יותר להעביר אותי חזרה לשופט סובל, לאור החלטתו הסותרת שאומרת שזה כן בתחום סמכותה, וכדי לדחות את הבקשה בכל דרך, היא פשוט התעלמה לחלוטין מתשובתי, וזאת שעה שרק בנימוקי תשובתי היה כדי להפוך לחלוטין את ההחלטה בעניין עיכוב הביצוע.
10. בינתיים עבר הזמן, והמעקל הגיע לביתי, ומחקרן הסגורה נלקח סכום כסף גדול מאוד.
11. התשובה מיום 4.3.18 בהליך ת.א. 8559-12-17 הייתה מנומקת ומפורטת לתגובת ב"כ הצדדים שכנגד (עו"ד משה לובצקי) לבקשתי לעיכוב הליכים/ביצוע ולהצגת יפוי כוח מיום 19.2.18.
12. התשובה נתמכה בפסיקה של ביהמ"ש העליון במקרה במעט זהה למקרה בעניינינו, ובו עוכבו החליכים, ונקבע שיש לעכב ביצוע - ע"א 6082/10 צביקה גרינברג ואח' נ' מזל אילן, סעי' 5-6, לפיה יש לעכב ביצוע כשמדובר במחלוקת על פרשנות של פס"ד והמצב בפס"ד גרינברג היה זהה למצב בהליך ת.א. 8559-12-17. ביום מתן ההחלטה ע"י השופטת ערקובי בבקשתי לעיכוב הליכים/ביצוע.
13. התשובה כללה גם נימוקים נוספים כבדי משקל, כמו למשל התייחסות לפס"ד בע"א 4087/04 גורה נ' בנק לאומי בע"מ, סעי' 9: "מעשה בית דין אינו חל רק לגבי פלוגתאות שהועלו על ידי בעלי הדין בהליך משפטי קודם, אלא אף על טענות שהיה על בעלי הדין להעלותם במסגרת הליך זה", וכן נימוקים נתמכים בראיות לגבי יפוי הכוח הלא תקף שהציג עו"ד לובצקי.
14. אבל השופטת ערקובי התעלמה לחלוטין מהתשובה מיום 4.3.18 כאילו שלא הייתה, וזאת כדי לדחות את בקשתי בכל דרך, וכתבה בהחלטתה מיום 5.3.18 בת.א. 8559-12-17 דברים לא נכונים עובדתית ואו משפטית כמפורט להלן:
- 14.1. סעי' 5 – לא בקשתי לעכב הליכים בהוצל"פ אלא עיכוב ביצוע של פסה"ד של בימ"ש שלום, וכותרת הבקשה מיום 10.12.17 אומרת במפורש "בקשה דחופה במעמד צד אחד לעיכוב ביצוע ולתליית ההליך", ולכן היה בסמכותה לעכב ביצוע.
- 14.2. סעי' 6 איננו לא נכון, שכן ההסכמה לשלם מותנית בכך שיקוים התנאי המתלה.
- 14.3. סעי' 8 – לא טענתי "פרעתי" במסגרת תיק ההוצל"פ.
- 14.4. סעי' 10 – לא נכון שלא הגשתי אסמכתאות לפסלות הדין של הנתבעים 4, 5 ולאי קיומה של הנציגות, הוגשו בהחלט אסמכתאות, אבל רשמת ההוצל"פ התעלמה מהם וגם התעלמה מחטענות המשפטיות בגינן שהיו מבוססות על הלכות של ביהמ"ש העליון. למרבה האירוניה, בסופו של דבר השופטת ערקובי עצמה הייתה זאת שמינתה אפוטרופסים לנתבעים 4 ו-5.
- 14.5. סעי' 11: השופטת ערקובי טועה ומטעה - מהחלטת הרשמת לא עולה שהיא בחנה את טענותיי אחת לאחת, זה גם לא נכון עובדתית, והרשמת קליין העלימה עובדות וטענות רבות מאוד וכתבה

דברים לא נכונים, וזאת הטענה לומר שלא העליתי כל טענה בנוגע למשיבים 1 ו-3 ולכן עלי לשלם להם את חלקם, כי זאת בדיוק הבקשה המקורית שלי - לשלם למשיבים 1 ו-3 את חלקם, ולא לשלם לפסולי דין ולנציגות לא קיימת, ולחקור את המשיבה 2 על יכולת ההחזר שלה. השופטת ערקובי מטעה את קוראי ההחלטה.

14.6. סעי' 12 - השופטת ערקובי טועה ומטעה את קוראי ההחלטה – הנחתי תשתית עובדתית מלאה ומוצקה להטיית המשפט של הרשמת, ועד היום אף מותב לא דן בהן לגופן, ואין מדובר בתחושותי הסובייקטיביות, והטיית משפט היא עילה לפסלות שופט בהיותה כוללת יסוד נפשי.

14.7. סעי' 16 – לא ניתן ולא נימוק אחד למה סיכויי הערעור על פסה"ד בת.א. 31253-04-14 לא גבוהים. כאמור, קביעה ללא נימוק איננו נימוק (ע"א (נצי') 27/08 גדעון רוה נ' בנק הפועלים, 10).

14.8. סעי' 17 – חזקת תקינות ההליך ניתנת לסתירה ככל חזקה, למשל, סותרתי את טענת השופט תמיר לפיה הגשתי 80 בקשות בת.א. 31253-04-14 שכן לא היו דברים מעולם והגשתי רק 27 בקשות, חלק גדול מהן להארכת מועד ודחיית דיון בהסכמה עקב הידרדרות קשה במחלת אימי שדרשה פעולות דחופות.

14.9. סעי' 18 – השופטת ערקובי התעלמה מכך שטענת סעי' 59 לחוק החוזים לא הועלתה מעולם ע"י באי כוח הנתבעים, והשופט סובל שימש בא כוחם. אין באפשרותי לנהל הליך משפטי שבו השופט נוטה לטובת צד אחד ומעלה טענות בשמו ועוזר לו בטענות ובייעוץ משפטי באמצע ההליך מבלי שיש לי אפשרות להגיב מבעוד מועד.

14.10. סעי' 19 – השופטת ערקובי מתעלמת מהסיכומים שלי עם ב"כ הנתבעים לעניין תשלום 5000 ₪ לכל זוכה שאף הוסבר והוכח באסמכתאות בהליך ההוצל"פ.

14.11. סעי' 20 – השופטת ערקובי לא קראה טוב ואו לא הבינה את הסכם הפרשה למרות שהתנאי המתלה כתוב שם שחור על גבי לבן, באופן הכי ברור בעולם "אני מסכים ... בתנאי שאוכל להיפרע ממישהו למקרה שהערעור שהגשתי על פסק הדין יתקבל". לשון ההסכם ותכליתו ברורים מעליהם, במיוחד לאור כל טענותי מתחילת הליך ההוצל"פ.

14.12. סעי' 21 – עניין התשלום עד לעשירי לחודש מצוין מפורשות בהסכמה שלי בעמ' 2 למעלה של הפרוטוקול שקיבלה תוקף של פס"ד, ולכן לא היה צריך לבקש שום בקשה ושום הסכמה מהצד השני שלא התנגד לכך בדיון ואף אומר מיד אחרי "הסכמתנו להסדר ...".

14.13. סעי' 22 – בקשתי בהירה ומנומקת וברורה ואין שום בעיה להבינה. השופטת ערקובי מכפיש ומשמיצה אותי לחינם ונהגה ונהגת בעקביות כמפורט לעיל ולהלן. אני הוא זה שאיננו מבין את החלטותיה המעורפלות והסתומות שמטרתן להשוות התנכלות כלפיי בלי שאני מבין בכלל על למה היא

מתכוונת ועל מה ולמה היא מטילה עלי הוצאות, כמפורט בהמשך, והדבר הפך אצלה לשיטה, וכשביקשתי ממנה תבהרה היא איימה עלי בהוצאות אם אבקש תבהרה להחלטותיה.

14.14. סעי' 23 – אין שום קשר בין הבקשה לעיכוב ביצוע/הליכים שהוגשה לבימ"ש זה לבין החליף בהוצל"פ, וסעיף זה לא מובן, מטעה ומבלבל בין הליכים – אין קשר בין הערעור על פסה"ד ת.א. 31253-04-14 לבין בקשת עיכוב ביצוע על פסה"ד בערעור מושא חליף זה, ולבין חליף בהוצל"פ, ואין קשר בין הרשמת לבין סמכותה המלאה של השופטת ערקובי לעכב ביצוע שעה שכותרת הבקשה היא במפורש "בקשה דחופה לעיכוב ביצוע במעמד צד אחד ולתליית החליף", מה גם שהשופטת ערקובי כתבה בעצמה בסעי' 5 להחלטתה שהיא בוחנת את הבקשה לאור תקנה 467(ב) שנושאה "עיכוב ביצוע".

14.15. סעי' 24 – השופטת ערקובי מטעה את הקורא ומכפישה ומשמיצה אותי ללא כל סיבה וללא כל הצדקה וללא כל בסיס עובדתי ומשפטי, וכתבה ביוזעין דברים שאינם נכונים ממש כפי שעשתה מאוחר יותר בהחלטה בע"א 28194-10-16, וממש כמו השופט מיכאל תמיר, וכל זאת כדי להצדיק לכאורה את כוונתה מלכתחילה להטיל עלי הוצאות כבדות – הבקשה שלי ברורה מאוד, לא ברור על איזה תיק נוסף נדרשה לעבור, כל התבטאויותיי מבוססות, זכותי לטעון שמותב הטה משפט בענייני ובמיוחד אם אני יכול להוכיח זאת, אין שום בלבול בבקשתי והיא גם לא ציינה מקרה אחד, אלא זאת דווקא השופטת ערקובי שנתנה החלטה מוטעית שמערבבת בין החלטות ובין ערכאות, וטעתה בקריאת ואו הבנת התנאי המתלה, התובענה מסודרת לחלוטין ברורה ונהירה, ודווקא בגלל שהטענות שלי חמורות חשוב להתריע על כך כדי שבעלי דין אחרים לא יפגעו, ויש להפסיק את ההגנה שמספקים מותבים אחד לשני כדי להצדיק לכאורה התנהלות מנוגדת לדין של עמיתיהם ע"י השמצת בעלי דין.

התעלמות השופטת ערקובי מתשובתי לתגובת הנתבעים לעיכוב ביצוע:

15. השופטת רחל ערקובי התעלמה לחלוטין מתשובתי מיום 4.3.18, למרות שהפניתי אותה כמה פעמים לתשובה ואף ביקשתי תבהרות להתעלמותה מתשובתי שהיה בה להפוך לחלוטין את החלטתה, וכשבערעור הראשון עוכבו ההליכים. הדבר שקול לאי מתן זכות התשובה.

16. השופטת ערקובי סירבה לנמק למה התעלמה מתשובתי, וביום 6.3.18 היא נתנה החלטה שתומה בעניין ייפוי הכוח שביקשתי שעו"ד לובצקי יציג, "לתיק צורף ייפוי כוח וזי בכך" תוך התעלמות מכל הטענות והראיות שצרפתי לרבות תצהיר תומך.

17. בדיון ביום 11.11.18 השופטת ערקובי טעתה בעניין הסיבות בגינן ביקשתי לסגור את תיק ההוצל"פ ולמה סירבתי לשלם, וטעתה לחשוב שיש לדון בעיכוב הליכים למרות שכבר נתנה החלטה בעניין, ולא ידעה שעליה לתת החלטה בעניין האפורטרופסות ע"פ החלטה שהיא עצמה נתנה זמן מה לפני הדיון, וכי לא מדובר בבקשה במעמד צד אחד, טענה שטענתי שאני לא חייב לשלם, אבל זה בכלל לא מה שטענתי שהרי כל הזמן אמרתי שיביאו מישהו שאוכל להיפרע ממנו ואשלם, התעלמה מהלכת גורה נ' בנק לאומי (ע"א 4087/04), למרות כ- 10-20 דקות לפנינו עו"ד אחר טען בדיוק את אותה טענה והשופטת ערקובי קיבלה אותה, והתעלמה מהחתימה המזויפת לכאורה של הנתבעת 5.

התנהלות השופטת רחל ערקובי בע"א 28194-10-16 כרשמת בימ"ש מחוזי ת"א:

18. כדי להבין את התנהלותה של הרשמת ערקובי המתבטאת בהתנכלות כלפי והכפשתי והשמצתי, יש לרדת לפרטים רבים ששזורים בין השורות ובדקויות רבות, ואציין רק חלק קטן.
19. הבקשה בע"א 28194-10-16 להארכת מועד להגשת ערעור על פסה"ד של השופט תמיר בת.א. 31253-04-14 הוגשה **כשבוע לפני המועד האחרון, ולא ביום האחרון** כפי שכתבה הרשמת ערקובי בסעי' 32 להחלטתה מיום 13.3.19, היינו המועד האחרון היה 30.10.16 ולא 25.10.16, והבקשה כללה גם נסיבות ונימוקים מוצדקים ביותר (אישפוז של אימי).
20. באי כוח המשיבים הגיבו לבקשה, **ועו"ד טננבוים ב"כ המשיב 9 ביקש לחקור אותי על תצהירי**.
21. ניתנו מספר החלטות בעניין חקירתי (סעי' 17 להחלטה), ובינואר 2019 עברה השופטת ערקובי לכהן כרשמת ביהמ"ש המחוזי בת"א, והתיק הועבר אליה, והיא חזרה על התנהלותה בחליך ת.א. 8559-12-17.
22. וכך, **לפתע פתאום**, תוך ביטול החלטות המותבים לפניה, נתנה פתאום ביום 13.3.19 החלטה סופית בתיק, שכללה **שוב כתיבת עובדות רבות לא נכונות**. בניגוד לאמור בסעי' 17 להחלטתה, המותב הקודם ביטל את הדיון אבל לא ביטל את החקירות שנתבקשו והן יתבצעו במועד אחר, והיה עליה לקבוע מועד חדש לחקירות, והנה הרשמת ערקובי כתבה בסעיף 21, **שרק אני זה שביקש את חקירת המצהירים, שזה לכשעצמו לא נכון עובדתית**.
23. בסעי' 22 שוב טועה הרשמת ערקובי בהבנת החליך, וטענה שביקשתי להקליט את הדיונים בערעור **כשברור לחלוטין ובעליל שלא זאת הכוונה** וכי בקשתי להקליט את דיוני החקירות בחליך הארכת המועד.
24. כמו כן, בסעי' 33 ו-34 להחלטתה, מלינה הרשמת ערקובי על תהיות ושאלות רבות על נסיבות ועובדות הבקשה, אך מצד שני היא מבטלת את הדיון והחקירות שנועדו לברר בדיוק את אותם עניינים לא ברורים, ותוך ביטול החלטות מותב קודם.
25. כמו כן, בסעי' 35 הרשמת ערקובי מציגה **מציאות מעוותת לגמרי והפוכה למציאות האמיתית**, כשהיא כותבת שעיינה בפסק הדין של השופט תמיר וגילתה שניתנה לי הזדמנות נאותה לברר את מלוא טענותיי, וכי מונה מומחה שנחקר, ושפסק הדין ניתן לאחר שמיעת מכלול העדויות ולגופו של עניין. **הרשמת ערקובי כתבה דברים בידועה שאינם נכונים בעליל ושלא היו מעולם:**
- 25.1. אין טעם לקרוא את פסק הדין של השופט תמיר מבלי לקרוא את כתב הערעור בע"א 48661-03-19 **קירשנבאום נ' נציגות הבית בזל 43 ת"א ואח'**, ולראות ולהבין שפסה"ד של השופט תמיר השמיט והעלים את כל העובדות החשובות ביותר המציגות לכולי עלמא את התנהגותו הפסולה, וכתב הערעור, שצורף לכתב התשובה, מציג תמונה עובדתית הפוכה לגמרי לזאת שציגה הרשמת ערקובי. ומראה שלא היו דברים מעולם, ולא ניתנה לי הזדמנות בכלל להציג את העובדות ואת טענותיי ואת

הראיות, קל וחומר את מכלול טענותיי, ועיון בו מעלה שהשופט תמיר פעל באופן מכוון, שיטתי ומתוכנן כדי להביא לדחיית התובענה בכל דרך, ותוך שידע שהדבר יביא לדחייתה בוודאות.

25.2. בכלל לא מונה מומחה בהליך מטריד המעלית, כל המומחים היו מטעמי, ולהפך, ביקשתי מהשופט תמיר למנות מומחה אבל הוא סירב. לפיכך, הרשמת ערקובי לא קראה ואו לא הבינה את פסק הדין, והדבר מצטרף להתנהלותה גם בבקשה לעיכוב ביצוע לעיל ולהתנהלותה בדיון מיום 11.11.18.

25.3. לא נשמעו כל העדים כי השופט תמיר ביטל את התצהירים וקבע עדויות בעל פה, כ-12 יום לפני דיון ההוכחות, ולא כולם הגיעו, ובמיוחד לא כל הנתבעים.

26. וכמובן, שבסעי' 36 חוזרת הרשמת ערקובי על הטענה הלא נכונה לפיה הגשתי את הבקשה ביום האחרון. הרשמת ערקובי כשלה בספירת 45 יום להגשת ערעור על פס"ד.

27. ובסעיף 37 להחלטתה מעלה הרשמת ערקובי סברות שנועדו להתברר בחקירת ב"כ הנתבע 9, אולם מנעה בעצמה את חקירת, וגם ברור שלא למדה את ההליך לפני מתן ההחלטה הסופית כי אז הייתה יודעת שהרשם לפני, וגם השופטת אביגיל כהן קבעו שיש לחמתין למינוי יורשים לפני שמתקדמים בהליך וכי כן הוגש ערעור (ע"א 61791-01-17) ועוד בסמוך מאוד להגשת הבקשה להארכת מועד, אבל הוא נמחק כי לא ניתנה עדיין החלטה בבקשה להארכת מועד. והנה בסעיף זה חוזרת הרשמת על השמצתי מבלי שבררה את מהלך התיק והתיק הקשור שבאחריותה הבלעדית ושאלו ניתנו בהם החלטות לפני שהיא מעלה סברות וטענות עובדתיות הפוכות מהמציאות.

28. גם סעי' 38 להחלטה מוכיח שהרשמת ערקובי לא קראה כלל את החומר בתיק לפני שנתנה החלטה סופית, וכולל עובדה הפוכה לחלוטין למציאות וסילוף האמת, וכותבת "המבקש ביקש לקבוע מועד לחקירת המשיבים ובאי כוחם, המשיבים לא הגישו תצהיר ... כך שאין בנמצא כל עניין עובדתי לחקור עליו, אם בכלל הרי יש לחקור את המבקש, והאת המשיבים לא ביקשו", אולם זה הפוך למציאות – שכן עו"ד טננבוים היה בכלל זה שביקש לחקור אותי על תצהירי ולכן נקבע מלכתחילה מועד לחקירתי, כלומר ערקובי הפכה את המציאות העובדתית.

29. סעי' 41 – לאחר שהרשמת ערקובי השמיצה והכפישה אותי לאורך כל ההחלטה, תוך שכתבה עובדות לא נכונות בעליל ביודעה שהם לא נכונות, היא כתבה כך: "עם זאת בנסיבות המיוחדות של תיק זה, מצאתי לנכון להורות על הארכת מועד למשך 7 ימים להגשת הערעור כנגד תשלום הוצאות משמעותיות נוכח התנהלות המבקש. ביום 31.10.16, ניתנה על ידי כבוד הרשם החלטה המורה על הארכת מועד עד להחלטה אחרת, מאז המבקש פעל למעשה בהתאם להחלטות ביהמ"ש. המבקש נמנע מלהבהיר לביהמ"ש לאורך כל בקשותיו למרות שעל פניו נראה כי ביהמ"ש לא היה ער לכך, כי התגובות לבקשתו הוגשו, ואף הוגשה תגובה לתגובות אלו. כאשר המשיבים הגישו הודעה ובקשה למתן החלטה, הגיש הוא פניות שונות הנוגעות למצבם של המשיבים."

30. ביום 14.3.19 אחה"צ התקשר אלי עו"ד אריה לוי נדהם מההחלטה, שכן, לכל אורך ההחלטה הרשמת ערקובי מסבירה למה אין לתת לי הארכת מועד, וברגע האחרון עושה תפנית של 180 מעלות ומקבלת את הבקשה ומאריכה את המועד. השיחה עם עו"ד לוי הפתיעה אותי מאוד כי המתנתי בכלל לקביעת מועד דיון לחקירות ולא להחלטה סופית.
31. לא היה לי מושג, ועד עכשיו אין לי כל מושג למה נפסקו לחובתי הוצאות בגובה 5000 ש"ח ולמה לאחר שהרשמת ערקובי השמיצה והכפישה אותי ע"י כתיבת עובדות רבות לא נכונות וחלקן אינן אמת, היא מצאה "נסיבות מיוחדות" לקבל את הבקשה.
32. לפיכך הגשתי לרשמת ערקובי בקשת הבהרה למתן החלטה ברורה נחירה ומפורשת ולא החלטה לא מובנת וסתומה שאיש לא מבין, ושאלתי מהן אותן הנסיבות שבגינן הפכה את דעתה היפוך מוחלט בסוף החלטתה (שורה 20 לעמוד 8 להחלטה), ומה כוונתה ב-"המבקש נמנע מלהבהיר לביהמ"ש לאורך כל בקשותיו למרות שעל פניו נראה כי ביהמ"ש לא היה ער לכך, כי התגובות לבקשתו הוגשו, ואף הוגשה תגובה לתגובות אלו. כאשר המשיבים הגישו הודעה ובקשה למתן החלטה, הגיש הוא פניות שונות הנוגעות למצבם של המשיבים." (שורות 23 עד 26 בעמ' 8 להחלטה) שבגין זה חייבה אותי ב-5000 ₪, כשהרשמת ערקובי יודעת שבר"ע לביהמ"ש העליון על החלטה מופרכת כזאת תידחה בנימוק פס"ד חניון חיפה.
33. הרשמת ערקובי סירבה להבהיר ואמרה שתפסוק לי הוצאות לטובת אוצר המדינה בגלל שאני מבקש הבהרה על החלטתה שאינני מבין אותה בכלל, וגם אחרים לא הבינו.
- התנהלות הר' רחל ערקובי בהחלטתה בבקשתי להפחתת עירבון ברע"א (ת"א) 23116-04-19:**
34. השופטת הבכירה דורית קוברסקי דחתה את בקשתי להקלטת דיון ההוכחות ביודעה שהיא פועלת בניגוד לדיון, והגשתי את רע"א (ת"א) 36628-01-17, ואז פתאום הסכים עו"ד לוי להקלטת דיון ההוכחות, ואח"כ לבקשתי ע"פ פסה"ד בערעור, ניתנה החלטה המתירה את ההקלטה.
35. השופטת סיגל רסלר-זכאי החליפה את השופטת קוברסקי והתירה אף את הקלטת כל שאר הדיונים בהליך, ואחד הדיונים של השופטת רסלר-זכאי אף הוקלט.
36. ופתאום, ביטלה השופטת רסלר-זכאי את הקלטות הדיונים ללא כל בסיס שבדין, למרות שהתקבלו החלטות קודמות המאשרות את הקלטתן, ולמרות שהיא עצמה אישרה אותן.
37. הגשתי בר"ע רע"א 23116-04-19 נוספת ודומה לרע"א 36628-01-17 על החלטות השופטת רסלר-שהייתה בת ארבעה עמודים ועוד 9 עמודי נספחים, מהן 4 החלטות פתקית קצרות.
38. השופטת המחוזית אביגיל כהן קבעה עירבון של 10,000 ₪, למרות שבבר"ע הקודמת, רע"א 36628-01-17, לא נקבע שום ערבון והבר"ע אף התקבלה והערעור התקבל.

39. הגשתי בקשה להפחתת עירבון, שהגיעה לרשמת רחל ערקובי, והיא חזרה על התנהלותה בעיכוב הביצוע ובהארכת המועד להגשת הערעור, היא שוב התעלמה מהעובדות הבסיסיות ומהטענות העיקריות שלי, כתבה דברים לא נכונים בהחלטתה ביועצין, ומדובר בבקשה פשוטה של 3 עמודים בלבד.

40. נימוקי הבקשה להפחתת ערבון היו אומדן ההוצאות הצפויות וסבירות ומורכבות ההליך שאינן מצדיקות הוצאות בסכום זה, וסיכויי הערעור ושיקולי מן הצדק לאור אי פסיקת הוצאות כלל ברע"א 36628-01-17 שהתקבל והיה על אותו נושא זהה.

160. ובהחלטתה, שוב החליטה הרשמת ערקובי במנותק לחלוטין מהבקשה, כששוב היא יוצרת מצג שווא של בסיס עובדתי אחר ומעוות לגמרי, ויצירת תמונה עובדתית ומשפטית מעוותים לחלוטין שכן ברור שכשהקורא את ההחלטה שאיננו מכיר את העובדות והטענות שלי, ולא ידע עד כמה הרשמת ערקובי עיוותה את המציאות העובדתית והמשפטית עד כדי היפוך.

161. כך למשל, הרשמת ערקובי התייחסה למבחן הכלכלי למרות שלא טענתי אותו בכלל, ולמרות שהוא מבחן חלופי ונפרד לגמרי, ובבקשה גם ציטטתי את פס"ד רע"א-א' 12/4763 עו"ד אביעד ויסולי נ' דלק נדל"ן בע"מ ואח' לפיו "גובה העירבון בהליך הערעור נקבע בראש ובראשונה לפי אומדן ההוצאות הצפויות אם יידחה ההליך. אומדן זה מבוסס על שיקולים שונים ובהם מורכבות ההליך, היקפו, מספר המשיבים, קיומו של ייצוג נפרד עבור בעלי דין שונים, שווי נשוא המשפט, טיב ההליך וגובה ההוצאות שבהן חויב יחם ההליך בערכאה הקודמת" וגם את בשג"צ 4934/14 מילנה גורנשטיין נ' כנסת ישראל, אבל החלטת ערקובי לא מתייחסת בכלל לגופם של הטענות, ולא למבחנים שבמקרה ויסולי, וסתם קבעה ללא כל נימוק, שנדמה לה ש-10,000 זה סביר, מה גם שהיא התייחסה למבחן הכלכלי למרות שהיא יודעת (סובייקטיבית) והיה עליה לדעת (אובייקטיבית) שהוא מבחן חלופי שכלל לא קשור, וכשבמקרה ויסולי נכתב במפורש "בהליך הערעור נקבע בראש ובראשונה לפי אומדן ההוצאות הצפויות אם יידחה ההליך", והיא גם לא מנמקת כלל איך העריכה שסיכויי הערעור לא גבוהים לאור זה שרע"א 36628-01-17 הקודמת התקבלה, כשאני טוען זאת במפורש בסעי' 16 לבקשה.

אילן קירשנבאום,

המערער.

[Redacted signature]

הטעויות בפסה"ד של כב' השופטת (עמיתה) שרה דותן בע"ר 19-04-50439

1. ולמעט שני שורות, כל שאר פסה"ד כולל עובדות לא נכונות ו/או מטעות, וגם הפרוטוקול עצמו כולל טעויות רבות מאוד שהשופטת דותן נעתרה לתיקון חלקו. להלן כל פסה"ד והשורות המודגשות הן ציטוט מפסה"ד:
 - 1.1. "לא ביקשתי את תגובת ב"כ המשיבים והפסקתי את טיעוני של המערער אשר חוזר על הטענות שנטענו בתחילת הדיון." לא נכון, השופטת דותן מנעה ממני לטעון את טענותי ולהפריך את הטענות שבפסק הדין, כמפורט למשל בסעי' 36 בבקשה לתיקון פרוטוקול שהגשתי.
 - 1.2. "עניינו של ערעור זה הינו החלטת כב' הרשמת ערקובי לחייב את המערער בהפקדת עירבון להוצאות הצד שכנגד בסך של 10,000 ש"ח." לא נכון. הרשמת ערקובי לא קבעה את גובה העירבון אלא השופטת אביגיל כהן. הבקשה הייתה להפחתת העירבון.
 - 1.3. "המערער מכביר במילים על היקף ההליך וטוען כי היה על כב' הרשמת לאמור את סכום ההוצאות הסביר בנסיבותיו של מקרה זה." לא נכון. השבתי לעיקרי הטיעון של המשיבים, שהיו מופרכים, ושפסקי הדין שעו"ד לוי ציטט תמכו בכלל בנימוקיי ובקבלת הערעור, מעבר לכך שעו"ד לוי גם פשוט לא ידע את החקיקה, למשל, שאין הפקדת עירבון בערעור מסוג זה.
 - 1.4. "יאמר מיד, כי מדובר בהליך אשר לכאורה, נראה כהליך סרק מאחר והוא עוסק בדחיית בקשת המערער להקליט את דיוני בית המשפט בקדם משפט המתנהל בפניו." העובדות לא נכונות. הבר"ע היא על ביטול החלטות קיימות ולא על דחיית בקשה לחקלטה הדיונים, כאשר המותב האחרון, השופטת סיגל רסלר זכאי, בכלל אפשרה את החקלטות, ודיון אחד אף הוקלט.
 - 1.5. "על החלטה זו הגיש המערער בקשת רשות ערעור וכן בקשה לעיכוב ביצוע ודחיית ביצוע מועד קדם המשפט. כב' השופטת אביגיל כהן דחתה את בקשתו לעיכוב ביצוע. על החלטה זו הגיש המערער בקשת רשות ערעור לבית המשפט העליון, רע"א 19-3057, הבקשה נדונה לפני כב' השופט פוגלמן אשר דחה אותה, ומשכך, לא ברור מה סיכויי הבר"ע העוסקת בהקלטת דיון בקדם משפט אשר לכאורה, כבר התקיים." משפט זה נטול כל היגיון משפטי וסותר את עיקרון הסיבתיות. הרי הבר"ע הוגשה לפני שהתקיים קדם המשפט, וכך גם הבקשה לעיכוב ביצוע והבר"ע לביהמ"ש העליון, אז מה הטעם בלטעון שהערעור חסר סיכוי לאחר שכבר ניתנו ההחלטות? וכשהחלטות ניתנו בניגוד מוחלט לדיון הקיים ולהלכות פסוקות של ביהמ"ש העליון עצמו תוך השמטת העובדות המהותיות וביטול דבר המחוקק שבסעי' 268 לחוק בתי המשפט.
 - 1.6. "בדיון שבפני, טען המערער שעניינה של הבר"ע גם בדחיית בקשה להקלטת ישיבת ההוכחות. עיינתי בבקשת רשות הערעור, ולא מצאתי התייחסות לנקודה זו." הטענה איננה אמת. פיסקת הפתיחה בבר"ע מתייחסת להחלטה מיום 2.4.19 שהיא על ביטול הקלטת דיון ההוכחות, וסעי' 18 לבר"ע מציין מפורשות שהבר"ע היא גם על ביטול הקלטת ההוכחות, וכן סעיפים 12, ו-34 המתייחסים כמובן לדיון ההוכחות ולהחלטה מיום 2.4.19, וכשהחלטה מיום 2.4.19 היא נספח 2 לכתב הבר"ע, ולתיק המוצגים בערעור בפני השופטת דותן עצמה.

- 1.7. **"יתרה מכך, החלטת כב' השופטת רסלר-זכאי מיום 25.3.2019 איננה זנה כלל בהקלטת דיוני ההוכחות, ועיקרה מתייחס לדיון קדם המשפט ותוכנו."**
- 1.8. **"עוד יודגש, כי לאחר שיסתיימו הדיונים המקדמיים יהיה המערער רשאי לבקש הקלטת דיוני ההוכחות מאחר שאין באמור בהחלטה כדי לחסום את דרכו להגשת בקשה כאמור." עובדות לא נכונות. וחץ מזה, כבר ביקשתי להקליט את כל הדיונים כולל דיון ההוכחות, ובקשותיי התקבלו, לרבות ע"י השופטת רסלר-זכאי עצמה. אז למה השופטת רסלר זכאי ביטלה את החלטותיה ללא כל סיבה נראית לעין וללא כל טעם, קל וחומר טעם מיוחד כציווי המחוקק, וללא קבלת עמדת הצדדים, שהסכימו להקלטת הדיון. סתם להתנכל לבעל דין כי ידעה שיוגש ערעור, וידעה שתערעורים ידחו, וכדי להתנכל לתובע ולכתוב בפסה"ד שהתובע הגיש הרבה בקשות וערעורים.**
- 1.9. **"משכך, נראה כי סיכויי הבר"ע אינם רבים, וכנראה שעסקינן בהליך סרק כפי שצינתי קודם לכן." לא ניתן לבסס פס"ד על התנהלות בדיעבד, ובמיוחד על החלטות שניתנו באופן מנוגד לחוק ולפסיקה. השופטת אביגיל כהן לא התייחסה כלל לעובדות ולנימוקים שבבקשה לעיכוב ביצוע, וגם נתנה פרשנות לא נכונה לצו בתי המשפט (סוגי החלטות שלא תינתן בהן רשות ערעור), תשס"ט-2009 כדי לדחות את הבקשה לעיכוב ביצוע בכל דרך כי הבר"ע ובקשת עיכוב הביצוע התייחסו להקלטה ולא למועד הדיון. וכמובן שבסופו של דבר בפרוטוקול קדם המשפט עיוותים וחוסרים מהותיים, כמפורט בבקשה לתיקונו, וגם בדיון זה עו"ד לוי הרעים בקולו כי הוא ידע שהשופטת רסלר זכאי הטתה את כל הליך קמא לטובתו ולטובת הנתבעים כמפורט בכתב הערעור**
- 1.10. **"בהתייחס לגובה העירבון, אכן בית המשפט אמור לאמוד את העירבון תוך התחשבות בהיקף ההליך אולם, יש להתחשב גם במספר ההליכים המוגשים על ידי בעל דין המסוים. בעניינינו, המערער הגיש 125 בקשות וניתנו בעניינו 200 החלטות של בית משפט." עובדות שאין אמת כמפורט בסעי' 3 עד 9 לעיל, ולא משנה בכלל לאיזה הליך התכוונה השופטת דותן.**
- 1.11. **"בנסיבות אלה, צדקה כב' הרשמת בכך שיש לחייב את המערער בהפקדת עירבון בסך 10,000 ש"ח. איך יכלה הרשמת ערקובי להיות צודקת בטענה שלא ידעה כלל על קיומה, ולא הובאה כלל בפניה, ולא הייתה חשופה כלל לעניין מספר הבקשות שהוגשו שכן החלטתה ניתנה במעמד צד אחד ומבלי שביקשה בכלל את התייחסות הצדדים שכנגד.**
- 1.12. **"הערעור נדחה. המערער ישלם הוצאות הערעור בסך 4000 ש"ח." הוצאות הפוכות לדין כי הערעור היה צריך להתקבל במלואו ע"פ כל דין אפשרי, וגם סותרות את כל פסה"ד ואומרות שלמעשה שצדקתי בכל טענותיי ובכל נימוקיי, כי היקף הערעור על החלטות הרשמת ערקובי גדול מהיקף הבר"ע וגם התקיים דיון פרונטלי (שלא קים כלל בבר"ע), ולמרות זאת השופטת פסקה הוצאות של 4000 ש"ח כשהעירבון הוא 10,000 ש"ח בבר"ע. בכך נשמט בעצם כל הבסיס (שלא היה קיים מלכתחילה) מתחת לנימוקי דחיית הערעור לרבות בגין מספר הבקשות לכאורה שהגשתי.**
2. **על התנהלותה של השופטת דותן ניתן ללמוד גם מספרו של מר יורם שדה "התחתונים" בו הוא מתאר 5 הליכים שעבר בערכאות הנמוכות ובין השופטים שדנו בענייניו הייתה השופטת דותן, תוך הבאת אסמכתאות, והתנסותו אצל השופטת דותן דומה לשלי. סיפרו של יורם שדה נמצא כולו להורדה חופשית באתר האינטרנט www.hatahtonim.co.il**

אילן קירשנבאום, המערער.

[Redacted signature]

נספח 3

הנהלת בתי המשפט
ADMINISTRATION OF COURTS

Office Of the Legal Adviser

לשכת היועץ המשפטי

ט"ז באב, התש"ף
6 באוגוסט 2020
פ-174/2020
4700-1012-2020-049586
(בחשובה נא לציין מספרנו)

לכבוד

מר אילן קירשנבאום

באמצעות הדוא"ל: ilan4236@gmail.com

מר קירשנבאום הנכבד,

הנדון: בקשתן לקבלת מידע לפי חוק חופש המידע, התשנ"ח-1998

סימוכין: תקבול אגרה מיום 21.6.20

מכתבנו מיום 21.6.20

בקשתן מיום 10.6.20

1. בקשתך שבסמך לקבלת נתוני השכר של כב' השופטת שרה דותן נבחנה והוחלט למסור לך את המידע המבוקש.

2. להלן התשלומים ברוטו ששולמו לכב' השופטת דותן מיום מינויה לשופטת עמיתה, בחלוקה לפי חודש וכמות שעות:

החודש	כמות שעות (חלקיות 100)	ברוטו ששולם
מאי-19	28.50	9,436.35
יוני-19	45.50	15,065.05
יולי-19	31.00	10,264.10
אוג-19	12.00	3,973.20
ספט-19	53.00	17,548.30
אוק-19	29.58	9,793.94
נוב-19	46.50	15,396.15
דצמ-19	49.50	16,389.45
ינו-20	52.67	17,554.91
פבר-20	50.50	16,831.65
מרץ-20	39.50	13,165.35

145,418.45

יצוין, כי שכר שופט עמית קבוע בהחלטת גמלאות לנושאי משרה ברשויות השלטון (נושאי משרה שיפוטית ושאיירהם), התשמ"א-1981, כאשר על סכום הבסיס ישנה תוספת קבועה של דמי הכנה וכתיבה בשיעור של 10%.

הנהלת בתי המשפט
ADMINISTRATION OF COURTS

Office Of the Legal Adviser

לשכת היועץ המשפטי

3. אנו לרשותך ככל שיידרש.

בכבוד רב,

יועץ

רונה מסרופי

היחידה לחופש המידע

נספח 3

בית המשפט המחוזי
בתל אביב

ע"א 60400-02-20
בפני כב' השופטת (עמיתה) שרה דותן
קבוע לדיון ביום 14.9.20

המבקש:

אילן קירשנבאום

- נגד -

המשיבים:

1. נציגות הבית המשותף ברחוב בזל 43, תל-אביב
2. אבי טל
3. הניה גודס

(ללא משיב 4) ע"י ב"כ עו"ד אריה לוי, מנחם בגין 11 ר"ג
טל' 03-6245544 פקס 03-6245545

בקשה לצירוף תצהיר תומך לבקשה לפסילת כב' השופטת

(למזכירות: נא להקליד במסגרת בקשה 3)

1. מצורף תצהיר תומך לבקשת שהוגשה אתמול לפסילת כב' השופטת (עמיתה) שרה דותן.
2. הבקשה הוגשה תחת לחץ זמן כבד כי הנתונים החסרים מהמדינה נודעו לי רק יום קודם (16.8.20) בצהריים, וחיייתה דחיפות להגיש את הבקשה לפני סגירת בתי המשפט מחר במסגרת הפגרה, ועם קבלת הנתונים הפסקתי את עבודתי במקום עבודתי, והתחלתי לעבוד על הבקשות (הוגשה בקשה דומה גם בערעור המקביל ע"א 19-03-48661) ללא הפסקה כולל כל הלילה על הבקשה ולא הספקתי להחתים עו"ד על תצהיר בטרם הגשתה, כי המזכירות נסגרת בשעה 12:00 בגלל הפגרה.
3. ציינתי זאת גם בסעיף האחרון לבקשה שאצרף תצהיר בתוך יומיים שכן עו"ד רבים בחופשות.
4. לא נגרם נזק או עוות דין לצדדים שכנגד.
5. מן הדין ומן הצדק להיעתר לבקשה זאת.

אילן קירשנבאום,
המבקש-מערער.

10.9.20 | ליליאן

תצהיר

אני אילן קירשנבאום, ת"ז [REDACTED] לאחר שהוזהרתי כי עלי להצהיר את האמת וכי אהיה צפוי לעונשים הקבועים בחוק אם לא אעשה כן, מצהיר בזאת כדלקמן:

1. אני עושה תצהיר זה בתמיכה לבקשתי לפסילת כבד השופטת (עמיתה) שרה דותן מלדון בענייני.
2. למיטב זכרוני, הפעם הראשונה ששופט עמית דן בענייני היה בפני כב' השופט (עמית) משה סובל ברע"צ 39754-09-17 **קירשנבאום נ' טל ואח'** (6.12.17) שהיה גם הוא ערעור מורכב בגין הטיית משפט וכתיבת אי אמת ביודעין בהחלטה, עיוותי דין קשים, והתעלמות מעובדות, ראיות וטענות.
3. ניכר היה שהשופט עמית סובל לא היה בקיא כלל בתיק. הוא לא ידע עובדות בסיסיות בתיק, ואיים עלי כדי שאסכים לפשרה, הוא איים עלי קשות, פחדתי מאוד שאם לא אסכים, השופט סובל יפגע בי ויחזור על התנהלותו של השופט מיכאל תמיר בת.א. 31253-04-14 (חליך קמא), ועל התנהלות הרשמת קליין יונה ויתנכל לי ולכן נאלצתי להסכים לפשרה. הצהרתי על הכל בתצהיר העדות הראשית שלו בת.א. 8559-12-17 שנפתח כי המשיבים (באותו ערעור) לא קיימו תנאי מתלה בהסכם הפשרה.
4. השופט עמית סובל והשופטת (בתוארה אז) רחל ערקובי התנכלו לי קשות במסגרת בקשתי לעיכוב ביצוע כמפורט **בנספח 1 לבקשה זאת**.
5. וכך גם היה בהחלטה נשוא ע"ר 50439-04-19 לעיל, בו נתנה הרשמת ערקובי החלטה בבקשה להפחתת עירבון בת 3 עמודים, על כתב ברע"צ 23116-04-19 **קירשנבאום נ' נציגות הבית בזל 43 ת"א** בן 3 עמודים ועוד 9 עמ' נספחים שרובם החלטות פתקית קצרות על פני פחות מעמוד.
6. החלטת הרשמת ערקובי כללה קביעות הפוכות לשכל הישר ולעובדות ולדין שהובאו בפניה, התעלמה מעובדות ומטענות בסיסיות של המבקש, עיוותי דין קשים וכתיבת עובדות שאינן אמת.
7. כתב הערעור בע"ר 50439-04-19 על החלטת כב' הרשמת ערקובי היה פשוט מאוד, בסוגיות בהן הדין ברור זה שנים רבות, כשבמקרה **הרבת פחות מובהק** התקבלה בקשת המבקש, והעירבון **הופחת בחצי** ל-5000 ש"ח (רע"א 8178-04-16 **קירשנבאום נ' נציגות הבית בזל 43**, החלטה מיום 10.5.16).
8. בערעור ע"ר 50439-04-19 **קירשנבאום נ' נציגות בזל 43 ת"א ואח'**, דנה השופטת עמיתה שרה דותן. הרשמת רחל ערקובי מונתה בינתיים לרשמת בביהמ"ש המחוזי זמן קצר קודם לכן.
9. מהרגעה הראשון בדיון (28.5.19) היה לי ברור שכב' השופטת (עמיתה) שרה דותן הגיעה לדיון במטרה לדחות את הערעור ולחייב אותי בהוצאות. השופטת (עמיתה) דותן לא ידעה עובדות בסיסיות בתיק, לא נתנה לי לטעון את מלוא טענותיו ולהסביר לה שהיא טועה, ומיחרה לכתוב

בסוף הדיון פס"ד קצרצר שאני טוען כמפורט בנספח 2, שאין בו כמעט שורה אחת נכונה, וחיבה אותי בהוצאות גבוהות למרות שע"פ כל דין, הערעור היה צריך להתקבל במלואו.

פירוט הטעויות לדעתי של של כב' השופטת (עמיתה) דותן בפס"ד בע"ר 50439-04-19 רצ"ב **נספח 2.**

10. להמחשה, כתב הבר"ע ברע"א (ת"א) 23116-04-19 הוגש ביום רביעי 10.4.19, והבקשה להפחתת העירבון הוגשה ביום שני 15.4.19, ובאותו יום, 15.4.19, נתנה הרשמת רחל ערקובי את החלטתה.

11. אז איך יתכן שבמהלך 5 ימים קלנדיים, שבהם רק 3 ימי עבודה, אני אגיש 125 בקשות ושתינתנה 200 החלטות? במילים אחרות, האם יתכן שאגיש לכאורה יותר מ-41 בקשות ביום במוצע, ושניתנו בענייני באותם 3 ימים יותר מ-66 החלטות ביום במוצע?

12. כי זה מה שכתבה בעצם השופטת (עמיתה) שרה דותן בפסה"ד בע"ר (ת"א) 50439-04-19 :

"בהתייחס לגובה העירבון, אכן בית המשפט אמור לאמוד את העירבון תוך התחשבות בהיקף ההליך אולם, יש להתחשב גם במספר ההליכים המוגשים על ידי בעל הדין המסוים. בעניינינו, המערער הגיש 125 בקשות וניתנו בענייניו 200 החלטות של בית משפט. בנוסבות אלה, צדקה כב' הרשמת בכך שסברה שיש לחייב את המערער בהפקדת ערבון בסך 10,000 ש"ח"

13. ואיך יתכן שהרשמת רחל ערקובי "תצדק" בטענה שכלל לא הובאה בפניה (ושגם לא קיימת) שכן החלטתה ניתנה באותו יום ללא תגובת הצד שכנגד, ואפילו לא מוזכרת בהחלטתה, ושהיא לא ידעה בכלל על קיומה.

תיאור כתבי הערעור בהליך ערעורי זה ובערעור נזקי הרטיבות (ע"א 60400-02-20):

14. נימוקי הערעור על פסה"ד ובהליך קמא ועל 22 החלטות ביניים מפורטים בכתב ערעור בן 52 עמ', ומציגים הטיות משפט קשות וחמורות העולות כדי הפרת אמונים ושיבוש הליכי משפט, וטעויות ועיוותי דין כמעט בכל שורה ופסקה בפסה"ד ובהחלטות, ופסלות ברורה של כב' השופט תמיר.

15. לדעתי שופט שמתנהל כמו השופט תמיר לא חושש כהוא זה מהדין ומערכאת הערעור. אפילו ב"כ הנתבע 9 הסכים איתי שנעשו בהליך קמא דברים שהם "לא בסדר".

16. בכתב הערעור בקשתי גם את פסילת השופט תמיר שהיא בסמכות ערכאת הערעור במקרה שטענת הפסלות עולה לאחר מתן פסה"ד, וע"פ דין יש צורך במתן פרטים רבים להוכחת כוונה.

17. למיטב אמונתי חיסרון הכיס המצטבר שלי בהליך קמא ומהערעור מסתכם בכ- 300,000 ₪.

18. התנהלותן של כב' השופטת הבכירה דורית קוברסקי וכב' השופטת סג"נ סיגל רסלר זכאי בת.א. 58594-03-14 קירשנבאום נ' נציגות בזל 43 ת"א ואח', דומה לזו של שופט מיכאל תמיר, וכתב

הערעור החלקי שהוגש (בגלל שיבושים במחשב המבקש) על פסה"ד ועל 11 החלטות ביניים בן 39 עמודים, המציגים גם הם כתיבת אי אמת ביודעין למכביר ע"י שתי השופטות, ובעיקר של כב' השופטת רסלר זכאי, הטיות משפט קשות וחמורות מאוד העולות גם הן כדי הפרת אמונים ושיבוש הליכי משפט כמעט בכל שורה ופסקה בפסה"ד ובהחלטות, ופסלות השופט רסלר ברורה.

19. ניכר בעליל ששופט שמתנהל כמו כב' השופטות קוברסקי ורסלר זכאי לא חושש כהוא זה מהדין ומערכאת הערעור. ואכן, למשל, השופטת קוברסקי התעלמה במופגן מהוראה מפורשת שניתנה לה ע"י ביהמ"ש המחוזי ברע"א 14107-06-15 **קירשנבאום נ' נציגות הבית בזל 43 ת"א ואח'.**

20. למיטב אמונתי חיסרון הכיס שלי בהליך ת.א. 59594-03-14 ובערעור עליו מסתכם בכ-250,000 ₪.

הפניה לנשיא ביהמ"ש המחוזי בת"א להחלפת השופטת (עמיתה) שרה דותן:

21. בסמוך לאחר שנודע לי שההליך עבר לשופטת (עמיתה) דותן, הגשתי ביום 7.5.20 בקשה לכב' נשיא ביהמ"ש המחוזי בת"א אורנשטיין להחליף את השופטת דותן בין השאר לאור התנהלותה, בע"ר 50439-04, שכן היא שופטת עמיתה בפנסיה ולכן קידומה לא יפגע במקרה של עוותי דין קשים כשם שעשו מותבים אחרים בענייני, וכשם שעשתה בפסה"ד בע"ר 50439-04-19, אך כב' הנשיא דחה את הבקשה בנימוק שהעניין נקבע ע"פ יומן העבודה של ביהמ"ש.

התנהלות כב' השופטת (עמיתה) דותן בהליך זה ובערעור נזקי הרטיבות (ע"א 60400-02-20):

פרשת הבקשה לקבלת ראיות נוספות בערעור:

22. ביום 30.4.20 הגשתי בקשה לקבלת ראיות נוספות בערעור ולהקלטת הדיון בערעור הנתמכת בתצהיר כדין ובאסמכתאות.

23. השופטת עמיתה דותן סירבה לדון בבקשה והורתה לי ביום 3.5.20 להגיש מחדש ב-10 עמ' כולל נספחים ותצהיר, למרות שזה בלתי אפשרי לאור מס' הטענות והנספחים החיוניים.

24. נאלצתי להגיש את הבקשה שוב ביום 17.5.20, ללא נספחים וכשהבקשה היא גם התצהיר. וביום 26.5.20 הגישו עו"ד אריה לוי את תגובתו בת 22 עמ' ללא תצהירים תומכים, ואני הגשתי את תשובתי ביום 7.6.20.

25. אחת הטענות המרכזיות שלי בבקשתי לקבלת ראיות נוספות היא שע"פ הפסיקה, על ביהמ"ש לערעור לבחון אם בראיות הנוספות יש לשנות את מערך הזכויות בהליך, כשהשופט תמיר פסל את תצהיר המבקש וראיותיו כשלמיטב הבנתי הוא ידע שהן מוכיחות התובענה על כל עילותיה וסעדיה.

26. סבר שמשחו לא תקין בהתנהלות השופטת עמיתה דותן, וביום 10.6.20 הגשתי בקשה לפי חוק חופש המידע לבירור מבנה שכרה וגובהו של השופטת (עמיתה) דותן, כשברור לי שלא ניתן לנהל

הליך כדין כשפוגעים בזכויותיי ומונעים ממני לטעון את טענותיי.

27. ביום 28.6.20 נתנה השופטת עמיתה דותן החלטות בהליך זה ובערעור נזקי הרטיבות (ע"א 60400-02-20), לפיהן עלי לקצר את שני כתבי הערעור ל-10 עמודים עם רווח של 1.5 בין השורות ולהגישם עד ליום 15.7.20. כמו כן, קבעה ששני הערעורים ישמעו באותו יום, 14.9.20, אחד אחרי השני, תוך שהיא יודעת שאני לא מיוצג, ולמיטב אמונתי היא יודעת שאני עובד במשרה מלאה ותובענית.
28. ברור שהקטנת כתב הערעור ל-10 עמ' תוך שמירת טענותיי איננה אפשרית לאור היקף כתב הערעור (ראו סעי' 17 לבקשה).
29. נודע לי על ההחלטות רק ביום 19.7.20, והתברר לי שהן הונחו בלי ידיעתו בתיבת הדואר ביום 13.7.20, שכן הדוור לא עולה עד לדירתו שבקומה הרביעית, וכן בגלל העבודה מהבית מאז 15.3.20 (מגפת הקורונה) לא בדקתי כל יום את הדואר, וגם לא ציפיתי להחלטות אלו כי כתב הערעור בהליך זה הוגש כשנה וחצי קודם, ביום 20.3.19, וכתב הערעור בנזקי הרטיבות הוגש ביום 24.2.20, והיו לשופטת כהן ולשופטת דותן זמן רב להורות על קיצור כתב הערעור.
30. כב' המותב הקודם, אביגיל כהן שופטת מן המניין, ולא הורתה לי לקצר את כתב הערעור.
31. ביום 28.7.20 הגשתי בקשה מנומקת בה ביקשתי בין השאר לתת בדחיפות החלטה בבקשה לקבלת ראיות נוספות, שכן היא עשויה לשנות את כל מהלך הערעור, וכן לעיון מחדש בהחלטה על הפחתת עמודי כתב הערעור שכן הדבר לא אפשרי ומשמעותה חסימת מלטעון את טענותיי ולקבל את יומי בביהמ"ש, ובמיוחד כשהיקף עיקרי הטענות נקבע ל-7 עמ' ונדחתה בקשתי להגדילם, וכן ביקשתי הבהרה והנמקה איך ניתן לצמצם ל-10 עמ' ערעור בן 52 עמודים על פס"ד בן 28 עמ' ועל 22 החלטות ביניים, שאחת מהן בת 8 עמ' שבה פסל השופט תמיר את תצהיר העדות הראשית שלי וכל ראיותיו, ורק היא דרשה 5 עמודים בבקשה לקבלת ראיות נוספות, ושאני מאמין שהשופטת דותן יודעת שהדבר בלתי אפשרי.
32. ביום 29.7.20 הגשתי בקשה דומה בערעור נזקי הרטיבות, וכן להגדיל את היקף עיקרי הטענות ולהגיש ערעור מתוקן בין 45 עמ' לאור תקלה במחשב שלי שגרמה למחיקות בכתב הערעור.
33. כמו כן, בקשתי הארכת מועד להגשת כתבי הערעור המתוקנים שכן קבלתי את ההחלטות באיחור רב, ואין באפשרותו לצמצם שני כתבי ערעור בפרק זמן קצר כל כך, וכשאני עובד במשרה מלאה ותובענית, וכשעניין זה בה הפתעה בזמן עומס שיא בעבודתי, וכשידוע שצמצום עמודים גוזל זמן רב מאוד, כדברי הנשיא לשעבר ברק "צר לי על אורכו היתר של פסק הדין, אך לא עמד לרשותי זמן מספיק לכתב פסק-דין קצר יותר" (בג"צ 428/86 ברזילי נ' מדינת ישראל, 586).
34. ביום 30.7.20 דחתה כב' השופטת (עמיתה) דותן את הבקשה בתיק ערעור נזקי הרטיבות בנימוק: "אין הצדקה בתיק זה להגשת כתבי טענות של עשרות עמודים", בלא להתייחס בכלל לשאר

העתירות בבקשה, וקים חשש ממשי שלא קראה בכלל את הבקשה, כי היא לא מתוגמלת כראוי על הכנה (קריאה) וכתובה, ולכן אין לה שום אינטרס לקרוא ולכתוב החלטה ראויה וכדין תוך התייחסותך לכל העתירות בבקשה כנדרש וכדין והיא בניגוד עניינים ולכן פוגעת בזכויותיי.

35. ואילו בהליך זה לא ניתנה כלל החלטה בבקשה מיום 28.7.20, וגם לא בבקשה לקבלת ראיות נוספות בערעור, למרות שעברו 72 יום מאז שהגשתי את תשובתי ונסגרה יריעת המחלוקת.

36. לאחר עיכוב רב בתשובת המדינה, לה חיכתי בעניין השתכרותה ומבנה שכרה של השופטת דותן, הגיעה ביום 6.8.20 תשובה לפיה היא משתכרת ככתוב בתשובת המדינה הרצ"ב כנספח 3.

37. שלחתי שאלת הבהרה נוספת ביום 10.8.20 באשר למה נכלל בשכרה השעתי, תוך ציון שהדבר דחוף מאוד כי אני צריך את המידע בדחיפות לצורך שימוש בו בתוך ימים ספורים.

38. התקשרתי במהלך כל יום חמישי 13.8.20 כדי לנסות לברר תשובה אבל לא היה מענה במשרדי המדינה. רק אתמול, 16.8.20, נשלח אלי מכתב שהעניין בטיפול, אך מכיוון שנוקקתי לתשובה באופן דחוף לבחינת המשך צעדי, התקשרתי וקיבלתי תשובה טלפונית מהגורם המוסמך לפיה על הכנה וכתובה מקבל השופט עמית תוספת של 10% במובן זה, שלמשל בגין שכר של 3 שעות עבודה לפי 303 ₪ לשעה (909 ₪), יתוגמל השופט עמית בסך 90.9 ₪ עבור הכנה וכתובה.

39. לדעתי, התנהלות של השופטים מיכאל תמיר, דורית קוברסקי וסיגל רסלר-זכאי, והרשמת רחל ערקובי הייתה קשה וחמורה, ואם לא יעברו ביקורת שיפוטית ראויה, עשוי הדבר לחשוף מדיינים אחרים להתנהלות כזאת.

40. הדיון בערעור בו דן השופט עמית משה סובל (רע"צ 39754-09-17 קירשנבאום נ' טל ואח' 6.12.17)) החל כך שעם כניסתו הוא התיישב על כסאו, ומבלי בכלל לדבר עם מי מהצדדים מילה אחת החל להקריא לקלדנית את המילים "המערער חוזר בו מכל טענותיו..." ומבלי שהוצאתי בכלל מילה אחת מפי (הכל הוצהר בתצהיר העדות הראשית שלי בת.א. 8559-12-17 ולא נסתר ולא הוכחש).

41. ביקשתי בע"ר 50439-04-19 לתת פס"ד ללא הדיון המיותר כי הכל היה כתוב בעיקרי הטיעון, אבל השופטת דותן דחתה בקשה זאת ואכן, הדיון היה מיותר לחלוטין, כפי שהתברר בדיעבד, וכפי שחזיתי וצפיתי.

42. בפסה"ד בע"ר 50439-04-19 אין כמעט אף שורה נכונה, וטעויות חמורות כאלו פוגעות בנוסף גם בשמי הטוב.

43. חמיטב אמונתי וכפי שנוכחתי כב' השופטת דותן הגיעה עם כוונה מראש לדחות את הערעור, ועם דעה קדומה, והדיון היה "משחק מכור".

44. עד אתמול, 16.8.20, לאחר 72 יום, עדיין לא ניתנה החלטה בבקשה לקבלת ראיות נוספות

בערעור. היום (17.8.20) לא היה לי זמן לבדוק מפאת לחץ הזמן לחגיש את הבקשה הזאת.

45. למיטב ידיעתי, כדי לקרוא ולזכור ולהבין את שני כתבי הערעור ואת התנהלות שופטי קמא בשני הערעורים, ואת עוצמת הפגיעה החמורה בזכויותיי, ובמיוחד כששני הערעורים כוללים עניינים טכניים רבים מורכבים יחסית, הדבר דורש שעות רבות מאוד.

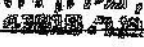
46. השופטים תמיר ורסלר זכאי הציגו תמונה עובדתית ומשפטית מעוותת לגמרי ובפסקי הדין שלהם תוך עיוות דין קשה וכתובת אי אמת ביודעין בפסקי הדין ובהחלטות.

47. בדיון ביום 8.12.15 בהליך קמא אמר עו"ד אריה לוי, שהוא בעל ניסיון של למעלה מ-42 שנה ושופט צבאי, שלעבור על תצהיר העדות הראשית שלי ולהגיב לו דרושים לו 40-50 שעות (עמ' 16 ש' 3).

48. ע"פ נספח 3, השופטת דותן משתכרת כ-13,000 ₪ ברוטו לחודש בממוצע ולפי כ-330 ₪ לשעה (נספח 3, מדובר על כ-40 שעות, שזוהו גם הממוצע החודשי שלה).

49. זהו שמי, זו חתימתי, ותוכן תצהירי אמת.

חתימת המצהיר

חנני עו"ד, משרד/ת כי ביום כ"א אב' 5780 הופיע בפני מר אילן קירשנבאום שזיהיתיו על פי ת"ז מס' ולאחר שהזהרתיו כי עליו לומר את האמת וכי יהיה צפוי לעונשים הקבועים בחוק אם לא יעשה כן, אישר נכונות הצהרתו וחתם עליה בפני.

עו"ד,

נספח 4

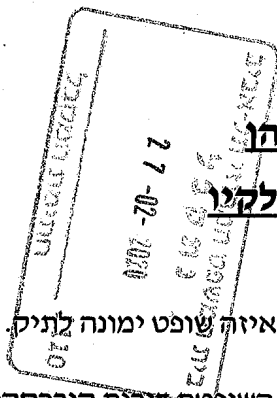
ע"א 60400-02-20 קירשנבאום נ' נציגות הבית המשותף ברחוב בזל 43 תל אביב ואח'

עבור:

כב' השופט איתן אורנשטיין נשיא ביהמ"ש המחוזי בתל אביב
או

כב' השופט שאול שוחט סגן נשיא לענייני ערעורים בביהמ"ש המחוזי בתל אביב

מאת: אילן קירשנבאום, המערער בתיק ע"א 60400-02-20

בקשה שלא למנות את כב' השופטת אביגיל כהן
ואת כב' הרשמת רחל ערקובי לדון בערעור או בחלקו

1. אני פונה אליכם כי נאמר לי שכב' הנשיא או סגן הנשיא לענייני ערעורים קובעים איזה שופט ימונה לתיק.
 2. ניהלתי הליך בבית המשפט השלום בתל אביב ת.א. 58594-03-14, שהחל אצל כב' השופטת דורית קוברסקי ואח"כ עבר לכב' השופטת סיגל רסלר זכאי, שגם היא סגנית נשיא, שגם נתנה גם את פסה"ד.
 3. אינני עורך דין אבל למדתי משפטים באוניברסיטה, וגם עשיתי התמחות באחת מרשויות המדינה אם כי מעולם לא ניגשתי למבחני לשכה, אבל אני מאמין שיש לי את הכלים לבחון הליכים משפטיים, כמו שאמרה כב' השופטת עדנה קפלן הגלר, "לא תמיד אפשר לראות צדק, אבל קל מאוד לראות אי צדק".
- הליך קמא התאפיין בהתנהלות לא תקינה של שתי השופטות, שפגעו קשות שוב ושוב בזכויותי הדיוניות והמהותיות, ונגררתי ל-7 בר"ע לביהמ"ש המחוזי, כששתי ברע"ות והערעורים התקבלו, ולחלקם נדחה בניגוד מוחלט לדין לכל הגיון משפטי ביחס לעובדות שנאלצתי לפנות גם לביהמ"ש העליון, אולם גם שם פסקו השופטים באופן דומה, למשל, ע"י כתיבת עובדות לא נכונות והשמטת העובדות והטענות המהותיות ביותר שלי (רע"א 9656/16) עד שנדמה שההחלטה ניתנת על הליך אחר לגמרי.

תיאור ההליכים הערעוריים ותוצאותיהם מצורף כנספח 1.

- אינני מביא את כל אסמכתאות כי הכל בנט המשפט במסגרת ההליכים השונים למקרה הצורך.
4. רע"א 9656/16 הוגשה על החלטת כב' השופטת אביגיל כהן ברע"א (ת"א) 8178-04-16 שניתנה בניגוד לכל היגיון דיוני ומשפטי אפשרי ובניגוד למושכלות הבסיסיות ביותר של המשפט וההליך המשפטי, ובניגוד לפסיקה שצוטטה, תוך שהיא מתעלמת לחלוטין מהלכות ביהמ"ש העליון, ויש לקרוא את כתב הבר"ע ברע"א 96561/16 כדי להבין עוצמת עוות הדין והעוול שנגרמו לי

5. גם פסה"ד בהליך קמא מציג תמונה עובדתית ומשפטית מעוותת לגמרי לאחר שמפסה"ד הושמטו כל העובדות והטענות המהותיות ביותר שלי שהופכות את ההכרעה על פיה, ואני מקווה שהדברים יידונו בערעור, ואלו חלק מהעובדות שהוכחו במלואן בהליך קמא ומפורטות בסעי' 2 לכתב הערעור:

"מדובר בערעור על פס"ד בהליך שעניינו סכסוך בבית משותף בו המערער הוכיח בפירוט ובראיות התעלמות והתנכלות ארוכת השנים של חברי הנציגות והבאים אחריהם כלפי המערער החל מהרגע שביקש לתקן את חזירת המים מהקירות החיצוניים לתוך דירתו, חזירה שגרמה לו ולדירתו נזקים קשים, תוך ביצוע עבירות פליליות של גרימת נזקים מכוונים, במעשה ובמחדל, פברוק מסמכים, מצגי שווא, הוצאת כספים במרמה ע"י ניפוח הוצאות הנציגות ודרישת תשלום על הוצאות שלא היו ולא נבראו, תוך התנהלות במחשכים ואיסוף כספים במזומן, ללא עקבות, והעלמת עשרות אלפי שקלים מקופת הנציגות, השמצות, התכחשות להחלטות האספות, הפרת חוזה, איסור על נותני שירותים לספק מידע למערער, שיבוש הליכי משפט, הגשת מסמך מזויף כראיה בדיון הוכחות בפני המפקחת על המקרקעין, ביזיון בית משפט, ניצול לרעה של הליכי בית משפט באופן שיטתי ומתוכנן, רשלנות והפרת חובה חקוקה. כל אלו במטרה להימנע מהחובה לתקן את הליקויים ברכוש המשותף כשטענותיהם של הנתבעים היו שהמערער קנה את הדירה בזול וידע על הליקויים ולכן לא מגיע לו שיתוקנו. כל העובדות האלו הושמטו מפסק הדין."

6. אינני מצפה שכב' הנשיא או כב' סגן הנשיא יחוו דעה על שופטת כלשהי עמיתה בביהמ"ש המחוזי. אמנם ברע"א (ת"א) 14107-06-15 כב' השופטת עפרה צ'רניאק מתחה ביקורת על החלטת השופטת קוברסקי, שכן מה שהשופטת קוברסקי עשתה היה באמת פגיעה מכוונת בזכויותי הבסיסיות ביותר, וחסר כל הגיון משפטי, ובמיוחד, בהיותה שופטת בכירה שלאור החלטותיה מהעבר מכירה היטב את דיני הגילוי, אולם עדיין מדובר בשופטת מערכאה גבוהה שתפקידה להעביר ביקורת שיפוטית על הכרעת מותב בערכאה נמוכה יותר.

7. בהרצאות לימדו אותנו שופטים בכירים, שאמרו ששופטים מדברים ביניהם על בעלי דין ועל עורכי דין, יש ישיבות שופטים ומדברים על תיקים ועל בעלי דין, שופטים מתקשרים ומקושרים ביניהם, וידוע המקרה של השופטת שרה דותן שלאחר שנפסלה ע"י בעל דין שלחה מכתב דואר אלקטרוני לשופטים אחרים בגנות אותו בעל דין שהתקבל ערעורו על דחיית בקשת הפסלות (ע"א 3800/06).

8. וגם בענייני, בע"ר 50439-04-19, העדר כל קשר בין בקשתי להפחתת העירבון, לבין החלטת הרשמת ערקובי, לבין פסה"ד של השופטת שרה דותן על החלטת הרשמת ערקובי, מעיד לעניות דעתי שאין מדובר בטעויות גרידא. ע"פ התרשמותי האישית לאור התנהלות הדיון ותוכנו של פסה"ד בערעור, כב' השופטת (עמיתה) שרה דותן הגיעה לדיון מתוך כוונה לדחות את הערעור ולחייב אותי בהוצאות שכן לפסק הדין שלה אין כל בסיס עובדתי ומשפטי שכן הערעור היה צריך להתקבל במלואו (לעניין כב' הרשמת ערקובי, נא ראו בהמשך).

9. כמו כן, בית המשפט הוא גם מקום העבודה של השופטים, וברור שלשופט באותה ערכאה קשה לבקר פומבית את חברו למקום העבודה ולא רק עמית למקצוע. כמו כן, ומטבע הדברים, אנשים נוטים להאמין יותר למי שהם מכירים יותר.

10. כאמור, וכמפורט בנספח 1, חמש מתוך 7 הברע"ות למחוזי נדונו ע"י השופטת אביגיל כהן, אחת היא קיבלה (רע"א (ת"א) 36628-01-17), אם כי "הצביעה ביד שמאל" כמו שנהג לומר כב' הנשיא לשעבר אהרון ברק, ונמנעה מלהתייחס למלוא העובדות הברורות והוודאיות שהיו בפניה, ובשאר הארבע פסקה בניגוד לכל הגיון משפטי ובניגוד מוחלט לדין תוך שהיא מתעלמת מכל העובדות והטענות המהותיות ביותר שלי שכלל לא מוזכרות בהחלטה ויש בהן להפוך את ההכרעה על פיה, ותוך שהיא מתעלמת מהחקיקה ומהפסיקה וקובעת דין ספציפי ומיוחד עבורי תוך עיוות התמונה העובדתית והמשפטית לבלי היכר.

11. החלטתה של השופטת אביגיל כהן ברע"א רע"א (ת"א) 2071-07-18 בה הכשירה מינוי אינסטלטור שהתמחותו איתור נזילות היכן שהחוק המפורש והברור מחייב מינוי מהנדס קונסטרוקציה תוך שהיא מתעלמת לחלוטין מרע"א (ת"א) 1151/06 לבני מהנדסים בע"מ נ' יוסי פוליטי ואח' בו בוטל מינוי מהנדס בניין שסיים את הטכניון בהצטיינות רק מן הטעם שלא היה מהנדס קונסטרוקציה מעלה אצלי בכל אופן את ההרגשה, שכשהשופטת סיגל רסלר זכאי אמרה לעו"ד לוי בדיון "אני מברכת על כל בר"ע שמוגשת למחוזי, אין ידעו כמה טוב אני עושה?" ידעה שכל החלטה שלה, מנוגדת לדין ככל שתהיה, תגובה ע"י אביגיל כהן, כפי שאכן קרה, והדבר חזר על עצמו ברע"א (ת"א) 23116-04-19 (תמליל דיון, הוגש ביום 26.3.19, עמ' 22 ש' 2 עד 4).

12. ברע"א (ת"א) 23116-04-19 כתבה עלי השופטת אביגיל כהן דברים חמורים שאין להם שום בסיס עובדתי ומשפטי ושום אחיזה במציאות, וזאת גם הסיבה שהיא לא איפשרה לי להשיב לתגובת ב"כ הנתבעים לבר"ע, כפי שעשתה בכל הבר"עות הקודמות, כי היה ברור לה שאפריז כל טענה שטען ב"כ הנתבעים, ותוך שהיא מצטטת את כללי הצדק הטבעי אך באותו זמן פועלת בעצם בניגוד אליהם, ותוך שהיא פועלת בניגוד מוחלט לתכלית סע' 68 לחוק בתי המשפט ובניגוד לציווי ברור של המחוקק בכל הקשור להקלטת דיונים, ובמיוחד כשהמחוקק לא הבחין בין דיונים בכל הקשור להקלטות.

13. גם בהחלטתה ברע"א 54897-04-18 הקשורה גם היא בבית המשותף אם כי בעקיפין (הוצל"פ כנגד דייר שלא כיבד הסכם פשרה שקיבל תוקף פס"ד), בה ערערתי על החלטה של כב' השופט אמיר ויצנבליט מבימ"ש השלום בהרצליה בעש"א 60335-05-17, שבה הוא הוציא דברים מהקשרם, כתב חצאי טענות שלי והציג תמונה מעוותת לחלוטין של דבריי תוך שהתעלם מכל העובדות והטענות המהותיות ביותר שלי שהיה בהן להפוך את החלטתו, פעלה השופטת אביגיל כהן בדיוק באותה דרך ופשוט "העתיקה" את החלטתו וחזרה על שיטותיו כאילו שלא הוגשה כלל בר"ע ותוך שגם היא מוציאה דברים מהקשרם ומציגה בעצם את אותה החלטה שעליה בעצם ערערתי ובאותה שיטה של התעלמות מוחלטת מהעובדות והטענות הבסיסיות ביותר של גרסתי, והכל במטרה ברורה ונראית בבירור לעין להכפיש ולהשמיץ אותי, והדבר מעיד על פסלות שבדין.

14. לפיכך, לאור התנהלותה מהעבר, ולאור התנהלותה זאת של השופטת אביגיל כהן שדנה בערעורי הביניים על החלטות בהליך נשוא הערעור, ובעצם מדובר בערעור על החלטות שהיא עצמה כבר דנה בהן ולא נתנה בהן רשות ערעור, אזי ניתן להניח בסבירות גבוהה מאוד שהיא "נעולה" על החלטותיה ולא תוכל להיות אובייקטיבית, ומעלה חזקה שנוצרה אצלה דעה קדומה שלא תאפשר לי כל סיכוי לקבל הכרעה אובייקטיבית וניטרלית. למיטב זכרוני, בהחלטה בבר"ע 54897-04-18 היא גם פרשה על דעת עצמה שאין

לי אמון בה, לאחר שפרטתי באחד מכתבי הברע"ות את העובדות בלבד של התנהלותה ברע"א 8178-04-16, קרי, היא הבינה בעצמה שהיא לא התנהלה כשורה וכי יש בהתנהלותה טעם לפגם.

15. לפיכך, ולאור כך שעוד לא נקבע מותב לערעור, אבקש למנות לתיק שופט אחר ולא את אביגיל כהן, שכן אחרת, אני לא רואה כל סיכוי שהיא כן תתייחס הפעם לעובדות ולטענות שלי, ושקבל הכרעה אובייקטיבית וניטרלית בסוגיות שהיא עצמה כבר דחתה בעבר ולא נתנה בהן רשות ערעור למרות שעמדו בכל המבחנים למתן רשות ערעור שהיא עצמה ציטטה בבר"עות קודמות בענייני.

16. לפיכך, לאור התנהלותה הסדרתית של השופטת אביגיל כהן, וגם הרשמת רחל ערקובי כמפורט בהמשך, יש מקום לעיין בדברי כב' הנשיא לשעבר, אהרון ברק, ב בג"צ 571/89 מוסקוביץ נ' מועצת השמאים, עמ' 246:

"מחשבות קשות הן להוכחה, ומחשבות שלא כדין על אחת כמה וכמה. מכאן המגמה המודרנית במשפט המינהלי לעבור ממבחנים סובייקטיביים באשר לפסלות שיקול הדעת (כגון שיקולים זרים) לעבר מבחנים אובייקטיביים (כגון סבירות). במסגרת המבחנים הסובייקטיביים, ניתן להיעזר בחזקות שונות, המבססות עצמן על ניסיון החיים. אחת מאותן חזקות עניינן המשקל המצטבר הנובע ממערכת נתונים סטטיסטיים. נתונים סטטיסטיים אלה מעניקים אמת מידה אובייקטיבית, ממנה ניתן להסיק מסקנות שבהיגיון על שיקול-דעת סובייקטיבי פסול (השווה international [7] (1967) brotherhood of teamsters v. United states).

נתונים סטטיסטיים עשויים, במקרים ראויים, ליצור חזקה שבעובדה, המעבירה את נטל הבאת הראיות על שכם הרשות השלטונית, הצריכה ליתן הסבר המניח את הדעת לפעולתה."

והרציו של פסה"ד של בשופט ברק הוא בעצם הפתגם "פעם ראשונה זה מקרה, פעם שנייה זה צרוף מקרים, פעם שלישית זאת שיטה".

לעניין כב' הרשמת רחל ערקובי:

17. בהמשך מתוארת בקליפת אגוז התנהלותה של הרשמת רחל ערקובי בענייני בשנה וחצי האחרונות. תיאור מפורט של התנהלותה בענייני, כנדרש ע"פ דין כשמדובר בהוכחת כוונה, מצורף **בנספח 2**.

18. לפני מינויה כרשמת ביהמ"ש המחוזי ת"א, כיהנה כשופטת בבית משפט השלום בת"א שם ירבה בדין בהליך ת.א. 8559-12-17. במסגרת היותה רשמת ביהמ"ש המחוזי המשיכה בטיפול בע"א 28194-10-16 שהחל כב' השופטת נפתלי שילה, וכן נתנה החלטה כרשמת ברע"א (ת"א) 23116-04-19 בבקשה להפחתת עירבון.

19. כל החלטותיה התעלמו מהעובדות והטענות המהותיות ביותר שלי, הציגו תמונה עובדתית ומשפטית מעוותת לגמרי, ולעיתים קרובות הפוכה למציאות כאילו שהחלטות ניתנו בבקשה אחרת לגמרי.

20. התנהלותה המפורטת נמצאת **בנספח 2** שגם לגביה יפות טענותי בעניין בג"ץ השמאים לעיל, ואין מדובר בטעויות גרידא אלא בהתנהלות מכוונת, ולכן אבקש שהיא לא תטפל בענייני בהליך ערעורי זה שכן מדובר בסכסוך של למעלה מ-15 שנה, והכרעות המותבים השונים בכל הערכאות נותנות לבעלי הדירות רוח גבית, וההליכים לא יסתיימו לעולם, שכן אני לא יכול להסכים שיגנבו ממני אלפי שקלים מידי פעם כדבר שבשגרה

ותוך עצימת עיניים של המותבים השונים שמסיבה שאיננה נראית לעין (לשון השופטת עפרה צ'רניאק בביקורתה על החלטת השופטת קוברסקי רע"א (ת"א) 15-06-14107) מלמדות את הדין עם הנתבעים ושאר בעלי הדירות.

התנהלות הרשמת ערקובי בקליפת אגוז:

21. ערעורתי פעם שנייה על החלטת רשמת הוצל"פ, רע"צ 18-03-11595, בעניין עיכוב הביצוע/הליכים והוא נדון בפני כב' השופט משה סובל. ערעור קודם על אותה רשמת באותו הליך נדון גם הוא בפני השופט סובל, ובו הוא כן עיכב הליכים.

22. על הערעור הראשון הגשתי תביעה לביטול פס"ד, ת.א. 17-12-8550 שנתן תוקף להסכם פשרה והוא עדיין נדון.

23. הנתבעים הגישו עיקול מיטלטלין ומימוש עיקול מקרן השתלמות והגשתי לשופט סובל בקשה לעיכוב ביצוע/הליכים אבל הוא נתן החלטה לא מובנת ושלא ניתן להבינה. בקשה להבהרה נענתה בכך שזה לא בסמכותו למרות שבהליך הקודם הוא כן עיכב הליכים בדיוק באותו סוג של הליך.

24. השופט סובל התעלם לחלוטין מהלכת ביהמ"ש העליון לפיה לא דוחים ערעור בגין אי תשלום עירבון לפני שנותנים לבעל הדין להסביר למה לא שילם את העירבון - רע"א 7670/16 קוואס נ' ורד ירושלים תעשיות ופיתוח, פסקה 6, וקרוב לוודאי שהשופט סובל מכיר הלכה זאת, וכשהבאתי בפניו את הדין הברור, הוא קיבל את טענותיי אבל כתב שבקשתי מתקבלת "לפנים משורת הדין", למרות שמדובר בדיוק בשורת הדין.

25. הגשתי בקשה לעיכוב ביצוע/הליכים בתיק ת.א. 17-12-8559 (בפני השופטת רחל ערקובי) והצד השני הגיש תגובה ואני הגשתי תשובה ביום 4.3.18 שכללה גם הלכות ביהמ"ש העליון בדיוק במקרה זה (של פס"ד שנטען שיש בו בעיית פרשנות) וביהמ"ש העליון עיכב את ההליכים.

26. השופטים רחל ערקובי ומשה סובל העבירו אותי ביניהם בין הליך ת"א 17-12-8559 לבין הערעור רע"צ 18-03-11595 כשכל אחד מהם טוען שזה לא בתחום סמכותו אלא בתחום סמכותו של השני, ותוך שהם יודעים שהמעקלים עומדים להגיע לביתי בתוך ימים ספורים מטלטלין, וכי יעקלו גם כספים מקרן סגורה והמצב בלתי הפיך, וגרמו לבזבז זמן כשברור לשניהם שהם החלטות שגויות ושניהם יודעים שזה בתחום סמכותם, כי השופט סובל הרי עיכב בעצמו הליכים במסגרת הערעור הראשון, ואף חייב אותי בהפקדת עירבון 2000 ₪, והשופטת ערקובי הרי טענה בסוף שאין לעכב ביצוע/הליכים תוך שנתנה החלטה שתומה ולא מובנת ותוך שהתעלמה לחלוטין מתשובתי, שרק בתשובתי היה את כל הבסיס העובדתי והמשפטי לעיכוב ביצוע ע"פ כל דין.

27. למרות שהגשתי לשופטת ערקובי כ-4 בקשות דחופות ובהולות למתן החלטה, ושעה ששני השופטים, סובל וערקובי, יודעים על עניין המעקלים שבדרך ומגיעים בתוך ימים ספורים, וכי הוצאת כספים מקרן סגורה היא מצב בלתי הפיך, הם לא נתנו החלטות ומשכו את העניין.

28. כשהשופט ערקובי לא יכלה יותר להעביר אותי חזרה לשופט סובל, לאור החלטתו הסותרת שאומרת שזה כן בתחום סמכותה, וכדי שהשופט ערקובי תוכל בכל זאת לדחות את הבקשה שלי, היא פשוט התעלמה לחלוטין מתשובתי כאילו שלא הוגשה, וחייבה אותי ב-5000 ₪ הוצאות, וזאת שעה שרק בנימוקי תשובתי היה כדי להפוך לחלוטין את החלטה בעניין עיכוב הביצוע. **בקשת הבהרה והנמקה למה התעלמה לחלוטין מתשובתי לא נענתה עניינית.**

29. בע"א 28194-10-16 הרשמת ערקובי הגדילה לעשות, קיבלה את הבקשה להארכת מועד, אולם חייבה אותי בהוצאות תוך מתן נימוק מעורפל לחלוטין, סתום ולא ברור בעליל, שמהווה התנכלות ברורה וקשה.

30. ובבקשתי להפחתת העירבון של 10,000 ₪ שנדרשתי להפקיד על ברע"א (ת"א) 23116-04-19 שכללה כתב בר"ע בן 4 עמודים ו-9 נספחים שרובם החלטות פתקית של כמה שורות, נתנה הרשמת ערקובי החלטה המתעלמת מעובדות והטענות המרכזיות רק כדי שתוכל לדחות את הבקשה בכל דרך, ותוך התייחסות לטענות מנותקות מהדין. הבקשה להפחתת עירבון רצ"ב **בנספח 3**, החלטת ה' ערקובי רצ"ב **בנספח 4**.

לסיכום:

31. בקשה זאת דחופה מפני שעדיין לא המצאתי את כתב הערעור לצדדים שכנגד וברצוני להגיש בקשה בעניין, ובכל מקרה בכוונתי לשלם את העירבון וע"פ מה שנמסר לי לא ממונה שופט לתיק לפני שמשולם העירבון.

32. הלוואי והייתי יודע והלוואי והיה באפשרותי לדעת, והלוואי שהיו ניתנים לי הכלים לברר, איך קרה, שהשופט אביגיל כהן, שבדרך כלל נותנת החלטות בתום יום-יומיים, המתינה ברע"א (ת"א) 8178-04-16 מספר חודשים עד שב"כ הנתבעים הגיש פתאום תצהיר גילוי לתיק, למשלה משנה לאחר הבקשה הראשונה, ויום עבודה אח"כ השופט אביגיל כהן נותנת החלטה הדוחה את הבר"ע תוך הוצאות כבדות, בין השאר בנימוק ש"הוגש תצהיר גילוי".

33. מיותר לציין שכב' השופטת אביגיל כהן וכב' השופטת ניל הנדל ציינו בהחלטותיהם ש"למבקש שמורה האפשרות לחקור את הנתבעים בעניין המסמכים בדיון ההוכחות", אולם כב' השופטת סגנית הנשיא רסלר זכאי מנעה זאת ממני כשיקשתי לחקור את הנתבעים בעניין זה בדיון ההוכחות.

34. מכל האמור לעיל, אבקש בכל לשון של בקשה, שלא למנות את השופטת אביגיל כהן ואת הרשמת רחל ערקובי לפסוק בערעור זה או באיזה משלביו.

אילן קירשנבאום,

המערער.

פרוט הליכי הערעור:

1. בהליך קמא הוגשו 7 בקשות רשות ערעור על החלטות ביניים של השופטות קוברסקי ורסלר-זכאי, **ששתיים מהן התקבלו וגם הערעור התקבל**, אם כי בחצי פה ותוך התעלמות מהתנהלות לא תקינה בעליל של השופטת קוברסקי ושל הנתבעים ובא כוחם, וכלל ערעור ביניים נוסף על החלטת רשמת ביהמ"ש המחוזי רחל ערקובי, וכן ארבע בקשות רשות ערעור לביהמ"ש העליון, אחת על החלטת ביניים של ביהמ"ש המחוזי, כמפורט להלן, כאשר לצורך קיצור הכתיבה, יאמר שכל ההליכים הם בין **אילן קירשנבאום לבין נציגות הבית המשותף ברח' בזל 43 ת"א ואח'**, ומספריהם הסידוריים ישמשו להתייחסות בהמשך כתב ערעור זה:

1.1. **בר"ע 1 למחוזי: רע"א (ת"א) 14107-06-15 - שליטת הנתבעים במסמכים לגילוי: מותב - הש' עפרה צ'רניאק, נימוקי הבר"ע והערעור** – שליחת התובע ללקט מסמכים מצדדים זרים לגמרי להליך ושליטת הנתבעים במסמכים ספציפיים שסירבו לגלות. השופטת קוברסקי ידעה שהחלטתה לא חוקית שכן היא נתנה החלטות הפוכות וכדין בהליכים אחרים. **החלטה בבר"ע: ניתנה רשות ערעור והערעור התקבל.**
פסה"ד – החלטת הש' קוברסקי חסרת כל רבותא וניתנה ללא כל סיבה נראית לעין, על הש' קוברסקי לקבוע אם המסמכים בשליטת הנתבעים, וכי כל המסמכים שהתבקשו רלוונטיים להליך. לא נפסקו הוצאות לזכות התובע למרות המלצת הש' צ'רניאק לנתבעים בהחלטה מקדמית להסכים למתן רשות ערעור ולקבלת הערעור, אך הנתבעים סירבו.

1.2. **בר"ע 2 למחוזי: רע"א (ת"א) 8178-04-16 - התעלמות מהוראת בימ"ש מחוזי. מותבות - הש' אביגיל כהן והש' עפרה צ'רניאק. נימוקי הבר"ע והערעור** – התעלמות הש' קוברסקי מהוראת ביהמ"ש המחוזי ובקשה להורות על גילוי מסמכים תוך בירור אם המסמכים בשליטת הנתבעים, וכל ערעור על חיוב התובע עצמו בגילוי מסמכים ומענה על שאלונים למרות שעברה למעלה משנה לאחר המועד האחרון ובניגוד להלכת רע"א 2362/90 **הלבור תעשיות בע"מ נ' מיליקובסקי**, ועיכוב ביצוע גילוי המסמכים ע"י התובע. **החלטות: הש' אביגיל כהן עיכבה ביצוע למערער.** אח"כ נתנה השופטת צ'רניאק החלטת ביניים הסותרת את החלטת אביגיל כהן ומורה לתובע לגלות מסמכים תוך התעלמות מהלכת הלבור תעשיות. אביגיל כהן השתתה את מתן ההחלטה בבר"ע במשך מס' חודשים למרות שהיא תמיד נותנת החלטה תוך יום-יומיים. פתאום, לאחר מס' חודשים, הגישו הנתבעים תצהיר גילוי שקרי שסתור את תצהיריהם הקודמים, ויום עבודה אח"כ אביגיל כהן נתנה החלטה בבר"ע. **החלטה בבר"ע: לא ניתנה רשות ערעור, תוך התעלמות מכל העובדות והטענות המהותיות של המערער, ותוך התעלמות מפסה"ד בבר"ע מחוזי 1 וסתירתו וסתירת מעשה הבית דין שבו, התעלמות מהתנהלות הנתבעים, קובעת שלמערער שמורה הזכות והאפשרות לחקור את הנתבעים בדיון ההוכחות (השופטת רסלר-זכאי מנעה זאת בדיון עצמו) לא מתייחסת כלל לעניין דרישת גילוי המסמכים מהתובע (הלכת הלבור תעשיות), מתעלמת מהתצהירים השקריים של הנתבעים, פוסקת בניגוד לתכליות והרציונלים של דיני הגילוי המוקדם ומרוקנת אותם מכל תוכן, מכריעה בניגוד להוראות פסה"ד בבר"ע מחוזי 1, מציינת**

עובדות וטענות משפטיות הנותנות תמונה מעוותת לגמרי ואף הפוכה של המציאות העובדתית והמשפטית ומתעלמת מכל נימוקי בקשת הרשות לערער והערעור הבסיסיים והמהותיים ביותר ומחייבת את התובע בהוצאות כבדות. הכרעת כב' השופטת אביגיל כהן בבר"ע הייתה כל כך מטה משפט ומנוגדת לדין שהדבר מעלה חזקה לשיקול דעת סובייקטיבי פסול המעידה גם על ידיעה שהכרעתה תגובה ע"י ביהמ"ש העליון, כפי שאכן קרה.

1.3. **בר"ע 1 לעליון: רע"א 9656/16 – על בר"ע 2 למחוזי, בימ"ש מחוזי סותר את עצמו, מותב: כב' הש' ניל הנדל. נימוקי הבר"ע:** ניתנו תשעה עשר נימוקים למתן רשות ערעור בגלגול שלישי, כשהעיקרית היא התעלמות השופטת קוברסקי מהוראתה השופטת המחוזית עפרה צירניאק לקבוע אם המסמכים בשליטת הנתבעים, וכן התעלמות הש' אביגיל כהן מנימוקי המבקש ומהדין תוך סתירת פסה"ד של השופטת צירניאק בבר"ע 1 למחוזי כאילו שאין מעשה בית דין, והתעלמות הש' כהן מהתנהלות הנתבעים לפיה הגישו תצהיר גילוי לתיק הבר"ע חודשים לאחר תשובת המערער לתגובתם לבר"ע וסגירת יריעת המחלוקת בבר"ע, התעלמות מהדין, מעובדות ומטענות מהותיות ובסיסיות ביותר של התובע תוך הצגת תמונה הפוכה ושונה לגמרי של המציאות העובדתית והמשפטית, וחוב המבקש בהוצאות כבדות תוך עיוות דין קשה ועוול גדול למערער. **החלטה:** כב' השופט ניל הנדל לא נתן רשות ערעור, התעלם ממכל העובדות והטענות של המערער, לרבות טענתו העיקרית של המערער לפיה השופטת קוברסקי התעלמה מהוראת ביהמ"ש המחוזי, וביסס את דחיית הבר"ע על עובדות הפוכות למציאות – שטענתו העיקרית של המערער היא כי נדרש היה לקבוע דיון הוכחות לחקירת המשיבים, שעה שהמערער טען בדיוק ההפך, היינו שלא נדרש כלל דיון הוכחות לחקירתם. בקשה לתיקון עובדות ההחלטה נדחתה.

1.4. **בר"ע 3 למחוזי: רע"א (ת"א) 36628-01-17 – מניעת הקלטת דיון ההוכחות, מותב: הש' אביגיל כהן. נימוקי הבר"ע והערעור:** ב"כ הנתבעים התנגד להקלטת הדיון, והשופטת קוברסקי נתנה שרשרת החלטות לפיהן "אינני רואה מקום וצורך להקליט את ההוכחות", "אצלי לא מקליטים דיונים, יש לי את הקלדניות הכי מהירות בבית המשפט", ו"בית משפט זה אינו נוהג להקליט דיון הוכחות", מהם ברור שלשופטת קוברסקי לא הייתה כל כוונה לאפשר את הקלטת דיון הוכחות למרות היותה שופטת בכירה המוחזקת כיודעת את ציווי המחוקק לאפשר את ההקלטה. **הכרעה:** הש' אביגיל כהן ייעצה לנתבעים להסכים להקלטת הדיון, וב"כ הנתבעים הסכים לפתע, **ניתנה רשות ערעור, והערעור התקבל** החלטה הש' קוברסקי בוטלה הטענה שהיא "לא מנומקת". לא נפסקו הוצאות לזכות המערער.

1.5. **בר"ע 4 למחוזי: רע"א (ת"א) 57312-01-18 – העדר ייפוי כוח מהנציגות, מותב: הש' ארז יקואל. נימוקי הבר"ע והערעור:** הש' קוברסקי התעלמה מראיות בכתב לפיהן אין נציגות, והסתפקה בהצהרת ב"כ הנתבעים שיש נציגות לבניין. **החלטה:** לא ניתנה רשות ערעור, לא התבקשה תגובת הנתבעים. הש' יקואל עיין בנט המשפט בהליך בבימ"ש השלום וטען שבכתב התביעה נטען שהנתבעים 2 ו-3 כי "שימשו ומשמים כחברי נציגות הבית המשותף בזמנים הרלוונטיים". כב' השופט יקואל לא ברר מהם "הזמנים הרלוונטיים", וגם לא התייחס לכתב התשובה לפיו ה"נתבעים 2 ו-3 התפטרו עוד ב-27.2.13 מחברותם בנציגות הבניין". יצוין שבחקירתם הנגדית הודו הנתבעים-משיבים 2 ו-3 שהם לא נציגות

מאז 2013, והמשיב 2 שיקר בחקירתו לגבי החתימה על יפוי הכוח של הנציגות, אך הדבר זכה להתעלמות השופטת רסלר זכאי למרות שנטען בסיכומי המערער.

1.6. בר"ע 5 למחוזי: רע"א (ת"א) 2071-07-18, מינוי קבלן שיפוצים ואיטום במקום מהנדס קונסטרוקציה כמומחה מטעם בימ"ש. מותב: הש' אביגיל כהן. נימוקי הבר"ע והערעור: השופטת רסלר-זכאי מינתה קבלן שיפוצים ואיטום כמומחה איטום ונזקי מים היכן שהחוק הפוזיטיבי מחייב למנות מהנדס קונסטרוקציה שכן כתב התביעה כולל נזקי קונסטרוקציה משמעותיים, ואף סירבה לתקן את החלטתה כשהוכח לה שטעתה וכי המומחה לכאורה שמינתה חסר כל השכלה מינימלית, הכשרה והרשאה לתת חו"ד בעניין. צוטטו פסקי דין בערעורים לפיהן בוטל אפילו מינוי מומחה ותיק של בימ"ש שהיה מהנדס בניין בוגר הטכניון בהצטיינות רק כי לא היה מהנדס קונסטרוקציה. ניתנו נימוקים ע"פ 6 הלכות של ביהמ"ש העליון המחייבות מתן רשות ערעור שאותן ציטטה הש' אביגיל עצמה בבקשות רשות ערעור קודמות בחליך. הכרעה: לא התבקשה תגובת הנתבעים ולא ניתנה רשות ערעור, תוך התעלמות מכל העובדות והנימוקים המחייבים מתן רשות ערעור וקבלת הערעור, ובנימוק לפיו "איש לא טען שהמומחה שמונה ייתן חו"ד בענייני קונסטרוקציה".

1.7. בר"ע 2 לעליון: רע"א 5753/18, מינוי לא חוקי של אינסטלטור במקום מהנדס קונסטרוקציה. מותב: כב' הש' עוזי פוגלמן. נימוקי הבר"ע והערעור: פסיקה בניגוד לחוק, התעלמות ביהמ"ש המחוזי מנימוקי הבר"ע, שלום הציבור, התעלמות מהחוק הפוזיטיבי והמפורש, העדר כל הנמקה והסבר להתעלמות מהחוק ומההלכות, עיוות דין ועוול גדול למערער, חוסר סבירות קיצוני, פסיקות סותרות של ערכאות דלמטה, שאלה החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים, חוסר תקינות הערכאות דלמטה, מתן רשות ערעור בגלגול שלישי במקרים דומים. הכרעה: לשופטת סיגל רסלר-זכאי יש שיקול דעת רחב, הבקשה לא עומדת בתנאים למתן רשות ערעור בגלגול שלישי, העדר הנמקה לא מצדיק רשות ערעור כי ניתן להבין את יסודות ההכרעה וטעמיה.

1.8. בר"ע 6 מחוזי: רע"א (ת"א) 49184-01-19, נימוקי הבר"ע והערעור: דחיית החלטה בבקשה לפסילת חו"ד פסולה מטעם הנתבעים לדיון שיתקיים מסי' חודשים לאחר שמומחה ביהמ"ש כבר ייחשף לה, כשהמומחה אמור להתייחס לחוות דעת הצדדים שהתבקשו לשלוח לו את כל חוות הדעת מטעמם. מדובר במצב אל חזור, וכשהחו"ד הנתבעים פסולה ע"פ חוק וע"פ כל שלוש הערכאות במדינה. המותב: השופטת אביגיל כהן. החלטה: לא ניתנה רשות ערעור, אין מקום להתערבות ערכאת ערעור. בימ"ש קמא אישר טענת התובע שמדובר במסמך שלא ערוך כחו"ד אבל אין לכך משמעות אופרטיבית כי מונה מומחה מטעם בימ"ש (המערער לא מבין עד היום טענה זאת לאור כך שהצדדים קיבלו הוראה להעביר את חוות הדעת מטעמם למומחה ביהמ"ש). לא ניתן להגיש בר"ע לאור בקשת רשות ערעור לפי הוראת סעיף 1 (1) לצו בתי המשפט (סוגי החלטות שלא תינתן בהן רשות ערעור) תשס"ט – 2009.

1.9. בר"ע 7 מחוזי: רע"א (ת"א) 23116-04-19, ביטול החלטות קודמות המאפשרות הקלטת קדם משפט ודיון הוכחות. הביטול ע"י החלטה בת שורה אחת לפיה התנהלות התובע מקשה על ניהול ההליך, וקלטת קדם המשפט גורמת לריבוי בקשות תוך ציטוט רע"א 2193/08 מנורה נ' לובטון. הקלטת דיון

ההוכחות בוטלה גם בנימוק שבשלב זה מבוטלת גם הקלטת דיון ההוכחות. מותב: כב' הש' אביגיל כהן. **נימוקי הבר"ע והערעור:** הטענה ש"התנהלות התובע מקשה על ניהולו של ההליך" לא נכונה, לא מנומקת, ולא קשורה להקלטת דיון ולא מהווה טעם מיוחד, והנימוק לפיו ההקלטה תגרור "ריבוי של בקשות" נוגדת את תכלית החוק וההקלטה שהיא בין היתר לאפשר תיקון הפרוטוקול המוקלד על סמך ההקלטה. אין קשר בין התנהלות המבקש לבין זה שיושב באולם אדם מקצועי ומקליט את הדיון. רע"א 2193/08 לא רלוונטית כלל להליך שכן מדוברת על פרוטוקול מתומלל לעומת פרוטוקול מוקלד. השופטת רסלר זכאי החליטה עוד קודם ששני הפרוטוקולים תקפים. **הנימוקים למתן רשות ערעור** – לא ניתן להשיב את המצב לקדמותו ולא ניתן לערער על ההחלטה בסוף ההליך, ההחלטה עומדת בניגוד לדין בהעדר טעם מיוחד, בימ"ש לא מהווה ערכאת ערעור על עצמו.

1.9.1. החלטות ביניים של השופטת אביגיל כהן: הפקדת עירבון של 10,000 ₪ על ערעור בן 4 עמ' ו-9 עמ' נספחים, רובם של החלטות של כמה שורות, ודחיית בקשה לעיכוב ביצוע קדם המשפט שהקלטתו בוטלה ללא נימוק תוך אמירה שתומה שלעיתים רחוקות מתבקשת הקלטת קדם משפט, וכי הבקשה לא עומדת בהוראת סעיף 1 (1) לצו בתי המשפט (סוגי החלטות שלא תינתן בהן רשות ערעור) תשס"ט – 2009 כי עיכוב ביצוע קדם המשפט מהווה כאילו ערעור על זמנים.

1.9.2. בר"ע 3 עליון: רע"א 3057/19, ערעור ביניים על דחיית עיכוב הביצוע: מותב: כ' הש' עוזי פוגלמן. **נימוקי הבר"ע:** לא ניתן להשיב את המצב לקדמותו, ולא ניתן נימוק לאי מתן רשות ערעור למעט טענה שתומה שגם אינה נכונה לפיה לעיתים רחוקות מתבקשת הקלטת קדם משפט, ולעניין צו על סוגי החלטות שלא תינתן רשות ערעור - הערעור לא על מועד הדיון אלא מניעת ההקלטה, ועניין הזמן הוא לא העניין המהותי (רע"א 7471/09 **אי די בי בע"מ נ' כבירי שמיע ואח', סע' 3**). **החלטה:** אי הקלטת קדם המשפט לא תגרור למבקש לנזק בלתי הפיך, וינהל פרוטוקול המתעד את מהלך הישיבה, כמקובל, ויש אינטרס לקדם את ההליך. ההחלטה מאיינת את כוונת המחוקק ואין בה שום רבותא שכן ניתן לומר זאת על הקלטת כל דיון, ודינה להתבטל.

1.9.3. המערער הגיש בקשה להפחתת סכום העירבון – מותב: הרשמת רחל ערקובי. **נימוקים הבקשה:** אומדן הוצאות נמוך לאור מורכבות וטיב ההליך (ע"פ רע"א-א' 4763/12 **עו"ד אביעד ויסולי נ' דלק נדל"ן בע"מ ואח'**), סיכויי ערעור גבוהים לאור תוצאות בר"ע 3 למחוזי לעיל, ומשיקולי צדק לאור כך שהמערער לא זוכה בהוצאות בבר"ע 3 למחוזי לעיל. מבחן אומדן העלויות הוא נפרד ובלתי תלוי במבחן המצב הכלכלי, שהמערער לא טען אותו כלל. **החלטה:** הבקשה נדחתה כי המבקש לא הרים את הנטל הנוגע למצבו הכלכלי, **סכום ההוצאות צפוי להיות נמוך מסכום העירבון שנקבע** (זאת לא טעות, כך נכתב בהחלטה. א.ק.), **סכום של 10,000 ₪ לבר"ע באורך 4 עמ' ו-9 עמ' נספחים הוא סביר בהחלט.**

1.9.4. רקע נדרש להבנת התנהלותה והחלטתה של הרשמת ערקובי - לרשמת ערקובי סדרת החלטות מהליכים אחרים המתעלמות מתשובות של המערער וסותרות את הדין תוך חיוב המערער

בהוצאות כבדות בנימוקים מעורפלים וסתומים שאיש לא הבין ובקשות הבהרה נדחו תוך איום בהוצאות (ת.א. 8559-12-17, ע"א 28194-10-16).

1.9.5. ערעור על החלטת הרשמת ערקובי: ע"ר 50439-04-19, מותב: כב' השופטת (עמיתה) שרה דותן. **נימוקי הערעור:** החלטת ערקובי חסרת כל קשר והקשר לבקשה להפחתת העירבון וכוללת עובדות שלא היו ולא נבראו וסותרות את השכל הישר, ומתייחסת למבחן שלא נטען (מצב כלכלי) ומתעלמת לחלוטין מהמבחן הבלתי תלוי של אומדן ההוצאות בבר"ע עצמה. **התנהלות הדיון בערעור:** השופטת דותן לא נתנה למערער לטעון את כל טענותיו, וניכר בעליל שהתכוונה מלכתחילה לדחות את הערעור בכל דרך. **פס"ד בערעור:** הערעור נדחה בנימוק שכתב הבר"ע עצמו (רע"א (ת"א) 23116-04-19) לא מתייחס כלל לביטול הקלטת דיון ההוכחות (טענה שכמובן איננה נכון), וכי המערער הגיש 125 בקשות ונתנו בעניינו 200 החלטות במסגרת הבר"ע עצמה, רע"א (ת"א) 23116-04-19 (כשברור שזה לא יכול להיות וגם לא נכון), ולכן, ע"פ השופטת דותן, עירבון של 10,000 ₪ הוא סביר. בדיון בערעור אמרה השופטת לעו"ד לוי **"אני בדרך כלל מאפשרת הקלטות כי אין לי שום דבר להסתיר, וגם לצדדים לא"**. בקשה לתיקון פרוטוקול הכוללת אמרה זאת התקבלה בחלקה אבל לא משפט זה למרות שלא הוכחש ע"י השופטת ולא ע"י עו"ד לוי.

1.9.6. החלטה ברע"א (ת"א) 23116-04-19 עצמה: השופטת אביגיל כהן ידעה שהמערער היה סותר ומפריך את כל נימוקי הנתבעים בתגובתם אחד לאחד, ולכן נתנה החלטה בבר"ע בלי לאפשר למערער להשיב לתגובת הנתבעים, בניגוד לכל בקשות הרשות לערער הקודמות בהן הכריעה בעניינו של המערער. השי' כהן לא נתנה רשות ערעור בנימוק שבקשות המערער בהליך קמא מהווים ניצול לרעה של הליכי משפט, וכי קדם המשפט כבר התקיים ולכן אין מה להכריע לגביו, השופטת רסלר זכאי עדיין לא הכריעה בעניין הקלטת דיון ההוכחות, ולכן אין מקום לבר"ע. השופטת אביגיל כהן ידעה שטענותיה ונימוקי אינן אמת.

1.10. בר"ע 4 עליון רע"א 7227/19 - על החלטת השופטת אביגיל כהן ברע"א 23116-04-19. מותב: כב' השופט עוזי פוגלמן. **נימוקי הבר"ע:** (1) האם רשאי ביהמ"ש המחוזי להפוך את כוונת המחוקק על פיה ולקבוע שלא רק שלא נדרש טעם מיוחד למניעת הקלטת קדם משפט אלא אפילו שהקלטת קדמי משפט תתבצע לעיתים רחוקות, ומבלי שהמחוקק הבחין בין קדם משפט לדיון הוכחות? (2) האם בימ"ש קמא הפוגע שוב ושוב בניגוד מוחלט לדין וביודעין בזכויותיו הדיוניות והמהותיות של בעל דין, ומאלצו להגיש בקשות ובקשות רשות ערעור (שחלקן מתקבלות) ולגרום במכוון לניפוח התיק באופן מלאכותי, רשאי לטעון שריבוי הבקשות של המבקש מהווה טעם מיוחד למניעת הקלטת קדם משפט ודיון הוכחות, וכשערכאות הערעור מתנהלות באופן זה? (3) מהן האפשרויות העומדות בפני אזרח בישראל, שנתון להתנכלות מתמדת, שיטתית וסדרתית של כל הערכאות המדינה, הנמנעות ללא כל סיבה הנראית לעין מלפעול ע"פ דין תוך שהן מציגות העדר ריסון עצמי, וכשמנגנון הערעור לא ממלא את ייעודו, כשהערעור אמור להוות מעין רשת ביטחון ומערכת בקרה המקטינים פגיעה בבעלי דין (רע"א 10044/09 עו"ד בוטח נ' עו"ד ובר) ו"תפקידה המרכזי של ערכאת הערעור הוא ביקורת תקינותם של ההליכים ושאלות משפטיות שעלו במהלך הדיון"; (ע"פ 5386/05 אלחורטי נ' מ"י). החלטה:

החלטה כוללת טעויות עובדתיות רבות. למשל, השופטת רסלר זכאי לא התבקשה לאפשר הקלטת דיונים אלא ביטלה החלטות שכבר אישרו הקלטתם. בקשת הרשות לערער נדחתה ע"י קביעה חסרת כל נימוק לפיה הקלטת דיון היא החלטה דיונית מובהקת שערכאת הערעור ממעטת להתערב, במיוחד בערעור בגלגול שלישי, ומבלי לנמק מדוע נימוקי הבקשה נדחים, למרות שעמדו בכל המבחנים שבדין.

אילן קירשנבאום,

המערער.

[Redacted signature]

התנהלות מפורטת של השופטת/רשמת ערקובי

בבימ"ש השלום וכרשמת בבהמ"ש המחוזי

המחוזי בת"א :

1. ביום 4.3.18 הגשתי תשובה מנומקת ומפורטת לתגובת עו"ד לובצקי לבקשתי לעיכוב ביצוע ולהצגת ייפוי כוח ומענה להוראות החלטה מיום 19.2.18 (להלן: **התשובה בעיכוב הביצוע**).
2. התשובה נתמכה בפסיקה של ביהמ"ש העליון במקרה כמעט זהה למקרה בהליך זה, ובו עוכבו החליכים, וקבע שיש לעכב ביצוע - ע"א 6082/10 **צביקה גרינברג ואח' נ' מזל אילן**, סע' 5-6, לפיה יש לעכב ביצוע כשמדובר במחלוקת על פרשנות של פס"ד והמצב בפס"ד גרינברג היה זהה למצב הליך זה ביום מתן ההחלטה ע"י השופטת ערקובי.
3. התשובה כללה גם נימוקים נוספים כבדי משקל, כמו למשל התייחסות לפס"ד בע"א 4087/04 **גורה נ' בנק לאומי בע"מ**, סע' 9: "**מעשה בית דין אינו חל רק לגבי פלוגתאות שהועלו על ידי בעלי הדין בהליך משפטי קודם, אלא אף על טענות שהיה על בעלי הדין להעלותם במסגרת הליך זה**", וכן נימוקים נתמכים בראיות לגבי ייפוי הכוח הלא תקף שהציג עו"ד לובצקי.
4. אבל השופטת ערקובי התעלמה לחלוטין מהתשובה מיום 4.3.18, וזאת כדי לדחות את בקשתי בכל דרך, וכתבה בהחלטתה מיום 5.3.18 דברים לא נכונים עובדתית ואו משפטית כמפורט להלן:
 - 4.1. סע' 5 – לא בקשתי לעכב הליכים בהוצל"פ אלא עיכוב ביצוע של פסה"ד של בימ"ש שלום, וכותרת הבקשה מיום 10.12.17 אומרת במפורש "**בקשה דחופה במעמד צד אחד לעיכוב ביצוע ולתליית ההליך**", ולכן היה בסמכותה לעכב ביצוע.
 - 4.2. סע' 6 איננו לא נכון, שכן ההסכמה לשלם מותנית בכך שיקוים התנאי המתלה.
 - 4.3. סע' 8 – לא טענתי "פרעתי" במסגרת תיק ההוצל"פ.
 - 4.4. סע' 10 – לא נכון שלא הגשתי אסמכתאות לפסלות הדין של הנתבעים 4, 5 ולאי קיומה של הנציגות, הוגשו בהחלט אסמכתאות, אבל הרשמת התעלמה מהם וגם התעלמה מהטענות המשפטיות בגין שהיו מבוססות על הלכות של ביהמ"ש העליון. למרבה האירוניה, בסופו של דבר השופטת ערקובי עצמה הייתה זאת שמינתה אפוטרופסים לנתבעים 4 ו-5.
 - 4.5. סע' 11: השופטת ערקובי טועה ומטעה - מהחלטת הרשמת לא עולה שהיא בחנה את טענותיי אחת לאחת, זה גם לא נכון עובדתית, והרשמת העלימה עובדות וטענות רבות מאוד וכתבה דברים לא נכונים, וזאת הטעיה לומר שלא העליתי כל טענה בנוגע למשיבים 1 ו-3 ולכן עלי לשלם להם את חלקם, כי זאת

בדיוק הבקשה המקורית שלי - לשלם למשיבים 1 ו-3 את חלקם, ולא לשלם לפסולי דין ולנציגות לא קיימת, ולחקור את המשיבה 2 על יכולת ההחזר שלה. **השופט ערקובי מטעה את קוראי ההחלטה.**

4.6. סעי' 12 - **השופט ערקובי טועה ומטעה את קוראי ההחלטה** – הנחתי תשתית עובדתית מלאה ומוצקה להטיית המשפט של הרשמת, ועד היום אף מותב לא דן בהן לגופן, ואין מדובר בתחושותי הסובייקטיביות, והטיית משפט היא עילה לפסלות שופט בהיותה כוללת יסוד נפשי.

4.7. סעי' 16 – **לא ניתן ולא נימוק אחד למה סיכויי הערעור על פסה"ד בת.א. 31253-04-14 לא גבוהים.** כאמור, קביעה ללא נימוק איננו נימוק (פס"ד גדעון רוזה לעיל).

4.8. סעי' 17 – חזקת תקינות ההליך ניתנת לסתירה ככל חזקה, למשל, סתרתי את טענת השופט תמיר לפיה הגשתי בהליך מטרד המעלית 80 בקשות שעה שלא היו דברים מעולם והגשתי רק 27 בקשות, רובן להארכת מועד ודחיית הדיון בהסכמה.

4.9. סעי' 18 – השופט ערקובי מתעלמת מכך שטענת סעי' 59 לחוק החוזים לא הועלה מעולם ע"י באי כוח הנתבעים, והשופט סובל שימש בא כוחם. אין באפשרותי לנהל הליך משפטי שבו השופט נוטה לטובת צד אחד ומעלה טענות בשמו ועוזר לו בטענות ובייעוץ משפטי באמצע ההליך מבלי שיש לי אפשרות להגיב מבעוד מועד.

4.10. סעי' 19 – השופט ערקובי מתעלמת מהסיכומים שלי עם ב"כ הנתבעים לעניין תשלום 5000 ₪ לכל זוכה שאף הוסבר והוכח באסמכתאות בהליך ההוצל"פ.

4.11. סעי' 20 – השופט ערקובי לא קראה טוב ו/או לא הבינה את הסכם הפשרה למרות שהתנאי המתלה כתוב שם שחור על גבי לבן, באופן הכי ברור בעולם **"אני מסכים ... בתנאי שאוכל להיפרע ממישהו למקרה שהערעור שהגשתי על פסק הדין יתקבל"**. לשון ההסכם ותכליתו ברורים מעליהם, במיוחד לאור כל טענותיי מתחילת הליך ההוצל"פ.

4.12. סעי' 21 – עניין התשלום עד לעשירי לחודש מצוין מפורשות בהסכמה שלי בעמ' 2 למעלה של הפרוטוקול שקיבלה תוקף של פס"ד, ולכן לא היה צריך לבקש שום בקשה ושום הסכמה מהצד השני שלא התנגד לכך בדיון ואף אומר מיד אחרי **"הסכמתנו להסדר ..."**.

4.13. סעי' 22 – בקשתי בהירה ומנומקת וברורה ואין שום בעיה להבינה. השופט ערקובי מכפישה ומשמיצה אותי לחינם ונהגה ונוהגת בעקביות כמפורט לעיל ולהלן. אני הוא זה שאיננו מבין את החלטותיה המעורפלות והסתומות שמטרתן להשוות התנכלות כלפיי בלי שאני מבין בכלל על למה היא מתכוונת ועל מה ולמה היא מטילה עלי הוצאות, כמפורט בהמשך, והדבר הפך אצלה לשיטה, וכשביקשתי ממנה הבהרה היא איימה עלי בהוצאות אם אבקש הבהרה להחלטותיה.

4.14. סעי' 23 – אין שום קשר בין הבקשה לעיכוב ביצוע/הליכים שהוגשה לבית משפט זה לבין ההליך בהוצאה לפועל, וסעיף זה לא מובן, מטעה ומבלבל בין הליכים – אין קשר בין הערעור על פסה"ד ת.א. 31253-04-14 לבין בקשת עיכוב ביצוע על פסה"ד בערעור נשוא הליך זה, ולבין הליך בהוצל"פ, ואין קשר בין הרשמת לבין סמכותה המלאה של השופטת ערקובי לעכב ביצוע שעה שכותרת הבקשה היא במפורש "בקשה דחופה לעיכוב ביצוע במעמד צד אחד ולתליית ההליך", מה גם שהשופטת ערקובי כתבה בעצמה בסעי' 5 להחלטתה שהיא בוחנת את הבקשה לאור תקנה 467(ב) לתקנות סד"א שנושאה "עיכוב ביצוע".

4.15. סעי' 24 – השופטת ערקובי מטעה את הקורא ומכפישה ומשמיצה אותי ללא כל סיבה וללא כל הצדקה וללא כל בסיס עובדתי ומשפטי, וכתבה ביוזעין דברים שאינם נכונים ממש כפי שעשתה מאוחר יותר בהחלטה בע"א 28194-10-16, וממש כמו השופט מיכאל תמיר, וכל זאת כדי להצדיק לכאורה את כוונתה מלכתחילה להטיל עלי הוצאות כבדות – הבקשה שלי ברורה ביותר, לא ברור על איזה תיק נוסף נדרשה לעבור, כל התבטאויותיי מבוססות, זכותי לטעון שמותב הטה משפט בענייני ובמיוחד אם אני יכול להוכיח זאת, אין שום בלבול בבקשתי והיא גם לא ציינה מקרה אחד, אלא זאת דווקא השופטת ערקובי שנתנה החלטה מוטעית שמערבבת בין החלטות ובין ערכאות, וטעתה בקריאת ו/או הבנת התנאי המתלה, התובענה מסודרת לחלוטין ברורה ונהירה, ודווקא בגלל שהטענות שלי חמורות חשוב להתריע על כך כדי שבעלי דין אחרים לא יפגעו, ויש להפסיק את ההגנה שמספקים מותבים אחד לשני כדי להצדיק לכאורה התנהלות מנוגדת לדין עמיתיהם ע"י השמצת בעלי דין.

התעלמות השופטת ערקובי מתשובתי לתגובת הנתבעים לעיכוב ביצוע:

5. השופטת רחל ערקובי התעלמה לחלוטין מתשובתי מיום 4.3.18, למרות שהפניתי אותה כמה פעמים לתשובה ואף ביקשתי הבהרות להתעלמותה מתשובתי שהיה בה להפוך לחלוטין את החלטתה, וכשבערעור הראשון עוכבו ההליכים. הדבר שקול לאי מתן זכות התשובה.

6. השופטת ערקובי סירבה לנמק למה התעלמה מתשובתי, וביום 6.3.18 היא נתנה החלטה סתומה בעניין ייפוי הכוח שביקשתי שעו"ד לובצקי יציג, "לתיק צורף ייפוי כוח ודי בכך" תוך התעלמות מכל הטענות והראיות שצרפתי לרבות תצהיר תומך.

7. בדיון ביום 11.11.18 השופטת ערקובי טעתה בעניין הסיבות בגינן ביקשתי לסגור את תיק ההוצל"פ ולמה סירבתי לשלם, וטעתה לחשוב שיש לדון בעיכוב הליכים למרות שכבר נתנה החלטה בעניין, ולא ידעה שעליה לתת החלטה בעניין האפוסטרופסות ע"פ החלטה שהיא עצמה נתנה זמן מה לפני הדיון, וכי לא מדובר בבקשה במעמד צד אחד, טענה שטענתי שאני לא חייב לשלם, אבל זה בכלל לא מה שטענתי שהרי כל הזמן אמרתי שיביאו מישחו שאוכל להיפרע ממנו ואשלם, התעלמה מהלכת גורה נ' בנק לאומי ומהחתימה המזויפת לכאורה של הנתבעת 5.

התנהלות השופטת רחל ערקובי בע"א 28194-10-16 כרשמת בימ"ש מחוזי ת"א:

8. כדי להבין את התנהלותה של הרשמת ערקובי המתבטאת בהתנכלות כלפי והכפשתי והשמצתי, יש לרדת לפרטים רבים ששזוררים בין השורות ובדקויות רבות, ואצין רק חלק קטן.
9. הבקשה בע"א 28194-10-16 להארכת מועד להגשת ערעור על פסה"ד של השופט תמיר בת.א. 31253-04-14 הוגשה כשבוע לפני המועד האחרון, ולא ביום האחרון, כפי שכתבה הרשמת ערקובי בסעי' 32 להחלטתה מיום 13.3.19, היינו המועד האחרון היה 30.10.16 ולא 25.10.16, והבקשה כללה גם נסיבות ונימוקים מוצדקים ביותר.
10. באי כוח המשיבים הגיבו לבקשה, ועו"ד טננבוים ב"כ המשיב 9 ביקש לחקור אותי על תצהירי.
11. ניתנו מספר החלטות בעניין חקירתי (סעי' 17 להחלטה), ובינואר 2019 עברה השופטת ערקובי לכהן כרשמת ביהמ"ש המחוזי בת"א, והתיק הועבר אליה, והיא חזרה על התנהלותה בהליך זה.
12. וכך, לפתע פתאום, תוך ביטול ההחלטות של המותבים לפני, נתנה פתאום החלטה סופית בתיק, שכללה שוב טעויות עובדתיות רבות. בניגוד לאמור בסעי' 17 להחלטתה, המותב הקודם ביטל את הדיון אבל לא ביטל את החקירות שנתבקשו והן יתבצעו במועד אחר, והיה עליה לקבוע מועד חדש לחקירות, והנה הרשמת ערקובי כתבה בסעיף 21, שרק אני זה שביקש את חקירת המצהירים, שזה לכשעצמו לא נכון עובדתית. ההחלטה מיום 13.3.19 רצ"ב כנספח 41.
13. בסעי' 22 שוב טועה הרשמת ערקובי בהבנת ההליך, וטענה שביקשתי להקליט את הדיונים בערעור כשברור לחלוטין ובעליל שלא זאת הכוונה וכי בקשתי להקליט את דיוני החקירות בהליך הארכת המועד.
14. כמו כן, בסעי' 33 ו-34 להחלטתה, מלינה הרשמת ערקובי על תהיות ושאלות רבות על נסיבות ועובדות הבקשה, אך מצד שני היא מבטלת את הדיון והחקירות שנועדו לברר את אותם עניינים לא ברורים, ותוך ביטול החלטות מותב קודם.
15. כמו כן, בסעי' 35 הרשמת ערקובי מציגה מציאות מעוותת לגמרי והפוכה למציאות האמיתית, כשהיא כותבת שעיינה בפסק הדין של השופט תמיר וגילתה שניתנה לי הזדמנות נאותה לברר את מלוא טענותיי, וכי מונה מומחה שנחקר, ושפסק הדין ניתן לאחר שמיעת מכלול העדויות ולגופו של עניין. הרשמת ערקובי כתבה דברים בידעה שאינם נכונים בעליל ושלא היו מעולם:
- 15.1. אין טעם לקרוא את פסק הדין של השופט תמיר מבלי לקרוא את כתב הערעור בע"א 48661-03-19 קירשנבאום נ' נציגות הבית בזל 43 ת"א ואח', ולראות ולהבין שפסה"ד של השופט תמיר השמיט והעלים את כל העובדות החשובות ביותר המציגות לכולי עלמא את התנהגותו הפסולה, וכתב הערעור, שצורף לכתב התשובה, מציג תמונה עובדתית הפוכה לגמרי לזאת שציגה הרשמת ערקובי. ומראה שלא היו דברים מעולם, ולא ניתנה לי הזדמנות בכלל להציג את העובדות ואת טענותיי ואת הראיות, קל וחומר את מכלול טענותיי, ועיון בו מעלה שהשופט תמיר פעל באופן מכוון, שיטתי ומתוכנן כדי להביא לדחיית התובענה בכל דרך, ותוך שידע שהדבר יביא לדחייתו בוודאות.

15.2. בכלל לא מונה מומחה בהליך מטרד המעלית, כל המומחים היו מטעמי, ולהפך, ביקשתי מהשופט תמיר למנות מומחה אבל הוא סירב. לפיכך, הרשמת ערקובי לא קראה ו/או לא הבינה את פסק הדין, והדבר מצטרף להתנהלותה גם בבקשה לעיכוב ביצוע לעיל ובדיון מיום 11.11.18.

15.3. לא נשמעו כל העדים כי השופט תמיר ביטל את התצהירים וקבע עדויות בעל פה, כ-12 יום לפני דיון ההוכחות, ולא כולם הגיעו, ובמיוחד לא כל הנתבעים.

16. וכמובן, שבסעי' 36 חוזרת הרשמת ערקובי על הטענה הלא נכונה לפיה הגשתי את הבקשה ביום האחרון. הרשמת ערקובי כשלה בספירת 45 יום להגשת ערעור על פס"ד.

17. ובסעיף 37 להחלטתה מעלה הרשמת סברות שנועדו להתברר בחקירתי לבקשת ב"כ הנתבע 9, אולם מנעה בעצמה את חקירתי, וגם ברור שלא למדה את ההליך לפני מתן ההחלטה הסופית כי אז הייתה יודעת שהרשם לפנייה, וגם השופטת אביגיל כהן קבעו שיש להמתין למינוי יורשים לפני שמתקדמים בהליך וכי כן הוגש ערעור (ע"א 61791-01-17) ועוד בסמוך מאוד להגשת הבקשה להארכת מועד, אבל הוא נמחק כי לא ניתנה עדיין החלטה בבקשה להארכת מועד. והנה בסעיף זה חוזרת הרשמת על השמצתי מבלי שבררה את מחלך התיק והתיק הקשור שבאחריותה הבלעדית ושאלו ניתנו בהם החלטות לפני שהיא מעלה סברות וטענות עובדתיות הפוכות מהמציאות.

18. גם סעי' 38 להחלטה מוכיח שהרשמת ערקובי לא קראה כלל את החומר בתיק לפני שנתנה החלטה סופית, וכולל עובדה הפוכה לחלוטין למציאות וסילוף האמת, וכותבת "המבקש ביקש לקבוע מועד לחקירת המשיבים ובאי כוחם, המשיבים לא הגישו תצהיר ... כך שאין בנמצא כל עניין עובדתי לחקור עליו, אם בכלל הרי יש לחקור את המבקש, וזאת המשיבים לא ביקשו", אולם זה הפוך למציאות – שכן עו"ד טננבוים היה בכלל זה שביקש לחקור אותי על תצהירי ולכן נקבע מלכתחילה מועד לחקירתי, כלומר ערקובי הפכה את המציאות העובדתית.

19. סעי' 41 – לאחר שהרשמת ערקובי השמיצה והכפישה אותי לאורך כל ההחלטה, תוך שכתבה עובדות לא נכונות בעליל ביודעה שהם לא נכונות, היא כתבה כך: "עם זאת בנסיבות המיוחדות של תיק זה, מצאתי לנכון להורות על הארכת מועד למשך 7 ימים להגשת הערעור כנגד תשלום הוצאות משמעותיות נוכח התנהלות המבקש. ביום 31.10.16, ניתנה על ידי כבוד הרשם החלטה המורה על הארכת מועד עד להחלטה אחרת, מאז המבקש פעל למעשה בהתאם להחלטות ביהמ"ש. המבקש נמנע מלהבהיר לביהמ"ש לאורך כל בקשותיו למרות שעל פניו נראה כי ביהמ"ש לא היה ער לכך, כי התגובות לבקשתו הוגשו, ואף הוגשה תגובה לתגובות אלו. כאשר המשיבים הגישו הודעה ובקשה למתן החלטה, הגיש הוא פניות שונות הנוגעות למצבם של המשיבים."

20. ביום 14.3.19 אחה"צ התקשר אלי עו"ד אריה לוי נדהם מההחלטה, שכן, לכל אורך ההחלטה הרשמת ערקובי מסבירה למה אין לתת לי הארכת מועד, וברגע האחרון עושה תפנית של 180 מעלות ומקבלת את

הבקשה ומאריכה את המועד. השיחה עם עו"ד לוי הפתיעה אותי מאוד כי המתנתי בכלל לקביעת מועד דיון לחקירות ולא להחלטה סופית.

21. לא היה לי מושג, ועד עכשיו אין לי כל מושג למה נפסקו לחובתי הוצאות בגובה 5000 ש"ח ולמה לאחר שהרשמת ערקובי השמיצה והכפישה אותי ע"י כתיבת עובדות רבות לא נכונות וחלקן אינן אמת, היא מצאה "נסיבות מיוחדות" לקבל את הבקשה.

22. לפיכך הגשתי לרשמת ערקובי בקשת הבהרה למתן החלטה ברורה נהירה ומפורשת ולא החלטה לא מובנת סתומה שאיש לא מבין, ושאלתי מהן אותן הנסיבות שבגינן הפכה את דעתה היפוך מוחלט בסוף החלטתה (שורה 20 לעמוד 8 להחלטה), ומה כוונתה ב-"המבקש נמנע מלהבהיר לביהמ"ש לאורך כל בקשותיו למרות שעל פניו נראה כי ביהמ"ש לא היה ער לכך, כי התגובות לבקשתו הוגשו, ואף הוגשה תגובה לתגובות אלו. כאשר המשיבים הגישו הודעה ובקשה למתן החלטה, הגיש הוא פניות שונות הנוגעות למצבם של המשיבים." (שורות 23 עד 26 בעמ' 8 להחלטה) כשהרשמת ערקובי יודעת שבר"ע על החלטה כזאת תידחה.

23. הרשמת ערקובי סירבה להבהיר ואמרה שתפסוק לי הוצאות לטובת אוצר המדינה בגלל שאני מבקש הבהרה על החלטתה שאינני מבין אותה בכלל.

התנהלות הר' רחל ערקובי בהחלטתה בבקשתי להפחתת עירבון ברע"א (ת"א) 23116-04-19:

24. השופטת הבכירה דורית קוברסקי דחתה את בקשתי להקלטת דיון ההוכחות ביודעה שהיא פועלת בניגוד לדיון, והגשתי את רע"א (ת"א) 36628-01-17, ואז פתאום הסכים עו"ד לוי להקלטת דיון ההוכחות, ואח"כ לבקשתי ע"פ פסה"ד בערעור, ניתנה החלטה המתירה את ההקלטה.

25. השופטת סיגל רסלר-זכאי החליפה את השופטת קוברסקי והתירה אף את הקלטת כל שאר הדיונים בהליך, ואחד הדיונים של השופטת רסלר-זכאי אף הוקלט.

26. ופתאום, ביטלה השופטת רסלר-זכאי את הקלטות הדיונים ללא כל בסיס שבדין, למרות שהתקבלו החלטות קודמות המאשרות את הקלטתן, ולמרות שהיא עצמה אישרה אותן.

27. הגשתי בר"ע רע"א 23116-04-19 נוספת ודומה לרע"א 36628-01-17 על החלטות השופטת רסלר-שהייתה בת ארבעה עמודים ועוד 9 עמודי נספחים, מהן 4 החלטות פתקית קצרות. הבר"ע ונספחיה רצ"ב **כנספח 42**.

28. השופטת המחוזית אביגיל כהן קבעה עירבון של 10,000 ₪, למרות שבבר"ע הקודמת, רע"א 36628-01-17, לא נקבע שום ערבון והבר"ע אף התקבלה והערעור התקבל.

29. הגשתי בקשה להפחתת עירבון, שהגיעה לרשמת רחל ערקובי, והיא חזרה על התנהלותה בעיכוב הביצוע ובהארכת המועד להגשת הערעור, היא שוב התעלמה מהעובדות הבסיסיות ומהטענות העיקריות שלי, כתבה דברים לא נכונים בהחלטתה ביודעין, ומדובר בבקשה פשוטה של 3 עמודים בלבד.

30. נימוקי הבקשה להפחתת ערבון היו אומדן ההוצאות הצפויות וסבירות ומורכבות ההליך שאין מצדיקות הוצאות בסכום זה, וסיכויי הערעור ושיקולי מן הצדק לאור אי פסיקת הוצאות כלל ברע"א 36628-01-17 שהתקבל והיה על אותו נושא זה.

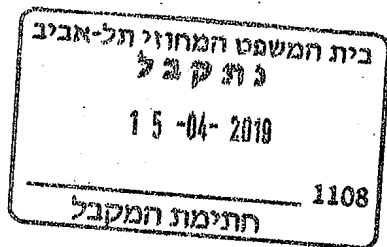
160. ובהחלטתה, שוב החליטה הרשמת ערקובי במנותק לחלוטין מהבקשה, כששוב היא יוצרת מצג שווא של בסיס עובדתי אחר ומעוות לגמרי, ויצירת תמונה עובדתית ומשפטים מעוותים לחלוטין שכן ברור שכשהקורא את ההחלטה שאיננו מכיר את העובדות והטענות שלי, ולא ידע עד כמה הרשמת ערקובי עיוותה את המציאות העובדתית והמשפטית עד כדי היפוכן.

161. כך למשל, הרשמת ערקובי התייחסה למבחן הכלכלי למרות שלא טענתי אותו בכלל, ולמרות שהוא מבחן חלופי ונפרד לגמרי, ובבקשה גם ציטטתי את פס"ד רע"א-א' 12/4763 עו"ד אביעד ויסולי נ' דלק נדל"ן בע"מ ואח' לפיו "גובה העירבון בהליך הערעור נקבע בראש ובראשונה לפי אומדן ההוצאות הצפויות אם יידחה ההליך. אומדן זה מבוסס על שיקולים שונים ובהם מורכבות ההליך, היקפו, מספר המשיבים, קיומו של ייצוג נפרד עבור בעלי דין שונים, שווי נשוא המשפט, טיב ההליך וגובה ההוצאות שבהן חויב יוהם ההליך בערכאה הקודמת" וגם את בשג"צ 14/4934 מילנה גורנשטיין נ' כנסת ישראל, אבל החלטת ערקובי לא מתייחסת בכלל לגופם של הטענות, ולא למבחנים שבמקרה ויסולי, וסתם קבעה ללא כל נימוק, שנדמה לה ש-10,000 זה סביר, מה גם שהיא התייחסה למבחן הכלכלי למרות שהיא יודעת (סובייקטיבית) והיה עליה לדעת (אובייקטיבית) שהוא מבחן חלופי שכלל לא קשור, וכשבמקרה ויסולי נכתב במפורש "בהליך הערעור נקבע בראש ובראשונה לפי אומדן ההוצאות הצפויות אם יידחה ההליך", והיא גם לא מנמקת כלל איך העריכה שסיכויי הערעור לא גבוהים לאור זה שרע"א 36628-01-17 הקודמת התקבלה, כשאני טוען זאת במפורש בסעי' 16 לבקשה.

162. בערעור על החלטת הרשמת ערקובי ישבה השופטת (עמיתה) שרה דותן, ומהרגע הראשון שהיא דיברה היה ברור לי שתכננה לדחות את הערעור בכל דרך ולחייב אותי בהוצאות. דותן לא התייחסה כלל לעובדות ולטענות שלי, כתבה בפסק הדין דברים שלא היו ולא נבראו ולא נתנה לי לטעון את כל טענותי, סירבה לתקן את הדברים המהותיים בפרוטוקול והתעלמה מכל העובדות הבסיסיות והטענות הבסיסיות, העיקר לדחות את הערעור ולחייב אותי בהוצאות.

163. מכל האמור לעיל, אני מייחס גם לכב' השופטת/רשמת ערקובי שיקול דעת סובייקטיבי פסול ע"פ בג"ץ 571/89 מוסקוביץ נ' מועצת השמאים לפיו מקרה החוזר על עצמו מעלה חזקה לשיקול דעת סובייקטיבי ופסול, ועל ערקובי היה מוטל לסתור אותו, אך כל הפניות לשופטת/רשמת רחל ערקובי להבהרת הכרעותיה הסתומות ולא מובנות והלא ברורות והלא נכונות לא נענו.

אילן קירשנבאום,
המערער.

אילן קירשנבאום ת"ז 059027714
מרח' בזל 43, תל אביב, נייד 052-890-3295

המבקש:

- נגד -

- המשיבים:
1. נציגות הבית המשותף ברחוב בזל 43, תל-אביב
 2. אבי (אביגדור) טל ת"ז 7648744
 3. הניה גודס ת"ז 51009660
- ע"י ב"כ עו"ד אריה לוי, רח' מנחם בגין 11 רמת גן טל' 03-6245544
פקס 03-6245545

בקשה להפחתת סכום העירבון

מבוקש מביהמ"ש הנכבד לבטל את העירבון שנקבע בהליך זה או לחלופין להפחיתו לסכום של 750 ש"ח כגובה ההוצאות שנפסקות בבקשות ביניים בחיקף אף גדול מהיקפה של בר"ע זאת, או להפחיתו לסכום המאפיין בקשות ביניים בחיקף דומה.

ואלו נימוקי הבקשה:

נימוקי הבקשה לביטול העירבון משיקולי צדק:

1. רע"א 36628-01-17 קירשנבאום נ' נציגות הבניין בזל 43 ת"א ואח' (להלן: הבר"ע הראשונה) הוגשה כי המשיבים התנגדו להקלטת הדיון למרות שבא כוחם ידע שעל ביהמ"ש להתירו, והסכים רק לאחר חגשת הבר"ע הראשונה, ומבלי שמשיבים חויבו בהוצאות.
2. הבר"ע הראשונה והערעור התקבלו אך לא זוכיתי כלל בהוצאות ללא כל סיבה נראית לעין, ואפילו לא בסכום האגרה, לפיכך מן הצדק שגם אם הבר"ע תידחה, ולא צפוי שכך יהיה לאור החוק הברור ותכליתו והפסיקה הנוהגת, הרי שמן הצדק אין לחייב אותי עכשיו בהוצאות, אם יפסקו, למרות שסיכויי הערעור גבוהים מאוד כמנומק ומפורט בהמשך.

נימוקי הבקשה להפחתת סכום העירבון:

3. ע"פ רע"א-א' 4763/12 עו"ד אביעד ויסולי נ' דלק נדל"ן בע"מ ואח' (להלן: מקרה ויסולי) "גובה העירבון בהליך הערעור נקבע בראש ובראשונה לפי אומדן ההוצאות הצפויות אם יידחה ההליך. אומדן זה מבוסס על שיקולים שונים ובהם מורכבות ההליך, היקפו, מספר המשיבים, קיומו של ייצוג נפרד עבור בעלי דין שונים, שווי נשוא המשפט, טיב ההליך וגובה ההוצאות שבהן חויב יוזם ההליך בערכאה הקודמת" (ראו גם בשג"צ 4934/14 מילנה גורנשטיין נ' כנסת ישראל).

אומדן ההוצאות הצפויות וסבירות ומורכבות ההליך:

4. היקפו של הליך זה הוא כבקשת ביניים רגילה ופשוטה, שמורכבות ממנה ובהיקף גדול ממנה כבר נדונו בין הצדדים ולא הגיעו לכדי רבע מסכום העירבון שנקבע, מה גם שעו"ד לוי והמשיבים בכלל הסכימו בעבר להקלטה הדיון, וניתנו החלטות ע"י שני שופטי קמא להקלטת הדיון, ופתאום, ללא כל סיבה נראית לעין ביטלה כבי' השופטת קמא הנוכחית את החלטתה.

5. כמו כן, לא הייתה לצדדים כל מעורבות בעניין שכן מדובר בהחלטה של השופטת קמא על דעת עצמה וללא שעמדת הצדדים התבקשה כלל, לפיכך, **מדובר בכלל בהליך שבין המבקש לבין ביהמ"ש ולא בין המבקש לצד שכנגד או במעורבותו, ולשם כך שולמה האגרה.**

6. הקפה של הבר"ע הנוכחית הוא 4 עמודים ועוד 9 עמודי החלטות קצרות מאוד, רובן החלטות פתקיות, כשאות מהן היא ההחלטה בבר"ע הראשונה עצמה, וכשהתגובה לבר"ע לא צפויה להיות ארוכה משניים-שלושה עמודים ע"פ תגובותיו הקודמות של עו"ד לוי, שאף הסכים להקלטה. הבר"ע הקודמת ותגובת עו"ד לוי רצ"ב **כנספים 1 ו-2.**

7. בבקשות ביניים בהיקפים דומים נפסקות הוצאות של 750 ש"ח, ואין כל סיבה נראית לעין שהוצאות בר"ע זאת תגענה ל-10,000 ש"ח שהוא היקפו של ערעור מלא על פסק דין שכולל הגשת עיקרי טיעון והגשת תיק מוצגים ועוד דיון פרונטלי של שני הצדדים, כפי שקיבל המבקש לשלם עבור ערעורים קודמים על פס"ד.

8. כך למשל, ביום 20.3.19 קיבל המבקש דרישה להפקדת עירבון בגובה 10,000 ש"ח עבור ערעור על פס"ד כשמבחינה פרופורציונאלית, אומדן העבודה על בקשה זאת לא אמור לעלות על 5% מאשר על ערעור על פס"ד, היינו סכום של כ-500 ש"ח. טופס הפקדת העירבון רצ"ב **כנספה 3.**

9. גובה העירבון שנקבע איננו סביר לפי כל קנה מידה אפשרי לנוכח היקפי הבר"ע והערעור, ובמיוחד ביחס למקרים קודמים ולבקשות ביניים אחרות, כשבר"ע זאת עומדת על סדר הגודל של ההיקפים הנמוכים מאוד של בקשות ביניים שבהן לא נפסקות כלל הוצאות, אפילו לא לטובת המבקש כשהתקבלו, ממש כפי שהיה בבר"ע הראשונה.

שאלת קיומו של ייצוג נפרד עבור בעלי דין שונים:

10. מקרה ויסולי כלל מערער אחד ו-15 משיבים, וע"פ זהות המשיבים ומספרם (חברת אנרגיה, טאמנויות, כונס הנכסים הרשמי, חברת נדל"ן, 5 בנקים, חברות ביטוח ועוד) ונראה שמדובר בהליך בעל תוכן ותכולה מקיפים מאוד ונקבע סכום עירבון של 25,000 ש"ח.

11. לעומת זה, בעניינינו מדובר על שלושה משיבים, ובעו"ד אחד שמשיב בשם כולם (המשיבה 1 כלל לא קיימת), בהליך ערעורי בהיקף מצומצם וממוקד מאוד, שעניינו רשות הערעור וערעור בשאלת ממוקדת מאוד, ושהתגובה לבקשה, וע"פ ניסיון העבר, צפויה לכלול עמודים בודדים.

טיב ההליך וגובה ההוצאות שבהן חויב יוזם ההליך בערכאה הקודמת:

12. מדובר בבר"ע על החלטת ביניים בשאלת הקלטת דיון שהיא פעולה שגרתית נעשית כדבר שבשגרה בבתי משפט.

13. כאמור, בבר"ע הראשונה לא היה כלל הפקדת עירבון, לא היו כלל הוצאות למרות שהבר"ע והערעור התקבלו, והערכאה הקודמת קיבלה לבסוף את בקשת המבקש-מערער והקלטת דיון ההוכחות אושרה.

14. בבקשות קודמות של המבקש בפני בימ"ש זה (מחוזי ת"א) להפחתת סכום העירבון בבקשות רשות ערעור מורכבות בחרבה ובעלות היקף פי כמה וכמה מבר"ע זאת.

15. למשל, בסעי' 11 להחלטתה מיום 10.5.16 של כב' הרשמת (היום שופטת) שלומית יעקובוביץ ברע"א 8178-04-16 קירשנבאום נ' נציגות בניין בזל 43 ת"א ואח' שהיה בעל היקף פי כמה וכמה מהבר"ע הנוכחית, הופחת סכום העירבון ל-5000 ש"ח ע"פ מכלול השיקולים לעיל. ראו סעי' 11 להחלטה הרצ"ב כנספח 4.

סיכויי הערעור:

16. סיכויי הערעור גבוהים מאוד. מדובר בבר"ע וערעור בנושא שכבר התקבל (הבר"ע הראשונה), וע"פ נימוקי הבר"ע והערעור, הקלטת הדיונים בוטלה בניגוד לדין, וכשאותה שופטת עצמה כבר התירה את ההקלטה, ונימוקיה מנוגדים לחלוטין לשון החוק ולתכליתו ואינם מהווים טעם מיוחד וגם נוגדים את הפסיקה הנוהגת באשר לשינוי החלטות שכבר התקבלו ושני שופטים כבר קבעו שהדיונים יוקלטו, כולל כב' השופטת קמא עצמה. כתב הבר"ע הנוכחית ללא נספחיו רצ"ב כנספח 5.

17. בנוסף, מנוסת ההחלטה על הפקדת העירבון עולה שכב' השופטת אביגיל כחן מתכוונת לתת רשות ערעור, שכן היא הורתה למשיבים להתייחס גם לאפשרות שהיא תדון בבר"ע כבערעור, לפיכך, סביר שהערעור יתקבל לאור נימוקיו, כשם שהתקבל הערעור בבר"ע הקודמת, ולכן הדבר אף מיתר את הפקדת העירבון, קל וחומר את הפחתתו לסכום סביר להיקף בר"ע זאת.

18. מכל האמור לעיל, מבוקש מביהמ"ש הנכבד להורות כמבוקש.

19. מן הדין ומן הצדק להיעתר לבקשה זאת.

אילן קירשנבאום,

המבקש.

[Redacted Signature]

נספח 4

ההחלטה המקורית בעמוד הבא

החלטת פתקית מיום 15.4.19

ניתנה ע"י כב' הרשמת רחל ערקובי במסגרת בקשה להפחתת סכום עירבון במסגרת רע"א (ת"א) 23116-04-19 קירשנבאום נ' נציגות הבית המשותף ברח' בזל 43 ת"א ואח'.

מוקלדת בנפרד לנוחיות ביהמ"ש כי קשה לקרוא את ההחלטה המקורית.

ההחלטה המקורית בעמוד הבא:

"על מנת לעמוד בתנאים להפחתה על המבקש להרים את הנטל הנוגע למצבו הכלכלי, המבקש לא עשה כן ואין לביהמ"ש אלא להניח כי המבקש מסוגל להפקיד את הסכום הנדרש.

למעשה, המבקש טוען כי הסכום שיקבע למשיבים להוצאותיהם לא יהיה בהתאם לסכום העירבון שנקבע אלא סכום גבוה יותר וכן טוען כי סיכויי הערעור הינם גבוהים במידה כזאת המצדיקה את הפחתת העירבון.

בעניינינו, המדובר בהליך של רשות ערעור בבימ"ש המחוזי, דומני כי סכום הוצאות של 10,000 ש"ח הינו סכום סביר בהחלט, ומקובל לעניין סיכויי הערעור, המבקש לא עמד ברף הראשוני הנוגע לאי יכולתו לעמוד בתנאי העירבון, ומשכך אין די בסיכויי הערעור על מנת לבטל את חובת ההפקדה, מה גם שלא מצאתי כי סיכויי הערעור הינם כה גבוהים (נושא המצוי בטיפולו של המותב המטפל בהליך לגופו) עד כי הם לבדם מצדיקים את הפחתת העירבון.

לאור אי המצאת הנתונים הדרושים אני דוחה את הבקשה להפחתת העירבון. משלא התבקשה תגובה אינני עושה צו להוצאות."

4 נספח

23116-04-19 בר"ע

בית המשפט המחוזי
תל אביב

בית המשפט המחוזי תל-אביב
נתקבל
15-04-2019
1108
חתימת המקבל

המבקש:
אילן קירשנבאום ת"ז 059027714
מרח' בזל 43, תל אביב, נייד 052-890-3295

- דג -

המשיבים:

1. נציגות הבית המשותף ברחוב בזל 43, תל-אביב
 2. אבי (אביגדור) טל ת"ז 7648744
 3. תניה גודס ת"ז 51009660
- ע"י ב"כ עו"ד אריה לוי, רח' מנחם בגין 11 רמת גן טל' 03-6245544
פקס 03-6245545

בקשה להפחתת סכום העירבון

מבוקש מביחמ"ש חנכבד לבטל את העירבון שנקבע בחלק זה או לחלופין להפחיתו לסכום של 750 ש"ח כגובה ההוצאות שנפסקות בבקשות ביניים בחיקוף אף גדול מהיקפה של בר"ע זאת, או להפחיתו לסכום המאפיין בקשות ביניים בחיקוף דומה.

ואלו נימוקי הבקשה:

תחליטת
15/04/2019
בקשה 1 בת"ק 23116-04-19
רש' החל עקבות

הוגשה לי המשיבים הנ"ל בקשה להפחית את העירבון שנקבע בחלק זה או לחלופין להפחיתו לסכום של 750 ש"ח כגובה ההוצאות שנפסקות בבקשות ביניים בחיקוף אף גדול מהיקפה של בר"ע זאת, או להפחיתו לסכום המאפיין בקשות ביניים בחיקוף דומה.

על מנת לעמוד בתנאים להפחתה על המבקש להרים את הנטל הנוגע למצבו הכלכלי, המבקש לא עשה כן ואין לביהמ"ש אלא להחליט על המבקש מוסרי להחליט את הסכום הנדרש.

למעשה המבקש טוען כי הסכום שנקבע לעירבון לא יתאמה את מצבו הכלכלי והעומק שנקבע אלא סכום גבוה יותר וכן טוען כי סיכויי הערעור הינם גבוהים במידה כזו המצדיקה את הפחתת העירבון ואפילו לא בסכום האגרה, לפיכך מן הצדק שגם אם הבר"ע תידחה, ולא צפוי שכן יהיה לאו בעניינינו, המדובר בהקצאת סכום של 750 ש"ח, וזאת אף על פי שההוצאות שה"ח ה"ח 10,000 ש"ח הינו סכום סביר בהחלט, ומקובל לעניין סיכויי הערעור, המבקש לא עמד בהם הראשוני הנוגע לאי יכולתו לעמוד בתנאי העירבון ומשכך אין די בסיכויי הערעור על מנת לבטל את חובת ההפקדה, מה גם שלא מצאתי כי סיכויי הערעור הינם כה גבוהים (נושא המצוי בטיפולו של המותב המטפל בהליך לגופו) עד כי הם לבדם מצדיקים את הפחתת העירבון.

אין מקום להורות על הפחתה או ביטול העירבון.

לאור אי המצאת הנתונים הנדרשים להפחתת העירבון, מוטל על המבקש להעמיד את תגובה אינני עשויה צו להוצאות.

גובה העירבון בחליף הערעור נקבע בראש ובראשונה לפי אומדן ההוצאות הצפויות אם יידחה החליף. אומדן זה מבוסס על שיקולים שונים ובהם מורכבות החליף, חיקפו, מספר המשיבים, קיומו של ייצוג נפרד עבור בעלי דין שונים, שווי נשוא המשפט, טיב החליף וגובה ההוצאות שבהן חל החליף בערכאה הקודמת" (ראו גם בג"צ 4934/14 מילנה גורנשטיין נ' כנסת יעאל).

בית משפט מחוזי תל-אביב
אני מאשר
שהעתק זה נכון ומתאים למקור
16.4.19
חתימה

נספח 5

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים
קירשנבאום נ' נציגות הבית המשותף ברחוב בזל 43 ואח'
ע"א 60400-02-20
סוג עניין: ערעור על בית משפט השלום - דן יחיד
תאריך פתיחה: 24 פברואר 2020
רמת חיסיון: פתוח לציבור

מסמך מס' 00000000000000000000
מסמך מס' 00000000000000000000

בבית משפט המחוזי
בתל - אביב - יפו

המערער:
אילן קירשנבאום ת.ז. 059027714
מרח' בזל 43, תל אביב

- נגד -

הוגש בנט המשפט
התקבלו _____ עותקים
24-02-2020
כרוכים / מדוגלים (5)

- המשיבים:
1. נציגות הבית המשותף ברחוב בזל 43, תל-אביב
 2. אבי (אביגדור) טל, ת.ז. 7648744
מרחוב אליעזר קשאני 9 תל אביב
 3. הניה גודס, ת.ז. 51009660
מרחוב השופטים 57 רמת השרון

כתב ערעור

מוגש בזאת כתב ערעור על פסק הדין מיום 19.12.19 בת.א. 58594-03-14 קירשנבאום נ' נציגות הבית המשותף ואח' של כב' השופטת סגנית נשיא בימ"ש השלום בת"א סיגל רסלר-זכאי, ועל החלטות ביניים שניתנו במסגרת ההליך ע"י השופטת רסלר-זכאי והשופטת הבכירה דורית קוברסקי.

הערעור מוגש במועד לאחר הארכת מועד עד ליום 23.2.20 בהתאם להחלטות שניתנו ב-ע"א (ת"א) 33994-02-20, ע"א (ת"א) 41248-02-20.

פסק הדין, מיום 19.12.19, מצ"ב כנספח א'

החלטות הביניים:

- החלטות מ- 29.5.18, 30.5.18, 19.6.18, 28.6.18 בעניין מינוי מומחה לאיתור נזילות (מאיר לוזון) כמומחה מטעם ביהמ"ש במקום מהנדס קונסטרוקטור, והסירוב לבטל את המינוי או לפסול את חוות הדעת. נספחים ב-1, ב-2, ב-3, ב-4
- החלטה מימים 19.11.18 ו-4.11.19 בעניין ביקורי מומחה ביהמ"ש בדירת התובע מאיר לוזון וסירוב לזמן עדים נספח ב-5 ב'-6
- החלטה מיום 6.10.19 בעניין פסילת המומחה מטעם ביהמ"ש נספח ב-7
- החלטות מיום 9.12.18 ו-13.12.18 בעניין הסירוב לתקן את כתב התביעה. נספחים ב-8 וב-9

- החלטה מיום 12.12.19 בעניין דחיית בקשה להארכת מועד להגשת בקשה לתיקון פרוטוקול, **נספח ב-10**
- החלטה מיום 16.12.19 בעניין שלילת הזכות לטעון לעניין הוצאות המשפט בהתאם לתקנה 511(ג) לתקנות סד"א. **נספח ב-11**

א. פתח דבר:

1. ערעור זה הוא על עד לאיזה גבול ניתן למתוח את אי תקינות התנהלות ערכאת הדיון, ועל עד כמה מוכנות ערכאות הערעור כולן להשלים עם אי תקינות זאת לאור כך ש"תפקידה המרכזי של ערכאת הערעור הוא ביקורת תקינותם של ההליכים ושאלות משפטיות שעלו במהלך הדיון"; (ע"פ 5386/05 אלחורטי נ' מ"י), ולאור כך שהערעור אמור להוות רשת ביטחון ומערכת בקרה המקטינים פגיעה בבעלי דין (רע"א 10044/09 עו"ד בוטה נ' עו"ד ובר).

2. מדובר בערעור על פס"ד בהליך שעניינו סכסוך בבית משותף בו המערער הוכיח בפירוט ובראיות התעלמות והתנכלות ארוכת השנים של חברי הנציגות והבאים אחריהם כלפי המערער החל מהרגע שביקש לתקן את חזירת המים מהקירות החיצוניים לתוך דירתו, חזירה שגרמה לו ולדירתו נזקים קשים, תוך ביצוע עבירות פליליות של גרימת נזקים מכוונים, במעשה ובמחדל, פברוק מסמכים, מצגי שווא, הוצאת כספים במרמה ע"י ניפוח הוצאות הנציגות ודרישת תשלום על הוצאות שלא היו ולא נבראו, תוך התנהלות במחשכים ואיסוף כספים במזומן, ללא עקבות, והעלמת עשרות אלפי שקלים מקופת הנציגות, השמצות, התכחשות להחלטות האספות, הפרת חוזה, איסור על נותני שירותים לספק מידע למערער, שיבוש הליכי משפט, הגשת מסמך מזויף כראיה בדיון הוכחות בפני המפקחת על המקרקעין, ביזיון בית משפט, ניצול לרעה של הליכי בית משפט באופן שיטתי ומתוכנן, רשלנות והפרת חובה חקוקה. כל אלו במטרה להימנע מהחובה לתקן את הליקויים ברכוש המשותף כשטענותיהם של הנתבעים היו שהמערער קנה את הדירה בזול וידע על הליקויים ולכן לא מגיע לו שיתוקנו. כל העובדות האלו הושמטו מפסק הדין.

עיקרי התביעה:

3. המערער תבע פיצויים בגין נזקים ממוניים ולא ממוניים, שנגרמו לו ולדירתו מחדירה מסיבית של רטיבות ומים לדירתו עקב ליקויים וסדקים בקירות החיצוניים של הבניין, וזאת לאורך תקופה של 5 שנים, החל משנת 2003 ואילך. עילות התביעה כללו רשלנות הנציגות ובעלי הדירות, הפרת חובה חקוקה, אובדן זמן, התנכלות והתעלמות מכוונת מנזקי הקיימים והעתידיים שאכן התממשו וכללו גם הונאה וניסיונות הונאה. בנוסף, הפרת הסכם פשרה מיום 20.7.06 שקיבל תוקף של פסק דין ע"י המפקחת על המקרקעין, ובו התחייבו הנתבעים לקיים אספת דיירים לבחירת הקבלן המבצע בתוך 60 יום, כאשר בפועל התכנסה האספה רק לאחר כ- 14 חודשים.

4. בכתב התביעה עתר המערער למינוי מהנדס מומחה-קונסטרוקטור-מפקח לבחינת מצבה הסטטית של התקרה והעמודים, על מנת לקבוע אם יש מקום לבדיקת העמסה ע"י מכון התקנים, ובמידה ויימצא

שקיימות סכנות סטטיות - לתת דרכי טיפול, פיתרון, תיקון, שיקום, חיזוק ועוד ככל שימצא המומחה לנכון, וקביעת שלבים במהלך העבודות לצורך ביצוע פיקוח צמוד ועליון על העבודות, כמו כימות העלויות הדרושות להבאת המצב לקדמותו תוך שיקום והבטחת המבנה, ובדיקות ועבודות נוספות לפי שיקול דעתו המקצועי של המהנדס-ממונה. לחלופין, פיצוי עבור שכירת שירותי קונסטרוקטור וביצוע העבודות לעיל. בנוסף, ולאור אי העמידה של הנתבעים בהסכם הפשרה האמור, נתבע גם לחייבם בפיצוי מוסכם לכל יום של אי עמידה בלוחות הזמנים שיקבעו.

5. כמו כן המערער תבע 2500 ₪ עבור מינוי מהנדס קונסטרוקטור-מתכנן לבחינת המצב הסטטי של התקרה והעמודים וקביעה אם יש צורך בבדיקת העמסה, 50,000 ₪ בגין תכנון, פיקוח וביצוע בדיקת העמסה ע"י מכון התקנים ככל שהמהנדס הממונה יקבע שהיא נדרשת, 35,000 ₪ עבור תיקון הנוקים בדירה, 9500 ₪ בגין פיקוח הנדסי צמוד לביצוע התיקונים, 25,000 ₪ פיצוי בגין 6 שבועות במהלך ביצוע העבודות בדירה הפסד ימי עבודה, פינויים, העברות, מגורים חלופיים ניקיונות ועוד ככל שיידרש, 30,000 ₪ פיצוי בגין הפרת ההסכם הפשרה ובגין הפסדי שימוש ראוי ומלא בחדר הדרום-מערבי, 20,000 ₪ בגין נזק לא ממוני בשל הפרת הסכם הפשרה ועגמת נפש, 5000 ₪ בגין הפסד ימי עבודה לרבות שהיה בבית במהלך התיקונים במרפסת חדר המגורים בימים 26.8.08 – 28.8.08, 1404 ₪ החזר על חווה"ד של המומחה דוב דוד, ו-15,000 ₪ בגין שכר בטלה בטיפול וניהול התיקונים.

6. כמו כן, המערער עתר שככל שהנציגות תמצא אחראית לנזקיו, אזי שלא יישא בחלק היחסי של הנוקים מתוקף היותו בעל דירה לאור העדר כל אחריות שלו לנזקים לאור פניותיו ומאמציו ארוכי השנים להביא לתיקון הנוקים בכל דרך שהיא.

העובדות שאינן במחלוקת:

7. המערער רכש את הדירה בבניין ברחוב בול 43 בתל אביב בינואר 2004 (להלן: **הדירה, הבניין**). התביעה הוגשה נגד נציגות הבית המשותף של הבניין (להלן: **הנציגות**) ונגד שני בעלי דירות, אבי טל והניה גודס, ששימשו חברי נציגות במועדים הרלוונטיים ועד ליום 27.2.13.

1. בטרם רכשה גר בה המערער בשכירות כשלוש שנים. הדירה בקומה הרביעית והאחרונה בצדו הדרום מערבי של הבניין והסמוכה ביותר למנגנונים העיליים של מעלית הבניין. בעת קניית הדירה, היו בקיר המערבי של הבניין סדקים שגרמו לחדירת מים קלה לדירה.

2. מעלית הבניין השמיעה קולות דפיקה שגרמו למטרד רעש קשה מאוד, הנציגות נמנעה מלתקנה ואף הוצא לה צו השבתה מידי ע"י מדינת ישראל בסוף שנת 2004, והיא תוקנה סופית רק בשנת 2008.

3. בעלי הדירות לרבות חברי הנציגות ידעו מאז 2003 על חדירת המים מחקירות החיצוניים לתוך דירת המערער, ובספטמבר 2003 התקיימה אסיפת דיירים והוחלט לאטום את הגג ולתקן את חדירת המים מהרכוש המשותף, אולם הנציגות התכחשה להחלטה לתקן את חדירת המים ורק אטמה את הגג.

הנציגות סירבה לתקן את חדירת המים לדירת המערער בטענה שהמערער קנה את דירתו בזול וכי ידע על חדירת המים בטרם רכישתה. חורף 2003-2004 הייתה שנה גשומה במיוחד.

4. לאחר פניות רבות לנציגות בהם הוצג בפני המערער מצגי שווא שהנציגות מתכוונת לתקן את חדירת המים לדירתו, ובמהלכם הביא המערער מספר פעמים הצעות מחיר לתיקון חדירת המים, התקיימה ביום 29.5.05 אסיפת הדיירים בה טענו בעלי הדירות שאינם חייבים לתקן כי המערער קנה את דירתו בזול וידע על הליקויים לפני שקנה את הדירה, וכי אם ברצונו, שיפנה לביהמ"ש לתיקונם, ואם יזכה יכסו את כל הוצאותיו. העניין נרשם בפרוטוקול האסיפה בנוכחות כמעט כל בעלי הדירות (**האסיפה הוקלטה**) (תצהיר התובע, סעי' 66 עד 69 ונספחים).

1. ביום 4.5.06 הגיש המערער באמצעות עו"ד תביעה בתיק 209/06 בפני המפקחת על המקרקעין לתיקון הליקויים ברכוש המשותף (להלן: **הליך המפקחת, המפקחת**), וצרף לה חו"ד של האדריכל ד"ר זחר שבתאי שמצא נזקים לטיח ולברזל הזיון תוך שהוא מקלף נקודתית את הטיח כדי לבחון את מקור הנזק ובודק את הטיח והברזל וכן שהעמוד בין החדר הדרום מערבי למרפסת הסלון (להלן: **העמוד**) נפוח והמשקוף הצמוד אליו זו ודוחף את הדלת והיא לא נסגרת, **וכתב הכל בחוות דעתו.**

5. בקד"מ ביום 20.7.06 הסכימו המערער והנציגות על פשרה שקיבלה **תוקף של פס"ד חלקי** לפיו באם לא יהיה יסכימו הצדדים על מומחה, תמנה המפקחת מהנדס קונסטרוקטור מטעמה שיקבע את היקף העבודות לביצוע ברכוש המשותף, ולאחר קבלת חוות דעתו הנציגות תביא הצעות מחיר תוך 45 יום, ו- 60 יום מקבלת חוות הדעת (ולא מיום קבלת הצעות המחיר) תכנס אסיפת דיירים לבחירת הקבלן המבצע.

6. מונה המהנדס צבי רון שהגיע פעמיים לבניין, בפעם הראשונה ביום 5.9.06 ובדק את דירת המערער, ובפעם השנייה ביום 18.10.06 בה בדק את הרכוש המשותף ואת שאר הדירות בבניין, ובין שני הביקורים של המהנדס צבי רון בהפרש של 43 יום, ביצעה הנציגות תיקונים נרחבים ברכוש המשותף.

7. חוות הדעת של המהנדס צבי רון ניתנה ביום 30.11.06 הקובעת חדירת מים מהרכוש המשותף לדירת המערער ונזקים בדירה שניתן לתקן רק לאחר תיקון חדירת המים מהרכוש המשותף (תצהיר התובע, נספחים 11-י', 11-ז').

8. המהנדס רון מצא נזקים בדירה כתוצאה מ**חדירת מסיבית של מים** מבחוץ דרך סדקים בקירות החיצוניים, וכן קבע בין השאר שבחדר הדרום מערבי יש סדקים רבים ומוטות זיון קורוזיבים, בתקרת החדר ניכרים נפיחויות טיח חריגות ואותרו מוטות זיון קורוזיבים, וגם הוא מצא שהעמוד נפוח באופן חריג וכי יש עיוות חריג של מלבן (משקוף) הדלת והיא לא נסגרת (ראו מענה לשאלת הבהרה "ג" - נספח 11-ז' לתצהיר המערער). **בנוכחות שני באי כוח הצדדים פרק צבי רון חתימה של הטיח והבטון מהעמוד כדי לבחון את ברזל הזיון.** גם המרפסת הסלון מצא המהנדס רון ממצאים דומים, סדקים, ברזל קורוזיבי התפוררות חגורת בטון, ובחדר המערבי מצא סדקים ונפיחויות טיח בתקרה. במרפסת המגורים מצא התפוררות של חגורת הבטון מעל התריס, התפוררות של טיח ובטון בתקרה ובחלק

העליון, וסימני התפוררות חריגים, סדקים והתפוררות טיח חריגה. בחדר המערבי מצא סדקים, ונפיחויות טיח בתקרה.

9. החורפים המשיכו לגרום נזק לדירה, ורק ביום 11.5.08 נערכה אסיפה דיירים לבחירת הקבלן שיבצע את התיקונים, ובסוף 2008 תוקנה חדירת המים מהרכוש המשותף לדירת המערער.

10. לאחר התיקון, המערער פנה לנציגות ולבעלי הדירות בבקשה לתיקון הנזקים בדירתו, אולם הם סרבו. לאחר שפניות רבות לתיקון הנזקים בדירה נענו בשלילה, הוגשה -התביעה בהליך קמא.

11. לכתב התביעה צורפה חוות דעת של מהנדס הקונסטרוקציה דוב דוד שבדק את הדירה ביום 28.12.12 ומצא בחדר הדרום מערבי נזקים כתוצאה מרטיבות קשה מהעבר שגרמה לסדקים רבים בקירות וברזל זיון חלוד, ולטיח מתפורר וכי ציין שקיימת סבירות רבה שבמהלך קילוף הטיח במקומות הנפוחים ובמקומות נוספים יתגלה ברזל זיון חלוד, וגם הוא מצא שהעמוד בלוי וברזל הזיון חלוד לגמרי, ואיבד חלק משמעותי מנפחו וכי התנפחות העמוד גרמה לנזק לדלת והיא לא נסגרת.

12. המהנדס דוב דוד ציין בחוות דעתו הערה חשובה לפיה **לאחר קילוף הטיח וחשיפת הברזלים, יש לבחון אם הברזלים והבטון הקיימים ניתנים לחיזוק שחזור ושימור. במידה ולא, יש לשקול התקנת חיזוקים חיצוניים לתקרת הבטון הנתמכת סטטית ע"י עמוד זה.**

13. כמו כן ציין שעקב החלדת הברזלים והתפוררות הבטון המצפה את הברזלים, תפקוד התקרה כתקרת בטון מזוין מוטל בספק, וישנה סכנה סטטית ממשית, וכי אם ההידרדרות תמשך, יש סכנת קריסה של התקרה, וכן שיש לשקול בדיקת העמסה לבחון את עמידות התקרה.

14. כמו כן המהנדס דוב דוד מצא סדקים רבים והתנפחויות רבות לאורך צירי ברזלים חלודים בתקרה, ונגיעה בכלי מכני פשוט כמו מברג גורמת לקילוף ונשירת הטיח וחשיפת הברזלים החלודים, וכי קיימת סבירות גבוהה שתחילת חשיפת הברזלים החלודים תגרום לנשירת הטיח לכל אורכם.

15. מאחר שדוב דוד ביקר בדירה ביום 28.12.12 ונדרשה חו"ד עדכנית למועד הגשת תצהיר העדות הראשית (2018), ודוב דוד נסע לחו"ל בתקופה זאת, וכדי לחסוך זמן, המערער החליט להביא כבר במסגרת תצהיר העדות הראשית שלו חוות דעת מומחה קונסטרוקציה עדכנית ומורחבת, שיבדוק אם צריך בדיקת העמסה וייתן פתרונות מקדמים ופנה למהנדס משה מלכה, שהיה אמור לבצע בדיקות שכוללות סיתות הבטון ובדיקת מצב ברזל הזיון, כך שהמצב העובדתי עשוי להשתנות.

16. לפיכך, בטרם הגיע המהנדס מלכה לדירה, הגיש המערער בקשה לשופטת רסלר-זכאי לפיה אם בדעתה למנות מומחה מטעם ביהמ"ש, אזי כדאי לעשות זאת בשלב זה, כי המהנדס מלכה יסתת ויחצוב בבטון כדי לחשוף ולבדוק את מצב ברזל הזיון וישנה את המצב העובדתי, אך השופטת רסלר-זכאי לא מינתה.

17. המערער הגיש במסגרת תצהיר העדות הראשית שלו את חו"ד של המהנדס מלכה, מיום 20.2.18 שכללה הוראות לתיקונים לרבות חיזוק קונסטרוקטיבי של התקרה ושל עמוד התמך שהברזל בו

התפורר לגמרי, והמהנדס מלכה שלל את הצורך בבדיקת העמסה, וחוו"ד שמאי לגבי דיור חלופי ואומדן עלויות הקשורות גם להקטנת נזק.

18. לאור חווה"ד של המהנדס מלכה ושל השמאי חיים רינגבירץ, אזי לאחר הגשת תצהיר העדות הראשית שלו, הגיש המערער בקשה לתיקון הסעדים בלבד שבכתב התביעה ואת סכומם – וביקש למחוק את הפיצוי בגין מינוי מהנדס קונסטרוקטור שכן כבר עשה זאת ע"י משה מלכה, וכן את הפיצוי בגין בדיקת ההעמסה שכן משה מלכה קבע שאין צורך, וביקש לשנות את סכומי הפיצוי לפי חווה"ד של המהנדס מלכה והשמאי רינגבירץ – 92,921 ₪ עלות תיקון הנזקים בדירה, 20,000 ₪ דיור חלופי לתקופת התיקונים, 27,038 ₪ אובדן ימי עבודה לתקופת התיקונים, 79,637 ₪ פיצוי בגין הפגיעה מתמשכת בשימוש והנאה מהדירה, 20,000 ₪ פיצוי בגין נזק לא ממוני, 25,000 ₪ בגין שכר בטלה עקב התנהלות הנתבעים ופיצוי בגין הפסד ימי עבודה לרבות בגין שהיה בבית בזמן תיקון המרפסת בימים 26.8.08 – 28.8.08, 75,579 ₪ והחזר הוצאות חווה"ד של המהנדס דוב דוד, השמאי חיים רינגבירץ והמהנדס משה מלכה, ו-5000 ₪ בגין שכר בטלה וניהול התיקונים, סה"כ 277,175 ₪. כמו כן ביקש למחוק את סעד החזרת האגרה שביקש למקרה שלא תידרש בדיקת העמסה. בתחילה קיבלה השופטת את הבקשה חלקית אבל אח"כ דחתה אותה (החלטות מיום 9.12.18 ו-13.12.18).

19. בישיבת התזכורת ביום 29.5.18, מינתה השופטת רסלר זכאי כמומחה מטעם ביהמ"ש מומחה לאיתור נזילות, מר מאיר לוזון (להלן: לוזון) שהיה רשום במאגר המומחים של ביהמ"ש כמומחה אינסטלציה וביוב, וביום 30.5.18 מינתה אותו כ"מומחה איטום ונזקי מים", למרות שכתב התביעה כולל סעד מפורש של מינוי מהנדס קונסטרוקציה, ולמרות שהשאלה אם יש/אין חדירת מים לדירה היא לחלוטין איננה ולא הייתה במחלוקת. בשום מקום בהליך לא נטען שאחרי התיקון שבוצע ב-2008 הייתה חדירת מים לדירה.

20. לאחר שתי בקשות למנות מומחה מהנדס קונסטרוקציה הגיש המערער בר"ע לביהמ"ש המחוזי, רע"א (ת"א) 2071-07-18. לא ניתנה רשות לערער, והשופטת אביגיל כהן מביהמ"ש המחוזי נימקה ש"איש לא קבע, כי המומחה בתחום איטום ונזקי מים יבצע פעולות שרק מהנדס קונסטרוקטור מוסמך לבצע".

פסיקת בית משפט קמא ע"י השופטת סיגל רסלר זכאי:

21. השופטת סיגל רסלר זכאי בימ"ש קמא נצמדה לחוות הדעת דוב דוד ותוך שהתעלמה לחלוטין מחוות דעתו העדכנית של משה מלכה, שאין ולא נמצא לה כל זכר בפסק הדין ואף לא במהלך ההליך כולו. בנוסף, הסתמכה על חוות הדעת של המומחה מטעם בית המשפט – אף שכאמור, הוא אינסטלטור ולא מהנדס, ועל מומחה הנתבעים, מר מרדכי אדלר (להלן: אדלר) – שאין ולא היה לו כל הסבר איך הגיע למסקנה שהמבנה לא דורש חיזוק, כפי שקבע המהנדס מלכה. על בסיס זה פסקה שאין נזקי קונסטרוקציה בדירה, אין צורך בבדיקת העמסה, וכי גובה הנזקים בדירה הם 16,146 ₪ כולל מע"מ ע"פ חוות הדעת של המומחה מטעמה לוזון, וכי לא נדרש פיקוח מהנדס לתיקונים. בעניין הדיור החלופי

קבעה תקופה של 6 שבועות בסך 8000 ₪, וכן פיצוי בגין עלות ניקוי ופינוי בסך 2925 ₪, פיצוי בגין שכר בטלה לימי התיקונים לעבר ולעתיד בסך 5000 ₪ - סך הכל 32,071 ₪ פיצוי בגין הנזק הממוני.

22. פיצויים בגין הנזק הלא ממוניים – נשללו מהתובע, וכן נשללו ממנו הוצאות משפט ושכ"ט, בטענה שההליך התארך בגלל התנהלותו.

23. לעומת זאת, התובע חויב בהוצאות ובשכר טרחת עו"ד לטובת הנתבנים 2 ו- 3 שהתביעה נגדם בגין רשלנות והתנכלות נדחתה, בסך של 17,550 ₪ לכל אחד.

ב. אלו נימוקי הערעור:

ערעור זה נכתב בראי ההלכה לפיה "תפקידה המרכזי של ערכאת הערעור הוא ביקורת תקינותם של ההליכים ושאלות משפטיות שעלו במהלך הדיון;" (ע"פ 5386/05 אלחורטי נ' מ"י), במקרה זה, מדובר בשלל טעויות כה גדולות וחמורות – גם עובדתיות וגם משפטיות – כדי כך, שמתעוררת שאלה קשה בדבר תקינותו של ההליך כולו. להלן יפורטו הטעויות:

ב.1. מינוי של מומחה לאיתור נזילות (אינסטלטור) במקום מהנדס לקונסטרוקציה:

ראה: החלטות הביניים מ- 29.5.18, 30.5.18, 19.6.18, 28.6.18 ו- 6.10.19 בעניין מינוי האינסטלטור כמומחה מטעם ביהמ"ש במקום מהנדס קונסטרוקטור, והסירוב לבטל את המינוי או לפסול את חוות הדעת.

יודגש, כי המומחה מונה ביוזמת ביהמ"ש ללא הסכמת הצדדים (ראה פרוטוקול מיום 29.5.18).

24. המחלוקת בין הצדדים – והשאלה שהיה צריך להכריע בה – היא: מהם נזקי הקונסטרוקציה שנגרמו לדירה והאם יש צורך בחיזוק המבנה, ומהי עלות התיקונים ועבודות החיזוק. זאת – להבדיל (!) – מהשאלה האם יש/אין חדירה של מים/רטיבות לדירה. שכן, אין ולא הייתה כל מחלוקת שחדירת המים/הרטיבות הופסקה לאחר שבוצעו התיקונים בספטמבר 2008.

25. בהתאם לכך, היה על השופטת רסלר למנות מהנדס קונסטרוקציה ולא אינסטלטור. כך גם התבקש לעשות בהתאם לסעיף 67 בכתב התביעה. שהרי ברור וידוע – לכל בר-דעת קל וחומר לשופטת – שאינסטלטור איננו מוסמך לחוות דעה בעניין חוזקו או חיזוקו של מבנה.

26. חוק המהנדסים והאדריכלים, תשי"ח-1958 (להלן: **חוק המהנדסים**) ותקנות המהנדסים והאדריכלים (רישוי וייחוד פעולות)-תשכ"ז-1967 (להלן: **תקנות רישוי וייחוד פעולות**) קובעים כי פעולות בענייני קונסטרוקציה רשאי לעשות **רק מהנדס רשום ומורשה** שהוכשר, הוסמך ספציפית כמהנדס קונסטרוקציה (מבנים) ועבר מבחן הסמכה של המדינה וקיבל רישיון ספציפי לעניין זה, ולא מספיק אפילו בהיותו מוסמך כמהנדס בניין אלא עליו להתמחות ספציפית בקונסטרוקציה. ראה, למשל, רע"א

(ת"א) 1151/06 לבני מהנדסים בע"מ נ' יוסי פוליטי ואח' (להלן: מקרה לבני מהנדסים) בוטל מינוי מהנדס בניין בוגר טכניון בהצטיינות שמונה רבות ע"י ביהמ"ש רק בגלל שלא היה מהנדס קונסטרוקציה.

27. השופטת רסלר, בניגוד לחובתה עפ"י החוק, פנתה למאגר המומחים של ביהמ"ש ומינתה את מר לוזון, אשר בעת מינויו היה רשום כ- "מומחה לאינסטלציה וביוב". ולעניינו - לא מהנדס.

28. בעקבות זאת, ולאחר בדיקות ובירורים שעשה, פנה התובע בבקשה נוספת - מיום 28.6.18 - בה הודיע לשופטת כדלקמן:

"הכשרתו" ו"השכלתו" לכאורה של המומחה שמינתה והיותו "מפקח בכיר למניעת ליקויי בנייה BQM" (שיבוש שנובע כנראה משיחת טלפון מלשכת השופטת לבירור העניין עם משרדו של לוזון, וצריך להיות B.Q.M), היא קורס ערב להעשרה בן 60 שעות שאליו יכול להתקבל כמעט כל אחד, אפילו מישהו שאין לו תעודת בגרות או הכשרה מינימלית (למשל מזכירה של שיפוצניק), וניתן ע"י מכללה פרטית שאיננה מוכרת ע"י אף רשות של המדינה, ללא כל פיקוח והכרה של איזשהו גורם של המדינה או כל גוף מורשה אחר, וכי אין לקורס כל דרישות קדם מבחינת השכלה ויכולת, ומי מוסמך להיות "מפקח" ומטעם מי ניתנה למכללה הרשות לתת הסמכה ב"פיקוח" אם בכלל, ועל סמך מה המשתתף בקורס נחשב "בכיר" ומטעם מי הוא הפך ל"בכיר" ו"מפקח בכיר" ועל סמך איזה מדדים? כשהעניין מהווה עניין בטיחותי וסכנה לחיי אדם, ולא בכדי קבע המחוקק את דרישות המינימום וסעיף עונשי לייחוד פעולות אלו, וזאת בניגוד למהנדס קונסטרוקציה שנדרש להסמכה והרשאה אקדמית ומנהלית בת 8 (!) שנים.

וידגש - מפרוט "השכלה וניסיון" של לוזון בחוות דעתו עולה שמומחיותו היא איתור נזילות באמצעות מצלמה תרמית, וזה בעצם כל מה שעשה בזמן ביקורו בדירת המערער, שעה שבשום מקום בהליך קמא לא נטען שיש חדירת רטיבות לדירה, והעניין הובהר לו שוב ושוב בזמן הביקור אך לוזון התעלם.

29. יתר על כן, חזקה על השופטת רסלר זכאי שהיא יודעת את החוק והפסיקה, וכן כי ידעה - בזמן שהורתה על מינוי האינטלטור כמומחה מטעמה - שהמחלוקת נוגעת לחזקו של המבנה ולא (!) לשאלה אם יש/אין חדירת מים/רטיבות. זאת בין היתר לנוכח כל אלו:

(א) הסעד המפורש בסעיף 67 לכתב התביעה: "למינוי מהנדס מומחה-קונסטרוקטור-מפקח לבחינת מצבה הסטטי של התקרה והעמודים";

(ב) דבריה בפרוטוקול הדיון מיום 29.5.18 (גם המוקלד וגם המתומלל) כי קראה את כל כתבי הטענות וכי מדובר בנושא מהותי ביותר שהודגש בכתב התביעה יצוין כי דיון זה התקיים לאחר הגשת תצהיר עדות ראשית של המערער/התובע, והגשת חוות דעתו של המהנדס משה מלכה, לפיה אין צורך בבדיקת העמסה כיוון שאין ספק שנדרש חיזוק של המבנה.

(ג) העובדה שעמד בפניה פסק הדין החלקי של המפקחת על המקרקעין – בעניין תיקון הקירות החיצוניים – אשר הקפידה ומינתה מהנדס קונסטרוקציה (תצהיר התובע, נספח 10-ט'); נספח 10-ט';

(ד) שלוש חוות הדעת נוספות שהביא המערער כולן מטעם מהנדסי קונסטרוקציה, כשאחד ניטרלי ואובייקטיבי שמונה בהסכמה ע"י המפקחת על המקרקעין, הוא המהנדס צבי רון (חוות דעת מיום 30.11.06), השני דב דוד (חוות דעת מיום 10.6.13), השלישי משה מלכה (חוות דעת מיום 20.2.18).

30. בנסיבות הללו, מתעוררת תמיהה גדולה: מה הביא את השופטת רסלר, לחורות על מינוי אינסטלטור כמומחה מטעם ביהמ"ש. התמיהה גדלה עוד יותר לנוכח ההסבר שנתנה לכך בהחלטתה מיום 19.6.18: לדבריה: המחלוקת בין הצדדים היא האם "יש לשקול ביצוע 'בדיקת העמסה' על ידי מכון התקנים, כדי לבחון את העמידות של התקרה ואת מקדם הביטחון שנותן עד לקריסת התקרה" (שם, סעי' 5), ולכן היא "סברה" (לשון עבר, סעי' 7) שצריך למנות אינסטלטור שמומחה באיתור נזילות ולא מהנדס קונסטרוקציה, כי לדבריה המחלוקת "מצומצמת". ההסבר הנ"ל מופרך כבר על פניו:

- אינסטלטור שמתמחה באיתור נזילות לא מוסמך לחוות דעה אם יש/אין צורך לבצע בדיקות מסוג זה, ואת זאת יודע כל בר-דעת;

- שנית, המחלוקת שהיא מדברת עליה היא לחלוטין לא המחלוקת (!) דבריה אלו נאמר ביום 19.6.18, בזמן שהמינוי בוצע ביום 29.5.18, וכאשר כבר בזמן המינוי הייתה לפניו חוות דעתו של המהנדס מלכה מיום 20.2.18 – מטעם התובע. - ממנה עולה במפורש, שעניין "בדיקת העמסה" ירד מן הפרק, כיוון שהמהנדס מלכה קובע בחוות דעתו שאין צורך לבצע בדיקת העמסה (!), כיוון שמהבדיקות שביצע הגיע למסקנה שיש לבצע עבודות לחיזוק באמצעות יריעות פחמן, וכי עלות העבודות היא 91,400 ₪. חזקה על השופטת שעיינה בחוות הדעת, ומכאן שנתנה הסבר שהוא לא נכון עובדתית – וביודעין.

זאת ועוד. השופטת הסבירה כי מינוי האינסטלטור במקום מהנדס נועד לחסוך כסף (החלטה 19.6.18 סעי' 7), שוב, הסבר מופרך. א' – השיקול איננו ולא יכול להיות שיקול כספי כאשר מדובר בעניין הנוגע לבריאות מבנה; ב' – עובדה היא שעלות חוות הדעת של מהנדס הקונסטרוקציה משה מלכה הייתה – 2,500 ₪ (תצהיר התובע, נספח 18-ו'), ואילו עלות האינסטלטור – 4,400 ₪ + מע"מ

31. המערער ביקש לבטל את המינוי ופנה לביהמ"ש המחוזי בבקשת רשות ערעור רע"א (ת"א 2071-07-18). רשות ערעור – לא ניתנה. המערער פנה גם לביהמ"ש העליון (רע"א 5753/18) וגם ה לא נתן רשות ערעור. א ב ל - יש לציין, כי גם ביהמ"ש המחוזי (כב' השופטת אביגיל כהן) מצא לנכון לומר כי:

"איש לא קבע, כי המומחה בתחום איטום ונזקי מים יבצע פעולות שרק מהנדס קונסטרוקטור מוסמך לבצע".

32. הנה כי כן, גם לגישת ביהמ"ש המחוזי – אין להסתמך על חוות דעת האינסטלטור כדי להכריע בשאלה האם יש/אין לבצע עבודות לחיזוק המבנה באמצעות יריעות פחם. קל וחומר, שאין להסתמך על "המלצתו" של האינסטלטור האם יש/אין לקבל את חוות הדעת של המהנדס מטעם התובע, כפי שהורתה השופטת רסלר (החלטה מיום 19.6.18).

לעניין זה ראה גם: **מקרה לבני מהנדסים לעיל**, ת"א 47120-12-11 קורי ואח' נ' פרוכטר ואח', וכן, תקנות המהנדסים והאדריכלים (רישוי וייחוד פעולות), תשכ"ז – 1967

33. בן בנו של קל וחומר, שאין להסתמך על אינסטלטור כדי לקבוע מיפרט לביצוע תיקונים לחיזוק מבנה. שהרי מדובר כאן בעניין הנוגע לבטיחותם ולשלומם של בני אדם, וחשיפתם לסכנה ממשיה היה והמבנה לא יחזק כראוי, ועל סמך חוות דעתו של מהנדס קונסטרוקטור – בלבד.

34. על אף כל האמור לעיל, השופטת רסלר סירבה לבטל את מינוי האינסטלטור או לפסול את חוות דעתו. וחמור מכך, היא אף הסתמכה על חוות דעתו כדי לקבוע את גובה הפיצוי/עלות התיקונים: 16,146 ₪, ללא ביצוע חיזוקים למבנה, וזאת בניגוד – **ותוך התעלמות מוחלטת - מחוות דעתו של המהנדס משה מלכה אשר קבע שיש לבצע חיזוקים שעלותם 91,400 ₪.**

35. אשר על כן, דין המינוי להתבטל ודין חוות הדעת והעדות של האינסטלטור להיפסל, ומתבקש להורות על מינוי מומחה מהנדס קונסטרוקציה, או לחילופין, להכריע על סמך חוות דעת המהנדסים מטעם הצדדים.

ב.2. הטעויות בקביעת גובה הנזק/עלות התיקונים:

36. הואיל והשופטת רסלר פסקה 16,146 ₪ בהסתמך על חוות דעת האינסטלטור, והואיל וכאמור ודין המינוי להתבטל ודין עדותו להיפסל, הפועל היוצא הוא ביטול הסכום שנפסק. כעת, לא נותר אלא להכריע על סמך חוות דעת המהנדסים:

- חוות דעת מיום 20.2.17 של המהנדס מרדכי אדלר, מטעם הנתבעים - 14,624 ש"ח
- חוות דעת מיום 20.2.18 של המהנדס משה מלכה, מטעם התובע - 91,400 ₪

ב.2(1) חוות דעתו ועדותו של המהנדס אדלר – מופרכות על פניהן (!)

37. השופטת רסלר הגיעה למסקנה שחוות דעתו של המהנדס אדלר תומכת בחוות דעתו של האינסטלאטור, ועל סמך זה קיבלה את חוות דעת האינסטלאטור. ובכך טעתה:

37.1. ראשית, אין (!) בחוות הדעת של אדלר וגם לא בעדותו – כל הסבר או פירוט מהן הבדיקות שביצע כדי להגיע למסקנה בשאלה אם יש/אין לבצע עבודות חיזוק. מלבד - "ראיתי", ועדותו הייתה רצופה לכל אורכה בעיקר ב"לא ראיתי", ו"אם הייתי רואה אז", "ואם לא רשמתי אז לא ראיתי". אלא, שמראה עיניים זו לא בדיקה, ואי אפשר להסתמך על מראה כדי להגיע למסקנות בדבר חוזקו של מבנה.

ראה: פרוטוקול דיון ההוכחות; חוות דעת המהנדס אדלר

37.2. שנית, אדלר אפילו לא היה מסוגל להסביר ולהראות וגם לא הראה מה בדק וכיצד בדק, כדי להגיע למסקנות בדבר דרגות החומרה של הסדקים:

- לדבריו, בחקירתו, נים מוגדר עד 0.3 מ"מ וסדק מעל 0.3 מ"מ וחובה לתקן אותו, וכי ע"פ תקן 1877 סדק מעל 0.3 מ"מ מוגדר בדרגת חומרה בינונית. אבל, לא הראה שביצע בדיקות או מהן הבדיקות שביצע כדי לקבוע מסקנה בדבר גודל הסדקים או דרגת החומרה שלהם. הוא העיד: "ראיתי סדקים מכל מיני סוגים בדירת התובע. גם כתבתי שצריך לתקן" (פרוטוקול הדיון, עמ' 42 ש' 30).

- אבל (!) שאלת השופטת רסלר והתשובה המלאה של המהנדס אדלר הו ש מ ט ה מהפרוטוקול המוקלט, ומופיעה בפרוטוקול המוקלט (המצוי ביהמ"ש). והתשובה המלאה מדברת בעד עצמה:

כב' השופטת: כלומר מה קורה עם סדק עד 0.3 מילימטר?

מרדכי: כתוב פה שזה בינוני מבחינת החומרה.

כב' השופטת: זו חומרה בינונית. מה גודל הסדקים שראית בדירה של התובע?

מרדכי: ראיתי מכל מיני סוגים, יש יותר גדולים ויותר קטנים

כב' השופטת: אוקיי.

מרדכי: ואני כתבתי שצריכים לתקן אותם.

- הא, ותו לא. הוא ראה וכתב שצריך לתקן. לתקן, לשיטתו, זה לסתום בחומר מילוי. אבל, לא בדק האם הברזלים החלודים שנחשפו דרך הסדקים – נחלשו, והאם יש/אין צורך לבצע עבודות לחיזוק. אף שברור שברזלים חלודים עלולים להביא להתמוטטות. חמור מכך, השופטת רסלר נמנעה משאלות בסוגיה זו (אף שהיא זו שחקרה את העד) ואף מנעה מהתובע/המערער את האפשרות לחקור בשאלה זו, והדבר מהווה פגם שיוּרד לשורשו של הליך, שכן חקירה נגדית הוא בליבו של הליך המשפטי והזכות העליונה של בעל הדין לסתור טענות כנגדו.

לעניין זה, ראה הפרוטוקול המוקלט (הוגש לתיק ביהמ"ש)

- למעשה, די בכך, בכדי לקבוע שאין ולא ניתן היה להסתמך על חוות דעתו בשאלה האם יש/אין לבצע עבודות חיזוק במבנה.

37.3. שלישית, אדלר שיקר בעניין התקן החל על הבניין (שהוא הבסיס למפרט התיקונים). בחקירתו, השופטת רסלר הבחינה לפתע שתקן 1877 הוא משנת 2012, התפרצה לחקירה שניהל המערער, וביוזמתה ציינה שתקן 1877 הוא משנת 2012, ושאלה אם הוא תקף - מן הסתם רצתה לשמוע שהוא לא ואכן שמעה את מה שרצתה. אדלר שיקר: הן כשהעיד שהתקן לא חל, והן כשהעיד שהתקן החל במקרה הנדון הוא 1920 (ראה: הפרוטוקול המוקלט, זמן הקלטה 6:44, קובץ ראשון):

אז אתה ראתה.	"אילן:
מה השאלה?	מרדכי:
רק שנייה, דקה, סליחה, שאלה של הבית משפט.	כב' השופטת:
כן.	מרדכי:
זה תקן מאפריל 2012, אני לא יודעת אם התקן הזה ...	כב' השופטת:
התקן הזה למעשה לא קובע לגבי הדירה, הבניין הוא ישן מאוד הבניין.	מרדכי:
כלומר התקן הזה חל על הבניין שלנו?	כב' השופטת:
לא, לא.	מרדכי:
לא. תודה רבה. לא, לא, לא, 2012.	כב' השופטת:
גברתי הוא כן חל.	אילן:
רק שנייה. המומחה אמר שהוא לא חל אז אם אתה רוצה להתווכח עם המומחה תתווכח. ... התקן מאפריל 2012, ..."	כב' השופטת:

הראיה לכך ששיקר מצויה בתקנים עצמם: תקן 1877 תקף וחל גם חל, בלי שום קשר לאם הבניין ישן בן 100 שנה, או חדש שרק אוכלס אתמול, וזהו התקן לפיו יש לפעול. תקן 1920, לעומת זאת, לחלוטין לא רלוונטי לעניינינו. תקן 1877 דן ב"מוצרים ומערכות לשיקום והגנה על מבני בטון" ואילו תקן 1920 דן ב"טיח: דרישות כלליות ושיטות בדיקה של מלט וטיח", ואין לו שום קשר לנזקי קונסטרוקציה ושיקום בטונים הנדונים בהליך. אין כאן שאלה של שיקול דעת אלא עניין דיכוטומי: חל או לא חל. לכן, המערער הגיש ביום 9.12.19 בקשה מנומקת נתמכת בתצהיר להבאת ראיות הפרכה והזמה, לקבל כראיה את תקן 1877 בצירוף הצעת מחיר לתקנים מיום 27.11.19 – שקיבל אישית ממכון התקנים – ליישום תקן 1877. בבקשה ציין, שעל פי מכון התקנים התקן החל הוא 1877, וכן פירט את גיליונות התיקון שלו, ושל תקן 1920, וההבדלים ביניהם. אבל (!) בהחלטה מיום 9.12.19 השופטת רסלר דחתה את הבקשה, תוך התעלמות מכל הטענות והראיות, ובנימוקים מופרכים. סופו של דבר, אף שהובא לידיעתה והיא ידעה שתקן 1877 הוא התקן החל, קבעה בפסק הדין שהתקן לא חל (!).

37.4. ורביעית, אדלר לא התייחס בחוות דעתו לנזקים שנגרמו למלבן הדלת (המשקוף או המסגרת), ולנזקים שנגרמו לעמוד התומך הסמוך לפתח הדלת, ועלות תיקונים.

לעניין זה: כל המהנדסים המומחים לרבות זה שמונה ע"י המפקחת קבעו נזקים תמורים המחייבים עבודות חיזוק. ראה:

המהנדס צבי רון, שמונה בהסכמה ע"י כב' המפקחת (2006) קבע בחוות דעתו "בתחתית מזוהת דלת יציאה מהחדר הדרום מערבי אל מרפסת חדר המגורים אותרו טיח וקילופי בטון עמוד הסמוך לפתח הדלת, ניכר עיוות חריג של מלבן הדלת". במענה לשאלות ההבהרה ציין צבי רון שהדלת לא נסגרת (שאלה "ג" בנספח 11-ז' לתצהיר המערער).

המהנדס דב דויד, שביקר בדירה ב- 28.12.12, כתוב בחוות דעתו: "העמוד בלוי ומתחת לטיח המתקלף הברזלים חלודים. ברזל הזיון חלוד לגמרי, התפורר ואיבד חלק משמעותי מנפחו. ההתנפחות גרמה בנוסף לנזק לדלת המקשרת את החדר למרפסת והדלת לא נסגרת. תמונה 4 מציגה את העמוד הפגוע והברזל החלוד בו". ובהמשך כתב "לאחר קילוף הטיח וחשיפת הברזלים, יש לבחון את הברזלים והבטון הקיימים ניתנים לחיזוק שחזור שימור. במידה ולא, יש לשקול התקנת חיזוקים חיצוניים לתקרת הבטון הנתמכת סטטית על ידי עמוד זה". הוא גם צרף תמונות. (התביעה, נספח [להשלים])

המהנדס משה מלכה, שביקר בדירה ביום 20.2.18 כתב בחוות דעתו "עמוד בטון מזוין בקצה החדר הצמוד לדלת יציאה למרפסת: נמצא סדק והתפרקות חלקי טיח ובטון בחלק תחתון בעמוד, באזור זה של העמוד נמצא ברזל בנין קונסטרוקטיבי חלוד ורקוב. כמו כן ע"פ הקשה ע"ג העמוד נמצא כי ישנם חללים המעידים על התפרקות סמויה של חלקי בטון פנימיים בעמוד. ראה תמונה 18. עקב נפיחות בעמוד, כנף הדלת הצמודה לו לא נסגרת. נמצאו סדקים אנכיים ואלכסוניים בקירות הצמודים לעמוד." גם משה מלכה צרף תמונות של העמוד והברזל.

המהנדס אדלר, לעומת זאת:

בחוות דעתו -

- הסתפק בלציין כי "קיים עמוד ליד המרפסת במצב שחלק מהבטון נשר" - הא, ותו לא; למשקוף הדלת - לא התייחס.
 - בחקירתו הוסיף:
- בעניין משקוף הדלת:**

"ש. אם הדלת לא נסגרת ויש פה 3 חוות דעת שמדברות על זה, אז צריך להחליף את המשקוף?

ת. כן. חלק מהמשקוף. חלק שנסגר על ידי התנתקות הבטון אבל בוא נגיד את כל המשקוף.

בית המשפט: כמה עולה משקוף?

ת. 400-500 ₪

בית המשפט: אז להוסיף לחוות הדעת?

ת. אפשר להוסיף לחוות הדעת שלי" (פרוטוקול, עמ' 48 ש' 18; פסה"ד עמ' 8 סעי' 22)

ת. לא בדקתי את הדלת אבל יכול להיות שעקב התנפחות הבטון, המשקוף ניזוק" (פרוטוקול, עמ' 51 ש' 23),

ובעניין העמוד התומך:

"אני כתבתי שחלק מהבטון נשר. מה קורה? למה נושר? כי החלודה, הברזל מתנפח עקב החלודה והוא פוצץ את הבטון. זה מה שכתבתי וזה מה שאני זוכר." (פרוטוקול, עמ' 44 ש' 30-31).

ועוד: "מצבו (של העמוד – הח"מ) לא היה טוב" (עמ' 44 ש' 14) ו"צריך לעשות טיפול מיוחד. צריך לעבות את העמוד" (עמ' 49 ש' 6-7),

מכאן, שעל פי חוות דעתו ועדותו הוא לא ביצע כל בדיקה האם הברזלים שהתנפחו עקב החלודה לא מחייבים לבצע עבודות חיזוק למסגרת הדלת (בנוסף להחלפת המשקוף), ועבודות שחזור או חיזוק לעמוד התומך, כפי שקבעו כל יתר המהנדסים, ומכל מקום, אין לבדיקות הללו כל זכר בחוות הדעת.

38. אשר על כן, ומכל הנימוקים שפורטו לעיל, אין ולא ניתן להתבסס על חוות דעתו של המהנדס אדלר – המומחה מטעם הנתבעים – לצורך קביעת גובה הנזק הנוגע לעלות התיקונים.

ב.2) ההתעלמות המוחלטת מחוות דעתו של המהנדס משה מלכה מטעם התובע

39. אין ולא נמצא בפסק הדין כולו כל זכר להתייחסות כלשהי לחוות דעתו מיום 20.2.18 של המהנדס משה מלכה, אשר העריך את עלות התיקונים, לרבות חיזוק המבנה ביריעות פחם, בסך 91,400 ₪

40. חוות הדעת של המהנדס מלכה הוגשה לביהמ"ש במסגרת תצהיר עדותו ראשית של התובע (נספח 18-ה'), וסעי' 160 לתצהיר; ובהמשך הוגשה גם חוות דעתו המשלימה. עותק מקורי – של העיקרית ושל המשלימה – הוגש לביהמ"ש גם בדיון ההוכחות. ראה דברי השופטת בפרוטוקול פרוטוקול עמ' 61 ש' 16; דברי השופטת: "כן. נתת לי את של משה מלכה ודובי מהנדסים" (שם, עמ' 61 ש' 16). חוות הדעת המשלימה של משה מלכה צורפה גם היא לתיק כנספח לבקשה מיום 31.10.18.

41. חוות הדעת של המהנדס משה מלכה מדברת בעד עצמה.

42. על פי חוות הדעת של המהנדס משה מלכה –

- לצורך בדיקה אם נדרש חיזוק קורות בטון/עמודים עושים את הפעולות הבאות: (1) גירוד החלודה המיותרת כדי לחשוף את הברזל הפעיל. (2) ביצוע מדידה של הקוטר הקיים בנקודה הכי חלשה כדי לבדוק אם וכמה הברזל איבד מקוטרו/נפחו וחישוב סיבולת הברזל שנותרה במצב הנתון ומשווים לסיבולת המתוכננת המקורית ע"פ התכנון במקור. (3) ע"פ הפער הקיים

שנמצא משלימים בברזל זיון חדש כדי לפצות על סיבולת שהברזל איבד או שמבצעים חיזוק חיצוני (קורות תמיכה או יריעות פחמן) במקרה שלא ניתן לבצע השלמת ברזל או משיקולי עלות/תועלת. (4) אם בוצעה השלמת ברזל, השלמת הברזל הקיים, וסגירת הברזל עם שכבת כיסוי חדשה כדי לשמור אותו (למשל עם בטון צמנטי) ויוצקים מחדש שכבת כיסוי על ברזל הזיון שהושלם/תוקן ע"מ להחזיר את הקורה למצבה התקין.

- המהנדס מלכה אכן עלה על סולם, גרד במס' מקומות את הברזל ובמקומות אחרים סיתת את הטיח והבטון מסביב ואז גרד את החלודה מהברזל, ובדק כמה נפח/קוטר איבד הברזל, אם בכלל, ונתן את ממצאיו בחוות דעתו העיקרית והמשלימה.

- המהנדס מלכה מצא שיש מקומות שברזל הזיון תקין, יש מקומות שהוא איבד, 10%, יש מקומות של 20%, ויש מקומות, כמו בעמוד התומך, שהברזל שבו חלוד ורקוב ויש צורך בהשלמת ברזל ע"י ריתוך מוטות ברזל במקום המוטות הפגומים. קורת בטון דורשת חיזוק לא רק אם כל הברזל נאכל בגלל קורוזיה או שנגרם לו "טוטאל לוסט" (total lost) אלא גם אם קיים איבוד יחסי של נפח/קוטר הברזל כמפורט לעיל.

43. הנתבעים הודיעו שהם מוותרים על חקירת המהנדס משה מלכה, כמו גם על חקירת כל יתר המומחים מטעם התובע (פרוטוקול מיום 7.5.19 עמ' 36, סעי' 2).

44. אשר על כן, ועל בסיס הנימוקים שפורטו לעיל, מתבקש לקבל את חוות דעתו של המהנדס מלכה, ולהורות על תיקון פסק הדין באופן שבמקום הסעד באופן שבמקום הסעד שנפסק בסך 16,146 ₪ בגין עבודות התיקון, ייפסק הסך 91,400 ₪, עפ"י חוות דעתו של המהנדס מלכה.

3.ב. שלילה שלא-כדין של הסעד בגין עלות העבודות לתיקון הנזקים ; או -

לחילופין, סירוב שלא-כדין לתקן את כתב התביעה בהתאם לחוות הדעת

החלטות הביניים מיום 9.12.18 ומיום 13.12.18 – נספחים ב-15, ב-16

45. העובדות הרלוונטיות:

- **התביעה:** סכום התביעה – 193,000 ₪ בגינו שולמה האגרה במלואה; הסעדים הכלולים בסכום זה והנוגעים לעבודות התיקון הם: מינוי מהנדס: 2,500 ₪; תיקונים 35,000 ₪; פיקוח הנדסי 9,500 ₪; בדיקת העמסה 50,000 ₪; עלות חוות דעת המהנדס דב דויד 1,404 - וביחד: 98,404 ₪. לכתב התביעה צורפה חוות הדעת של המהנדס דב דוד מיום 10.6.13, אשר העריך את עלות התיקונים בסך 26,350 ₪ + מע"מ ללא עבודות חיזוק (נספח 13).

- **הגשת חוות דעת עדכנית:** בשלב הגשת התצהירים, הוגשה חוות דעתו של המהנדס משה מלכה, מיום 20.2.18, לפיה אין צורך לבצע בדיקת העמסה אלא עבודות לחיזוק באמצעות יריעות פחמן, והעריך את עלות העבודות בסך 91,400 ₪.

- **הבקשה לתיקון כתב התביעה:** חוות הדעת העדכנית הולידה את הצורך לתקן את כתב התביעה, בין היתר, באופן שהסעד בגין התיקונים יעמוד על 91,400 ₪ עפ"י חוות דעת המהנדס מלכה, במקום 35,000 ש"ח (ראה גם סעי' 16 לעיל).

- **הסירוב לתקן את כתב התביעה:** ראה ההחלטות המצ"ב כנספחים ב-15, ב-16 הדוחות את הבקשה לתיקון כתב התביעה.

46. בכל הזדמנות שהייתה לו – בנוסף לבקשה לתיקון כתב התביעה - הקפיד התובע/המערער להעמיד את השופטת רסלר על כך, שבהתאם לחוות דעתו של המהנדס מלכה, הסעד בגין "בדיקת העמסה – 50,000 ₪" ירד מן הפרק (!), כיוון שהמהנדס מלכה שלל את הצורך בבדיקת העמסה וקבע שיש צורך לבצע חיזוק למבנה באמצעות יריעות פחם, בעלות 91,400 ₪.

47. השופטת רסלר, מצידה, הקפידה להעלים (!). כך, למשל:

- **בהחלטתה מיום 19.6.18** (בעניין ביטול מינוי האינסטלאטור) שניתנה אחרי (!) הגשת חוות דעתו של מלכה, ציינה כי המחלוקת בין הצדדים היא האם "יש לשקול ביצוע "בדיקת העמסה" על ידי מכון התקנים..." אף שכבר בשלב זה הודע לה וידעה כי העניין כבר לא במחלוקת (ההחלטה מצ"ב כנספח ב-5).

- **בדיון ההוכחות:** כאשר נוכח התובע/המערער שוב (!) כי השופטת רסלר מתייחסת לחוות הדעת של המהנדס דב דוד ולעניין "בדיקת העמסה", ניסה לטעון שזו כבר לא רלוונטית, ושבדיקת העמסה ירדה מן הפרק. אבל השופטת מנעה ממנו. כך זה מופיע בפרוטוקול המוקלד:

"כב' השופטת:	התובע חושב שצריך לעשות, הוא עתר לזה, תכתבי בית המשפט. התובע במסגרת כתב התביעה ביקש ש, הוא הורה, שבית המשפט יורה על בדיקות העמסה על גג הבית כדי לוודא את יציבות הקונסטרוקציה, האם זו בדיקה שצריך לדעתך לעשות? זאת השאלה.
מרדכי אילן:	או. לא, לא, לא, שנייה, רגע, אני רוצה לחדד.
כב' השופטת:	אין לא, לא, לא, אני שאלתי
עו"ד לוי:	...
מרדכי אילן:	הא. הא.
כב' השופטת:	והוא עונה.
מרדכי אילן:	טוב, אני לדעתי לא צריך.
כב' השופטת:	תודה. "

(הפרוטוקול המוקלד, עמ' 45 ש' 20; וראה גם הפרוטוקול המוקלט)

- בסיכומיו שוב חזר המערער והבהיר: "כמו כן, שאלות ביהמ"ש בעמ' 71 אינן רלוונטיות יותר לאחר הגשת חוות הדעת של משה מלכה כי דוב דוד סייג דבריו לגבי בדיקת העמסה ולא קבע שום קביעה דטרמיניסטית אלא הטיל ספק במצבה ובהמשך אמר שהמצב חמור "אם ההידרדרות תימשך" והשאיר זאת לבדיקה מאוחרת ע"י מישהו אחר, ואכן, משה מלכה עלה ובדק, וקבע שלא צריך בדיקת העמסה אלא רק חיזוקים בחלק מהמקומות." (עמ' 11 ש' 369-372).

48. סופו של דבר, גם בפסק הדין התעלמה השופטת לח ל ו ט ין מחוות הדעת של המהנדס מלכה, ופסקה 16,146 שם כסעד בגין התיקונים. לא ברור, אם ההתעלמות היא משום שכתב התביעה לא תוקן. מכל מקום, העובדה שבכתב התביעה נכלל סעד 35,000 ש"ח בגין התיקונים במקום 91,400 ש"ח, אין בה כדי לשלול מהתובע/המערער את הסעד בסך 91,400 ש"ח.

49. בעניין זה נקבע בע"א 9118/06 שנירס בע"מ נ' קליל תעשיות בע"מ (פסק דין מיום 5.3.09) (פורסם בנבו), בפסק דינו של כב' השופט י' דנציגר, אשר התקבל פה אחד, בסעיף 39 לפסק הדין:

"ההלכה הנוהגת היא כי, ככלל, לא יעניק בית המשפט לתובע סעד שלא נתבקש בכתב התביעה. כאשר מתעורר הצורך להעניק לתובע סעד שלא נתבקש, הדרך להתגבר על העדר עתירה לאותו הסעד היא באמצעות בקשה לתיקון התובענה..... בנסיבות מיוחדות רשאי אמנם בית המשפט לפסוק סעד שלא התבקש מפורשות גם בלא שהוגשה בקשה לתיקון כתבי הטענות, אך זאת במקרים חריגים בלבד ובהתקיים מספר תנאים:

- (1) מדובר בסעד הנובע ישירות מן הסעד המקורי שהתבקש;
- (2) כל העובדות הדרושות להענקת הסעד התברר בפני בית המשפט ובפני בית המשפט מונחות כל הראיות המאפשרות לו להכריע לגבי הסעד הנוסף;
- (3) בית המשפט ראה כי הדבר מתחייב מן הרצון להגיע לתוצאה צודקת או מתוך צורך ללבן את השאלות המהותיות שבמחלוקת...."

50. בענייננו:

- 50.1. כל שלושת התנאים שנקבעו בהלכה הנ"ל – מתקיימים;
- 50.2. לחילופין, יש לראות את כל הסעדים הכרוכים בעבודות התיקון כסעד אחד, והם מסתכמים – בכתב התביעה – לסך 98,404 ש"ח (סעי' 45 לעיל), כך שלא ניתן לומר שהסעד של 91,400 ש"ח לא התבקש. קל וחומר, שהאגרה בגין סכום זה שולמה במלואה.

50.3. לחילופי חילופין, טענה השופטת בכך שסירבה לאפשר לתובע/המערער לתקן את כתב התביעה לכל הפחות באופן שהסעד בגין עלות התיקונים יתאים לסעד על פי חוות דעתו של המהנדס מלכה, 91,400 ₪, וזאת ללא כל נימוק סביר או מתקבל על הדעת.

51. אשר על כן, מתבקש לקבוע כי אין בכך שהתביעה לא תוקנה בכדי לשלול מהתובע/המערער את הסעד בגין עבודות התיקון בסך 91,400 ₪.

ב.4. שלילה שלא כדין של הפיצוי בגין הנוזקים כתוצאה מהפרת הסכם הפשרה בעניין תיקון הקירות החיצוניים

52. ביום 20.7.06 נחתם הסכם פשרה שקיבל תוקף של פסק דין של המפקחת על המקרקעין (תיק 209/06), שעניינו תיקון של הקירות החיצוניים באופן שימנע חדירת מים לדירת התובע. נקבע, שימונה מהנדס קונסטרוקטור וכי בתוך 60 יום מיום קבלת חוות הדעת תיערך אסיפת דיירים לבחירת הקבלן המבצע. חוות הדעת התקבלה ביום 15.1.07, אסיפת הדיירים התקיימה ביום 11.5.08 - כ- 14 חודשים (!) לאחר שהתקבלה חוות הדעת. באסיפה זו הוחלט לפנות לעזרה וביצרון, לצורך שיפוץ כולל של הבניין - וזאת להבדיל (!) מתיקון הסדקים בקיר החיצוני לדירת התובע - בלבד, שהוא התיקון שהתחייבו לבצע על פי הסכם הפשרה. והעבודות בוצעו במהלך ספטמבר 2008. לעומת זאת, בהתאם להסכם צריך היה לקיים את האסיפה ביום 16.3.17 (לכל המאוחר) - והדבר לא נעשה (!) ובסופו של דבר העבודות בוצעו **שנתיים ועוד חודש (!!!)** ממועד הסכם הפשרה.

53. לעניין עזרא וביצרון יש לציין, כי זוהי חברה בבעלות עיריית ת"א הנותנת שירותי ליווי לוועדי בתים לצורך שיפוץ: מאגר קבלנים, שירותי מכרז, הלוואה לדיירים, ניהול חשבונאי. פיקוח וליווי הנדסי. כך שהנציגות - ובעלי הדירות - הנתבעים, לא היו צריכים להתעסק בעניין זה.

54. כתוצאה מהעיכוב בעבודות נגרמו לתובע/המערער הנוזקים כדלקמן:

- שווי הפגיעה בנכס ואובדן היכולת לעשות שימוש סביר בדירה - 30,000 ₪ (כתב התביעה, סעיף 78), נזק זה מבוסס על חוות דעת שמאי המקרקעין, חיים רינגבירץ, מיום 13.10.15 ומיום 9.4.18 (התצהיר, סעי' 163 עד 167, ונספחים 19א, ב, ג).
- אובדן זמן וימי עבודה - 25,000 ₪ (כתב התביעה, סעי' 77). נזק זה מבוסס על שעות שהושקעו בטיפול בפרשה (התצהיר, סעי' 169 עד 172)
- עגמת נפש - 20,000 ₪ (כתב התביעה, סעי' 79)

55. התביעה בעילה זו הוגשה נגד הנציגות והנתבעים 2,3 - ביחד ולחוד. (ראה גם סעי' [] לעיל)

56. ביהמ"ש דחה את התביעה בעילה זו, ושלל מהתובע את הפיצוי בגין נזקיו. הנימוק:

"34. כאמור, לתובע טענות נגד הנתבעים להפרת הסכם הפשרה לאור הקביעה כי 45 יום לאחר קבלת חוות דעת המהנדס, תפעל הנציגות לקבלת הצעות מחיר, וכי השיפוף יבוצע 60 יום לאחר מכן. מתצהיר התובע, תצהירי הנתבעים וחקירתם הנגדית, שוכנעתי כי הנציגות, באמצעות התובע, אשר היה חבר נציגות ביחד עם הנתבעים 2 ו-3 במועדים הרלוונטיים ועד לסיומו של השיפוף, ובאמצעות הנתבעים ודיירים אחרים, פעלו ללא לאות לקבלת הצעות מחיר, קבלת תוכניות, (קונסטרוקציה והנדסיות), קבלת היתרים ואישורים מהעירייה, וכי דיירי הבניין, באסיפת דיירים מיום 11.5.08 אישרו את השיפוף. עולה מהתיעוד כי התובע היה "הרוח החיה", וכן כי פנה לא פעם בתלונות לנציגות ובבקשות להאצת וזירו ההליכים תוך שהוא מאיים בנקיטת הליכים משפטיים. ברם, לא הוכח ולא שוכנעתי כי ניתן היה לבצע תהליך זה של קבלת הצעות, קבלת החלטות, פנייה לקבלת מימון וביצוע התיקונים בתוך 60 יום מקבלת חוות הדעת. זאת ועוד, מקריאת התמלילים, השיחות שקוימו עם הגורמים המעורבים, פרוטוקולים של הנציגות והראיות הרבות שצורפו לתצהירו של התובע, עולה, כי הימשכות ההליכים והשיפוף נעוץ גם בהתנהלותו של התובע מול הגורמים השונים. אף עזרה וביצרון סירבו לבצע את שיפוף הלווי לאור ההתנהלות עם התובע (ראו לעניין זה עדותה של נתבעת 3 – עמ' 86 ש' 21). עם זאת, בסופו של דבר, שוכנעתי כי ההליכים התקיימו בלוח זמנים סביר, ובוודאי שלא הוכח עיכוב מצד הנתבעים. מכל אלו, אני דוחה את טענת התובע כי הנתבעים הפרו את הסכם הפשרה, וכן את דרישתו לפיצוי בגין ראש נזק זה".

בכך טענה השופטת:

56.1. הטעות הראשונה של השופטת היא הקביעה שלפי ההסכם "השיפוף יבוצע 60 יום לאחר קבלת חוות דעת המהנדס" - אבל זה לא נכון, לקביעה זו אין כל יסוד במציאות. פרק הזמן של 60 הימים בהסכם הפשרה מתייחס לעניין אחר: והוא, כי בתוך 60 יום מיום קבלת חוות הדעת תיערך אסיפת דיירים לבחירת הקבלן המבצע בלבד. הא, ותו לא. מכאן, שטענת השופטת כאשר ייחסה לתובע טענה כאילו היה על הנתבעים לסיים את השיפוצים בתוך 60 יום (הסכם הפשרה: התצהיר, נספח 10ט')

56.2. טעות נוספת ובוטה היא, ההתעלמות מהעובדה שאין כל קשר בין השיפוף שבוצע בפועל (שיפוף כולל של הבניין) לבין השיפוף אותו התחייבו הנתבעים לבצע בהסכם הפשרה (שיפוף של הקיר החיצוני הגובל בדירת התובע). ממילא, "הזמן הסביר" שקבעה השופטת - לחלוטין לא רלוונטי, כיוון שהוא מתייחס לשיפוף הכולל, ולא לעבודות שצריך היה לבצע עפ"י ההסכם.

עניין זה ראה גם העדות הנתבעת 3: "הרחיבו, עשו שיפוף בסכום גבוה יותר" (פרוטוקול, עמ' 82 ש' 22), "בהתחלה דיברנו על קיר מערבי. אח"כ כל הדיירים אמרנו הבית ישן, בוא נשפץ את כל ה", (עמ' 83 ש' 23).

לעומת זאת, הסכם הפשרה מדבר על תיקונים חוות הדעת של צבי רון בלבד, בעיקרו, איטום הקיר המערבי והקיר הדרומי מפני חדירת מים לדירת התובע, ולכך אין ולא נדרש זמן רב יותר מזה שהוקצב בהסכם הפשרה (חוות דעת צבי רון, התצהיר נספח 11, ו'11).

מכאן, שאילו לא בחרו לבצע שיפוץ כולל והיו פועלים לבצע את התיקונים שהתחייבו להם בהסכם הפשרה, שחייבים היו לבצע באופן מיידי כדי למנוע המשך חדירת המים לדירת התובע, ניתן גם ניתן היה לבצע את התיקונים בתוך 60 יום, ולא צריך היה להמתין **שנתיים ועוד חודש (!)** מיום הסכם הפשרה.

56.3. עוד טעות: הסכם הפשרה לא מדבר על "קבלת הצעות, קבלת החלטות, פנייה לקבלת מימון וביצוע התיקונים בתוך 49 יום מקבלת חוה"ד" – כדברי השופטת, **אלא על קבלת הצעות מחיר ובחירת הקבלן המבצע בלבד**. והמערער הוכיח שניתן להביא מספר הצעות מחיר בתוך כשבוע-שבועיים (!) (התצהיר, סעי' 27, 110, 122, 123 והנספחים שם).

56.4. ועוד טעות: השופטת התעלמה מהעובדה, שאין ולא הייתה מחלוקת ואף הוכח שאם הנציגות ובעלי הדירות רוצים בכך, אזי הם יודעים ויכולים לבצע תיקונים נרחבים מאוד בבניין בתוך פרק זמן קצר יחסית, ובמקרה הנדון, בין שני ביקוריו של המומחה מטעם המפקחת, צבי רון, הראשון היה ביום 5.9.06 והשני ביום 18.10.06, היינו בתוך פרק זמן של 43 יום, ביצעו עבודות שיפוץ נרחבות ביותר ברכוש המשותף (התצהיר, סעי' 88 והנספחים שם).

56.5. ועוד טעות: השופטת התעלמה מכך, שהנציגות עכבה את התשלום למומחה, המהנדס צבי רון (אשר מונה בהסכמה ע"י המפקחת) פרק זמן של למעלה מחודש וחצי (!) צבי רון הודיע לנתבעת 1, במכתב מיום 30.11.06, כי הוא סיים את חוות דעתו אבל לא קיבל שכרו, וביום 24.12.06 אף חזר ושלח תזכורת, אולם שכרו שולם רק ביום 15.1.07, וזאת רק לאחר שב"כ המערער פנה בבקשה למפקחת בעניין זה. בכך גרמה הנציגות לעיכוב נוסף – ללא כל הצדקה – של עבודות התיקון להן התחייבה בהסכם הפשרה. וכאמור, השופטת התעלמה מכך לחלוטין (התצהיר, סעי' 94 נספח 11ה').

56.6. ועוד טעות: קביעת השופטת שהמערער היה חבר נציגות "בזמנים הרלוונטיים" להפרת ההסכם – אין יסוד במציאות. שכן האסיפה לבחירת הקבלן המבצע צריכה הייתה להתקיים לכל המאוחר ביום 16.3.07 (להלן: המועד האחרון), כך על פי הסכם הפשרה. א ב ל (!) האסיפה הראשונה התקיימה רק ביום 3.6.07, היינו כחודשיים וחצי (79 יום) לאחר שחלף המועד האחרון. ואפילו אז, עדיין לא הוחלט על בחירת קבלן אלא רק על הפנייה לעזרה וביצרון. ולעניינו כאן – רק בשלב זה – 3.6.07 – רק אז נבחר המערער כחבר נציגות. דהיינו, 79 יום לאחר שחלף המועד האחרון על פי ההסכם.

56.7. וטעות נוספת: בלתי סביר בעליל שבחירת קבלן לוקחת 16 חודשים (!!!), כמו במקרה זה (כאמור האסיפה הכללית לבחירת הקבלן התקיימה 16 חודשים לאחר קבלת חוות הדעת של המהנדס צבי רון).

56.8. ועוד טעות: בכך שנתנה משקל כלשהו להיותו של המערער חבר נציגות בזמן שהיה, והתעלמה מכל הראיות שהובאו לפניו המפריכות מסקנה זו. (סעי' 42 לפסה"ד). ראשית, משום שלהיותו חבר נציגות – אין ולא הייתה כל נפקות לענייננו. שהן היה יחיד אל מול כל שאר בעלי הדירות; שנית, משום שבעלי הדירות פעלו ע"פ כל מה שהנתבעים 2 ו-3 אמרו להם, והם – ולא המערער (!) – הם אלה שהיו "הרוח החיה" או "מובילי הדעה" בבניין, והם אלו שפעלו להביא את הנציגות להימנע מלפעול לקיום הסכם הפשרה (ראה התצהיר, סעי' 16א, 113, 115-117, 119, 134-137 על הנספחים שם)

56.9. ועוד טעות: השופטת התעלמה מהראיות לכך, שבפרק הזמן שעד לכינוס האסיפה ביום 3.6.07, הנציגות נמנעה מלנקות אצבע לצורך ביצוע ההסכם. לעומת זאת, המערער פעל ביוזמתו והביא שוב ושוב הצעות מחיר לתיקון, המבוססות על חוזה"ד של צבי רון, ומסר אותן לנציגות ביום 28.3.06 בליווי מכתב התראה הכולל שתי הצעות מחיר (בסך 63,000 ₪ ובסך 67,000 ₪), ואף מסר אותן ביום 29.3.06 לבעלת דירה 6, עוה"ד דורה מר, וגם לבא כוח הנציגות בהליך המפקחת, ואף תלה את מכתב ההתראה על לוח המודעות, ואף פתח תיק הוצל"פ ביום 10.5.07 – להוצאה לפועל של הסכם הפשרה. חרף כל זאת, אף אחד מחברי הנציגות, או הנתבעים 2,3 – לא נקף אצבע לביצוע ההסכם. ומכאן, שהמערער הוא שעשה הכל – ככל שיכול היה – כדי להביא את הנתבעים לבצע את המוסכם בזמן סביר – לשווא (!) כיוון שכל ניסיונותיו סוכלו על ידי הנתבעים. (התצהיר, סעי' 110-113, נספח 13ד')

56.10. וטעות נוספת: השופטת קושרת בין עבודות התיקון על פי הסכם הפשרה – לבין תיקון הלובי של הבניין, כדי להטיל על המערער את האחריות לעיכוב ביצוע העבודות. לדבריה: "...עולה, כי הימשכות ההליכים והשיפוט נעוץ גם בהתנהלותו של התובע מול הגורמים השונים. אף עזרה וביצרון סירבו לבצע את שיפוט הלובי לאור ההתנהלות עם התובע (ראו לעניין זה עדותה של נתבעת 3 – עמ' 86 ש' 21). " – הדברים הללו חסרי שחר ומופרכים בעליל:

(א) אין כל קשר (!) בין עבודות התיקון על פי הסכם הפשרה (תיקון הקירות החיצוניים הגובלים בדירת המערער), לבין תיקון הלובי של הבניין;

■ עובדה היא, ששיפוץ הבניין החל בספטמבר 2008, ואילו תיקון הלובי בוצע בשנת 2011 – 4 שנים לאחר מכן (!!!)

■ עובדה נוספת המוכיחה גם שהמשיבה 3 שיקרה בעדותה היא שהחוזה עם הקבלן (לשיפוץ הבניין) לא כולל אפילו לא אגורה אחת לטובת העבודות בלובי (התצהיר, נספח 15-ג');

■ ועוד עובדה: לעזרה וביצרון אין ולא לא היה שום קשר לעבודות בלובי הבניין.

(ב) בנוסף, גם אין כל קשר בין "התנהלות של התובע" לבין הימשכות ההליכים. ההפניה לעדות הנתבעת 3 בעניין זה היא - שקרית (!) שכן שם העידה בעניין אחר לחלוטין כי: עזרה וביצרון היו מעורבים בשיפוץ הלובי ואמרו למשיבים 2 ו-3 שיקחו את הכסף חזרה ושישפצו לבד את הלובי, והמשיכו לשפץ. ולשאלת המערער, השיבה שכספי החלואה כללו גם כספים לשיפוץ הלובי. יוצא, שאין כאן שום בסיס לקבוע מסקנה כלשהי לגבי "התנהלות התובע", ונראה שכל זה לא הומצא אלא כדי לאפשר לשופטת לבסס את התוצאה אליה רצתה להגיע.

57. סיכומי של דבר, מסקנת השופטת "שוכנעתי כי ההליכים התקיימו בלוח זמנים סביר, ובוודאי שלא הוכח עיכוב מצד הנתבעים" - בלתי סבירה בעליל ובאופן קיצוני בנסיבות העניין, כיוון ש - (א) אין לה יסוד בחומר הראיות; (ב) לא מתיישבת ואף עומדת בסתירה לחומר הראיות.

58. הדין לעניין הפרת הסכם קובע, כי: "האחריות החוזית היא אחריות מוחלטת, בלא קשר לכוונתו הרעה או הטובה של המפר (שלו - דיני חוזים, לעיל, בעמ' 465; דניאל פרידמן "רמת האחריות החוזית" פרידמן דניאל ונילי כהן חוזים כרך ג' 385 (2003) (להלן: פרידמן - רמת האחריות החוזית)). הלכה זו עלתה באין ספור פסקי דין (ר' למשל את ע"א 7211/96 Sicar S.P.A נ' צ.מ.ל. ציוד מתקדם לבנייה בע"מ, פ"ד (4) 259, 264-265 (1998))." (ע"א 7379/06 ג.מ.ח.ל. חברה לבניה 1992 בע"מ ואח' נ' ג.מ.ח.ל. חברה לבניה 1992 בע"מ ואח', עמ' 29, להלן: פס"ד ג.מ.ח.ל.).

59. אשר על כן, מתבקש ביהמ"ש הנכבד להתערב בפסק דינו של בימ"ש השדלום בעניין זה ולקבוע כי הנתבעים/המשיבים הפרו את הסכם הפרשה, ולחייב את הנתבעים לפצות את התובע/המערער בגין נזקיו, אשר פורטו לעיל, ביחד או לחוד על פי שיקול דעתו, וכפי שימצא לנכון.

5.ב. דחייה שלא כדין של התביעה בעוולת הרשלנות נגד הנציגות ונגד המשיבים 2,3

60. חדירת הגשמים והרטיבות דרך הקירות החיצוניים לדירת התובע החלה בשנת 2003 (ועל כך אין מחלוקת) ונמשכה עד לביצוע עבודות התיקון בספטמבר 2008 - פרק זמן של כ- 6 שנים (!) מטבע הדברים הנזקים לדירת התובע/המערער היו קטנים בתחילה והלכו והחמירו במהלך השנים.

61. הנתבעים 2,3 כמו גם הנציגות - ידעו על כך מידעתם האישית - כבר ב- 2003 - וגם על כך אין מחלוקת. אף שידעו נמנעו מלפעול לתיקון הליקויים כפי שבעלי דירות ו/או נציגים שלהם ו/או שכנים ו/או בני אדם סבירים, היו פועלים בנסיבות העניין. כתוצאה נגרמו הנזקים לדירת התובע/המערער.

62. בנוסף לנזקים למבנה הדירה, נגרמו גם נזקים לא-ממוניים:

- פגיעה בשווי הנכס ואובדן היכולת לעשות שימוש סביר בדירה – 79,638 ₪. סכום זה מבוסס על חוות דעתו של השמאי חיים רינגבירץ (התצהיר, נספח 19-ב' עם נספח 19-א')
- עגמת נפש – 20,000 ₪

63. התביעה בגין עוולה זו הוגשה נגד הנציגות ונגד הנתבעים 2,3 – ביחד ולחוד. ביהמ"ש דחה את התביעה, לגבי הנציגות – ללא כל נימוק; ולגבי הנתבעים 2,3 – פטר אותם מאחריותם. לדברי השופטת:

"41. ... כל "חטאם" של הנתבעים 2 ו-3 הוא שהסכימו לכהן כחברי ועד הנציגות והיו שותפים, בהתאם לעולה מפרוטוקולים (כתובים ומתומללים) ושיחות טלפון (מוקלטות) וכן כי סברו כי סוגיית הליקויים בדירתו של התובע הוכרעה במסגרת ההליכים שהתקיימו לפני המפקחת וביהמ"ש המחוזי וכן כי, לאור התנהלות מורכבת לאורך שנים של הנציגות עם התובע, לשם קבלת הכרעה סופית וברורה מוטב כי התובע יפנה לערכאות אשר ידון ויכריע בסוגיה. לאור מורכבות ההתנהלות עם התובע, שלל התביעות והסכסוכים עמדה זו בהחלט סבירה ומובנת"

"42. הנתבעים, כאמור, ביחד עם התובע, בתקופה מסוימת היו חברי הנציגות. מן הפרוטוקולים עולה כי החלטות התקבלו ברוב קולות דיירי הבניין. הגם שהנתבעים ניתן לומר, היו "הרוח החיה" או מובילי הדעה", לא מצאתי כי נהגו בחוסר תום לב או בחוסר סבירות קיצוני ובוודאי שאין הצדקה לחייבם באופן אישי לשאת בנזקי התובע. לפיכך, שוכנעתי כי דין התביעה האישית נגדם להידחות."

64. בכך טענה השופטת:

64.1. טעות עובדתית: בניגוד לדברי השופטת - - הנתבעים 2,3 לא היו חברי הנציגות "תקופה מסוימת", אלא לאורך כל התקופה הרלוונטית: מיום 3.6.07 עד 27.2.13. ובניגוד לעולה מדבריה – התובע/המערער היה חבר תקופה קצרה ביותר, של כ- 5 חודשים עד 21.1.09. ובהיותו יחיד – מול כל יתר בעלי הדירות שפעלו נגדו – לא הייתה לחברותו כל נפקות מעשית.

64.2. טעות נוספת: המסקנה ש – "כל חטאם של הנתבעים 2,3 הוא שהסכימו לכהן..." – וכי יש בכך בכדי לפטור אותם מאחריות, היא מסקנה מופרכת ועומדת בניגוד לדין:

(א) הנתבעים 2,3 הם לחלוטין לא "עוברי אורח" תמימים אשר לרוע מזלם מצאו את עצמם במקום הלא-נכון ובזמן הלא-נכון;

(ב) על פי הדין, העובדה "שהסכימו לכהן" והיותם חברי נציגות ו/או בעלי דירות מקימה עליהם את חובת זהירות קונקרטית כלפי התובע/המערער לפעול לתחזוקה תקינה של הבניין, באופן שלא ייגרמו נזקים לדירת התובע. הואיל והפרו חובה זו – ביוזעין ובמכוון – ובמשך 5 שנים חרף בקשות חוזרות ונשנות מצד התובע – אזי אין כל בסיס חוקי או הצדקה לפטור אותם.

(ג) המסקנה שזה היה "כל חטאם" גם לא מתיישבת עם קביעת השופטת בעצמה שהם היו "הרוח החיה" או "מובילי הדעה"; יצוין, כי בהקשר זה העיד המערער, שלא תבע בעלי דירות אחרים כיוון שהנתבעים 2,3 הוליכו אותם שולל (פרוטוקול עמ' 73 ש' 1-7); וגם עומדת בסתירה לראיות שצורף לתצהיר התובע (סעי' 110-159 על נספחיהם), שהצבר שלהם ומשקלם לא יכול להותיר כל מקום לספק בדבר חוסר תום לבם והתנהלותם הזדונית כלפי התובע/המערער.

(ד) המסקנה הנ"ל של השופטת עומדת בסתירה לדבריה-שלה בדיון שהתקיים ביום 29.5.18 שם פנתה לעו"ד לוי, ב"כ הנתבעים: "אז למה לא נכנסתם [לדירת התובע – הח"מ] לתקן, אם כבר מדברים? אתה רק מגדיל את הנזקים שלך! לא לא לא ממ, לא, תקשיב, כשהוא לא בסדר אני יודעת להגיד לו שהוא לא בסדר, אבל כשאתם יושבים בחיבוק ידיים משנת 2003, סליחה, את זה אל תמכור לי" (פרוטוקול מתומלל, עמ' 22 ש' 15-19 הוגש לתיק ביהמ"ש ביום 26.3.19). והדברים מדברים בעד עצמם (i)

64.3. ועוד טעות: המסקנה כי הנתבעים 2,3 לא פעלו לבצע את התיקונים כיוון ש - "סברו כי סוגיית הליקויים בדירתו של התובע הוכרעה במסגרת ההליכים שהתקיימו לפני המפקחת וביהמ"ש המחוזי" – גם היא מופרכת, ואין בה בכדי לפטור אותם מאחריות, שכן:

(א) 'סברנו שיש הכרעה שיפוטית בעניין הפוטרת אותנו מהחובה לתקן' - זו איננה טענת הגנה בעוולת הרשלנות. כפי שרופא לא יכול לטעון להגנתו "חשבתי שצריך לכוון את רגל ימין ולא את רגל שמאל"; או כפי שנהג לא יכול לטעון להגנתו: "חשבתי שאין איש במעבר החצייה", וכדומה.

(ב) עפ"י הדין קיימת החובה לנהוג כפי שאדם סביר ונבון היה נוהג. בנסיבות אלה, התחייב לקבל ייעוץ משפטי, ולא להסתפק ב"סברה". אילו כך פעלו, הנזקים היו נמנעים.

64.4. וטעות נוספת: "לאור התנהלות מורכבת לאורך שנים של הנציגות עם התובע... מוטב כי התובע יפנה לערכאות.... לאור מורכבות ההתנהלות עם התובע, שלל התביעות והסכסוכים עמדה זו בהחלטה סבירה ומובנת" - מסקנה זו של השופטת מופרכת בעליל:

(א) "יחסים מורכבים", אפילו נניח שהיו, עם בעל דירה בבניין משותף אין בהם בכדי לפטור את הנציגות ו/או את יתר בעלי הדירות מהחובה לתחזק את הבניין באופן שלא ייגרם נזק לבעל הדירה – לא על פי הדין ולא על פי השכל הישר. קל וחומר, כאשר ידוע להם, מידיעה אישית, במשך 5 שנים (!) על הנזקים החמורים וההולכים ומחמירים הנגרמים לתובע כתוצאה מהסדקים בקירות החיצוניים של הבניין.

(ב) "יחסים המורכבים", ככל שהכוונה היא לסכסוכים, הם באשמת הנתבעים 2,3 אשר פעלו למנוע את התיקונים המתחייבים. על כן, הפטור מאחריות, שנתנה להם השופטת, בגלל אותם יחסים, הביאה למעשה לכך ש- "החוטאים יצאו נשכרים", ותוצאה זו היא בלתי נסבלת ואינה יכולה לעמוד.

64.5. וטעות נוספת: "לא מצאתי כי נהגו בחוסר תום לב או בחוסר סבירות קיצוני". מסקנה זו עומדת בסתירה קיצונית לראיות שהוגשו, שהצבר שלהן ומשקלן מוכיח חוסר תום לב קיצוני עד כדי נבזות, והתנהלות בלתי סבירה בעליל ובאופן קיצוני. יתר על כן, לצורך קביעת אחריות בנוזקין אין צורך בחוסר סבירות קיצוני, ודי בחוסר סבירות.

65. אשר על כן, ועל בסיס כל הנימוקים לעיל, מתבקש לחייב את הנתבעים – ביחד ולחוד – בנוזקיו הלוא ממוניים של התובע/המערער – 99,638 ₪, או להשית עליהם לפי חלקם בנוזק, על פי שיקול דעתו של בית המשפט הנכבד, וכפי שימצא לנכון.

6.2. חיובו שלא-כדין של התובע/המערער לשאת בעלות התיקונים של דירתו

66. התובע עתר בכתב התביעה לפטור אותו מחלקו היחסי בחיוב הנציגות בגין עלות עבודות התיקונים שיש לבצע בדירתו (כתב התביעה, סעי' 61). ביהמ"ש דחה תביעה זו בנימוק: "...הליקויים לדירת התובע נגרמו בשל ליקויים ברכוש המשותף. התיקון ימומן מכספי הנציגות בהם נושאים כל דיירי הבניין בהתאם לחלקם היחסי ברכוש המשותף ובהם גם התובע בהתאם לחלקו" (פסה"ד, סעי' 28).

67. בכך טעתה השופטת:

67.1. דין הוא כי בנוזק צריכים לשאת המזיקים, ולא הניזוק עצמו. קל וחומר, כאשר לניזוק אין כל אשם תורם, ועשה כל שניתן כדי למנוע את הניזוק, ואת הצטברותו והחמרתו; הואיל והניזוק נגרם כתוצאה מרשלנותם של הנתבעים – אין לחייב את התובע/המערער לשאת בחלק כלשהו מהניזוק.

67.2. עוד דין הוא, כי יש להחזיר את הניזוק למצבו ההתחלתי לפני קרות הניזוק, ומכאן, שחיובו בעקיפין בחלק מהניזוק מהווה, בעצם, אי-זיכויו במלוא נזקו. ופסיקת השופטת כאן – נוגד דין זה.

68. אשר על כן, מתבקש להתערב בפסק הדין ולקבוע כי המערער פטור מחלקו היחסי בחיוב הנציגות, בסך 32,071 ₪, או בסכום אחר שייקבע, בכפוף לקבלת ערעור זה.

ב. שלילה שלא-כדין של הפיצוי שנתבע בגין הוצאות בתקופת ביצוע התיקונים בדירה

69. התובע עתר בכתב התביעה לפיצוי בגין הוצאות לתקופה של 6 שבועות במהלך ביצוע העבודות בדירה – הפסד ימי עבודה, פינויים, העברות, מגורים חלופיים, ניקיונות, ועוד ככל שיידרש – סך 20,000 ₪ (כתב התביעה, סעי' 77).

70. ביהמ"ש פסק דיור חלופי ל-6 שבועות 8,000 ₪, ניקוי ופינוי 2,925 ₪ וביחד – 10,925 ₪ בלבד.

71. בכך טענה השופטת:

71.1. התעלמה מחוות דעת השמאי חיים רינגבירץ – ואף קבעה שהמערער לא הביא ראיה לעניין הדיור החלופי – אף שהשמאי קבע כי עלות שכירת דירה ל-30 יום היא 12,750 ₪ ולחודש וחצי 20,000 ₪ (תצהיר, נספחים 19ג', 19ד'), כלומר דיור חלופי לפרק זמן של 6 שבועות צריך לעמוד על 20,000 ₪. יצוין, כי השמאי לא נחקר, כיוון שהנתבעים הודיעו שהם מוותרים על חקירתו (פרוטוקול 7.5.19 עמ' 36 ש' 19-21).

71.2. אין בפסק הדין כל בסיס לקביעת האומדן, או נימוק כיצד ועל סמך מה נקבע הסך של 8,000 ₪.

72. אשר על כן, מתבקש להורות על תיקון פסק הדין באופן שהפיצוי בגין הדיור החלופי יעמוד על 20,000 ₪ במקום 8,000 ₪.

ב. שלילת שכר הבטלה ופיצוי בגין אבדן ימי עבודה

73. התובע עתר בכתב התביעה לפיצוי בגין שכר בטלה ואבדן ימי עבודה לימי התיקונים לעבר ולעתיד – סך 15,000 ₪ (כתב התביעה, סעי' 82), עם זאת הואיל ותבע 193,000 ₪ ושילם אגרה, ובתצהירו הביא ראיות לנוקים בסך 67,874 ₪ היה על ביהמ"ש לפסוק לו סעד זה. להלן פירוט הנוקים:

- ימי חופשה שנאלץ לקחת מיום 26.8.08 עד 28.8.08 – 2,376 ₪;
- אובדן ימי עבודה בגין התנהלות הנתבעים: הויכוחים עם הנציגות ובעלי הדירות, פנייה לגורמים שונים, כתיבת מכתבים, התקשרות עם מומחים וקבלנים והבאתם לרבות לצורך

הצעות מחיר, אסיפות דיירים חסרות נפקות, בזבוז ימי חופשה – על בסיס 350 שעות לפי 186

שעות ושכר חודשי של 15,384 - סך 38,460 ₪

- 6 שבועות של ימי התיקון לפי 22 ימי עבודה בחודש ושכר 13,219 ₪ - 27,038 ₪

- סך הכל 67,874 ₪ (התצהיר סעי' 168-172)

74. ביהמ"ש פסק שכר בטלה לימי התיקונים – 5,000 ₪ בלבד, בנימוק של העדר הוכחה, וכן כי התחשיבים שהוגשו "לא נמסר על ידי מי נערכו".

75. בכך טענה השופטת:

75.1. טעות אחת היא כי בניגוד לקביעת השופטת, המערער הביא שלל ראיות לגובה שכרו.

המערער הוא בוגר טכניון, בעל תואר ראשון ושני בהנדסת מחשבים, תוכנה ואלקטרוניקה בעל ניסיון של עשרות שנים במחקר ופיתוח. לתצהירו צירף ראיות להוכחת שכרו. ראה: תצהירו של מר איציק בין טולילה שהיה מנהלו הישיר בזמן עבודתו אצל בעלי דירה מס' 6 בשנים 19.12.01 עד 31.10.06 (התצהיר נספח 19ח'); תצהיר יינון לוי, מנהל הפיתוח שגייס את המערער בשנת 2017 (הוגש לתיק ביהמ"ש), ופירט באופן מדוקדק את החישובים המפורטים והמלאים של שכרו. (התצהיר, סעי' 168-172 והנספחים שם, לרבות תצהיר טולילה, נספח 19ח').

75.2. ועוד טעות: דברי השופטת לגבי התחשיבים כי "לא נמסר על ידי מי נערכו" מופרכים בעליל, שכן לא ניתן לטעות בהבנה ובידיעה שנערכו ע"י המערער.

75.3. טעות נוספת: בניגוד לדברי השופטת המערער הביא אף הביא הוכחות לאובדן ימי עבודה. כך, למשל: ימי החופשה שנאלץ לקחת כדי לשהות בדירה בזמן תיקון חגורת הבטון מעל התריס בימים 26.8.08 עד 28.8.08. כראית, הביא 4 צילומים המראים את התיקונים והצורך לפרק את **כל התריסים** ולשהות בדירה כל היום בגלל הפיגומים, וכן פרט **בנספח 19-ט לתצהיר עדותו הראשית ובתצהיר נוסף (שהוגש לתיק בימ"ש)** את חישוב הפיצוי עבור 3 הימים, בליווי תדפיסי נוכחות ותלוש משכורת המעידים שלקח 3 ימי חופשה. כן הוכיח ע"פ המס השולי ששכרו בחברת סקופוס-הרמוניק היה גבוה משכרו אצל בעלי דירה 6, כפי שהוכח בתצהירו של בן טולילה. (התצהיר, סעי' 168-172).

75.4. עוד טעות: השופטת התעלמה מכך, שהנתבעים ויתרו על חקירת העדים מטעם המערער שתצהיריהם – התומכים בעדות המערער – צורפו לתצהיר עדותו הראשית ו/או הוגשו לתיק ביהמ"ש. וזאת, ללא כל נימוק. הלכה היא, שויתור על חקירת עד של הצד שכנגד, מקימה חזקה שעדותו – אמת.

75.5. וטעות נוספת: התעלמה ולא נתנה כל משקל לכך, שעדות המערער והעדים מטעמו בתצהיריהם – לא נסתרו ולא הופרכו.

75.6. ועוד טעות: בהתחשב במקצועו של המערער, הסך של 5,000 ₪ בגין אובדן של מאות שעות שהוקדשו לטיפול וניהול התיקונים, הוא בלתי סביר בעליל ובאופן קיצוני. במיוחד, לנוכח העובדה, שלאינסטלטור שמינתה (מאיר לוזון) פסקה 1,500 ₪ רק עבור נסיעה מירושלים לת"א וחזרה (החלטה מיום 19.11.18); והעובדה שפסקה לטובת עו"ד לוי 3,500 ₪ רק עבור הבאת חוות דעת המומחה (החלטה מיום 19.11.18).

75.7. וטעות נוספת: "לא מצאתי כי נהגו בחוסר תום לב או בחוסר סבירות קיצוני" - היקף הראיות - שהשופטת התעלמה מהן - ומשקלן המצטבר מוכיחים חוסר תום לב קיצוני, והתנהלות בלתי סבירה באופן קיצוני. מלבד זאת, כדי לקבוע אחריות בנוזקין מספיק שהתנהלו בחוסר סבירות, ואין צורך שיתקיים חוסר סבירות קיצוני.

76. אשר על כן, ועל בסיס הנימוקים שפורטו לעיל, מתבקש לקבוע כי הנציגות יחד עם הנתבעים 2,3 אחראים לנזקי התובע, ולחייבם לשלם לתובע את נזקי הלא-ממוניים, 99,638 ₪ כפי שפורטו לעיל, או לחילופין להשית על הנתבעים 2,3 את חלקם בנזקים לפי שיקול דעתו של ביהמ"ש הנכבד וכפי שימצא לנכון.

77. בנוסף, לבטל את חיובו של התובע/המערער לשלם לנתבעים 2,3 הוצאות משפט 17,500 ₪ לכל אחד.

7.ב. הסירוב לתת החלטה בבקשה לפיצול סעדים:

78. עם כתב התביעה הגיש המערער בקשה לפיצול סעדים לאור חוות הדעת של דוב דוד לפיה יש נזקים סמויים וכי היקף הנזקים הכללי יוודא רק לאחר תחילת העבודות וגילוי כל הברזל הפגום ופתיחת הסדקים (הוגש לתיק ביהמ"ש).

79. השופטת רסלר זכאי לא נתנה החלטה - עד היום. בנסיבות אלה יש לראות בכך כאילו הבקשה נדחתה, ואשר על כן, ועל בסיס נימוקי הבקשה, מתבקש ביהמ"ש הנכבד להרשות לתובע/המערער לפצל את סעדיו, כמבוקש.

8.ב. ביזוי המערער והשפלתו במסגרת פסק הדין

80. פסק הדין כולל אמירות המבזות את המערער ומשפילות אותו, ללא כל בסיס או הצדקה, ואשר על כן, מתבקש ביהמ"ש להורות על מחיקתם. להלן יפורטו הדברים:

81. סעי' 45 לפסה"ד: "... יתרה מכך, התובע אף הודה כי חלק מהתמונות המתעדות את הנזקים שנגרמו לדירתו הן תוצאה קילוף וחשיפת ברזל שנעשו על ידי מומחים מטעמו ומבלי שהדבר צויין על ידו גולה או בא לידי ביטוי בדרך אחרת, תוך שיש בכך כדי להטעות את בית המשפט" (שם) [פרוטוקול], עמ' 65 ש' 15-23). הדברים אינם אמת:

81.1. ראשית, המומחים מטעם המערער, ד"ר זחר שבתאי ומשה מלכה כתבו מפורשות בחוות דעתם שעשו בדיקות פיסיות לרבות סיתות וקילוף טיח ובטון כדי לחשוף ולבדוק את מצבו של ברזל הזיון, וגם מהנדס הקונסטרוקציה צבי רון שמונה בהסכמה ע"י המפקחת על המקרקעין ערך בדיקה דומה בפני באי כוח שני הצדדים וכתב בחוות דעתו "ביקרתי בדירת התובע בתאריך 5.9.06 בנוכחות ב"כ הצדדים והתובע עצמו" (עמ' 4 לחוה"ד). כמו כן, ויתרה מכך, לפני שהמהנדס משה מלכה הגיע לבדיקה בדירה, הגיש המערער לשופטת רסלר זכאי עצמה ביום 28.1.18 בקשה שתמנה מומחה מטעמה לפני ביקור מלכה, כי מלכה אמור לבצע בדיקות שלא עשה המומחה דוב דוד ב-28.12.12, ולסתת את הטיח והבטון ולגרום לשינוי המצב העובדתי, ובסעי' 10 לבקשתו כתב: "לפיכך אני נדרש לבדוק את המצב טרם הגשת חוות הדעת המשלימה, שעבורה אצטרך לחשוף את ברזלי הזיון ולעשות דברים נוספים ע"פ הנחיות המומחה, אם ידרש". ובסעי' 12 לבקשה כתב "אם ימונה מומחה מטעם ביהמ"ש בשלב מאוחר יותר, הוא לא יוכל להתרשם מהמצב טרם חשיפת ברזלי הזיון ומה היקפו של הנזק טרם החשיפה ובדיקות אפשריות נוספות שעשויות להידרש ושהם עניין שבמומחיות ונדרשות למומחה לצורך חוות דעתו". והשופטת רסלר זכאי עצמה (!) נתנה החלטה בבקשה באותו יום אך לא מינתה מומחה מטעם בימ"ש.

81.2. שנית, כל חוות הדעת צורפו לתצהיר העדות הראשית של המערער והיו בידיעתה המלאה של השופטת רסלר-זכאי, חוה"ד של ד"ר שבתאי אף הוגשה כנספח לכתב התביעה בתיק מפקחת 206/09, והייתה בידיעת הנתבעים מאז 2006, וכל חוות הדעת נשלחו גם למומחה מטעם ביהמ"ש, מאיר לוזון, שהעיד בחקירתו שקרא את כל כולן, ואף ציין במפורש שקרא את חוה"ד ד"ר שבתאי (עמ' 57 ש' 2).

81.3. והנה, לאחר שהמערער הודיע הכל מראש בגילוי מלא בתום לב מוחלט ולא הסתיר דבר וחצי דבר, כותבת השופטת רסלר זכאי עצמה בסעי' 45 לפסק הדין: "יתרה מכך, התובע אף הודה כי חלק מהתמונות המתעדות את הנזקים שנגרמו לדירתו הן תוצאה של קילוף וחשיפת ברזל שנעשו על ידי מומחים מטעמו ומבלי שהדבר צוין על ידו גולה או בא לידי ביטוי בדרך אחרת, תוך שיש בכך להטעות את בית המשפט". מדובר בכתיבת אי אמת ביודעין ע"י גורם שיפוטי בהכרעה שיפוטית, הגורמת לעיוות דין ומציגה התנכלות ברורה כלפי המערער, הנתמכים במעשים דומים כאלו לאורך כל התנהלותה של השופטת רסלר-זכאי בהליך ולכל אורכו של פסק הדין.

82. סעי' 34 לפסק הדין: "... עולה (שם, עמ' 13 ש' 33)

83. דוגמה נוספת, לא תקינה בעליל לא פחות, היא העלמה מוחלטת מפסה"ד של אחד העניינים הכי מרכזיים בהליך והוא מינוי בכוונה תחילה של קבלן שיפוצים ואיטום במקום החובה **בחוק** ובדין למנות מהנדס קונסטרוקציה, ויצירת מצג שווא כאילו מדובר במהנדס ע"י כתיבה בהחלטה ובפסה"ד "מונה מר מאיר לוזון מוילניוס מהנדסים בע"מ, למומחה מטעם בית המשפט לבדיקת הליקויים בדירת התובע...".

84. העלמת עניין זה מכל פסה"ד מעידה על אי תקינות, מצג שווא ועיוות דין מכון כדי למנוע היוודע הדבר בקרב הציבור והשופטים, שכן הדבר מטיל צל כבד על פסה"ד ועל תקינות ההליך כולו.

9.ב. נימוקי הערעור על ההחלטה מיום 19.11.18 – סיכול הביקור הראשון של לוזון:

1. הביקור הראשון של לוזון נקבע ליום 8.11.18 לשעה 10:30 והיה אמור להמשך עד לשעה 11:30. לוזון היה אמור להתקשר חצי שעה לפני להודיע. יצוין שלוזון הוא מאחר כרוני שבכל הפעמים שהמערער היה מעורב בהם איחר לוזון בלפחות חצי שעה, כך איחר לביקור הראשון, וגם לשני ואף לדיון ההוכחות. ביום הביקור המתין המערער למטה עם עוד שני עדים כדי לפתוח ללוזון את החניה כי באזור מיקומו של הבניין בת"א יש מצוקת חניה קשה. לא לוזון ולא עו"ד לוי הגיעו לבניין עד לשעה 11:00 וגם אף אחד מהם לא התקשר עד אז, כשלא ניתן להגיע לבניין בלי לעבור דרך נקודת ההמתנה של המערער ועדיו. קצת לאחר השעה 11:00 נאלצו המערער ועדיו ללכת. לוזון טען שהגיע לבניין והמערער לא היה וכי פגש בחזית הבניין את עו"ד לוי. המערער הוכיח בראיות שדברי לוזון ועו"ד לוי לא יתכנו שבשום מצב מבחינה עובדתית.

2. השופטת התעלמה מכל העובדות והטענות של המערער, שנפרשו על פסי 9 עמודים ו-99 סעיפים" (לוזון ההחלטה) וסיכמה אותם בשלוש שורות מבלי להתייחס אליהן כלל, ומבלי להתייחס לבקשתו לחקור את לוזון ועו"ד על טענותיהם שלא יתכנו ע"פ רע"א 2508/98 מתן י. מערכות תקשורת ואיתור בע"מ נ' מילטל תקשורת בע"מ ואח', ולא נמקה למה התעלמה מכל טענותיו העובדתיות והמשפטיות של המערער, ולמה העדיפה את טענות לוזון ועו"ד לוי שנאמר בהן שלוזון הגיע לבניין זמן רב אחרי השעה שנקבע, ופסקה לחובתו הוצאות של 7350 ₪.

3. טענה השופטת שבנתה טענות משפטיות על עובדות לא נכונות תוך התעלמות מוחלטת מהעובדות שהביא המערער ותצהירי עדיו ומנעה את חקירתם, הן בטרם מתן ההחלטה כבקשתו ע"פ

10.ב. נימוקי הערעור על החלטה מיום 6.10.19 – דחיית הבקשה לפסילת מאיר לוזון:

לוזון הגיע לביקור השני בבניין ביום 25.11.19, ועלה עם ב"כ הנתבעים במעלית ביחידות תוך שהוא מצלם צילום ווידאו חלק מעלייתו במעלית. בעת העלייה במעלית, הסית אותו ב"כ הנתבעים בשקרים על המערער וכוונותיו,

והמומחה בביקורו השני של לוזון בבניין, עלה עם ב"כ הנתבעים במעלית, ששיקר ללוזון שקרים גסים, ולוזון ענה "זה, זה ממשגע את המדינה זה":

מאיר: אתה מכיר את כל הסיפור? את כל הדברים?

אריה: כן, כן. הוא טוען ש-, וזה מ-, מלפני שתיים עשרה שנה היה לו רטיבות, תיקנו את הקיר המערבי ומאז הוא-, והוא מבלבל את המוח. התביעה התיישנה כבר. הוא, הוא רוצה לקנות דירה חדשה על חשבון התיק, על חשבון מה שהיה פעם שתיקנו. הבאתי חוות דעת, הוא הביא חוות דעת. אתה ראית את החוות דעת? כן קיבלת?

מאיר: כן. קי-, קראתי כש-, זה, זה משגע את המדינה זה.

1. לוזון הציג דעה קדומה והטיה ברורה לצד הנתבעים שאף באה לידי ביטוי מובהק בעוינות הרבה כלפי המערער בדיון ההוכחות.
2. יתרה מכך, המערער טען שלאור הנאמר במעלית, ניתן לצפות שקרוב לוודאי עו"ד לוי הסית את לוזון גם בעת סיכול הביקור הראשון כשלוזון וכ"ב הנתבעים נפגשו בלובי הבניין, ועו"ד לוי חתם ללוזון על שנכח במקום, והדבר בא לידי ביטוי הן בעוינות שהציג לוזון בביקור השני, והן בדיון ההוכחות עצמו, שטען טענות לא רלוונטיות שחורגות מכתב המינוי ובאות להטיל דופי במערער, וכן לאור טענותיו השקריות לאור כל ההליך, וגם בעת דיון ההוכחות מעד בלשונו ונחשף ששיקר לגבי זמן נסיבות הגעתו לביקור הראשון.
3. לוזון העיד בחוות דעתו שצילם בווידאו את רוב הביקור שארך כ-30 דקות, אך כשהמערער ביקש ממנו לגלות את צילום הווידאו גילה רק כ-9 דקות, טען שאין לו וכי שלח כל מה שיש לו.
4. ברור שלוזון משקר, שכן 9 דקות הן לא הרוב מתוך 30 דקות, וחיוזוק לכך הוא בסרטון הראשון המסתיים בדיוק כשהעמוד הפגוע אמור להיות מצולם.
5. כמו כן, ב"כ הנתבעים הפריע כל הזמן לביקור וטען שתיקון העמוד לא חל על הנתבעים, וכל פעם שהמערער דיבר על העמוד והדלת שלא נסגרת, החל עו"ד לוי להפריע ולומר שזה לא באחריות הנתבעים. ואכן העמוד לא מוזכר בכלל בחוות דעתו, ואף לא הנוק המהותי אלא רק נזק קטן יותר. כמו כן, לוזון, שהינו אינסטלטור המומחה לאיתור נזילות, שיקר לביהמ"ש כשטען שאין לו שום "מניעה אישית או אתית" להיות כמומחה למרות שידע שמדובר בנזקי קונסטרוקציה. שני עדים שהיו בדירה חתמו על תצהיר לפיו האווירה בביקור הייתה לא נעימה, וכי לוזון לא בדק את הברזלים, לא עלה על סולם וכי אלא רק עבר, הסתכל וצילם תמונות.
6. חוות הדעת של לוזון הסתירה נזקים מהותיים ביותר כמו העמוד הפגוע והדלת שלא נסגרת ושטחים גדולים שנפגעו ותחת זאת הראה נזקים מינוריים.
7. המערער הגיש חוות דעת של מומחה מדיה וצילום והוכיח שלוזון שיקר. כמו כן, לוזון כתב שקרים בחוות דעתו וחרג מאוד מכתב המינוי. לאור כל אלו, ובהתבסס על הפסיקה, ביקש את חוות דעתו של לוזון.
8. השופט רסלר זכאי טענה שהמערער מבקש לפסול את לוזון כי איננו מרוצה מחוות דעתו וממצאיו וכי אלו לא מהווים עילה לפסילתו, וכי עניין סרטוני הווידאו והתמונות החסרות יתברר בדיון.

9. טענה השופטת כי המערער לא התייחס בכלל לממצאי חוות דעתו של לוזון אלא כל השגותיו היו בעניינים שקשורים למהימנותו של לוזון ועל היותו בעל דעה קדומה ומבוססים על ראיות המערער ועל הפסיקה.
10. כמו כן, בהחלטתה מיום 4.11.19 השופטת סירבה לזמן את העדים לחקירה למרות שהמערער הודיע על כוונתו להסתמך על ראיות בהליכי ביניים ע"פ תקנה 246 לתקנות, בנימוק שהם אינם רלוונטיים למחלוקת, וכי תצהיריהם הם לא ראיות בהליכי ביניים, ומדובר שמניעה מבעל דין להוכיח את טענותיו ובפגם שיורד לשורשו של הליך.
11. כמו כן, בזמן חקירתו הציג לוזון עוינות כלפי המערער, התערבה השופטת והפריעה לחקירתו בעניין סרטוני הווידאו והצילומים למרות שהמערער אמר ששאלותיה לא רלוונטיות והיא הציגה אפס ידע והבנה בתחום, וגם מפסק הדין העלימה את השאלה העיקרית שבמחלוקת והיא איך 9 דקות יכולות להיחשב "רוב" של 30 דקות וכמובן שהיא מעוותת את הדין כשטוענת שהסברו של לוזון מניח את דעתה למרות שהוא כלל לא מסביר ורק תמרן את השופטת, ומדובר בפגמים קשים שיורדים לשורשו של הליך, ובפגיעה קשה ומהותית בזכות העל של המערער לחקירה נגדית.
12. כמו כן, השופטת רסלר זכאי לא התייחסה כלל לעובדות ולטענות המערער בבקשתו, ולא נמקה כלל את החלטתה בהתייחס לעובדות ולטענות המערער גופן.
13. לפיכך, דין החלטתה להתבטל, ולפסול את לוזון ואת חוות דעתו על סמך עובדות ונימוקי הבקשה, וכן ככל שיש צורך, אף לזמן את העדים לחקירתם.

ב.11. נימוקי הערעור על ההחלטות מימים 4.11.19 ו-9.12.19 – הדוחה את הבקשה

לזימון העדים מטעם המערער ולהגשת ראיות הפרכה והזמה:

14. ההליך התאפיין באי תקינות קשה למן הקדם המשפט ביום 4.5.15, והתאפיין בחתנהלות לא תקינה של הצדדים שכנגד, ועדיהם, ושל לוזון מומחה ביהמ"ש.
15. לאחר דיון ההוכחות, בו שיקרו כל הנחקרים ללא יוצא מן הכלל, ביקש המערער להביא ראיות הזמה למשל, לגבי עדותו של לוזון, ויש לציין שבגלל שחלקים גדולים מזמן חקירתו של לוזון נלקחו מהמערער ע"י השופטת, לא הספיק המערער לעמת את לוזון עם הראיות שברשותו, והדבר אף נשמע בהקלטה.
16. כמו כן, ראיות לעניין תחולתו של תקן 1877 ואי תחולתו של תקן 1920, וכן לגבי מהימנותם של המשיבים 2 ו-3 ומהימנותם של העדים אדלר ולוזון.
17. לגבי מהימנותו של לוזון, ביקש המערער עוד קודם לזמן לחקירה את העדים מטעמו שתצהיריהם צורפו לבקשותיו מימים 15.11.18 ו-6.10.19 לפי זכותו ע"פ תקנה 246 לתקנות לפיהן הוא רשאי להסתמך על ראיות שהוגשו בהליכי ביניים, אולם השופטת רסלר זכאי קבעה בהחלטתה ללא כל נימוק, ש"העדים אותם מבקש התובע לזמן לעדות אינם רלבנטיים למחלוקת הנטועה בין הצדדים. אין המדובר בראיות שהובאו במסגרת הליך ביניים".

18. לעניין הרלבנטיות של העדים – השופטת סותרת את עצמה שכן זימון העדים התבקש לצורך הפרכת טענות לזון לגבי אופן בדיקתו את הדירה והאווירה שהייתה בדירה בעת הביקור, וכן לגבי סיכול הביקור הראשון, אולם למרבה האבסורד, המערער טען את אותן טענות גם בדיון כשביקש לחקור את לזון על סיכול הביקור הראשון, עו"ד לוי התנגד, המערער חזר על אותם נימוקים, והחקירה הותרה, כלומר, מדובר במחלוקת שהיא כן רלוונטית.
19. כתוצאה מהחלטת השופטת, נמנע מהמערער להביא ראיות לגבי טיב בדיקתו של לזון וכן לעניין האווירה שהייתה בביקור, ועדותם חשובה ומכרעת במיוחד לאור כך ששרטוני הוידאו והתמונות אצל לזון אבל הוא סרב לגלות אותם.
20. ולגבי נימוקה הנוסף של השופטת רסלר זכאי – הרי ברור שהיא טעתה, והתצהירים הובאו במסגרת בקשת ביניים, ככה שהחלטתה לא תקינה ולא נכונה ושגויה בשני נימוקה.
21. לפיכך, דין החלטתה של השופטת רסלר זכאי להתבטל, וככל שלזון וחוות דעתו לא יפסלו, יש להורות על זימונם של שני העדים, מארק ליבוב ויוסי אלקבץ.

ב.12 דחייה שלא כדין את הבקשה להארכת מועד להגשת בקשה לתיקון פרוטוקול

דיון ההוכחות בהתאם להקלטת הדיון

22. דיון ההוכחות שהתקיים ביום 4.12.19 הוקלט באישור ביהמ"ש, והחברה המקליטה תמללה את ההקלטה. תמליל ההקלטה לא מתקבל במהלך 10 הימים בהם ניתן להגיש בקשה לתיקון פרוטוקול, ועל כן, הוגשה בקשה להארכת מועד ביום 12.12.19.
23. השופט יריב עמית דחה את הבקשה ללא כל נימוק - "לא ראיתי גם להיעתר לבקשה להארכת המועד להגשת בקשה לתיקון פרוטוקול", ובכך טעה:
- 23.1. יש לבטל את ההחלטה בהיותה לא מנומקת, ובמיוחד, כשהמערער הגיש בקשה מנומקת ומבוססת כדין, ובמועד.
- 23.2. בלתי סביר בעליל לשלול מבעל דין זכות המוקנית לו בחוק לבקש תיקון פרוטוקול, בדרך של אי הארכת המועד כאשר ברור שתמליל ההקלטה יגיע לידי בעל הדין רק לאחר חלוף המועד החוקי להגשת הבקשה.
- 23.3. ההחלטה מסכלת את תכלית חוק וההקלטה חרף העובדה שההקלטה בוצעה באישור ביהמ"ש.
- 23.4. תמליל ההקלטה נחוץ גם כראיה במסגרת הערעור על פסה"ד ומהווה ראיה קריטית להוכחת טענותיו של המערער.

23.5. יתרה מזו, בניגוד לבקשות לתיקון פרוטוקול של דיונים שלא הוקלטו והבקשה מבוססת על זיכרון המבקש, הרי שהעניין של בקשה לתיקון פרוטוקול המבוססת על הקלטה, הרי שיש הקפאת זיכרון, והבקשה מסתמכת על ראייה אובייקטיבית שאין חולק על קבילותה ונכונותה.

23.6. פרוטוקול מדויק הוא אינטרס של בית המשפט כמו גם של הצדדים, ומאפשר עשיית צדק ומניעת עיוות דין באופן כמעט אופטימלי (האופטימאלי הוא הסרטת הדיון בוידאו).

23.7. כמפורט לעיל בעניין לוח הזמנים הבלתי אפשרי שנכפה על המערער להגשת סיכומיו, לא היה למערער שום סיכוי להכין בקשה לתיקון פרוטוקול במועד הקבוע בדיון שהיה 10 ימים מיום הדיון, כשבקשה מסוג זה, כרוכה בשמיעת כל שעות הקלטת הדיון, וניסוח בקשה.

23.8. ברור שלאור לוח הזמנים, הדבר היה בלתי אפשרי כתוצאה מנסיבות שאינן תלויות במערער, ולכן, ע"פ דין, יש לקבל בקשה מסוג זה.

23.9. אשר על כן, מתבקש ביהמ"ש הנכבד, לקבל את הערעור ולהורות כי תמליל ההקלטה יתקבל כראיה בתיק בימ"ש קמא, ויהווה ראייה בהליך, ולחלופין, להורות לבימ"ש קמא להתיר למערער לבקש את תיקון הפרוטוקול.

ב.13. שלילת הזכות לטעון בעניין הוצאות משפט לפי תקנה 511(ג) לתקנות והזכות לסיכומי תשובה

85. תקנה 511(ג) לתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד-1984, קובעת: "בדיון המתקיים בערכאה ראשונה, תינתן לבעלי הדין הזדמנות להשמיע את טענותיהם בדבר סכום ההוצאות או שיעורן לפני מתן הצו להוצאות".

86. זכות זו נשללה מהתובע/המערער שלא כדין:

87. המערער הגיש ביום 15.12.19 בקשה בחולה, בה ביקש, בין היתר, לאשר לו להשלים את הסיכומים בעמוד וחצי נוספים (בתוך 24 שעות) כדי לטעון את טענותיו לגבי תקנה 511(ג) לתקנות. בהחלטה מיום 16.12.19 השופטת דחתה את הבקשה בנימוקים שונים, שכולם לא תקינים בעליל, לא סבירים ושאינם לגופו של עניין כמפורט להלן.

88. ראשיתו של עניין הוא בהחלטה לא תקינה בעליל ואף פסולה מיום 4.12.19 בסוף דיון ההוכחות המורה לצדדים להגיש סיכומים בני 5 עמודים בתוך 7 ימים כשהשופטת רסלר יודעת והיה עליה לדעת בוודאות שלא ניתן לסכם את טענות המערער ב-5 עמודים, ובוודאי שלא ב-7 ימים. השופטת רסלר זכאי עצמה כתבה פסק דין של 18 עמודים.

89. במהלך כל ההליך, ובדיונים, ובמקרים רבים, העלה המערער טענות רבות והשופטת רסלר זכאי הנחתה את המערער שוב ושוב לשמור את טענותיו ולטעון אותן בסיכומים במקום לתת החלטה בזמן אמת, לפיכך, גם מטעם זה היה צריך להיות לשופטת ברור ש-5 עמודים לא יספיקו.

90. יש לזכור שהמערער ציין כל הזמן את רצונו לקבל אפשרות הוגנת לטעון לגבי ההוצאות ע"פ תקנה 511(ג) לתקנות, אולם כמובן שלא ניתן לסכם ב-5 עמודים את כל טענות התובע שהן בין השאר - ההתיישנות, רשלנות הנציגות, רשלנות ואחריות אישית של המשיבים 2 ו-3, הפרת חובה חקוקה, מעוולים במשותף, עוולת הרשלנות, התנכלות וזדון, הוכחת שקריו של לוזון ושאר העדים, התנהלות הנתבעים ובא כוחם בהליך, התייחסות להתנהלות דיון ההוכחות ולעדויות עצמן ועוד, וגם לאחר הגדלת מס' העמ' עדיין לא ניתן היה לכלול את כל היקף הטענות והמערער ויתר על רבות מאוד, למשל לעניין נזקי הקונסטרוקציה.

91. כתוצאה, התבזבזו לבטלה 5 ימים שלמים מתוך ה-7 בניסיון כושל לעמוד בהחלטה, שאכן לא צלת.

92. המערער אף צרף לבקשתו מיום 15.12.19 את סיכומי בא כוחו בהליך המפקחת שם הגיש 3 עמודים ב-30 יום, וגם אז זה היה ביום האחרון.

93. הסכמת השופטת רסלר להגדלת עמודי הסיכומים למעלה מפי שניים, היינו ל-12, היא הוכחה שהשופטת ידעה שלא ניתן היה לעמוד בתנאי ההחלטה, ובכל מקרה לא ריפא את הפגם ולא תיקן את הנזק.

94. יתרה מכך, החלטה שניתנת בידיעה שלא ניתן לעמוד בה היא פסולה ומעידה על אי תקינות ההליך ומהווה פגם שיורד לשורשו של הליך, שכן היא מנעה מהמערער להביא את כל טענותיו בפני ביהמ"ש ובמיוחד את טענותיו בעניין ההוצאות, והוא לא קיבל את האפשרות ההוגנת לטעון את טענותיו ע"פ תקנה 511(ג) לתקנות כהוראת המחוקק הנוקט בלשון ציווי "תינתן".

95. מאחר שהשופטת ידעה והיה עליה לדעת שזמן רב מושקע בניסוחים וניסיונות להקטין את היקף לפיכך, אזי מדובר במעשה מכון ופסול שיש בו לפסול את ההליך ובמיוחד את ההחלטה ופגם שיורד לשורשו של הליך.

96. ההחלטה מיום 4.12.19 הייתה בלתי סבירה בעליל גם מן הטעם שמנעה כל אפשרות להארכת מועד, וכל העניין היה כדי להפעיל לחץ פסול על המערער להסכים לפשרה הבלתי מתקבלת על הדעת שהוצעה לו בסוף דיון ההוכחות, ויש לבטל את ההחלטה, ולאפשר למערער להגיש וסיכומים וסיכומי תשובה ע"פ אמות מידה סבירות ומקובלות היינו 30 יום ולפחות 15 עמודים.

97. ההחלטה מיום 4.12.19 ומה שבעקבותיה קרי מתן החלטות לא סבירות ושלילת זכויות שלא כדין מהמערער בעקבותיהן, מאפיינת את התנהלות השופטת רסלר זכאי מאז שהתיק עבר לטיפול.

98. ההחלטה מיום 16.12.19 גם כוללת מסכת השמצות המערער שאין להן מקום לאור ההחלטה הלא סבירה ובמיוחד, שלילת הזכות לסיכומי תשובה, ואין זה נכון שלמערער לא היה מה להשיב, כפי שכתבה השופטת בפסק הדין, ולא מן הנמנע, ואף קרוב לוודאי שרצתה למנוע מהמערער את הגשת טענותיו לעניין ההוצאות ע"פ תקנה 511(ג) לתקנות כשראתה שלא הצליח לכלול אותם במסגרת סיכומיו.

99. השופטת לא יכולה לדעת מה יש למערער לטעון בסיכומי התשובה, ואכן, למערער היו עשרות עניינים להשיב עליהן בסיכומי התשובה שהופיעו כולם בפסק הדין, למשל, הוספת מסמכים חדשים לסיכומים בניגוד מוחלט לדין, ולעניין האחריות האישית של הנתבעים 2 ו-3, וכמובן לעניין הוצאות ההליך ועוד.

100. מכל האמור לעיל עולה בבירור שהשופטת רסלר זכאי לא נתנה למערער אפשרות לטעון לעניין ההוצאות בערכאה הראשונה, ומבוקש לבטל את פסק הדין ובכל מקרה להחזיר את הדיון לערכאה הראשונה לדון שאלת הוצאות הליך קמא תוך מתן אפשרות הוגנת לטעון בעניין.

101. העניינים בעקבותיה מאפיינים את התנהלות השופטת רסלר זכאי מאז שהתיק עבר לטיפול, קרי, מתן החלטות לא תקינות, המונעות או מקשות מאוד על המערער את הבנתן ו/או יישומן, ומשהמערער לא עמד בהן, ספג מסכת של השמצות והכפשות וקישטונות של ביקורת.

ב.14. סוגיית הליך מטרד רעש המעלית והעדר כל קשר לנזק הממוני והלא ממוני בהליך נזקי הרטיבות:

102. השופטת רסלר זכאי טענה בסעי' 12 לפסה"ד כי (1) הובהר לתובע כי בקדם המשפט ביום 29.5.18 שלא יידונו הליקויים הנטענים בקשר למעלית הבניין, (2) בסעי' 14 לפסה"ד טענה השופטת רסלר זכאי שהתובע שב וטען נזקים ממוניים ולא ממוניים כתוצאה ממטרד רעש המעלית, ואף הפנה לחוה"ד של השמאי חיים רינגבירץ לפיה נזקיו בסך 79,638 ₪ (3) העניין הוכרע כבר ולכן מושקע מלתבוע אותם שוב (4) הדבר מהווה גם הרחבת חזית שכן לא נכתבו בכתב התביעה ולכן דינם להידחות. **אף אחת מארבע טענות אלו אינה נכונה עובדתית ומשפטית.**

103. יאמר כבר – טענה השופטת רסלר זכאי, אין קשר בין נזקי רטיבות ופיצוי בגינם בהליך זה לבין נזקי הליך מטרד המעלית, וחוות הדעת של השמאי של חיים רינגבירץ דיברה על שני סוגי הנזקים והגדירה תקופות בהן היו סוג אחד או שני סוגים של הנזקים, רעש ורטיבות, אבל בשום אופן הסכום של 79,638 לא נתבע במסגרת הליך מטרד המעלית, ולכן אין סיבה לשלול את הפיצוי שנקבע בחוה"ד רינגבירץ.

104. הטענה (1) אינה נכונה כי השופטת רסלר לא החליטה שלא תדון בליקויים שקשורים למעלית הבניין אלא שלא תדון "בסוגיות בהן לא קיים מעשה בית דין בהתאם להחלטת המפקחת, ספ"ד בבימ"ש המחוזי, פס"ד של השופט תמיר...", וטענות (2), (3) ו-(4) אינן נכונות עובדתית.

105. לעניין מעשה בית דין בהליך מטרד רעש המעלית: המערער טען כ-7 פעמים בהליך לרבות בפני השופטת רסלר זכאי עצמה, שפסה"ד בהליך מטרד המעלית לא דן בכלל בעילה שתבע "רעש חזק" אלא השופט תמיר דן בכלל רק ב"רעש לא סביר", ואלו שני דברים שונים לגמרי הן בחקיקה והן בפסיקה, שכן ע"פ סעי' 2 לחוק למניעת מפגעים, התשכ"א-1961, "לא יגרום אדם לרעש חזק או בלתי סביר, ...". "רעש חזק" נבחן ע"פ מדדים שונים לגמרי מאשר "רעש לא סביר" שנמדד ע"פ התקנות למניעת מפגעים (רעש לא סביר), התש"ן-1990. ובעניין המעלית, השאלה הייתה אם המעלית שגרמה למפלסי רעש שחורגים בכ-20 דציבלים מעל התקן למעליות עשתה רעש חזק למרות שאולי הוא איננו רעש לא סביר.

106. המערער נימק וביסס את טענתו להעדר מעשה בית דין בהליך מטרד המעלית על הפסיקה, לפיה לא מתקיים אחד מ-4 התנאים למעשה בית דין שהוא ממצא פוזיטיבי (ע"א 4087/04 גורה נ' בנק לאומי בע"מ, עמ' 4 וההפניות שם).

107. כמו כן, לאורך כל ההליך ובסיכומיו טען המערער שהביא את נושא המעלית כטענת סיוע להוכחת התנכלות הנציגות ובעלי הדירות למערער כשיטת ביצוע ומעשים דומים, וכי בהליך קמא לא נתבע שום סעד בגין מטרד המעלית, ובאותו אופן, בהליך מטרד המעלית לא נתבע שום נזק בגין נזקי הרטיבות.

108. אין מעשה בית דין בשום עילה שנתבעה בהליך קמא, הוא הליך נזקי הרטיבות, ולכן, השופטת רסלר-זכאי שללה שלא כדין את הפיצוי שנתבע בגין נזק לא ממוני, ואין כל קשר בין הליך מטרד המעלית לבין נזקי הרטיבות ו/או כל סעד שקשור לנזקי הרטיבות.

109. השופטת רסלר זכאי גם לא הביאה שום ראיה או אסמכתא לעניין זה, וגם לא יכלה להביא כי הטענה לא נכונה עובדתית ומשפטית, ולא נמקה את קביעתה לפיה נתבע בהליך מטרד המעלית איזשהו פיצוי בגין נזק ממוני או לא ממוני בגין נזקי הרטיבות, וחוות הדעת של השמאי חיים רינגבירץ, מבחינה במפורש בין נזקי הרטיבות לבין נזקי מטרד המעלית ולא ניתן לטעות בעניין זה.

110. לפיכך, כל טענה השופטת רסלר זכאי בכל 4 טענותיה לעיל אינן נכונות עובדתית ומשפטית.

נימוקי הערעור על סעי' 45 ו-46 לפס"ד:

111. לא הוגשו למעלה מ-130 בקשות ויש להעמיד את הדברים על דיוקם, ובקשות רבות הוגשו בכלל התנהלות לא תקינה של הנתבעים ושל שתי השופטות בהליך קמא, ושני ערעורים התקבלו, והשאר נדחו בניגוד לדין באופן מובהק ללא כל נימוק וללא כל הסבר.

112. לא תקין שהשופטת רסלר-זכאי מציגה תמונה עובדתית מעוותת לחלוטין של התנהלות ההליך עד לבלי היכר ע"י השמטת עובדות מהותיות ובסיסיות ביותר, ולכן גם מנעה מהמערער את האפשרות ההוגנת לטעון לעניין ההוצאות כזכותו ע"פ תקנה 511(ג) לתקנות

113. השופטת רסלר זכאי הפריעה למערער בחקירותיו, ובסיום חקירת המומחים הכריזה על סיום החקירה ע"י המערער, אולם פתחה בסדרת שאלות שהתשובות להן היו נחוצות לה לכתיבת דברים בפסק הדין לצורך דחיית טענות המערער, ולא אפשרה למערער לחקור את העדים על תשובותיהם אלו. הדבר מהווה פגם קשה שיורד לשורשו של הליך ופגיעה בזכותו של המערער לחקירה נגדית שהיא ליבו של ההליך, ויש לבטל את דיון ההוכחות או להורות על דיון נוסף בו יוכל המערער לחקור את העדים.

114. לא תקין שהשופטת רסלר-זכאי השמיטה את כלל עדותו של המערער לגבי "ניפוח התביעה" ושהמיטה פריטים מהותיים, וכי כתיבה של סכום תביעה גבוה יותר הוא עניין שבשגרה וכי המערער שאיננו עו"ד פעל ע"פ ייעוץ משפטי שקיבל.

115. בפועל הגיב עו"ד לוי, וכן כמה מתוך המקרים שעו"ד לוי הגיב, התקבלו או נדחו טענותיו, ומה היו נסיבות התגובות, והאם היה איזשהו בסיס עובדתי או משפטי לתגובותיו, והאם הוא התבקש להגיב או עשה זאת על דעת עצמו.

116. טענת השופטת בהבנה ובנימוק לריבוי חוות הדעת מטעם המערער, ראשית, השופטת עצמה הורתה למערער להגיש חוות דעת כמו חווה"ד של מומחה המדיה. שנית, חווה"ד המשלימה מטעם משה מלכה הוגשה כי השופטת הפכה בדיון ביום 29.5.18 את נטל הראיה וטענה שעל מומחה המערער-תובע להפריך את טענת ההתיישנות למרות שהתיישנות היא טענת הגנה מובהקת, ונטל ההוכחה שלה חל על הנתבעים. כמו כן, המערער הביא חוות דעת לאורך השנים כדי להראות את התפתחות הנזק. לפיכך, יש למחוק או לתקן אימרה זאת בפסק הדין.

117. המערער טוען שניתנו בעניינו החלטות מעורפלות ו/או סתומות ו/או לא מנומקות ו/או שרירותיות ו/או הנוגדות את השכל הישר ומנוגדות למושכלות יסוד של המשפט וההליך המשפטי, קיום דיונים מיותרים, עצימת עיניים מהתנהלותם המנוגדת לדיון של הנתבעים ושל בא כוחם, התעלמות משקרים ומסתירות של הנתבעים ובא כוחם, קביעת לוחות זמנים בלתי אפשריים באופן ברור ומובהק, תמיכה במומחה בית המשפט כשברור שהוא שיקר והונה את בית המשפט, כמפורט לעיל ולהלן, והדבר אילץ את המערער להגיש בקשות, ובקשות רשות ערעור וערעורים כדי להגן על זכויותיו הדיוניות והמהותיות, שהיו כולן מבוססות על החקיקה והפסיקה.

118. לא תקין שהשופטת רסלר זכאי מציגה תמונה לא נכונה ומעוותת לגמרי של המציאות העובדתית והמשפטית, המשמיטה מפסק הדין את העובדות המהותיות לפיהן התנהלות שתי השופטות בערכאת הדיון ושל המותבים בערכאות הערעור כמפורט לעיל הייתה מנוגדת לדיון הקיים, ולפעמים הפוך לדיון הקיים, ואין להטיל את האחריות על הימשכות ההליך על המערער אלא על הנתבעים.

119. למשל, ביטול הקלטת קדם המשפט מיום 7.5.19 היה ללא כל סיבה נראית לעין וללא כל נימוק, וכך גם ביטול הקלטת דיון ההוכחות, ומה השתנה מבחינת ההליך לפני ביטול הקלטת דיון ההוכחות ולאחר אישורה מחדש למעט זה שהמערער נאלץ לפנות שוב לערכאת ערעור כדי לדרוש את קיון זכותו המוגברת להקלטת הדיון.

120. עצם זה שלא מצוין בכל פסק הדין ששני ערעורים על החלטות השופטת קוברסקי התקבלו והחלטותיה בוטלו, ועצם זה שבכל פסק הדין לא מוזכר אפילו פעם אחת שמאיר לוזון הוא לא מהנדס אלא מומחה איסטלציה המתמחה באיתור נזילות שלא מוסמך בכלל לתת חוות דעת, מעיד עד כמה כל פסק הדין מעוות, וכל הכרעותיו פסולות, ובמיוחד כל האמור בסעיף זה.

121. ויאמר, זאת זכותו של על דין לפנות לערכאת הערעור עם לדעתו נפלה טעות בהתנהלות השופט, ובעניינו הספציפי של המערער, כל פניותיו לערכאת הערעור נעשו על סמך החקיקה והפסיקה הנוהגים וע"פ הלכות ביהמ"ש העליון, אולם ההחלטות בעניינו התבססו על הלכות סל כמו "הדבר בשיקול דעתו של ביהמ"ש", או "שיקולים מעשיים מכתבים..." או פשוט החלטות שהתבססו על עובדות לא נכונות ו/או התעלמות מטענות המערער ומהדין, שכן אחרת, כל הבקשות והערעורים היו צריכים להתקבל, והמערער לא יכול לדעת מתי ערכאת הערעור תבחן את טענותיו לגופן או תתעלם או תשתמש בהלכת סל.

122. לא תקין שהשופטת רסלר זכאי יודעת שהתנהלותה והתנהלות השופטת קוברסקי היו לא תקינות לפחות מקדם המשפט ביום 4.5.15 נשוא הבר"ע הראשונה, וכי הן בהתנהלותן גרמו להתארכות ההליכים ולהליכים הערעוריים, ובמיוחד כשהיא נמנעה מלדון בבקשות לגופן, ו/או לא נתנה כלל החלטות ו/או דחתה אותן בניגוד מוחלט לדין למרות שהמערער פעל וטען ע"פ החקיקה והפסיקה התומכים בכל טענותיו, וכך התנהלו גם ערכאות הערעור, ועדיין תמצא לנכון להשמיץ ולהכפיש את המערער.

123. הוצאות ההליך הפכו לאחד מהעניינים המרכזיים והמהותיים ביותר בהליך ולכן, כשנוכחה השופטת רסלר זכאי שהמערער לא הצליח לכלול את טענותיו לעניין ההוצאות בסיכומיו, ביטלה את החלטתה על סיכומי תשובה כי ידעה שהמערער יפריך כל טענה המטילה עליו אחריות להתנהלות ההליך.

124. בקשות והודעות היו לצורך ניהול ההליך וחלק גדול מהן בגלל התנהלות המומחה לוזון בכל הקשור להקלטות ולטעויות ביהמ"ש בהחלטות ובהנחיות שנתן לזקיפת עניין זה לחובת המערער מהווה הטיית משפט ופגם שירות לשורשו של הליך.

125. עו"ד אריה לוי ביזבז שני דיונים והמערער השקיע בהכנה רבה לדיונים שהוא ביקש וחזר בו – 29.5.18 ו- 7.5.19.

126. למשל, בר"ע 1 למחוזי (רע"א (ת"א) 14107-06-15) ובר"ע 3 למחוזי (רע"א (ת"א) 36628-01-17) התקבלו והערעורים התקבלו.

ב.15. שלילת הוצאות משפט ושכ"ט כדין

127. עלויות חלקיות של הוצאות המשפט של התובע הן אגרה – 4825 ש"ח, חוות דעת דוב דוד – 1404 ₪, חו"ד שמאי 1170 ₪, חוות הדעת של משה מלכה וחוה"ד המשלימה – 5005 ₪, החצי של התובע בעלות חוה"ד של מאיר לוזון – 2574 ₪, עלות עדות לוזון – 3510 ₪, עלות עדות אדלר – 1755 ₪, ביטול ההחלטה על חוות הדעת שמשלימה – 3500 ₪, ביטול ההחלטה על הסיכול – 6500 ₪, אגרות הבקשות שהתקבלו (אומדנא) – 525 ₪ סה"ד – 30,768 ₪.

128. יצוין, שהמערער לא דרש תשלום על אף חוות דעת שתבע את עלותה בחליכים קודמים אלא רק חוות דעת חדשות ומשלימות.

129. לאור ביטול פסה"ד או לחלופין קבלת הערעור וטענותיו של המערער יש לזכות אותו בהוצאותיו בהליך קמא בסך 30,768 ₪ ושכר בטלתו / טרחתו בשווי שנפסק לזכות הנתבעים 2 ו-3.

ג. סיכום:

130. ביהמ"ש הנכבד מתבקש לקבל את הערעור ולהורות על תיקון פסק הדין כדלקמן:

130.1. לבטל את החיוב בהוצאות לטובת הנתבעים 2,3 בסך 17,500 ₪ כל אחד;

130.2. לקבוע כי בכך שהתביעה לא תוקנה אין בכדי לשלול מהתובע/המערער את הסעד בגין עבודות התיקון, ולתקן את פסק הדין באופן שחיוב הנציגות לשלם למערער את עלות העבודות יעמוד במקום על הסך שנפסק – 16,146 ₪, על סך – 91,400 ₪;

130.3. להורות כי התובע/המערער פטור מחלקו בחיוב הנציגות, על אף חלקו היחסי ברכוש המשותף.

130.4. לחייב את הנתבעים – ביחד ולחוד – לפצות את התובע/המערער בגין הפרת הסכם הפשרה בסך 75,000 ₪, ובסך 99,638 ד"ח בגין נזקיו הלא-ממוניים כתוצאה מהנזקים למבנה הדירה, או להשית עליהם את החיוב על פי חלקם היחסי על פי שיקול דעתו של בית המשפט וכפי שימצא לנכון.

130.5. לתקן את פסק הדין באופן שבמקום חיוב הנציגות בגין דיור חלופי בסך 8,000 ₪, תחויב הנציגות בסך 17,075 ₪.

130.6. לתקן את פסק הדין באופן שבמקום חיוב הנציגות בגין שכר בטלה בסך 5,000 ₪, תחויב הנציגות בסך 62,874 ₪.

130.7. לחייב את הנתבעים – ביחד ולחוד – לשלם לתובע/המערער הוצאות משפט בגין ההליך קמא בסך 30,768 ₪.

131. בנוסף מתבקש, לחייב את המשיבים לשלם למערער הוצאות משפט ושכ"ט כדין בגין הליך זה.

132. להורות על מחיקתם מפסק דין קמא את הסעיפים הכוללים דברי ביזוי והשפלה על המערער, כמפורט לעיל, בסעיף [להשלים].

133. מן הדין ומן הצדק לקבל את הערעור.

אילן קירשנבאום, המערער

[REDACTED]

נספח 6

המבקש:

אילן קירשנבאום

- נ ג ד -

המשיבים:

1. נציגות הבית המשותף ברחוב בזל 43, תל-אביב
2. אבי טל
3. הניה גודס
4. המנוח יורם רוזנבאום ז"ל
5. המנוחה רבקה נאמן ז"ל
6. רבקה בן משה
7. יוסף פינסקר ז"ל
8. אורית מוזס

(ללא משיב 4) ע"י ב"כ עו"ד אריה לוי, מנחם בגין 11 ר"ג
טל' 03-6245544 פקס 03-6245545

9. אלכסנדר פרידמן

ע"י ב"כ עו"ד אלעזר טננברג

רח' מיקוניס 3 ת"א, טל' 03-6887203 פקס 03-6887504

בקשה מתוקנת לקבלת ראיות נוספות בערעור ולהקלטת הדיון (למזכירות - נא להקליד במסגרת בקשה מס' 5)

1. מצורפת הבקשה המתוקנת לקבלת ראיות נוספות בערעור ולהקלטת הדיון ע"פ החלטה מיום 3.5.20 לפיה עלי לצמצם את הבקשה ל-10 עמודים כולל נספחים ותצהיר.
2. בבקשה הראשונה ניסיתי להקל על כב' השופטת כמה שיותר והבאתי את הכל במסגרת הבקשה כדי לחסוך בהפניות למקומות אחרים כי השופטת רחל ערקובי טענה בהחלטתה בעיכוב ביצוע/הליכים (ע"א 28194-10-16) שהפניתי אותה מהבקשה לאסמכתאות באוגדן הנספחים שבתיק וזה סירבל את הבקשה.
3. לפיכך לא ניתן לדעת מה נוח לכל מותב ומותב ומה הדין, ואני נאלץ לנסות להתנהל בין החלטות סותרות של מותבים בכל הערכאות, כולל ביהמ"ש העליון, הסותרים ללא כל הסבר ו/או נימוק את עצמם, אחד את השני, את הדין, ואת סעי' 20 לחוק יסוד: השפיטה, ולמקרא פסקי דין לאורך השנים, בעיקר מתחילת שנות ה-90 עולה תמונה של עליה חדה בהעדר וודאות חריף לגבי הדין הפרוצדורלי והמהותי, שצריכה להיות נשמת אפה של כל מערכת משפט, והביקורת שעולה בקרב עו"ד, בתקשורת ובשרשורת החברתיות בתקופה האחרונה מתמקדת בין השאר גם בעניין זה, כך שלא ניתן לטעון כלפי בעניינים הקשורים לכך.
4. דומה שחלפו להם הימים בהם 3 שופטים של ביהמ"ש העליון קבעו פה אחד "יצוין, כי טענות אלה לא הושמעו בערכאות הקודמות, ולא בא זכרן גם בכתב הערעור שהוגש לבית-משפט זה. עם זאת החלטנו לבחון את הטענות לגופן ולהכריע בהן, כדי למנוע כל אפשרות של גרימת עיוות-דין למערער." (על"ע 19/88 איזמן נ' הוועד המחוזי ת"א, 379, סעי' 2), ועניין זה עלה בחריפות רבה בהליך קמא ובהליך ת"א 58594-03-14 קירשנבאום נ' נציגות הבית המשותף בזל 43 ת"א וערעוריו הנלווים, ובימים אלו של מערכת פוליטית מעורערת עם רמת הוודאות נמוכה מאוד, נראה שמצבם של אזרחי ישראל דומה למצבם של אזרחי ותושבי רומא העתיקה בימים שקדמו לימי 10 האבנים.
5. ככל שיהיה צורך בכך מעבר לתצהיר, אזי כל כתבי הטענות וכתבי הבי דין המוזכרים בבקשה הם נספחי הבקשה המקורית שהוגשה וניתן לעיין בהם ולא בנט המשפט, ואני נכון להיחקר על תצהירי בכל עת, ועו"ד טננברג אף ביקש זאת במסגרת ע"א 28194-10-16 קירשנבאום נ' נציגות הבית בזל 43 ת"א ואח'.

אילן קירשנבאום, המערער.

בקשה לקבלת ראיות נוספות בערעור ולהקלטת הדיון

תצהיר

אני אילן קירשנבאום, ת"ז [REDACTED], לאחר שהוזהרתי כי עלי להצהיר את האמת וכי אהיה צפוי לעונשים הקבועים בחוק אם לא אעשה כן, מצהיר בזאת כדלקמן:

מבוקש מביהמ"ש הנכבד לקבל כראיות נוספות בערעור את הראיות הבאות: **ראיות שבימ"ש קמא סירב לקבל: (1)** את תצהיר העדות הראשית שלי על נספחיו שהוגש לתיק ביום 26.10.15, ובימ"ש קמא סירב לקבלו בהחלטה מיום 13.12.15; **(2)** לחלופין – את המוצגים מתוך תיק המוצגים המתוקנת שהוגש לבימ"ש קמא ביום 27.12.15 (נמצא בנט המשפט) למעט מוצגים 3-א ו-4-א. יצוין, כי המוצגים שברשימה זהים למוצגים שצורפו לתצהיר, ובימ"ש קמא סירב לקבלם כי ע"פ דבריו בפסה"ד "לא ביקשתי להגישם" (סעי' 65 לפסה"ד). **(3)** בנוסף, את התקליטורים המקוריים (שהוכנו ע"י המומחים) הכוללים שיחות והתמונות ומסמכים שפורטו בתצהיר העדות הראשית מטעמי (התובע).

ראיות נוספות: (1) את תוצאות המדידות של אינג' יאיר ברמן שהעיד אבל ענה בחקירתו שלא צרף את המדידות לחוות דעתו (סעי' 17 סיפא וסעי' 23 רישא לפסה"ד). **(2)** את חווה"ד של המומחה עמוס יפה (בעניין רעש) שהגישו הנתבעות 6 ו-8 בהליך מטרד רעש אחר כנגד התובע-מערער והוא נספח לכתב התשובה.

כמו כן, מבוקש מביהמ"ש לאפשר את הקלטת הדיון בערעור.

ואלו נימוקי הבקשה - בסיס עובדתי:

- בהליך קמא הגשתי תצהיר עדות ראשית נתמך ע"י ראיות (להלן: **התצהיר, הראיות**) המוכיחות את תביעתי במלואה על כל עילותיה וכל עוולות כל 9 הנתבעים ביחד ולחוד, כמפורט בסעי' 160 לכתב הערעור.
- שני באי כוח הנתבעים ידעו שהתביעה צריכה להתקבל במלואה, והתקשרו אלי שניהם, כל אחד עם חששותיו שלו ביחס לתביעה ולעילות התביעה שעומדת להתברר, ועו"ד לוי הציע פשרה ואמר שיחזור אלי, אבל כשנפסל תצהיר באופן שנפסל היה ברור שהתביעה תדחה והוא לא חזר אלי.
- לאחר הגשת התצהיר והראיות, נוכחו שני באי כוח הצדדים שהתביעה המורכבת הוכחה במלואה, ובי"כ הנתבעים 1-8 ביום 12.11.15 בקשה לביטול הגשת תצהירי עדות ראשית, ולחייב אותי בהוצאות משפט ובקשה להארכת מועד להגשת תצהירים ולדחיית מועד הדיון (להלן: **הבקשה**) בנט המשפט.
- הגשתי תגובה שסתרה את **כל טענותיו** של עו"ד לוי בבקשתו (להלן: **התגובה**), והשופט תמיר קבע "קדם משפט" ליום 8.12.15 כשדיון ההוכחות קבוע ליום 31.12.15 (להלן: **הדיון**), תגובתי בנט המשפט.
- הדיון היה לאחר שהגשת את תצהירי מבלי שהנתבעים הגישו עדיין את תצהיריהם. פרוטוקול הדיון בנט המשפט. **יש לשים לב במיוחד לתיקונים בסוף הפרוטוקול כשעברתי על הפרוטוקול לתקנו.**
- בדיון הודה עו"ד לוי שלא קרא את התצהיר (פרי דיון עמ' 26 ש' 11-5) כך שלא יכול היה בכלל לטעון בבקשתו שיש דברים לא רלוונטיים, וגם השופט תמיר קרא לטענתו את תצהירי וראיותיי **רק לאחר הדיון** ונוכח שהן מוכיחות כל התביעה. **בדיון ההוכחות אמר השופט שלקח לו 4 שעות לקרוא התצהיר ונספחיו.**
- ובהחלטתו מיום 13.12.15 (להלן: **ההחלטה**) השופט קבע שהתצהיר פסול והוא ונספחיו לא יתקבלו בניגוד מוחלט לדין, וקבע עדות וסיכומים בע"פ למרות החלטתו הקודמת לסיכומים בכתב, כשהוא יודע שהוא מכשיל בכך את התביעה, ותוך שמטיל עלי להגיש שוב את כל ראיותיי בתיק מוצגים בלי שפרש את מהותו וכוונתו, ושאפילו שני באי כוח הצדדים היו חלוקים בדעתם באשר לכוונתו. בשלב מאוחר יותר הבין השופט שטעה, ופרש את כוונתו, אבל הנזק הדיוני הבלתי הפיך כבר נגרם. ההחלטה מיום 13.12.15 בנט המשפט.
- ברור שהחלטה על פסילת התצהיר והראיות וביטול החלטה קודמת על סיכומים בכתב וכשהוא יודע שאין לי סיכומים, וכל זאת 12 ימי עבודה לפני דיון ההוכחות וכשאין לי מושג מי יעיד מטעם הנתבעים ומה יעידו הנתבעים וכמה זמן תארך עדותו, וכשרק יומיים לפני הדיון אדע מהן ראיותיהם **תביא בוודאות להכשלת התביעה**. כמו כן, ברור שלא יכולתי להכין תיק מוצגים שוב ולזכור בע"פ את כל עדותי הנפרשת על פני כ-70 עמודים (ללא הפניות) ונספחים רבים שכולם רלוונטיים ובוודאי שלא להכין סיכומים הכוללים הוכחת עילות, עוולות וסעדים רבים כמפורט בהמשך, ולהכין חקירות נגדיות כשאני אפילו לא יודע מי עדי הנתבעים וגם לא מהי גירסתם וראיותיהם, וכל זאת בתוך כמה ימים ספורים, **וברור שכך לא אמור להתנהל משפט בישראל**, ותוך שהסתמכתי על החלטות קודמות של השופט שהשופט ביטל.

9. יתרה מזו, עו"ד לוי ב"כ הנתבעים 1-8 לא קיים את ההחלטה (סעי' 39 ו-40) ולא ציין מה משך העדות הצפויה של עדי 8 הנתבעים, כש-5 מהם לא בעלי דין, ולא היה לי מושג מה יעידו, וכש-3 מהם בכלל לא גרו בבניין (5, 6 ו-8) ולא הגיש בכלל תיק מוצגים. רשימת עדי הנתבעים הוגשה ביום 29.12.15 נמצאת בנט המשפט.

טענות משפטיות:

פירוט התצהיר ונספחיו שהשופט תמיר סירב לקבלם:

10. התצהיר מוכיח את העובדות הדרושות לכל העילות, העוולות והסעדים כלפי 9 נתבעים שונים, כולל היבטים טכניים על מבנה המעלית שדרושים לסיכומים – קיומו של רעש חזק, היותם מעולים במשותף, הוכחת האחריות אישית של כל אחד מהם, והתנהלות תוך קנוניה ביניהם, התנכלות מכוונת ובזזון, התעמרות, ניסיון מרמה, חוסר אכפתיות, העדר התיישנות, רשלנות, הפרת חובה חקוקה, נזק ממוני ונזק לא ממוני, לרבות ע"פ כלל הדבר מדבר בעד עצמו, הגשת מסמכים מזויפים לערכאות שיפוטיות, ובתחום טכני מורכב שדורש חוות דעת רבות. עובדות להתנכלות, וכן טענות להוצאות לפי תקנה 511(ג) לתקנות, מענה לטענות בכתב ההגנה ולשאלות השופט תמיר במהלך המשפט. כמו כן, תצהיר ונספחיו סותרים את כל עדויות הצדדים שכנגד שהשופט קמא הסתמך עליהם ומוכיח שכולם שיקרו בעזות מצח.

11. לפיכך, וע"פ דרישות הדין, להלן חלקי התצהיר מטעמי שהוגש לבימ"ש קמא ותיאור תכולת כל חלק: חלק "א" לתצהיר מסביר עניינים שונים למקרא והבנת התצהיר, חלק "ב" ניסיונותי ליעל את ההליך - רלוונטי וחשוב לעניין ההוצאות, חלק "ג" מפרט את הצדדים והקשרם להמשך התצהיר, מסביר את קירבת הדירה למקור הרעש, ומסביר את הצורך לפרט עקב אי יכולת לחקור נגדית נתבע מרכזי, חלק "ד" רקע מקצועי אישי שלפיו אני יכול לקבוע עובדות מסוימות בעניינים טכניים, חלקים "ה" ו-"ו" עובדות לגבי מבנה טכני של המעלית להבנת התצהיר והסיכומים, חלק "ז" עובדות על מטרד המעלית כולל חוות דעת וראיות, וניסיונותי להביא לתיקון המעלית ע"י הבאת טכנאים שונים, ופניה לכל הגורמים האפשריים, והתנהלותם הרשלנית והמתנכלת של הנתבעים והימנעותם מתיקון המעלית וניסיונותי לחקטין את נזקי, וניסיונותיהם להוציא ממני כספים במרמה ע"י דרישת תשלום מעבר למה ששולם בפועל, חלק "ח" מביא את הודאת הנתבעת 8 באחת העוולות של קנוניה והתנכלות וגרימת מטרד רעש מכוון במחדל, והמשך ניסיונותי להביא לתיקון המעלית ע"י פניות לנציגות ולנתבע 9 ולמהנדס המעליות פיילר, והמשך ניסיונותי לחקטין את נזקי, התעלמות מתחזקי הבניין עקב הוראה של הנציגות והנתבע 4, הגשת פרוטוקול מזויף בהליך בפני המפקחת על מקרקעין, פניות למתחזק החדש בבניין שגם הוא קיבל הוראה לא לתקן את המעלית, המרדת שאר הדיירים נגדי ע"י לשון הרע, מדידה בנוכחות אחד מדיירי הבניין שדיווח על המטרד לנציגות, פניות לחברת מעליות אחרת כדי להביא לתיקון המעלית, וניסיונותי להביא להחלפת בסיס המעלית ועד להחלפתו ביום 19.4.07. חלק "ט" ניסיונותי להביא לתיקון המעלית עקב התקנה לא נכונה של בסיס המעלית החדש שגרם לאחר כ-4 חודשים לתזוזה ממקומו ולמטרד רעש קשה עקב שפשוף כבלי הפלדה בפתחים וזעזועים ורעשים חזקים שחדרו למבנה, ופניות לכל הגורמים האפשריים, כולל מהנדס המעליות, לנציגות, לנתבעים אחרים ולנתבע 9 ולגורמי המדינה, כדי לנסות להביא להחזרת הבסיס והמנוע למקומם, ורשלנותם והימנעותם של הנתבעים לפעול לתיקון הדרוש. חלק "י" בקשתי מהנתבעת 8 לתצהיר, והודאתה בפברוק המכתב שמנע את תיקון המעלית ב-2014. חלק "יא" מביא את עובדות ניסיונותי לכנס אסיפה בעלי דירות שלא מן המניין. חלק "יב" מתאר מעשים דומים ושיטת ביצוע של הנציגות וחברי הנציגות כלפי דיירת נוספת. חלק "יג" כלל טבלאות מלאות בעובדות וראיות כולל הקלטות על ניסיונותי לחקטין נזקי ופניותי למערכות העיתונים הארץ, ידיעות אחרונות ומעריב, כדי שהשליחים מטעמם, המתחלפים תדיר, לא ישתמשו במעלית בשעות הלילה הקטנות ועד 6:30 ו-7 בבוקר. חלק "יד" מביא טבלאות עם עובדות מדגמיות כולל ראיות מלאות על הפגיעה בשגרת החיים כתוצאה ממטרד רעש קשה שלא מאפשר שינה רצופה, במיוחד שהייתי מהנדס מחשבים שעבד במשרה מלאה ובאותו זמן גם סטודנט לתואר שני בהנדסת חשמל באוני' ת"א במסלול עם תזה. חלק "טו" מביא את העובדות ומחשב את ערכו של הזמן האבוד שלא ניתן היה לנצל. חלק "יז" כולל טבלת העובדות ומחשב את ערכו של הזמן האבוד שניתן היה לנצל לולא מטרד הרעש, כולל ראיות. חלק "יח" כולל את העובדות על גובה ההשתכרות. חלק "יט" כולל טבלת פירוט חלקי של העובדות והראיות של הוצאותי. חלק "כ" כולל את העובדות הסותרות את טענת השיהוי וניסיונותי להביא את העניין לערכאות במהלך השנים ועל עורכי הדין הנוכלים שפגשתי במהלך הדרך. חלק "כ"א" ו"כ"ב" מתייחס לכתב ההגנה של הנתבעים, למעט הנתבע 4 שנפטר, ומפריך וסותר בראיות את כל טענותיהם. חלק "כ"ג עד כ"ז" כולל את תיאור עובדתי המפריך את כל טענות הנתבעים עצמם בעניין ההליכים המשפטיים שהנתבעים עצמם העלו בכתב הגנות ופתחו יריעת מחלוקת רחבה ביותר, כולל את העובדות הסותרות את טענות הנתבעים בעניין ההליכים המשפטיים שהעלו בהליך ובמיוחד בכתב ההגנה, שלו אף צרפו כתבי טענות וכתבי בי דין מהליכים ביני לבינם. חלק "כ"ח" כולל עובדות על ניסיוני לפתור את הסכסוך בדרכים אלטרנטיביות של נועם ופשרה, אולם הנתבעים דחו זאת כי מטרתם הייתה

להתנכל ללי ולגרום לי לנזק ולהוצאות. **חלק כ"ט** כולל את העובדות של הליך משפטי ביני לבין הנתבעת 8 והנכד של הנתבעת 6 שהוזכר גם הוא בהליך ובכתב ההגנה של הנתבעים 1-8 וסותר את טענותיהם ומשתמש בטענותיהם כהודאת בעל דין לגבי עוצמת הרעש והיותו מטרד קשה. **חלק ל"ל** מתייחס לכתב ההגנה של הנתבע 9 שהיותו ריק מעובדות מהותיות ומגירסה אליה ניתן להתייחס שכלל הכחשות נרחבות שאילצו אותי להביא את העובדות בעצמי, שכן טענתי שהוא מבוגר וצפוי שחקירתו הנגדית תהיה עקרה. **חלק ל"א** כולל עובדות לגבי האילוצים לדחיית הדיון המופיעים בסעי' 11-13 לכתב הערעור. **חלק ל"ב** כולל את העובדות והראיות להעדר ייצוג הסותרות את טענות השופט תמיר. **חלק ל"ג** השלמת התמונה העובדתית.

12. התצהיר ונספחיו מוכיחים את התביעה כולה וכוללים מס' חוות דעת, דוחות של מהנדסים, מכתבי פניה, תשובות מגורמים שונים, צילומים ליקויי המעלית, ראיות תשלום, פסקי דין, החלטות, תמלילים רבים מאוד של שיחות, חלקן ארוכות, ותמלול של אסיפת דיירים וראיות נוספות שכללו כולן מטבע הדברים עמודים רבים כמו למשל תמלול אסיפת דיירים סוערת בת 14 משתתפים, ושיחות רבות וארוכות המוכיחות את כל התובענה על עילותיה, עוולות הנתבעים והנזקים והסעדים שנתבעו.

13. בנספחי התצהיר יש גם חו"ד של האקוסטיקאי ד"ר מיכאל סורוב שצוין אף בחקירתי הנגדית והיא סותרת את כל נימוקי פסה"ד ואת נימוקי עו"ד לוי בסיכומי לעניין אופן המדידה. כמו כן, גם חוות הדעת של השמאי חיים רינגברץ (סעי' 70 לפסה"ד) הוגשה כדן במסגרת תצהיר העדות הראשית, היא ראייה שאין חובה לצרפה לכתב התביעה, ולכן **סירוב השופט לקבלה איננו חוקי ויש לקבלה**.

14. **פירוט נימוקי קבלת התצהיר והראיות**: יש לקבל את התצהיר והראיות שהוגשו בהליך קמא (א) כדי שביהמ"ש יוכל להיווכח בעצמו שנימוקי השופט תמיר לאי רלוונטיות הראיות אינן נכונות (ב) יש בכוחו להפוך את פסה"ד בהיותו מוכיחות את התביעה במלואה, (ג) הדבר יביא לגילוי האמת ועשיית צדק, (ד) השופט תמיר מנע ממני להביאם, הכשיל אותי בדיון ההוכחות והכשיל את התובענה בידעין. (ה) סתירת נימוקי ההחלטה מיום 13.12.15 בה סירב השופט תמיר לקבל את התצהיר והנספחים.

15. (א): מנימוקי העיקריים של השופט תמיר היה שרוב התצהיר ונספחיו לא רלוונטיים, **לפיכך, יש לקבל את התצהיר והראיות כדי לבחון אם דברי השופט תמיר נכונים**. זה גם אחד מנימוקי הערעור המרכזיים

16. בתי המשפט המחוזיים והעליון קיבלו ראיות נוספות בערעור לאחר שבדקו אותן בפועל ומצאו שאפשר שיהיה בהן להשפיע על תוצאת ההידינות, וכי מחדלו של בעל הדין ניתן לתיקון ע"י פסיקת הוצאות ללא תלות בתוצאות ההידינות (ע"א 2005/01 (ת"א) דדון נ' ישראלכרט), ובענייני, לא היה כל מחדל, התצהיר ונספחיו הוגשו כדן, וקבלתם בערעור צריכה להראות שתביעה הוכחה במלואה ותהפוך את פסה"ד לגמרי.

17. כמו כן, ביהמ"ש המחוזי בת"א גם בדק את הראיה הנוספת בערעור למרות אפילו שהייתה בפני המערער לפני הדיון, ונוכח בחשיבותה לבירור האמת וביכולתה להשפיע על כל ההליך והחזיר את הדיון לבימ"ש קמא לבירור נוסף (ע"א (ת"א) 3325/05 בנק מסד נ' יחיאל שטרית, השופט ורדי) קל וחומר בעניינינו בהן התצהיר והראיות הוגשו כדן ובזמן, וגם אם רק "הפנתי" לתיק המוצגים ולא "הגשתי" כפי שנטען בסעי' 65 לפסה"ד, אזי המקרה שקול למקרה בנק מסד בע"מ ויש לקבל את התצהיר והראיות.

18. ביהמ"ש לערעור יכול לבחון את הראיות ולקבוע אם הן מספקות ולהעריך את "משקלן הסגולי" ו"את הפוטנציאל הגלום בהן להשפיע על תוצאות ההליך בכללותו" (רע"א 4321/08 עיריית לוד נ' חיים פרבמן (סעי' 13) (החלטת עיריית לוד), רע"א 8366/14 כרמלה דפני נ' עמותת אוהל רחל, סעי' 24), בע"א 105/05 שמעון דהאן ואח' נ' מישל קסון והאסמכתאות שם (להלן: פס"ד דהאן) בהן ביהמ"ש העליון את הראיות וסבר שיש להן חשיבות ממשית ומשמעותית לעניין הכרעת ביהמ"ש המחוזי (שם בעמ' 4), וגם ברע"א 4543/07 אביסדריס נ' קצין התגמולים וההפניות שם (עמ' 6). ובעניינינו, **השופט תמיר עצמו** כבר כתב בפסה"ד שהראיות מוכיחות חלק מהנזקים ולכן בימ"ש זה יכול להסתמך על דבריו (ראו למשל בכל סעיפי פרק הנזקים הנטענים, עמ' 23 עד 25 לפסה"ד).

19. (ב): התביעה היא בגין רעש "חזק" ולא רעש "לא סביר", והתצהיר ונספחיו וכל ההליך מבחינתי מתייחסים לרעש חזק החקיקה (סעי' 2 לחוק למניעת מפגעים, התשכ"א-1961) והפסיקה מבחינים ביניהם במפורש ומתייחסים שונה ובנפרד לשני סוגי רעשים אלו, וגם בסיכומים טענתי לרעש חזק בלבד (פר' הוכחות 31.12.15, עמ' 100 ש' 29, עמ' 101 ש' 2 בנט המשפט), וכל תשובות המומחה ברמן היו לגבי רעש חזק והוא הבהיר זאת שוב ושוב בחקירתו, אולם השופט תמיר התעלם, ודן בפסה"ד כולו ברעש "לא סביר" בלבד לא רלוונטי כלל לתביעה. רעש לא סביר נקבע ע"פ מדדים אובייקטיביים (תקנות למניעת מפגעים (רעש לא סביר) תש"ן-1990) ולא קובע מהו רעש חזק. כלומר, רעש יכול להימצא סביר אבל יהיה חזק ולא חזק ויש שאין לאפשר אותו בנסיבות המקרה. על אבחנה זו עמד ביהמ"ש העליון בע"פ 151/84 חברת החשמל לישראל נ' פנחס פרשט ואח', פ"ד לט(3), 1, עמ' 6-7 סעי' 7.

תקן המעליות 1004 שמוזכר בחוה"ד של המומחה ברמן (בנט המשפט צורף לכתב התביעה) והמדידות של אינג' ברמן מוכיחות שרעש המעלית חרג מאוד מתקן זה ות"א 8641-12-09 **גוטליב ואח' נ' נציגות בית אברהם בויאר 20 ואח' קיבל את תקן 1004** כמדד לרעש מעליות. לפיכך, התצהיר והראיות מוכיחות רעש חזק ואת התביעה כולה וכך גם השמאי רינגבירץ, שהתבסס על קיומו של רעש חזק.

20. (ג): הפסיקה דנה בהרחבה בקבלת ראיות נוספות בערעור כשהתכלית היא גילוי האמת ועשיית צדק שהם מטרתו הבסיסית והמוצגת של ההליך ע"פ החקיקה והפסיקה (ע"א 579/90 **רוזין נ' בן-נון**, פ"ד מו(3) 743, 738 (1992)) (להלן: **פס"ד רוזין**), 189/66 **ששון נ' קדמה**, פ"ד כ(3), 477, 479-480 (להלן: **פס"ד ששון נ' קדמה**) (ע"א 188/89 **עזאיה נ' מועצה מקומית כפר דבוריה**, 665), ובעניינינו הבאתי את הראיות בזמן אולם השופט תמיר לא קיבל אותן בניגוד לדין כמפורט כאן.
21. בכל סעיפי פרק "הנזקים הנטענים" בפסה"ד (65, 66, 67, 68, 69, 70, 71) טוען השופט תמיר שלא הצגתי ראיות ולא הוכחתי את טענותי, אבל הכל נמצא בתצהיר ובראיות שסירב לקבל, ולכן יש לקבל את התצהיר והראיות שכן הם מוכיחות את התביעה כולה.
22. לעניין הסיכומים - ברור שלא יכולתי להגיע לדין עם סיכומים לאור הסתמכותי המוחלטת על ההחלטה על הגשת סיכומים בכתב שבוטלה 12 ימי עבודה לפני הדין, ולא הייתה כל מניעה להגיש סיכומים בכתב גם אם העדויות יהיו בע"פ, **משמע השופט תמיר ידע שלא אוכל להכין סיכומים כנדרש**, במיוחד כשנימוקי לביטול הסיכומים בכתב חסרי כל קשר למציאות ומהווים ספקולציות וחזקות שנסתרו אחת לאחת (להלן).
23. ובנוסף, " ... עיקרון זה מפנה את מקומו כאשר בית-המשפט רואה כי הגשתה של ראיה נוספת דרושה לשם בירור האמת, וכי יש בה כדי לסייע לו לעמוד באופן מלא ושלם על זכויותיהם המהותיות של בעלי-הדין. אכן, בית-המשפט עשוי להיעתר לבקשה להגשת ראיה נוספת אף כאשר אי-הגשתה במועד נובעת ממחדלו של בעל-דין, ובנסיבות מסוימות, אף כאשר הגשתה מתבקשת בשלב הערעור. " (רע"א 1297/01 **מיכאלוביץ נ' כלל חברה לביטוח בע"מ**, 579 (להלן: **החלטת מיכאלוביץ**)).
24. כמו כן, אם יש אפשרות הממשית שהראיה החדשה תשנה את מערך החבות בין הצדדים, ולפיכך תשפיע על תוצאותיו של ההליך, אזי **מטעם זה בלבד** יש לקבל את הראיות הנוספות (החלטת מיכאלוביץ, עמ' 580), וכך גם ברע"א 4127/02 **דוד יעקובוביץ ושות' בע"מ נ' רהיטי הפירמה ג.פ. בע"מ ואח'**, עמ' 2-1 (להלן: **החלטת יעקובוביץ**) ובעניינינו, התצהיר ונספחיו מוכיחים את כל התביעה, העילות והסעדים.
25. ע"פ כב' הנשיא לשעבר מאיר שמגר, אל לו לביהמ"ש להצמד לפורמליות ויש להעדיף את גילוי האמת על הפורמליות ו"כי מקובל עלינו מקדמת דנא כי אמת וציב, אמת עדיף" וללכת בעקבות "המצפון השיפוטי אל הפתרון הצודק, שהרי, כאמור, 'אמת עדיף.' " (רע"א 1287/92 **בוסקילה נ' צמח**) (להלן **פס"ד בוסקילה**) וע"פ תקנה 524 לתקנות, ובנסיבות אלו, גוברים המחנות ועשיית הצדק על הפגם הפרוצדורלי (שלא היה), ויש לקבל את הראיות הנוספות, ואין סיבה לעיוות דין כל כך קשה ולעוול כל כך גדול, וגם אם היה מחדל, **ולא היה**, אזי הדין הוא לרפא ע"י הוצאות סבירות אך לא לסרב לקבל תצהיר עדות ראשית וראיות ולקבוע סיכומים בע"פ כשברור שכל אלו יביאו לדחיית התביעה. (פס"ד רוזין, פס"ד ששון נ' קדמה, פס"ד בוסקילה, ת.א. (שלום חדרה) 34594-09-12 **גרני ואח' נ' דיאמנט ואח'** (3.3.14), ת"א 17531-09-13 (שלום צפת) **אושר בעיר ואח' נ' בזק החברה הישראלית לתקשורת בע"מ ואח'**, (2.2.15)).
27. (ד): לגבי מוצגים - בקשה זאת מוגשת למען הזהירות שכן מעמדו הראייתי של תיק המוצגים בהליך קמא לא ברור, והשופט תמיר לא הבהירו למרות בקשתי המפורשת, וגם עו"ד אחרים ששאלתי לא ידעו.
28. ובסעי' 65 לפסה"ד השופט תמיר סותר עצמו כשטען ברישא הסעיף שהייתי צריך ל"הפנות" לאסמכתאות " ... תוך הפניה לאסמכתאות הרלוונטיות, אך לא עשה זאת", אבל סיפא של אותו סעיף עצמו כותב שהייתי צריך "להגיש" את הראיות לתיק: " ... ובתשובה לכך הפנה התובע למוצגים רבים (עמ' 78-79) אולם לא ביקש להגישם לתיק", כלומר, השופט תמיר, שידע שמשמעות תיק המוצגים לא ברורה לאור בקשתי להבהרה, הכשיל אותי כי היה צריך להגיד לי שלא מספיק להפנות אלא להגיד לי שצריך לבקש להגיש, כי אחרת זאת לא ראיה. בעניין זה ראו גם סעי' 70 לפסה"ד. לא כך מצופה משופט לנהוג, במיוחד כלפי בעל דין לא מיוצג, ומעשהו הוא בבחינת הפרת הציווי "לא תשים מכשול בפני עיוור" - וזה במקרה הטוב. במקרה הפחות טוב מהווה הדבר הפרת הציווי "לא תעמוד על דם רעך" (השוו עם חוק לא תעמוד על דם רעך, תשנ"ח-1998).
29. התצהיר והראיות הוגשו כדין, ואף בתיק המוצגים, אבל התנהלות השופט וההחלטה וסדר הדין שקבע מנע ממני להביא את תצהירי וראיותי, וגם בעדות בע"פ הקציב לי זמנים **שכמובן** שאינם מאפשרים לי להעיד אפילו את מה שזכרתי. השופט גם אמר שלא ייתן לי לחזור על תוכן התצהיר (פרי הוכחות, עמ' 71 ש' 2-5).

30. כמו כן, באי כוח הנתבעים הפריעו לי כל הזמן הן בעדותי, הן בחקירתי והן לחקירות שניהלתי, כפי שעולה בבירור מפרוטוקול הדיון, ומקורבי הנתבעים שנכחו באולם צעקו, והפריעו לי כל הזמן בעדותי ובחקירות, וכולם קטעו אותי פעם אחר פעם, לרבות השופט, **ראו לכל אורך פר' דיון ההוכחות ולמשל בעמ' 70 עד 79.**
31. עו"ד לוי צרח וצעק מס' פעמים, **כפי שעולה בבירור מהפרוטוקול**, וביקשתי ממנו להפסיק להפריע לי להעיד (למשל, פר' הוכחות עמ' 71 ש' 15-22 עמ' 74 ש' 16-31) אך השופט לא כתב התרחשויות אלו בפרוטוקול, ובתגובה לבקשתי לתיקון פרוטוקול, שיקרו שני באי כוח הצדדים כשטענו שלא היה כך. השופט תמיר דחה את הבקשה בהחלטתו מיום 19.2.16 (נספח ב-19 לכתב הערעור) וכתב **"לעניין התיאורים לפיהם ב"כ הנתבעים הפריע וצעק אין לקבל זאת לפרוטוקול ותיאוריו של התובע אינם נכונים"** למרות שידע שזאת איננה האמת, וכך גם דברים אחרים בהחלטה ובפסה"ד, למשל, סע' 64 לפסה"ד איננו אמת, שכן נספחי התצהיר הרבה פחות מאלף עמודים ולא **"אלפי עמודים"** וגם הטענה שהגשתי 80 בקשות רחוקה מהאמת.
32. סע' 68 לפסה"ד הוא דוגמה מייצגת לפסלות ההליך. טענות וסעדים שהוכחו בתצהיר במלואם, אך לא ניתן לי להעיד אותם וכשהשופט מודה בפסה"ד שהוקדש להם חלק נכבד בתצהיר, וגם **כל** שאר האמור בסע' 68 לפסה"ד הוא השערות חסרות בסיס עובדתי ומשפטי, והוכחתי הכל בתצהיר ונספחיו במלואו, כולל הסברים לכל טענות השופט לרבות סתירת טענת השיהוי, והשופט יודע זאת, והייתי טוען הכל בסיכומים לו הייתי מקבל את יומי בביהמ"ש.
33. השופט הציע שכתב התביעה ישמש כתצהיר אולם חזרתי ואמרתי שאינני זוכר הכל, ובוודאי שלא תאריכים (פר' הוכחות עמ' 73 ש' 14-29) וכמובן שהצעת השופט הייתה עקרה ולא מעשית כי כתב התביעה לא כולל ראיות (תקנה 71(א)) ולא ניתן היה להתחיל לעבור על כל תיק המוצגים ולהתאים מוצגים לסעיפי כתב התביעה, והצעתו באחת ההחלטות שלא התקבלה למיטב זכרוני גם ע"י הנתבעים, כללה גם שכתבי ההגנה יהפכו לתצהירים, ולזה לא יכולתי להסכים כי כתבי ההגנה עמוסי שקרים, ובכל מקרה, **עדוטי היא תצהירי ונספחיו**, והצעת השופט לא מרפאה את הנזק האדיר שגרמה החלטתו והביאה להכשלת התביעה.
34. כמו כן, **אי קבלת התצהיר וביטול החלטה קודמת על הגשת סיכומים בכתב וקביעת סדרי הדיון כפי שקבע בהחלטה מיום 13.12.15 כמפורט בסע' 7 ו-8 לעיל כשהשופט יודע שאין לי סיכומים וכשהצדדים שכנגד יודעים את עדוטי וראיותי חודשים מראש, מהווה הכשלה ברורה של התביעה, וברור שלא אוכל להעיד ולזכור תצהיר הנפרש על פני עשרות עמודים וכולל ראיות רבות המוכיחות כל טענה וכל עילה וכל עוולה.**
35. נימוק השופט תמיר לפיו רצוי שיתלווה אלי עו"ד לדיון הוא עוד נימוק סרק מאולץ ומלאכותי ומן השפה ולחוץ, הן מהנימוקים שבתצהיר, והן כי לעו"ד אין מכשיר קסם לשתול את התצהיר בזיכרוני, והדיון הישראלי כולל הליכים המוכיחים שעו"ד לא יכול להתמודד עם דיון לא מוקלט והתנהלות לא תקינה של השופט ובאי כוח הנתבעים ומקורביהם כמפורט לעיל (בג"צ 305/89 ניר, עו"ד נ' בימ"ש השלום (תעבורה) מחוז חיפה ואח'). לא הייתה לי בעיה להתמודד עם ההליך אם הוא היה מתנהל באופן תקין וכדין.
36. **(ה) סתירת נימוקי ההחלטה מיום 13.12.15 בה לא התקבלו התצהיר ונספחיו**: ע"פ תקנה 457 לתקסד"א ביהמ"ש רשאי לקבל ראיות נוספות אם בימ"ש קמא סירב לקבל ראיות שצריך היה לקבל או מכל **סיבה חשובה אחרת**, ראו גם ע"א 93/1912 שחם נ' מנס, פ"ד נב(1)119, עמ' 132). **הסיבות החשובות במקרה זה הן:** (א) התצהיר והראיות מוכיחות את התביעה במלואה ויש בכוחן להפוך את התוצאה, ותתגלה האמת ויעשה צדק שהיא מטרתו של ההליך השיפוטי וחובתו של ביהמ"ש (ב) מניעת עיוות דין (ג) חשוב לגלות את האמת ולעשות צדק כי מותבים אחרים מצטטים את פסה"ד שחלקים בו אינם אמת וכולל עיוותי דין קשים.
37. לעניין סע' 12 להחלטה: ראשית, שני באי כוח הנתבעים לא טענו כי טענת הקנוניה לא מופיעה בכתב התביעה. וטענה זו נטענה ביוזמת השופט, ולראשונה רק בהחלטתו מיום 13.12.15 ולא ניתנה לי ההזדמנות להגיב לטענה זאת אחרת הייתי מפריד וסותר אותו המצוין בבקשה זאת. מלבד זאת, השופט תמיר לא אמור לשמש ב"כ לצד בהליך ולא לטעון בשמם, **"חלילה לו, לשופט להיהפך לפרקליטיהם של הצדדים לעשות מלאכתו של אחד מהם"** (ע"א 207/51 "אגד" נ' ברנדס, 1099). (להלן: פס"ד אגד).
38. שנית, גם לא מדובר בהרחבת חזית אסורה כי (א) אין חובת ציון טענת הקנוניה וגם לא מירמה בכתב התביעה, (ב) ומבלי להסכים בכלל שהייתה הרחבת חזית, טענתי לקנוניה ולמרמה בבקשותיי ובתגובותיי והנתבעים ובאי כוחם לא התנגדו להרחבת חזית, וע"פ דין, העדר התנגדות להרחבת חזית במהלך המשפט הוגדרה בפסיקה כהרחבת חזית מותרת (ע"א 81/744 שר לסלו נ' "ציון" חברה לביטוח, 474, וכן י' זוסמן, ע"א 04/1184 גרשון קרויזר נ' אנטשיל שוורץ, סדרי הדין האזרחי, מהדורה 4, תשל"ד) 254).
39. **סתירת הנימוקים בסע' 19 להחלטה**: התצהיר וראיותיו התייחסו לכל יריעת המחלוקת כפי שנפרשה ע"י כתבי הטענות (תביעה, הגנה ותשובה), והנאמר בקדמי המשפט, ובכל כתבי הבי-דין שהוגשו בהליכי הביניים ללא התנגדות, ואם השופט היה מעיין בהם, ומשווה לתצהיר ונספחיו, היה נוכח מיד לדעת שלא

בוצעה שום הרחבת חזית, ומקריאת כתבי הטענות, הפרוטוקולים וכתבי הבי-דין בחליף עולה בבירור שאין בתצהיר כל הרחבת חזית וכי התצהיר מוכיח את העובדות הדרושות לכל עילות התביעה והעובדות השונות כלפי 9 נתבעים שונים, כולל היבטים טכניים על מבנה המעלית שדרושים לסיכומים כמפורט בסעי' 10 לעיל.

40. ראו למשל סעי' 17, 18, 49, 50, 91, 97, 100, 101 ו-102 לכתב התביעה, וסעי' 2, 4, 24, 25, 26, 40, 41, 42, 58, 59, 126, 131 לכתב ההגנה, בהם העלו הנתבעים 1-8 את ההיסטוריה המשפטית של הבניין, ואף העמיסו כ-50 עמודי נספחים של כתבי טענות מכל הבא ליד, וכן כתב התשובה. כתבי הטענות בנט המשפט.

41. תשומת הלב לכתב התביעה שכולל גם עוולת נזיקין שאני טוען בין השאר לפגיעה קשה בי, וכל אלו קשורים גם לנזק הלא ממוני שהוא סעד מרכזי בתביעה.

42. כמו כן, זכותי להביא ראיות שהנתבעים 6 ו-8 עצמם הגישו בחליף מטרד רעש אחר שהתנהל בינינו, חו"ד (של המומחה עמוס יפה) לפיהן טענו שרעש כלי נגינה של 55.9 דציבל הוא רעש חזק ש"מרר את חייהם", כאשר רעשי המעלית שנמדדו בעוצמה של 58 דציבל ו-53 (ע"י ידי המומחה ברמן ועל ידי). כך, שגם לשיטת הנתבעים, רעש המעלית היה רעש חזק וזו הודאת בעל דין, ולכן הנתבעת 8 לא הגיעה להעיד. מה גם שהתייחסות לסכסוכים המשפטיים האחרים ממחישים שמדובר במעשים דומים ושיטת ביצוע הנמשכים לאורך שנים ומאפיינים התנהלות קשה.

43. כלומר, איש לא ביקש שהשופט יכריע בהליכים משפטיים אחרים שבתצהיר העדות הראשית ואף בכתב ההגנה של הנתבעים, וטענה זאת של השופט תמיר נטענה בעלמא. זאת גם אחת הסיבות שלא יכולתי לענות על כל שאלה בדיון ביום 8.12.15, שכן ייחשף קו החקירה שלי. ואכן, הנתבעות 6 ו-8 נמנעו מלהגיע להעיד.

44. יתרה מכך ולמרב האבסורד ולמרות ההחלטה מה-13.12.15, עו"ד לוי כלל ברשימת המוצגים שהגיש ביום 28.12.15 את כל ההיסטוריה המשפטית של הבניין, לרבות "תביעת התובע בת.א. 20485-12-09", "בקשת התובע לצו מניעה נספח ה' לכתב התביעה", "פרוטוקול הדיון ת.א. 2075-11-12" ו-"סדרת משפטים בהם היה מעורב התובע". לפיכך, אין בתצהיר כל הרחבת חזית. רשימת מוצגי ההגנה בנט המשפט (28.12.15).

45. כמו כן, השופט סתר עצמו, מצד אחד קבע בהחלטה מיום 13.12.15 שעניין ההליכים האחרים לא רלוונטי, ואף בדיון עצמו אמר "ניתנה החלטה מפורשת שביהמ"ש לא ידון בתביעות אחרות" (פרי' הוכחות עמ' 62 ש' 15), אך מצד שני איפשר לעו"ד לוי לחקור אותי על ההליכים האחרים, למרות התנגדותי בדיון שזכתה להתעלמות השופט. בכך, גרס בעצמו באמצעות עו"ד לוי לגזול זמן שיפוטי יקר, שלמרב האבסורד, השופט עצמו הקפיד להטיל עלי את האחריות לבזבוזו (פרי' הוכחות עמ' 65 ש' 20-21) ואף התיר לעו"ד לוי להגיש מסמכים הנוגעים להליכים האחרים, ולמרות שידע שבתצהיר שלי יש ראיות מלאות הסותרות את כל הראיות שעו"ד לוי הגיש לתיק. זוהי הטיית משפט לשמה. פרי' הוכחות, עמ' 80 ש' 9-1.

46. בכל מקרה, ע"פ הפסיקה, אין צורך לציין מירמה (להבדיל מתרמית) בכתב התביעה (ע"א 90/3747 האפוטרופוס על נכסי נפקדים נ' עיזבון המנוחה עבדאלעני מוסא), ולכן אין הרחבת חזית.

47. כמו כן, השופט התעלם מכך שבתגובה הצהרתי שפניתי עוד בתחילת ההליך לשני באי כוח הנתבעים להסכים על רשימת פלוגתאות ומוסכמות, והתעלמותם חייבה אותי להתייחס לכל טענותיהם בתצהיר.

48. בנוסף, העדר התנגדות כלשהי מצד הנתבעים בטענה של הרחבת חזית (שלא הייתה) שוללת מכל וכל את קביעת השופט להרחבת חזית, ומהווה הרחבת חזית מותרת (רע"א 4712/08 עקילי נ' בנק לאומי לישראל).

49. כ"כ, ע"פ הדין, אין כל חובה לפרט בכתב התביעה טענות משפטיות, ודי שכתב התביעה יכלול את פרוט העובדות המקימות את עילות התביעה (ת"א 16859-07 גבאי נ' אדמום עמ' 5 סעי' 16). טענתי זאת גם בדיון אך השופט התעלם ולכן, לא הייתה כל הרחבת חזית, ובכל מקרה לא השופט צריך לטעון במקום הנתבעים.

50. סתירת נימוקי סעי' 21 להחלטה: לא טענתי ש"מותר לי לכתוב מה שאני רוצה" – וגם אמירה של השופט איננה אמת. לעניין התייחסות לסכסוכים משפטיים אחרים בין הצדדים – אני חוזר על הנטען בסעי' 41, 43 עד 46 לעיל. אין ולא היה בשום מקום בהליך בקשה מהשופט להכריע בסכסוכים משפטיים אחרים, ונימוק זה של השופט מופרך בעליל ונטען בעלמא וגם נסתר ע"י התנהלותו. היעלה על הדעת שבכלל אבקש זאת?

51. נהפוך הוא: השופט תמיר גם ידע שלא הייתה כל כוונה שיכריע בסכסוכים אחרים כי קרא לדבריו את התצהיר (סעי' 19 להחלטה 13.12.15) ולכן ידע שבסעי' 474 לתצהיר כתבתי מפורשות: "474. כל התיאורים שלהלן מובאים כרקע וכתגובה בלבד לכתב ההגנה של הנתבעים ואינם חלק מתביעתי זאת ויתבררו בנפרד ואף סעד לא נתבע בגינם בהליך זה."

52. כמו כן, בסעי' 12 לתגובתי הצעתי שעו"ד לוי יתייחס רק למה שרלוונטי לדעתו בתצהיר והשופט תמיר דחה זאת ללא כל נימוק (עמ' 5 ש' 13-14) (פס"ד גדעון רווח להלן), למרות שכך צריך ונהוג לפעול, ובדיוק כמו שפעלה סגנית הנשיא רסלר זכאי בת.א. 58594-03-14 קירשנבאום נ' נציגות הבית בזל 43 ת"א ואח', כשגם אז עו"ד לוי טען לסעיפים ונספחים לא רלוונטיים ובהחלטתה מיום 29.5.18 (עמ' 25 ש' 28-29) קיבלה את טענתי לפיה עו"ד לוי יבחר להגיב כפי שימצא לנכון: "אין בכוונתי להעמיס על התובע עבודה נוספת שכאמור נדרשה לו כדי לאסוף את כל המסמכים, ולהגיש את תצהירו, ולכן המלאכה נותרה לפתחו של ב"כ הנתבעים אשר יברור את הטענות והסוגיות עליהן ברצונו להתייחס" בראי החלטתי זו, בפתחו של דיון ההוכחות וכאשר יקבע, יתכוננו הצדדים לטעון לסעיפים אותם יש למחוק ולמסמכים אותם יש להוציא ואז תינתן החלטה בטרם יתקיימו החקירות הנגדיות". כך סגנית נשיא בימ"ש שלום.
53. סתירת נימוק ההכבדה על התיק (סעי' 20 להחלטה): זוהי קביעה לא מנומקת, סתומה ולא מפורשת ודינה להתבטל, ויש להבחין בין "נימוק" לבין "קביעה ללא נימוק". קביעה ללא נימוק היא טענה כגון "התנהלות פלוני הייתה שלא כדין" שאיננה מנומקת כמחויב וכנדרש ע"פ דין, ודינה להתבטל, (ע"א (נצי') 08/27 גדעון רווח נ' בנק הפועלים, עמ' 10, להלן: פס"ד גדעון רווח).
54. טענתי למרמה וקנוניה (קשור לסעד הנזק הלא ממוני), וכפי שטענתי בדיון (עמ' 12 ש' 4, עמ' 20 ש' 16-17), טענת קנוניה ומרמה נבחנת באמות מידה מחמירות, ודורשת ירידה לפרטים (ע"א 90/2275 לימה נ' רוזנברג, פ"ד מז(2) 605, 614, ע"א 03/468 חברת יואב קיין נ' עזבון המנוחה קושניר ז"ל).
55. וטענתי גם בדיון, ע"פ ההלכה קנוניה דורשת פירוט עובדתי רב, (רע"א 06/10227 בובליל נ' אינדיג, סעי' 3) וכן "מי שמאשים את חברו במעשה תרמית, עליו לפרט את העובדות עליהן מתבססת האשמה" (ע"א 86/543 כלל ביטוח נ' דניאל כלפון), בסעי' 18 לכתב התביעה טענתי ל"התעמרות, התנכלות והתעלמות מצד הנציגות ובעלי הדירות ופגיעה קשה ותדירה בזכויותי לרבות חוסר תום לב, חוסר שוויון והעדר שקיפות" ובסעי' 97 טענתי לכוונה - "נהגו בחוסר אכפתיות ו/או אדישות ו/או התעלמות מכוונת", לפיכך התצהיר ונספחיו עונים על דרישות הדין כולל דברים שאין חובה לפרטם בכתב התביעה.
56. לפיכך, הקביעה שהתצהיר מכביד לא נכונה, וכולל רק עובדות הרלוונטיות להליך. ע"פ דין, שופט יקבע שהנתבעים עשו דברים פלילים ויחייב אותם באחריות לעוולות חמורות רק ע"פ בסיס עובדתי כדין. ועדיין, אפילו היה התצהיר מכביד, והוא לא, אין ולא הייתה עילה לפסול את כולו ולגרס ביוזעין לדחיית התביעה. בנוסף, וע"פ ביהמ"ש העליון, כוונה והתנכלות מגדילים את הנזק לא ממוני והפיצוי בגינו.
57. השופט תמיר התייחס לנפח ולמשקל במקום לתוכן ולמהות וברור שאין זאת סיבה לסרב לקבל תצהיר וראיות המוכיחות את התביעה במלואה.
58. כמפורט לעיל, כל התצהיר רלוונטי ומתייחס לכל יריעת המחלוקת בהליך, ולא השופט תמיר ולא באי כוח הנתבעים לא ציינו אף לא סעיף אחד לא רלוונטי ואף ראיה שאינם רלוונטיים, וזה גם אינו נכון. יתרה מכך, המשפט כבר החל עם הגשת תצהירי, והשופט שאל שאלות שלא יכולתי לענות עליהן כי היינו באמצע המשפט וכשהנתבעים בכלל עוד מסרו תצהירים, והנתבעים היו מתאמים גרסאות ובודים ראיות.
59. בנוסף, וכטענתי בסעי' 68 לתגובה, אני צריך להוכיח אחריות של כל אחד מ-9 הנתבעים, אבל השופט תמיר רק מזכיר זאת (בסעי' 35 להחלטה) אך לא מנמק כלל, ובהעדר נימוק ההחלטה בטלה (פס"ד גדעון רווח).
60. סתירת נימוקי סעי' 22 להחלטה (קצין בימ"ש, עשיית צדק, בזבוז משאבים): אינני עו"ד וממילא אינני קצין ביהמ"ש. מלבד זאת, הפירוט העובדתי בתצהיר נועד לסייע לביהמ"ש לגלות את האמת ולעשות צדק, כך שלא ניתן לייחס לי הפרת חובה כלשהי. התצהיר וראיותיי נועדו לחסוך משאבים ולחקל על שחזור האמת העובדתית וכך השופט לא יצטרך להסתמך על הערכת מהימנות עדים שהיא בעייתית לכשעצמה. בכל מקרה, עו"ד אדם ידד שייצג את הנתבעים 6 ו-8 בהליך מסרד רעש אחד מולי שלח לי מכתב ביום 20.6.13 ובו כתוב שהם יודעים שלמדתי משפטים, כשהתביעה הוגשה ביום 22.4.14, ואם עו"ד לוי היה מאמין בטענתו הוא היה מעלה זאת בתחילת ההליך ולא בסופו כשחיפש כל שביב טענה שאולי תסייע לו כשנוכח שהתצהיר ונספחיו מוכיחים את כל התביעה. השופט תמיר אימץ טענה זאת מטעמים לא ענייניים. עו"ד לוי ניסה לטעון זאת גם בפני השופטות דורית קוברסקי וסגנית הנשיא סיגל רסלר זכאי בהליך ת.א. 58594-03-14, ושתייהן התייחסו לדבריו בביטול ולא ראו בדבר כל פגם, והשופטת סיגל רסלר זכאי לא ראתה בכך כל הסתרה מביהמ"ש אלא אפילו מצאה בכך עניין לטובתי (מתמליל הדיון שהוקלט, 29.5.18): "השופטת: ... אדוני בהגינותו ובכישורו הרב, ולרגע אני חושבת ש-... שהתובע עורך דין למרות שאני מבינה שהוא בתחום אחר, עו"ד לוי: לא לא, הוא למד משפטים. השופטת: מצוין. והדבר ניכר וכל הכבוד, אתה מוזמן לבוא לפה הרבה לאולם, ולעזור לעורכי דין שעוסקים בתחום, ולא

מגיעים לרמה המקצועית שלך. ... (התמליל הוגש ונמצא בנט המשפט במסגרת ת"א 58594-03-14).

61. **סתירת נימוק האיחור בהגשת התצהיר ללא בקשה להארכת מועד וללא הסבר(סעי' 23 להחלטה):**
האיחור לא יכול להיטען כי (א) שני באי כוח הנתבעים אמרו שאין בעיה ונדחה את הדיון, עו"ד לוי אמר עוד לפני הגשתו שאין בעיה ונדחה את הדיון, ועו"ד טננבוים אמר לי שאין לו בעיה לדחות לכמה שאצטרך, ושלא צריך להגיש הארכת מועד ושכבר אגיש את התצהירים במקום עוד בקשה להארכת מועד, ו"כאשר צד לדיון מטעה את יריבו במתכוון או בשגגה, והצד האחר מוצא את עצמו מאחר בשל כך את המועד, הרי אם פעל הצד האחר בתום-לב תוך נקיטת אמצעי זהירות סבירים, ניתן לומר, שהאיחור נגרם על-ידי גורם שאינו בשליטת המאחר, ולקבוע שקיים טעם מיוחד להארכת המועד. קל וחומר בנסיבות שבהן אין צורך בטעם מיוחד להארכת מועד" (ב"ש 1216/85 מדינת ישראל נ' עוזי בן שלום עצמון).

62. ולכן העניין לא העלה כלל בדיון וגם לא בבקשתו של עו"ד לוי, ואני בכלל הסכמתי לדחיית הדיון ולהארכת מועד שביקש עו"ד לוי, מה גם שהשופט היה בכלל בחו"ל באותו זמן ולא נגרם כל עיכוב. כמו כן, טענת האיחור הועלתה - **ביוזמת השופט - לראשונה רק בהחלטה, ולא ניתנה לי ההזדמנות להגיב לה, ואין זה הוגן והדבר נוגד את כללי הצדק הטבעי, ואל לו לשופט תמיר לשמש ב"כ הנתבעים (פס"ד אגד לעיל).**

63. כמו כן, אין פוסלים תצהיר בגלל איחור של 13 יום בלבד, וביהמ"ש העליון הבהיר זאת מפורשות בשורת פסקי דין, אפילו במקרים של איחור ב-60 יום וכשהמאחרים גרמו לפגיעה חמורה בהליך "הראויה לכל גנאי" וכשאף היה צורך לקבוע מועד לדיון הוכחות נוסף, **והשופט תמיר יודע כל זאת במיוחד בהיותו שופט בכיר שאף מונה לאחר זמן מה לשופט מחוזי (סעי' 5 לברע (י-ס) 406/08 מ"י נ' בנק אוצר החייל וההפניות שם, ע"א 189/66 ששון נ' קדמה, פ"ד כ(3), ר"ע 551/83 ברגר נ' ונטורה, פ"ד לח(1) 266, רע"א 1465/97 ברש נ' פרנקל, אזי המקרה שלי זניח וממחיש שהאיחור לא היה הסיבה לאי קבלת התצהיר, וממחיש את אי תקינות הליך קמא מרגע שבכלל נקבע הדיון ביום 8.12.15, וכל מה שארע אחריו לרבות נימוקי השופט תמיר, התנהלותו ותוצאותיו, היה ברור שהשופט יודע שהדבר יגרום לדחיית התביעה.**

64. הגשתי בקשות ונימקתי והסברתי וכל מה שדרוש, והייתי בקשר מתמיד עם הצד השני, כולל עידכונים שוטפים בפסקים ובאסמסים, וטלפונים וכל מה שנדרש, ואף הסתמכתי על דברי ב"כ הצד שכנגד שעומדים בניגוד להתנהלות המערער ברע"א 1465/97 ברש נ' פרנקל, ובעניינינו, סדר הדין שקבע השופט בהחלטתו ובנסיבות, כמוהו כמניעה ממני את עדותי וראיותיי- ראו סעי' 2 ברע"א 1465/97 ברש נ' פרנקל.

65. כמו כן, וע"פ תקנה 528, די בהסבר הגיוני לאיחור שניתן וניתנו הסברים לאיחור שהצטבר שכללו מחלתה של אימי שמצבה הידרדר מאוד והמשפחה נאלצה להתמודדות קשות ומורכבות כמפורט בסעי' 11 ו-12 לכתב הערעור והקושי להשיג מתמללות ומומחה מתאים (פר' דיון 8.12.15, עמ' 24 ש') באמצע פגרת הקיץ כד, **שהשופט תמיר ידע כל אלו והתעלם, משמע, הוא רצה להביא לדחיית התביעה.**

66. ע"פ סעי' 23 להחלטה, השופט קובע כי "משהתנגדו הנתבעים לבקשות התובע ... [לבקשה להארכת מועד להגשת התצהיר], וזאת כאשר אין, ולא היה ואין כל זכר להתנגדות כזאת של הנתבעים בתיק ביהמ"ש.

67. **סתירת נימוקי סעי' 25 להחלטה:** התצהיר הוגש ביום 26.10.15, כאשר דיון ההוכחות היה קבוע ליום 31.12.15 – כך שהיו לנתבעים 66 יום להגיש תצהיריה מבלי לדחות את דיון ההוכחות. יתרה מזו, בדיון ביום 8.12.15 אמר עו"ד לוי שכל עד שלו יעיד 10 דקות או עד 4 עמודים **ועד 20 סעיפים** (עמ' 17 ש' 4-6) כלומר, היה צריך הרבה פחות מ-45 יום, וב"כ הנתבע 9 טען שיעיד 15 דקות ומסמך אחד להציג כך שדרושים לו פחות מ-30 יום והוא הצטרף לדברי עו"ד לוי (עמ' 19 ש' 5). לפיכך, האיחור של 13 יום שגרע 9 ימים לא אמור היה לגרום כל נזק, ובמיוחד אם הם יכולים להעיד כולם ובאותו יום בעל פה.

68. **עדות בע"פ לא רק שלא מרפאת את פסילת התצהיר, אלא מעצימה את העוול ועיוות הדין מהנימוקים לעיל ולהלן:** השופט נתן את החלטתו על ביטול הסיכומים בכתב 12 ימי עבודה לפני דיון ההוכחות מה שלא הותיר לי זמן בהתחשב ביריעת המחלוקת הרחבה ובפירוט הרב שנדרש. עו"ד לוי טען שצריך זמן להכנת תצהירי הנתבעים ואף ביקש לדחות את הדיון ההוכחות **והסכמתי**, כך שהתיק לא היה בשל להוכחות, ובמקרה כזה כאשר כל הצדדים מסכימים היה על השופט לדחות את ההוכחות כמבוקש. ממילא, לא ניתן להטיל עלי את האחריות לכך שהתיק לא בשל להוכחות. במקרה דומה ביני לבין הצדדים, בת.א. 58594-03-14 קירשנבאום נ' נציגות הבית המשותף בזל 43 ת"א ואח', דחתה סגנית הנשיא סיגל רסלר זכאי את דיון ההוכחות **מיוזמתה** כשנוכחה שההליך לא בשל להוכחות, בהחלטה מיום 8.4.19: "עוד עולה כי בנסיבות לא תושלם הגשת שאלות ההבהרה למומחה ותשובות והתיק לא יבשיל להוכחות עד למועדים שנקבעו. לכן מבטלת המועד שנקבע ליום 6 מאי 2019. הדיון הקבוע ליום 7 מאי 2019 יתקיים בשעה 10:00 כישיבת קד"מ במסגרתה ניתנו הנחיות להמשך ניהול ההליך ויקבע מועד הוכחות חדש. בנסיבות אלא מבוטל הדיון הדיון הקבוע ליום 14 אפריל 2019." (כפילות במקור).

69. **סתירת נימוקי סע' 28 להחלטה – בעניין הגשת התקליטורים המקוריים בדיון: ע"פ תקנה 173ב אין לצרף מסמכים מקוריים לתצהיר, וע"פ 173ב(ב) חובה להביאם לדיון ההוכחות עצמו, וכך עשיתי וזאת אף ע"פ הנחיית המזכירות.** אבל השופט תמיר לא נתן לי להגיש אותם גם בדיון עצמו, לכן סירוב השופט לקבלם הוא שלא כדין. לגבי האיחור – ראו טענותיי בהרחבה לעיל. יתרה מכך, עם הגשת התצהיר וע"פ הנחיית המזכירות הגשתי בקשה לצרף התקליטורים המקוריים בדיון מחשש שיאבדו (הבקשה בנט המשפט).
70. **סתירת נימוק הניצול לרעה – סע' 30 להחלטה:** הגשת תצהיר מפורט כדין איננה ולא יכולה להיחשב – **בשום פנים ואופן** – ניצול לרעה של האפשרות להגיש תצהיר בכתב במקום תצהיר בע"פ. ניצול לרעה כולל יסוד נפשי שברור שלא היה. התצהיר הוגש בתום לב וכדין, וברור שלא אכתוב בתצהיר משהו שלא מקדם את ענייני. **השופט והנתבעים לא הראו אף סעיף אחד או ראיה אחת מיותרים או לא רלוונטיים.**
71. **סתירת הנימוק לפיו אין צורך בטעמים מיוחדים ע"פ תקנה 149(ב) – סע' 31 להחלטה:** בנימוק זה השופט מנסה להחזיק במקל בשני קצותיו: מצד אחד לא מקבל את התצהיר לתיק בנימוק שאיחורתי בהגשתו, ומצד שני מנצל את אי קבלתו של התצהיר לתיק כדי לפטור עצמו מהחובה לתת טעם מיוחד לדבר. מדובר בטענה אבסורדית לחלוטין, לא ניתן לרפא צורך בטעם מיוחד ע"י שימוש בטעם חלש לביטול הצורך בטעם מיוחד.
72. **סתירת נימוקי סע' 31 להחלטה – לא יגרמו לי עוול ולא יפגעו זכויותיי הדיוניות ודווקא לנתבעים יגרם עוול כי ישארו להם ימים בודדים להכנת התצהירים:** השופט תמיר מנסה להפיל אלי את האחריות להחלטתו והתנהלותו השגויים. בנוסף, בניגוד לקביעת השופט, ברור מאליו שהעוול והפגיעה הדיונית כתוצאה מעדות בע"פ במקום תצהירים גדולים וחמורים: (א) עדות בע"פ מקשה דווקא עלי כלא מיוצג ושאיננו עו"ד (ב) לא ניתן לתת את עדותי בע"פ מפאת היקפה ומורכבותה, קל וחומר בזמן שהוקצב לי (ג) הזמן שנותן עד לדיון לא איפשר לי להגיע מוכן לדיון ולזכור את הכל בע"פ וכשהשופט אמר שלא יאפשר לי לקרוא מהתצהיר ואמר גם בדיון ההוכחות (עמ' 71 ש' 9-8) (ד) קיום דיון ללא תצהירים ועם סיכומים בע"פ לאחר שהסתמכתי על ההחלטה על סיכומים בכתב בהתרעה של 12 ימי עבודה בלבד ומבלי שאני יודע מי יעיד מטעם הנתבעים ומה תהיה עדותו ולא אוכל להכין חקירות נגדיות על המקום (סע' 19 לתגובה) ומה יהיו ראיותיו וכשאני לי סיכומים, גרם לי עוול משווע. לא יכולתי להביא מראש ראיות הפרכה, והדבר הכשיל את התביעה מראש והשופט ידע זאת. את כל אלו כתבתי בתגובה וטענותי בדיון אבל השופט התעלם.
73. כמו כן, לא הייתה לי שום אפשרות לזכור בע"פ ולהעיד את כל עדותי, וגם לא היה זמן לכך שכן ע"פ סע' 41 להחלטה, כל העדויות וכל החקירות ימשכו 3 שעות, ול-10 בעלי דין, 4 מומחים מטעמי ועוד 2 עדים, ומצד הנתבעים עוד כמה עדים, ככה שצפויים להעיד כ-15 איש, וכל זה ב-3 שעות כולל חקירות נגדיות. כלומר, כ-12 דקות לעד כולל חקירה נגדית. בדרך זאת השופט תמיר תכנן להביא לדחיית התביעה שכן לא יכולתי להעיד אפילו חלק מזערי מגירסתי, ולא קיבלתי את יומי בבית המשפט שהיא זכות יסוד של בעל דין, ואילו בעדות בתצהיר הדבר ייעל את הדיון ולא תפגענה זכויותיי ולפחות אקבל את יומי בביהמ"ש. **"כלל יסוד בהליך שיפוטי תקין קובע כי יש ליתן לבעל דין את "יומו בבית המשפט". מושג זה נושא עמו תוכן מהותי ולא טכני בלבד ועניינו בקביעה כי תינתן לצד למשפט הזדמנות מלאה להעלות את טענותיו ביחס לשאלות העומדות למחלוקת בהליך נתון"** (רע"א 99/8864 ליאת אנקווה ואח' נ' מעוז חברה לביטוח בע"מ).
74. לעניין הזמן שעמד לכאורה לרשותי – השופט תמיר שוב טוען עובדות **שהוא יודע שאין אמת**, שכן אם היו לי 10 חודשים אז למה נדרשו הארכות המועד ודחיות הדיון המנומקות? שכן הכנת תצהירי החלה ביום 26.6.15, כ-4 ימים לאחר דיון ההוכחות בהליך בפני המפקח עקב הגשת תגובה בבר"ע בעניין גילוי המסמכים בהליך ת.א. 58594-03-14 בין הצדדים, והתצהיר הוגש ביום 26.10.15. כלומר, עבדתי על התצהיר 4 חודשים שכללו פגרת קיץ, שהיו מעורבים בו מומחים וגורמים חיצוניים שלא היו בשליטתי.
75. **סתירת נימוק החזקה שבעדות בע"פ אדע להתמקד בסוגיות הרלוונטיות – סע' 31 להחלטה:** נימוק זה כולל **סתירה פנימית קשה** שכן סתירת החזקה היא שלא אוכל להתמקד בדיון בסוגיות הרלוונטיות ולכן התביעה תידחה, **כמו שאכן קרה**. כמו כן, הנימוק מופרך ותלוש לחלוטין מהמציאות שכן השופט ידע את מגבלותיי האישיות, **ועל אחת כמה וכמה אם לא ידע**. אם הוא ידע שבקדם המשפט לקח לי כ-40 דקות לקרוא כ-16 עמ' (ראו ציון זמנים בסוף פרוטוקול קד"מ מיום 8.12.15 בנט המשפט) אז השופט ידע שלא אוכל בנסיבות לזכור בע"פ כ-70 עמודי תצהיר (ללא הפניות) ותאריכים ופרטים רבים, ולהתכונן ללא ייצוג לחקירה ראשית ולהכין סיכומים בע"פ כשלא הכנתי כלום כי הסתמכתי על החלטתו הקודמת לסיכומים בכתב, ולהגיש תיק מוצגים חדש והכל בתוך 12 ימי עבודה, וזאת **שהשופט עצמו** לא זכר תוכן החלטות שנתן זמן מה קודם, והוא בערך בגילי.
76. **סתירת סע' 33 להחלטה – אין קשר לידיעותיי בדיון אם אני לא מקבל את הזמן הראוי והסביר להכין את עדותי וחקירות נגדיות, וסיכומים, כשברור בנסיבות העניין המתוארות לעיל לא היה לי כל סיכוי, אלא**

לפנות לערכאת הערעור בבר"ע לביטול ההחלטה, וכל נימוקי השופט תמיר על ידיעותי ויכולותי וכו' הן ספקולציות חסרות כל בסיס עובדתי ומשפטי ונטענו בעלמא.

77. לגבי כל הסכומים שהשופט תמיר לא הבין בסעי' 36-37 להחלטתו, הם מפורטים בתצהיר ובנספחיו, ונימוקי השופט נסתרו בפועל ע"י גילוי תיקי המוצגים של הנתבעים ובמהלך דיון ההוכחות עצמו.

78. **לסיכום:** כל נימוקי ההחלטה מיום 13.12.15 נסתרו, והיה על השופט תמיר לקבל את התצהיר והראיות ובוודאי שלא לפסול אותם בנסיבות ובסדרי הדין שקבע השופט, כשהיה ברור שיביאו לדחיית התביעה, אשר על כן, מבוקש לקבל את התצהיר על נספחיו כראיות נוספות בערעור.

לחלופין – מבוקש לקבל את המוצגים מתיק המוצגים שהוגש לכימ"ש קמא ע"פ החלטת מיום 13.12.15, **למעט מוצגים 3-א ו-4-א** ברשימה שהוגשה לתיק הליך קמא ביום 27.12.15 (והים לנספחי התצהיר).

79. **לגבי קבלת תוצאות המדידה של אנג' יאיר ברמן ואת חוות הדעת של המומחה עמוס יפה:** המומחה יאיר ברמן הגיש חו"ד לגבי מפלסי הרעש המקסימליים שמדד בתהליך המדידה וכתב בחוות דעתו רק את ערכי המקסימום בלי לצרף את רשימת נתוני המדידה כפי שמומחי אקוסטיקה עושים בד"כ. לראיה, חוות דעתו של המומחה ד"ר מיכאל סורוב שנכללה בתצהיר ונספחיו והוגשה גם ע"י הנתבעים ועו"ד לוי השתמש בה בחקירת המומחה ברמן נמצאת בנט המשפט ואין בה את נתוני המדידה (חו"ד סורוב מפרטת הרכב ספקטראלי ולא את נתוני המדידה), וראיה נוספת, חוות דעתו של המומחה עמוס יפה שהוגשה אף היא ע"י הנתבעים 6 ו-8 (בהליך אחר ראה סעי' 62 לעיל) אין ולא צורפו נתוני מדידה.

80. על כן, ולצורך הוכחת נקודה זאת, מתבקש לקבל את חו"ד של המומחה עמוס יפה כראיה נוספת בערעור, והיא גם צורפה כנספח לכתב התשובה מטעמי שהוגש בהליך קמא שנמצאים בנט המשפט.

81. אמנם, השופט תמיר לא פסל את חוות הדעת של המומחה ברמן בשל כך שלא צרף את תוצאות המדידות, יחד עם זאת, ציין עובדה זאת בפסק דינו (סעי' 17 סיפא וסעי' 23 רישא). אבל, לא ברור מה המשקל שנתן השופט להעדר תוצאות המדידות בבואו להכריע בעניין, ובנוסף לכך, מתבקש גם להביא בפני ערכאת הערעור את התמונה המלאה. יצוין שכתב הערעור סותר עניין זה לחלוטין, ראו סעי' 17 עד 33 לכתב הערעור.

82. ראיה חדשה שתקבל בערעור אם ברור שיש בה כדי לסייע למבקש, והיא נוגעת במישרין לעניין ולא בפרט שולי, וכי המבקש נהג בתום לב והראיה יכולה לעזור לו, קל וחומר כשהוגשה כדין בהליך קמא (ע"א (ת"א) 32795-10-12 בן עמי נ' קמחזי, ע"א (ת"א) 2317/06 שורקא נ' יעקב עידו סימון צדיק).

83. לפיכך, מהנימוקים לעיל מבוקש לקבל את נתוני המדידה של המומחה ברמן בהיותם נוגעים במישרין לעניין הנדון ויסייעו ראייתית לבסס את קיומו התנהלותי בתום לב כי לא עלה על דעתי שידרשו לאור חו"ד של ד"ר סורוב ושל עמוס יפה, הם מסייעות לבסס את קיומו של רעש חזק, ונהגתי בשקידה סבירה כי הנתונים לא היו בחזקתי ולא ידעתי שידרשו שכן אין צורך במפלסי רעש נמוכים מהמקסימום ואכן לא מקובל להגיש את נתונים אלו במדידות כאלו. כל הנימוקים שהובאו לעיל בעניין הפיכת פסה"ד סיוע להוכחת הרעש וביאו לגילוי האמת ועשיית צדק נכונים גם לקבלת חו"ד של המומחים ברמן ויפה.

84. **נימוקי הבקשה להקלטת הדיון בערעור:** אבקש להקליט את הדיון בערעור על תשובתי וכחוראות סעי' 68ב' לחוק בתי המשפט. מניסיוני, בהליכים אחרים, בפרוטוקולים נופלים טעויות, וחיו חוסרים של דברים חשובים, ושיבושים של הנאמר, הצדדים שכנגד התנגדו לתיקונים, לא הכל אני זוכר בזמן אמת, יש מקרים שאני זוכר בהם רק לאחר הדיון, יש פרצי זיכרון מאוחרים, כפי שאני מניח שכבי' השופטת מכירה ויודעת, ולפעמים אני שוכח אפילו בזמן הדיון וזוכר אחריו. כך יוצא שהפרוטוקולים לא משקפים את כל הדברים המהותיים שנאמרו וקרו בדיון, יש מחלוקות לגבי הנאמר בדיון, ותיקון הפרוטוקול יוכל להסתמך על ראיה אובייקטיבית. לפיכך, ברצוני כי תהא לי הקלטה של הדיון, כדי שתהיה בידי אפשרות לשפר ו/או לתקן את הפרוטוקול למקרה הצורך.

85. **לסיכום:** לאור כל האמור, מבוקש מביהמ"ש הנכבד לקבל את הבקשה שברישא ולאפשר הקלטת הדיון.

86. זהו שמי, זו חתימתי, ותוכן תצהירי אמת.

הנני _____ עו"ד, מאשר/ת כי ביום 17-5-2020 חופיע בפני מר אילן קירשנבאום שזיהיתיו על פי ת"ז מסי _____ ולאחר שהוזהרתיו כי עליו לומר את האמת וכי יהיה צפוי לעונשים הקבועים בחוק אם לא יעשה כן, אישר נכונות הצהרתו וחתם עליה בפני.

עו"ד,

חתימת המצהיר
מאת הליך עו"ד
17-5-2020

נספח 7

בעניין:

אילן קירשנבאום ת.ז. [REDACTED]
מרח' בול 43 תל אביב

ובעניין: 1. נציגות הבית המשותף ברח' בול 43 תל אביב

ע"י גב' הניה גורדס ת.ז. [REDACTED]

אבי טל ת.ז. [REDACTED]

אבי טל ת.ז. [REDACTED]

גב' הניה גורדס ת.ז. [REDACTED]

יורם רוזנבאום ז"ל

רבקה נאמן

רבקה בן משה

יוסף פינסקר

אורית מוחס

ע"י ב"כ עו"ד אריה לוי מ.ר. 10450

רח' מנחם בגין 11 ר"ג בית רוגובין תדח"ק 32

טל' 03-6245544 פקס' 03-6245545

דוא"ל: arieh.levi55@gmail.com

9. אלכסנדר פרידמן

ע"י ב"כ עו"ד אלעזר טנגבוים מרח' מיקונים 3 תל אביב

טל' 03-6887203 פקס' 03-6887504

תגובת המשיבים לבקשת להגשת ראיות נוספות והקלסת הדיון

המשיבים מתנגדים לבקשה שנראה בעליל שאין לה כל אחיזה משפטית, וטען גבי שי לחייב את המבקש בהוצאות בקשה זו לדוגמא. לחלן טענותינו:

הבקשה לצירוף תצהיר העדות הראשית

1. המבקש מטעה את בית המשפט בכל אשר איזע בבית משפט קמא ונדיוק בעובדות. ביום 13.12.2015 ניתנה החלטת בית המשפט קמא המנמקת מדוע הוא החלט שיש להוציא את תצהירי של המבקש מהתיק, החלטת זו מנומקת ומשתרעת על פני 9 עמודים. מבין נימוקי החלטתה נקבע כי, תצהיר העדות הראשית שהוגש לתיק, הוגש באיחור, התצהיר היה אמור להיות מוגש עד יום 20.9.15 וחוות דעת עד יום 11.10.15. לבקשת המערער הוארכו המועדים ובסופו של יום אחר ארכות רבות, נקבע כי על המערער להגיש את התצהיר עד יום 13.10.15. התצהיר לא הוגש במועד, אלא ביום 26.10.15. התצהיר הוגש ללא דשות בית המשפט ולא כל בקשה להארכת מועד.

2. משהגיע התצהיר לידי המשיבים התנגדו המשיבים להגשתו בכלל וכן לאור על ניהול התיק על דרך של תצהירים. נימוקי המשיבים הסתכמו בשניים: א. לא ניתנה כל רשות להגשת התצהיר באיחור ולכן יש להוציאו מהתיק וליתן פסק דין לטובת המשיבים ב. התצהיר שהוגש היה מפלצתי ומשוער על פני מאות עמודים ואלפי נספחים שאין בינם לבין התביעה דבר וחצי דבר. בית המשפט עשה חסד עם המערער ולא קיבל את בקשת המבקשים ליתן פסק דין לטובתם, ואחר שנחשף לתצהירו המפלצתי של המערער החליט כי יש להוציא את התצהיר מהתיק וללכת בדרך המלך דהיינו, ניהול התיק על דרך של שמיעת עדויות בעל פה ולא על דרך תצהירים.

3. כאן המקום להזכיר כי, על פי תקנות סדר הדן דיני הראיות העדויות הראשיות, נשמעות בעל פה ולא על דרך תצהירים, ראה תקנה 158 לתקנות סדר הדן האזרחי לחלן:

"לא הודה הנתבע בעובדות שטען להן התובע, יהיה סדר הטיעון כזה: (1) התובע רשאי לפתוח בהרצאת פרשתו ויביא ראיותיו, לרבות ראיות שבכתב, אחריו רשאי הנתבע להרצות את פרשתו ויביא ראיותיו הוא; בית המשפט רשאי, לפי שיקול דעתו, להרשות לתובע להביא ראיות מפריכות;

4. תקנה 169 לתקנות הסמיכה את בית המשפט לחרוג הקבוע בתקנה 158 ואם סבור בית המשפט כי ניתן לייצל את הדיון ניתנה האפשרות לבית המשפט להורות על שמיעת העדויות הראשיות בתצהירים לחלף:

"בית המשפט או הרשם רשאי, בכל עת, להורות לבעל דין כי עד שיובא על ידו יקדים ויגיש תצהיר על עדותו או שעובדה פלונית תוכח עד ידי תצהיר, בין אם חוגשו כבר תצהירים אחרים בעניין זה ובין אם לאו, ורשאי הוא להורות, על אף האמור בתקנה 158, כי בעלי הדין יגישו תצהירים במועד אחד"

5. על פי לשון התקנה בית המשפט רשאי לא חייב להורות על שמיעת העדות הראשית בתצהיר. בית המשפט קמא הפעיל את שיקול דעתו באשר לדרך ניהול התיק ואחר שנחשף לתצהיר המפלצתי הפנים כי ייעול התיק יהיה אך ורק על דרך של שמיעת העדויות בעל פה.

6. נפנה את בית המשפט הנכבד לר.ע.א. 6283/93 ד. דני חברה לבניין והשקעות בע"מ נגד מנהל מס ערך מוסף הרכב ברשות הנשיא א.ברק. קובע בית המשפט בדיוק את שאמרנו לעיל.

"כידוע, נקבע סדר הבאת הראיות בתקנות 158 ו-159, כאשר הנתבע קורא לעדיו בזה אחר זה, וכל אחד מהם עשוי להיתקף בחקירה ראשית, בחקירה שכנגד ובחקירה חוזרת, ולאחר מכן קורא הנתבע לעדיו והם עשויים להיתקף באותו סדר; והיפוכו של דבר כשנטל השכנוע מוטל על הנתבע. לפי התקנות האמורות אין, בדרך כלל, הנתבע (או התובע, לפי המקרה) מביא את ראיותיו, כל עוד לא נסתיימו, בשלב הראשון, ראיותיו של בעל הדין שכנגד והוא הכריז ש"אלה עדיו", ורשאי הוא שלא להביא ראיות כלל (דבר שיש בו כדי להשפיע על סדר הבאת הסיכומים: תקנה 158(3) ו-159(5)). תקנות 143(5) ו-168 הסמיכו את בית המשפט להורות לבעל דין "כדי עד שיובא על ידו יקדים ויגיש תצהיר על עדותו..." (ותקנה 169(ב) קובעת כי: "תצהירו של עד שהוגש לבית המשפט יבוא במקום חקירה ראשית, אולם רשאי בית המשפט, בנסיבות מיוחדות, להחליט שהעד יעיד בחקירה ראשית גם בעל פה בנושאים שיקבע בית המשפט". אין בתקנות האמורות דבר שיש בו כדי לשנות מסדר הבאת הראיות בתקנות 158 ו-159 ומזכותו של בעל דין להודיע בתום שלב הראיות של בעל הדין שהתחיל בהבאתן, שאין ברצונו להביא ראיות. אלה הן המסקנות העולות מהשוואתן של תקנות 143(5), 168 ו-169(ב) לתקנות 158 ו-159: (א) לבית המשפט נתון שיקול-דעת אם לעשות שימוש בסמכותו לפי תקנות 143(5) ו-168 ולהורות שעד "יקדים ויגיש תצהיר על עדותו". יש לקוות שבמרוצת הזמן יגבשו להם בתי המשפט אמות מידה לשימוש בשיקול-דעתם. כך, למשל, יש להניח שככל שעדותו של עד רלוואנטי קשורה יותר בעניינים מובהקים של מזהימות, בית המשפט ייטה פחות לעשות שימוש בתקנות האמורות, על-מנת שתהיה בידו אפשרות רבה יותר להתרשם מהאופן השונה שבו יעיד העד בחקירה הראשית ובחקירה שכנגד; לעומת זאת, יש להניח שככל שעדותו של העד קשורה פחות לעניינים של מזהימות, בית המשפט ייטה יותר לעשות שימוש בתקנות האמורות.

7. בית המשפט העליון אף מרחיק לכת עד מאד וקובע כי תקנות 143(5) ו-168 אינן מחייבות את בית המשפט, בהכרח, לנהוג על דרך של שוויון פורמאלי בין בעלי דין, ובגדר התקנות האמורות רשאי בית המשפט להורות אפילו שיוגשו תצהירים של חלק מהעדים הפרוספקטיביים של אחד מבעלי הדין, בעוד שהעדים האחרים יישמעו בדרך הרגילה;

8. משראה בית המשפט קמא כי בעניין שלנו כי הגשת התצהירים מסרבלת את החליף ולא מייעלת את החליף, נימק את החלטתו וקבע כי בין היתר כי ס' 19 התובע מתייחס בתצהירו במאות טעיפות להליכים משפטיים רבים אחרים ולטענות שאינן מוכרות בכתב בתביעה ובן בגדר הרחבת תזית. ס' 20 היקפו של התצהיר והפירוט הרב בו שלא לצורך אכן מכבידים על ניהול התיק שבפני.

9. אחר הנימוקים במפורטים בחלטה קבע בית המשפט כי התצהיר יוצא מהתיק והעדויות יישמעו על דרך המלך בהתאם לתקנה 158.
10. אחר מתן ההחלטה נוחל ההליך באופן שוויוני, המערער העיד את עדיו ולאחריו המשיבים.
11. נפנה את בית המשפט הנכבד להחלטות בית המשפט קמא עליה אנחנו סומכים ידנו וכל מילה על דברי בית המשפט קמא ועל דרך ניהול ההליכים של המערער מותרת. ראה את החלטה בית המשפט קמא **נספח א'** לתגובה וכן שתי החלטות נוספות שעסקו בנושא התצהיר והקלטות הדיון מיום 24,27.12.2015 נספחים א, 1.2.3.
12. ביום 29.12.2015 הגיש המערער בקשת רשות ערעור לבית משפט נכבד זה על ההחלטה, ובכללה בקשה לעיכוב ההליכים (למיותר לציין כי לבקשה מעין זו לא היה כל סיכוי בהיותה מבין ההחלטות עליהן לא ניתן כלל להגיש ברי"ע) **רצ"ב נספח ב'**.
13. במסגרת בקשה זו, נתבקש המערער להפקיד ערובה, ומשלא הופקדה לא היה המקום כלל להתייחס לבקשותיו ראה החלטות בית משפט נכבד זה **נספח ג'**. בו ביום, ביקש המערער למחוק את הברי"ע וזאת אכן נמחקה מסדר היום **רצ"ב נספח ד'**.
14. לכך נוסיף כי ביום 24.12.2015 החליט בית המשפט קמא שתי החלטות נוספות האחת בקשת המשיב 9 לפיה נתבקש המערער להוציא מהתיק את כל המוצגים שהוגשו כנספחים לתצהיר בית המשפט קמא קבע כי "גם לו הייתה חסכמה של כל הצדדים לאפשר לבעל דין להגיש תצהיר בן 606 סעיפים ואלפי עמודי נספחים, חובתו של בית המשפט הייתה לא לאפשר זאת בנסיבות העניין כיוון שמדובר בתצהיר אשר חלק גדול ממנו אינו רלוונטי לתביעה. חובה על בית המשפט לתת החלטות שיסעו להכרעה בשאלות אשר שנויות במחלוקת. קל וחומר שעה שהנתבעים טענו כי יש בכך לגרום לעיוות דין כפי שנטען בבקשה להוצאת התצהיר ונספחיו. באותה החלטה נתבקש המערער להגיש רשימת מוצגים סבירה ורלוונטית לתביעה.
15. מכאן אחר שההליך נוחל בדרך של עדויות ראשיות בעל פה אין כל מקום לדון בהחלטות בית המשפט כיצד לנהל את הדיון בבית המשפט קמא ויש למחוק את הבקשה לצירוף תצהיר. המה גם שבית המשפט אף קבע בהחלטתו כי מכל נימוקיו יש טעם מיוחד להוצאת התצהיר ראה החלטה מיום 24.12.2015.
16. אם בכך לא די, כדי להבין את האבסורד בבקשתו של המערער לצרף את התצהיר כראיות חדשות בתיק הערעור, נפנה את בית המשפט הנכבד **להודיע הצהרת עצמה**. מבין ההחלטות עליו מערער המערער, ערער כלולה גם ההחלטה מיום 13.12.2015, אותה החלטה הקובעת כי יש להוציא את התצהיר מהתיק ולשמוע את העדויות בעל פה. המערער, מקדיש פרק ארוך ונכבד לטענות הנוקפות את ההחלטה, נפנה את בית המשפט להודעת הערעור החל מסעיף 153 להודעת הערעור ואילך.
17. מכאן, לא ברורה כל בקשת המערער ממבקש לצרף את התצהיר כראיה לערעור, שעה שעל אותה החלטה הקובעת כי יש להוציא את התצהיר מהתיק מוגש ערעור? למעשה מבקשה המערער לקבל את התצהיר לתיק הערעור ולקבל טעם אותו הוא מבקש בערעור עצמו. למעשה מדובר בתירתי דסתר. ממה נפשך? אם מוגש הערעור על ההחלטה, ברור ומובן כי, היה ובית משפט נכבד זה יקבל את הערעור, אזי בא לציין גואל מבחינת המערער, התיק יוחזר לבית המשפט קמא, אם לא יקבל את הערעור בסוגיה זו מכאן מה יוגש ויצורף התצהיר לתיק? **אין מדובר בראיה חדשה!** ראה להלן תקיפת הסוגיה של הגשת ראיות בערעור.
18. המערער אמור להגיש את עיקרי הטענות בסוגיה זו לשכנע את בית המשפט הנכבד כי, שגא בית המשפט קמא בכך שהחליט שלא לשמוע את התיק על הדרך הקבועה בתקנות, שמעט עדויות בעל פה ולא על פי ההריג שמעית העדויות הראשיות על פי תצהירים. לעניות דעתנו הצנועה אין כל סיכוי שבית משפט של ערעור יתערב בדרך ניהול תיק בבית משפט קמא.

19. מכאן, אין זה ברור, כיצד מבקש המערער לצרף את התצהיר כראיה חדשה בערעור שעה שעל סוגיה זו תלוי ועומד ערעור. זו איננה סוגיה של צירוף ראיות לערעור אלה או אחרות.
20. גם מן הדין הדיוני והמשפטי אין לבקשה זו ולערעור בסוגיה זו על מה שיסמוך שכן כאמור, בית המשפט של ערעור לא יתערב בשיקול דעתו של בית המשפט קמא בענייני נוהל ויעילות הדיון. במיוחד שעה שבית קמא לא חייב לנהל את הדיון על דרך של שמיעת תצהירים, נהפוך בית המשפט חייב הוא לשמוע את התיק על דרך של שמיעת עדויות בעל פה להתרשם מהעדים באופן ישיר ולא על דרך של תצהירים.
21. ונוסיף ממה נפשך? ונגיח כי בית משפט מקבל את הבקשה, המשמעות כי יש צורך לנהל את המשפט מחדש בפני בית משפט נכבד זה, שכן המשיבים לא חקרו את המערער על תצהירו אלא על עדותו הראשית בעל פה, כמו כן במידה והמערער מגיש תצהיר ומבקש כי תצהירו יוגש לבית משפט נכבד זה, מקופחות זכויות המשיבים שלא הגישו תצהירים לתיק ועדותיהם נשמעו בעל פה. מכאן, מה שמבקש המערער הוא לא הגשת ראיות חדשות אלא שמיעת התיק בפני בית משפט נכבד זה בשנית. מובן שאין לעשות כן ויש לדחות מיניה וביה בקשה זו.
22. כל זה נוסף כי הבקשה כמובן לא עונה על הקריטריונים של הגשת ראיות בערעור עליה אנו נותנים תשובתנו להלן. תצהיר איננו ראיה ולכן איננו עונה כלל על הדרישה הקבועה בתקנות. יחד עם זה נתייחס לבקשה לצירוף ראיות ומה שנקבע בפסיקה לעניין זה.
23. עוד נוסף כי, די אם מעיינים בתיק בבית המשפט קמא כדי להבין כי תביעה טריוויאלית על נזקי רעש הפכה להיות תיק מפלצתי, המערער איננו בוחל בהטרדת בית המשפט בכל דרך שהיא ונוהג כך גם בבית משפט נכבד זה. בית המשפט קמא הבין עם מי יש לו עסק ותכון עשה בהחלטותיו.

צירוף ראיות חדשות בשלב ערעור

24. כידוע קובעת תקנה 457.
- "(א) בעלי הדין בערעור אינם זכאים להביא ראיות נוספות, בין בכתב ובין בעל פה, לפני בית המשפט שלערעור, ואולם אם בית המשפט שבערכאה קודמת סירב לקבל ראיות שצריך היה לקבלן, או אם בית המשפט שלערעור סבור שכדי לאפשר לו מתן פסק דין, או מכל סיבה חשובה אחרת, דרושה הצגת מסמך או חקירת עד, רשאי בית המשפט שלערעור להתיר הבאת הראיות הנוספות.
- (ב) התיר בית המשפט שלערעור הבאת ראיות נוספות, ירשום את הטעמים לכך ויפרש את העניינים שבהם יש לצמצם את הראיות."
25. מי שמבקש להגיש ראיות חדשות בערעור, צריך לעבור שתי משוכות, האחת לשכנע את בית המשפט כי, בית המשפט קמא סירב לקבל את הראיה או אם בית המשפט סבור כי הראיה נחוצה כדי ליתן פסק דין. נקבע כי יש להבחין בין ראיות להוכחת עובדה לפני מתן פסק הדין וראיה לאחד מתן פסק הדין.
26. באשר לאותן ראיות אשר הין לפני מתן פסק הדין וזה המקרה שלפנינו החלכות בנדון הין חד משמעיות:

"אם המבקש ידע על הודות הראיה ולא יכול היה לגלותן בשקידה ראויה ובהנחה כי נהג בתום לב על המבקש להופיע כי אי הבאת הראיה נבעה מנסיבות שאינן תלויות בו ועליו לשכנע את בית המשפט בדבר תום לבו בעת הגשת הבקשה" ראה בנדון ע"א 27/91 קבלו נגד שמעון עבודות מותכת מט(1) 458, 459 ראה ע"א 801/89 כהן נגד שבאם מו (2) 136 ראה ע"א 391/01 כספי נגד נס פ"ד נ"ו (6) 752.

27. מילים אחרות, מי שמגיש בקשה מעין זו לבית המשפט חייב לשכנע את בית המשפט בשני פרמטרים **האחד** אי הגשת הראיות נבעה מנסיבות שאינן בשליטתו. והשנייה חשיבות המסמך.

28. בעמ' 06 / 7926 **אדרי-אל ישראל בע"מ נ' הוועדה המקומית לתכנון ובנייה גליל עליון** (פדאור (לא פורסם) 09 (16) 553), עמ' 7 קבע בית המשפט כי :

"הגשת ראיות נוספות בשלב הערעור אינה מתאפשרת בנקל, משום שככלל ובחיעדר נימוקים מיוחדים על בעל הדין להציג את מלוא מסכת הראיות מטעמו בפני הערכאה הדיונית ואין הוא רשאי לפצל את הבאתן. מה גם שערכאת הערעור אינה שומעת עדים ואינה מקיימת חקירות ואילו החזרת הדיון לצורך שמיעת הראיות הנוספות תגרום להארכת הדיון והזנמתו ללא סוף (ראו ע"א 8128/06 לוינון נ' ארנון, פסקאות י"ט-כ"א (טרם פורסם, 3.2.2009)). לעניין חוספת ראיות בשלב הערעור הבחינה הפסיקה בין ראיה המוכיחה עובדה שאירעה טרם מתן פסק-הדין בערכאה הדיונית לבין ראיה המוכיחה עובדה שאירעה לאחר מתן פסק-הדין. ראיות הנוגעות לעובדות מן הסוג הראשון, שקיומן קדם למתן פסק-הדין בערכאה הדיונית, ניתן להגיש לערכאת הערעור רק אם המבקש לא ידע על קיומן ולא יכול היה לגלותן בשקידה ראויה, ובלבד שנהג בתום לב (ראו: ע"א 1249/04 אדהם נ' רביע, פסקה ז' (לא פורסם, 8.11.2006); ע"א 2732/05 עאצי נ' רשות הפיתוח, פסקה 17 (טרם פורסם, 18.12.2007)). עם זאת ייתכנו מקרים חריגים ונדירים בהם תותר הגשת ראיות לערכאת הערעור אף שלא הוגשו לערכאה הדיונית בשל מחל של בעל דין, וזאת כאשר יש בראיות החדשות חשיבות מכרעת לצורך בירור האמת העובדתית וקביעת הזכויות המהותיות של בעלי הדין (ראו ע"א 11294/05 מורדוך נ' המגן חברה לביטוח בע"מ, פסקה 15 (טרם פורסם, 2.7.2008)). ככלל אין בית המשפט נוטה לקבל ראיות בשלב הערעור גם אם אלה נוגעות לעובדות שנוצרו אחרי מתן פסק-הדין, אך שונה הדבר כאשר יש בכוחן של ראיות אלו להשפיע השפעה של ממש על תוצאות המשפט (ראו והשוו: ע"א 125/68 מחסני החמצן בע"מ נ' עזבו המנוח פנחס ברנשטיין, פ"ד כב(2) 914, 921 (1968); משה קשת הזכויות הדיוניות וסדר הדין במשפט האזרחי - הלכה ומעשה כרך ב 1307 (מהדורה 15, 2007)).

29. לכך נוסיף את שאומר בית המשפט: אכן, ברגיל, אין זו דרכה של ערכאת הערעור להתערב בממצאים עובדיתיים שנקבעו על ידי הערכאה הדיונית, באין עילה מבוררת לעשות כן. לא כך הדבר, כאשר מדובר בשאלה משפטית, או כאשר מדובר בהתערבות בחסקת מסקנות של הערכאה הדיונית (ראו למשל: ע"א 5997/92 מלק נ' מנהל עיזבון הרב יהושע דויטש ז"ל, נא 15 (1) 1997; ע"א 1769/04 אורן נ' בתן) פורסם בנבו, 13.7.2006; ע"א 232/55 היועץ המשפטי לממשלה נ' גרינולד, יג 2189 (1958); ע"א 23/81 הרשקו נ' אוריבך, מב (3) 749 (1988); ע"א 548/78 שרון נ' לוי, לה (1) 736 (1995)).

30. דוע, בבחינת השאלה האם להתיר הגשת ראיה חדשה בשלב הערעור, ישנם שני שיקולים מרכזיים. האחד, כי אותה ראיה לא הייתה, מצויה קודם לכן ברשותו של המבקש להגשה, כאשר הדבר לא נבע מושלנות מצדו ואין חשד לחוסר תום לב מצדו בעת הגשת הבקשה) ע"א 8021/03 אלישע נ' אלישע, פ"ד נט(3) 337, ע"א 411/81 זידאן נ' עידיר, פ"ד לח(3) 449; ע"א 371/81 נוריאל נ' אלישך, פ"ד לז(4) 600. (השיקול השני הינו מידת חשיבותה של הראיה החדשה לדיון והאם יש בה כדי להביא לשינוי התוצאה שאליה הגיעה הערכאה הקודמת) ע"א 105/05 דהאן נ' קסון, (10.11.05); ע"א 3757/13 זאב בודגשטיין נ' עיריית חיפה. (21.7.16)

31. ברע"א 4543/07 ירון אביסדריס נ' קצין התגמולים, התבקשה חוספת ראיה לערעור בשל החלטת עורך-דין. כבי' ביהמ"ש העליון קבע כדלקמן: "מדובר בחריג לכלל. ברי אם כן כי למחדלו של בעל הדין שנמנע מלהגיש את אותן ראיות יש ליתן הסבר טוב ומשכנע. הסבר שכזה לא נמצא במקרה שלפניי, וודאי שאין בעצם חילופי ערכי הדין שייצגו את המבקש כדי לבסס הסבר שכזה. הגשת ראיות נוספות בשלב הערעור אינה יכולה להפוך דרך לעריכת מקצה שיפורים לטעויות שנעשו לשיטת עורך הדין הנוכחי, על ידי עורך הדין הקודם".

32. ברע"א 7943/06 שמשון חלל נ' מדינת ישראל קבעה כבי' השופטת ארבל כי: **"לא שוכנעתי במקרה זה, כי לא היה בידי של המבקש להביא את הראיות בדיון בפני**

הערכאה הדיונית ומכל מקום, אין בהסברים שסיפק כדי להצדיק את הימנעותו מהבאת הראיות."

33. בע"א 538/82 נצראל נ' רגיואן פ"ד לו (2) 722, 730 נקבע כי בית המשפט יתיר הגשתן של ראיות נוספות לאחר מתן פסק הדין, אם המבקש לא ידע על הראיה ולא יכול היה לגלותה בשקידה ראויה, ובלבד שנהג בתום לב.

34. בע"א 5429/04 מאיר בתו נ' מדינת ישראל ואח' (פורסם בגבו) קבע כב' ביחמ"ש העליון כדלקמן: "המערער ביקש להביא ראיות נוספות. לטענת המושב אין בראיות אלה תרומה להכרעה בפלוגתאות שבמחלוקת או לשינוי קביעות בית המשפט המחוזי. דין בקשת המערער להגשת ראיות נוספות – להידחות. כלל ידוע הוא כי בקשה להוספת ראיה בדיון בבית משפט מתאפשרת במקרים מעטים. בענייננו מדובר על ראיות שהיו בידי המערער עוד קודם למתן פסק הדין בבית משפט מחוזי. הכלל הוא כי לא ניתן להתיר הגשתן של ראיות נוספות אלא אם הוכח כי המבקש לא ידע עליהן ולא יכול היה לגלותן בשקידה ראויה ובלבד שנהג בתום לב (ע"א 801/89 כחן נ' שבאם, פ"ד מו(2) 136, 142 (1992); י' זוסמן סדרי הדין האזרחי 848 - 849 (מח' 7, 1995)). המערער עצמו מצהיר כי שתי הראיות אותן הוא מבקש להביא בפני בית משפט היו בידיו עוד בטרם הגשת תצהיר עדות ראשית וכי הם לא נמסרו משום שהמערער ביקש שלא להעלות מחלוקת מיותרת. איני רואה מקום לחרוג מהכלל הנוגע להבאת ראיות נוספות."

35. במקרה שלנו המערער מודה כי כל הראיות היו בידו ובידי עדיו בעת ניהול המשפט ושמיעת העדויות. לטענתו נספחים לתצהירו היו חוות שעת זו או אחרת ו/או מסמכים אלו או אחרים אותם הוא מבקש לצרף. בית המשפט קמא לא מנע ממנו את הגשת הראיות, בעת שמיעת העדויות, המערער הוא שבחר אלו עדים להביא איזה ראיות לצרף וכיצד לנהל את התיק. המערער סיים את עדותו וסיים להביא את ראיותיו אין בנמצא החלטת כלשהי לפיה בית המשפט קמא מנע מהמערער להעיד עד זה או אחר ו/או להמציא ראיה זו או אחרת בעת שמיעת העדויות, אין למערער אלא לבוא בטענות אל עצמו אם סבר כי מסמך זה או אחר חשוב לעניין הוכחות טענתו ו/או עדות זו או אחרת של מומחה שצירף חוות דעת יש להשמיעה. לעניין חוות שעת מדובר בעדת עד ולא בנמצא כל החלטת שמנעה מהמערער להעיד כל מומחה שבו הוא חפץ.

36. מכאן בית משפט נכבד זה לא אמור להורות על צירוף ראיות שכאלה על פי כל הקריטריונים שהצגנו לעיל.

37. המערער סובר כי הוא מנהל משפטים בינו לבין עצמו כאילו לא קיים שופט במשפט או צד שכנגד. המערער מבקש לצרף מסמכים שלא צורפו בבית המשפט קמא, עליהם לא חקרנו, לא יכולנו לחקור עליהם, ומכאן, צירוף ראיות בשלב דיוני זה המשמעות היא ניהול משפט מחדש. לא לשם כך מוגש ערעור.

38. מכאן, אין כל הצדקה להתיר למבקש צירוף ראיות בשלב הערעור ונדן קיפוח זכות המשיבים להגיש על ראיות ו/או לחקור על עדויות אלו וממציאים אלו. נראה כי כל שעושה המערער כחוט השני הינו הטרדת בתי המשפט, סרבול הליכים שלא לצורך, אי אבחנה בין טפל לעיקר.

39. כל זאת ועוד, יש לזכור כי המערער הוא שהעיד את עדיו שמסרו חוות דעת ונחקרו עליהן, עדים אלו היו העדים המרכזיים בעניין טענת הרעש, עדים אלו הקדימו חוות דעת מקצועיות עליהן חקרנו, ולא ברור כיצד ניתן בשלב הערעור לבקש כי יוגשו מסמכים שלא הוגשו לבית המשפט קמא והללו לטענת המערער היו בידו.

לעניין הקלטת הדיון

40. אנו מתנגדים מכל וכל להקלטת הדיון, לא ברור מה מיוחד בתיק בו עסקין מול אלפי תיקים המנוהלים בבתי המשפט השונים. נושא הקלטות הדיונים של המערער כבר הגיע לבית המשפט העליון שפסק כי אין כל מיוחדות בתיקו של המערער המבקש חדשות לבקרים את הקלטת הדיון ולכן יש לדחות את הבקשה. ראה רע"א 3057/19. ראה גם התייחסותו של בית המשפט קמא לעניין זה החלטת מיום 24.12.2015.

41. די בחפניה למקצת הבקשות וחהחלטות שניתנו בתיק בבית המשפט קמא שלא לדבר על בקשות רשות הערעור לבית משפט נכבד זה וכן לבית המשפט העליון כדי להבין כי יש בפני בית המשפט מטרידן בלתי נלאה שאין ליתן לו כל סעד להכביד על ניהול ההליך התיקן ויש לשים סוף לדיונים המתמשכים ועיניו חדין אותנו עוברים המשיבים.

42. לאור כל האמור, אנו מתנגדים מכל וכל לבקשה שאיננה עולה כלל באף אמת משפטית ראוייה בסוגיית צירוף ראיות בהליך של ערעור, נבקש מבית המשפט לדחות את הבקשה לחייב את המבקש בהוצאות לדוגמא שכר טרחת עורכי דין ומע"מ.

אריה לוג, עו"ד
ב"כ המשיבים

100000

ת"א 14-04-31253 קירשנבאום כי נציגות הבית המשותף ואח'

במני כבוד השופט הבכיר מיכאל תמיר

תובע אילן מנחם קירשנבאום

נגד

נתבעים

1. נציגות הבית המשותף
2. אבי טל
3. הניה גודש
4. יורם רוזנבאום
5. רבקה נאמן
6. רבקה בן משה
7. יוסף מינסקי
8. אורית מוזס
- ע"י ב"כ עו"ד אריה לוי
9. אלכסנדר פרידמן
- ע"י ב"כ עו"ד טננבוים

החלטה

1. ההחלטה ניתנת בהמשך לדיון שהתקיים ביום 8.12.15 במעמד הצדדים ועל רקע בקשות תלונות ועמדות בתיק, וביניהן בקשת התובע להגיש ראיות נוספות לאחד שהגיש את תצהיריו וקבע מועד דיון הוכחות ליום 31.12.15.
2. התובע הגיש את תצהיריו לתיק ביום 26.10.15 ובאותו יום הגיש בקשת ליימון שני עדים נוספים ולחומצות תקליטורים שברשותו ביום הדיון. התובע מייצג את עצמו בדיונים ללא עורך דין מטעמו, ובמהלך הדיון האחרון התברר שמדובר בבגל דין שלמד משפטים, סיים התמחות אצל עורך דין, נזר בייצוג מעורכי דין ובחר שלא להקדש מיוצג בתביעה שבפני.
3. הנתבעים ביקשו לכוזק את תצהיר עדותו הראשית של התובע כהתיק, בין היתר, משום שלטענתם הוגש בתיק בלתי סביר - 87 עמודים, 606 טעמים ומאות עמודי נספחים - באופן המחייב דחיית של מועד דיון ההוכחות הקרוב שנקבע. מוזבר בתביעה כספית ע"ס 89,306 ש"ח שהגיש התובע נגד תשעה נתבעים. הנתבעים טוענים כי אם בית המשפט יקבל את התצהיר לתיק, יגרם הדבר לסרבול הדיון, בזבוז זמן שיפוטי יקר וכן ייגרם לנתבעים נזק רב. הועלתה התנגדות ליימון העדים ואשר להגשת התקליטורים הנ"ל נטען כי יש לעשות כן בהתאם לתקנות והוראות הדין.
4. ביום 10.12.14 התקיים דיון במעמד הצדדים ונקבע, בין היתר, כי על התובע להגיש את תצהיריו עד ליום 10.2.15 (תוך 90 יום), על הנתבעים להגיש את תצהיריהם תוך 60 יום מיום קבלת תצהירי התובע וכן נקבע דיון הוכחות ליום 22.6.15 לשעה 9:30.

ת"א 31253-04-14 קירשנבאום נ' נציגות הבית העשיתוף ואח'

5. התובע הגיש מספר רב של בקשות בהסכמה להארכת מועדים שונים להגשת תצהירי עדות ראשית מטעמו לתיק. התובע טען בבקשותיו, בין היתר, כי אמו חלתה והוא נדרש לסייע לה. לא היה בבקשות הקודמות כדי להביא לדחיית מועד דיון ההוכחות אשר נקבע ליום 22.6.15 ולכן בית המשפט נעתר לבקשות המוסכמות כמבוקש, פרט לבקשה האחרונה שהוגשה ביום 27.5.15. בקשה זו הוגשה כחודש לפני מועד דיון ההוכחות שנקבע, ובה ביקש התובע להגיש את תצהיריו עד ליום 25.10.15, להאריך את המועד להגשת תצהירי הנתבעים עד 45 יום לאחר מכן וכן ביקש לדחות את מועד דיון ההוכחות, תוך ציון מספר מועדים אפשריים, שהמאוחר ביניהם היה 21.4.16, כ - 10 חודשים לאחר מועד דיון ההוכחות שנקבע.
6. בקשת התובע לדחיית מועד הדיון למועד הנייל נדחתה, ובית המשפט הציע לצדדים לנהל דיון הוכחות בתיק ללא תצהירים או לחילופין להגיש תצהירים תוך פרקי זמן קצרים כדי להימנע מדחיית דיון ההוכחות שנקבע. ביום 28.5.15 הגיש התובע בקשה נוספת "לעיון בהחלטה מתוך" שבה נטען כי יום קודם למועד דיון ההוכחות שנקבע בתיק זה מתנהל דיון גדול אחר במעמד אותם צדדים בפני המפקחת, וגם מטעם זה נדחה מועד הדיון, דחייה קצרה של מספר שבועות ליום 19.7.15. לביכ הנתבעים 1-8 וזמן לשירות מילואים ב- 19.7.15 ומשעמדו הנתבעים על כך שיקבלו זמן מספיק להכנת תצהיריהם כפי שהיוה לתובע, נקבע כי על התובע להגיש את תצהיריו עד ליום 16.9.15 ומועד דיון ההוכחות נדחה ליום 31.12.15 לשעה 9:30.
7. משלב זה ואילך החל התובע להגיש בקשות רבות ומסופות להארכת המועד להגשת תצהיריו ללא הסכמת הנתבעים - בבקשות שהוגשו מיום 9.9.15 ועד ליום 11.10.15. בבקשה האחרונה ביקש התובע להגיש את תצהיריו עד ליום 13.10.15. הבקשות הוגשו סביב תקופת החגים שבחלק ניכר ממנה שהה חת"מ בחו"ל. לא היה בבקשות אלו כדי לדחות את מועד דיון ההוכחות שנקבע, ולאור האמור לעיל ניתנו החלטות במעמד צד אחד שלפיהן המועד יוארך, אלא אם תהיה התנגדות ואז החלטה אחרת, ואם תהיינה התנגדויות הבקשות תידונה מראשיתן. במצב דברים זה ובחשד החלטת אחרת, המועד האחרון להגשת תצהירי התובע היה ה- 13.10.15.
8. למרות כל האמור לעיל ולמרות הזמן הרב שעמד לירותו של התובע כדי להכין ולהגיש את תצהיריו, התובע הגיש את תצהירי העדות הראשית מטעמו באיחור ביום 26.10.15, וזאת ומבלי להגיש בקשה להארכת המועד להגשת תצהיריו.
9. נוסף על כך, התובע ביקש להזמין עדים נוספים מבלי שיגישו תצהיר או חוות דעת, וזאת אף שלא פנה אליהם קודם לכן בבקשה שיכינו תצהיר או חוות דעת, וכן ביקש כי ביום דיון ההוכחות יתפזר מסמך של מר רון יוסף משנת 2008 שצורף כנספח 54 לתיצהירי לחוות דעת, וזאת כאמצעות הוספת "פיסקת אזהרה" של העד במהלך עדותו הראשית. כמו-כן ביקש התובע, בין היתר, לאשר לו להגיש חוות דעת נוספת של מומחה אשר טרם חזנה, שכן טרם איתר את המומחה (וזוהו אינה ידועה).

ת"א 14-04-31253 קידשנבאוס נ' נציגות הבית המשפט ואח'

10. בייכ נתבע 9 התנגד לבקשת התובע להגיש חוות דעת נוספת לתיק שלא הוגשה יחד עם ראיות התובע.
בייכ נתבעים 8-1 הגיב לבקשת התובע הנ"ל, התנגד לה וכן ביקש להורות על מחיקת תצהירו של התובע
מתחילת לאור חיקפו, הסרבול שכרוך בדיון בו וכן הטק והזמן השיפוטי היקר אשר ייגרם לכל הצדדים
אם התצהיר יישאר בתיק כפי שהוא. עוד נטען כי אם בית המשפט ישאיר את התצהיר "חמפלצתי"
הנ"ל בתיק, לא יהיה מנוס מדחיית מועד דיון ההוכחות שנקבע. בייכ נתבעים 8-1 הוסיף כי השימוש
בתצהיר נועד לייעל ולחקל על החליק המשפטי ולא להכביד עליו, וציין כי החליק של הגשת תצהירי עדות
ראשית הוא החריג לכלל הקבוע בתקנות סדר הדף האזרחי שלפני העדויות ייעתו בעל-פה ללא
תצהירים. כמו-כן נאמן כי אין בבקשה לזימון העדים והתייחסות לשאלה האם התובע פנה לעד רון יוסף
והאם ביקש ממנו להגיש תצהיר או חוות דעת קודם לכן.
11. במהלך דיון קדם המשפט חזרו הצדדים על טענותיהם והנתבעים הוסיפו וביקשו לחייב את התובע
בהפקדת ערובה להבטחת הוצאות התביעה אם התביעה תידחה.
12. במהלך הדיון טען התובע, בין השאר, כי היה עליו לכתוב הרבה מאוד בתצהירו כדי לבסס טענת
"קנוניה" נגדו - טענה אשר לא מופיעה בכתב תביעתו. בית המשפט שאל את התובע במהלך הדיון היכן
קיימת טענה זו בכתב התביעה והיכן מופיע פירוט בנוגע לתביעתו לקבל 41,000 ₪, בין היתר בגין הפסד
דמי שכירות, אך התובע לא הציג תשובות מספקות על כך והוסיף כי אין בכוונתו לחשוף בדיון זה את
טענותיו ויעשה זאת רק בסיכומיו. מהדיון עלה כי התובע לא ביקש לקבל תצהיר או חוות דעת ממר רון
יוסף ומעד נוסף קודם לכן. כשנשאל התובע מהו המועד המאוחר ביותר שבו מומחה מטעמו נזק חוות
דעת בקשר לגופלס הרעש מהמעליות, ציין מועד של למעלה מ-7 שנים לפני הגשת כתב תביעתו.
13. בייכ הנתבעים 8-1 טען, בין היתר, כי מעולם לא ראה התנגדות כזאת של צד לתיק וכי התובע עשה
שימוש ציני בחליכי בית המשפט, לוקח אקדח ומכוון אותו לרקח של לקוחותיו שרובם בשנות ה-80
לחיתום ומאלץ אותם להיות שבויים בתביעה שכולה ערכי מטריד בלבד. עוד נטען כי בתביעה שבפנינו
ישנם רכיבים שנראה כי אין אפשרות לחובית אותם כגון הפסד דמי שכירות וכן רכיבים של פיצוי עבור
נזק לא ממוני הנתונים לשיקול דעת בית המשפט ללא חוכמה כלשהי, ולכן מה שגוהר הוא תביעה בגין
החזיר עבור הכנת חוות דעת בלבד. בייכ הנתבעים 8-1 טען כי התובע פתח בן שהוואגורס נזק רב לנתבעים
ולבית המשפט משום שהוא מבזבז את זמנם היקר, ובית המשפט חייב לוטר את דברו בקשר לכך ולשים
לזה סוף, שכן כולם שבויים בידיים של אדם שביקש אורכות במשך ששה חודשים ועושה צחוק מכולם.

ת"א 31253-04-14 קירשנבאום נ' נציגות הבית המשפט ואר'

- 1 בקשה זה נטען כי הזמן השיפוטי הוא יקר ומתזדמנים רבים בתיק זה ובתיקים אחרים מתכנס לקבל
2 את יומם בבית המשפט, אולם התובע גזל מחס ומן יקר, ולכן יש לחייב אותו בהוצאות לדוגמה לסוכת
3 אוצר המדינה ובחוצאות לטובת התובעים.
4
5 14. ב"כ נתבע 9 הצטרף לדברי ב"כ נתבעים 8-1 ואף הציע לתובע למחוק את תביעתו ועד התחייבות לא
6 להעלות נגדו טענת התיישנות כדי שיתארגן מחדש ובצורה ראויה. התובע חודיע כי איננו מסכים לכך.
7
8 15. לשאלת בית המשפט כמה עדים מבקש התובע להזמין, השיב כי הוא רוצה שתשעה - שבעה עדים שביקש
9 להזמין קודם לכן ושניים נוספים. כמו-כן עלה כי התובע טרם הסדיר שכר עדות עם כל העדים, לרבות
10 חנן רון יוסף ועדים נוספים. ב"כ נתבע 9 ציין כי יש לו עד אחד בלבד וב"כ נתבעים 8-1 חודיע כי אולי
11 שלוש או ארבעה דוידים יגיעו לחניד.
12
13 16. ב"כ התובעים חזרו על הבקשה לחייב את התובע להפקיד ערובה להבטחת הוצאותיהם אם התביעה
14 תידחה והוסיף כי גם מתצחירו של התובע עולה שמצבו הכלכלי בכי רע.
15
16 **דיון**
17
18 17. התובע טוען כי החל לעבוד על הכנת תצהירו וראיותיו לראשונה ביום 26.6.15. לגישתו של התובע הוא
19 עדיין לא הגיש את מלוא ראיותיו לתיק שכן הוא מבקש, הלכה למעשה, להפוך מסמך משנת 2008 לחוות
20 דעת בתיק וכן להגיש חוות דעת מספיק שטרם הוכנה משום שטרם מצא מומחה שיחיה מוכן להכין
21 עבורו חוות דעת כזאת.
22
23 18. התובע הגיש את התביעה דגן על סך 89,306 ₪ ביום 22.4.14 נגד 9 נתבעים שונים. בבסיס תביעתו נטען
24 כי הנתבעים אחראים למטרד ריש קשה מאוד שמקורו במעלית בבניין - מטרד שממנו סבל במשך
25 כשלוש וחצי שנים. בסעי' 20 לכתב התביעה נטען כי הרעשים החלו במחצית השנייה של שנת 2004. בסעי'
26 74 לכתב התביעה ישנה התייחסות לכך שהרעשים חזרו ביום 21.8.07. סך של 41,000 ₪ נתבע בגין
27 "הפסד דמי שכירות מוטבציאלים ו/או דמי שימוש ראויים במשך כל זמן המטרד", סך של 25,000 ₪
28 עבור "פיצוי בגין נזק לא ממוני", סך של 18,000 ₪ עבור "שכר בטלה, אובדן שעות עבודה, והחזרים
29 שונים על הוצאות שונות בגין הטיפול במעלית ומטרד הריש", 614 ₪ עבור החזר בגין הכנת חוות דעת
30 מיום 14.12.04, סך של 4,352 ₪ עבור הוצאות בגין הכנת שתי חוות דעת - אחת מיום 2.10.05 והשנייה
31 מיום 20.3.06 וסך של 340 ₪ בגין החזר הוצאות עבור חוות דעת שניתנה לתובע בע"פ ביום 13.3.07.
32
33 19. בית המשפט נאלץ להקדיש כמה שעות לקריאת תצהירו של התובע על נסמחו. ניכר כי התובע נצל את
34 האורכות שקיבל במהלך חודשים רבים כדי לכתוב "ספר" ובו פרקים רבים גדושים בפרטים שחלק ניכר
35 מהם אינם רלוונטיים כלל לתביעה שבפניו. התובע מתייחס במאות שעיפים בתצהירו לתלכיים
36 משפטיים רבים אחרים ולטענות שאינן מוזכרות בכתב התביעה והן בגדר הרחבות חזית אסורות.

ת"א 14-04-31253 קירשנבאום נ' נציגות תביית המשותף ואח'

- 1
20. היקפו של התצהיר והפירוט הרב בו שלא לצורך אכן מכבדים על ניתול התיק שבפני. אמנם כתצהיר
- הארוך והמסורבל ישנם גם סעיפים רלוונטיים המתייחסים למדידות השונות שנמשו בנוגע למפלס הרצף
- בתקופות הרלוונטיות ולחנות דעת שהובנו בעבר כדי לבסס זאת, אך מדובר במספר מצומצם מתוך כלל
- 606 הסעיפים בתצהיר.
21. בסעי' 59 לתגובת התובע לבקשה מס' 40 של הנתבעים טען התובע כי "אין אף סעיף מיותר בתנ"י
- מסעמי ואין אף עמוד מיותר בראיות שהוגשו. לכל דבר שהוגש יש רלוונטיות, וניתן לדברים
- התייחסויות במקום ובזמן הנכונים. זאת גירסתו! והנתבעים צריכים להתמודד איתה בגישור המתחייב
- ולא ע"י תבלה בגישור הדיוני". אולם כאמור לעיל, סעיפים רבים בתצהירו של התובע אינם רלוונטיים
- לתביעה שבפניו ואין לבית משפט זה כל כוונה להכריע בשכסוכים משפטיים אחרים בין הצדדים או
- לדון בטענות שאין להן כל קשר ורלוונטיות לתביעה שבפניו תוך בזבוז זמן שיפוטי יקר. בית המשפט
- דוחה את טענת התובע שלפיה הוא רשאי לכתוב מה שהוא רוצה בתצהיר והנתבעים רשאים לחקור או
- לא לחקור אם הם סבורים כי התובן לא רלוונטי.
22. התובע מועלה טענות רבות על כך שבי"כ הנתבעים אינו פועל בנדרש מ"קצין בית המשפט", אולם גם
- התובע אשר מייצג את עצמו הוא בגדר "קצין בית המשפט" ומוטלת עליו החובה לסייע לבתי המשפט
- ולמערכת לעשות צדק, מבלי לבזבז את המשאב היקר של זמן שיפוטי. התצהיר מסול ואין לקבלו לתיק.
- על כל בעל דין או עורך דין לעסוק תצהיר הולם לתיק שבפניו. לו היה התובע מיוצג, בא כוחו לא היה
- מגיש תצהיר כזה לתיק ואף לא היה מבקש בקשות להארכת מועד כדי להגיש בסופו של דבר תצהיר
- באופן ובחיקף שהגיש התובע.
23. נוסף על כך, תצהירו של התובע חוגש באיחור ביום 26.10.15 ללא בקשה להארכת מועד וללא הסבר
- לאיחור בהגשת התצהיר. מבקשת התובע מיום 9.9.15 עולה כי היה עליו להגיש את תצהירו לכל
- המאוחר עד ליום 20.9.15 וכן להגיש תווה דעת עד ליום 11.10.15. לבקשת התובע הארוך המועד להגשת
- התצהיר כמות פעמים "בהתאם להתנגדות ואו החלטות אחרות" ובסופו של דבר נקבע כי על התובע להגיש
- את תצהירו עד ליום 13.10.15. משהתנגדו הנתבעים לבקשות התובע הנייל היה מקום לדון בבקשות
- אלה מראשיתו, ומכל מקום היה על התובע להגיש את תצהירו לכל המאוחר עד ליום 13.10.15.
24. לאור כל האמור לעיל, אני מורה על מחיקת תצהיר עדותו הראשית של התובע וכל מה שצורף אליו
- והוגש לתיק ביום 26/10/15.
25. דיון ההוכחות בתיק כבר נדחה פעמיים והמפגש השלישי נקבע ליום 31.12.15 בשעה 9:30. לו היה בית
- המשפט מקבל את תצהירו של התובע לתיק, היה עליו לתת לנתבעים זמן סביר להגשת תצהירם

ת"א 14-04-31253 קיר'שנבאום נ' נציגות הבית המשפט ואח'

- 1 מטעמים, ובמעב זה היה צורך לדחות שוב את מועד הדיון שנקבע וכן היה מקום לחייב את התובע
- 2 בהוצאות ובשכר טרחת עו"ד בהתאם.
- 3
- 4 26. יש לדחות את בקשתו של התובע לאפשר לו להגיש בהמשך ההליך חוות דעת נוספת של מומחה שטרם
- 5 איתר עד היום. התובע טען כי לא מצא מומחה שייתן לו חוות דעת בעניין זה, ולדבריו הסתבר כי אחד
- 6 המומחים שפנה אליהם איבד את רשימו. בהעדר תצהיר של התובע המעמק מדוע לא עלה בידו להגיש
- 7 חוות דעת מומחה עד היום ומדוע הוא סבור שיוכל לעשות זאת בהמשך, אין להיעתר לבקשתו של התובע
- 8 "לשמור את האופציה" להגיש ראיות נוספות אף לאחר הגשת ראיות הנתבעים.
- 9
- 10 27. התובע מבקש להזמין לעדות את מר חן יוסף כדי שישקיף במהלך עדותו "פיסקות אזהרה" למסמך
- 11 שהוכן בשנת 2008. פירוש הדבר הוא כי התובע מבקש להגיש חוות דעת של מומחה ביום דיון ההוכחות
- 12 לראשונה, וזאת לאחר הגשת הראיות מטעמו ומטעם הנתבעים. לו התיר בית המשפט הגשת חוות דעת
- 13 לראשונה במועד זה, היה בכך כדי לפגוע בזכויותיהם הדיניות והמהותיות של הנתבעים. זאת ועוד,
- 14 מהדיון עלה כי התובע כלל לא טרח לבקש ממר חן יוסף להכין תצהיר או חוות דעת עבורו קודם לכן.
- 15 לפיכך, בקשה זו נדחת.
- 16
- 17 28. אשר לבקשה להמציא תקליטורים ביחס לדיון ההוכחות - חובה על בעל דין לפעול בהתאם לכלל ההוראות
- 18 הדיוניות והמהותיות אשר נוגעות לאופן הגשת ראיות, לרבות הקלטות ותמלילים. מעבר לכך, ראיות
- 19 התובע הוגשו באיחור ולכן אין לקבלן אלא בכפוף לקביעות בהחלטה זו.
- 20
- 21 29. בבקשה מסי' 40 מיום 3.11.15 ביקש ב"כ הנתבעים לקבוע בהתאם לתקנה 143 לתקנות סדר הדיון
- 22 האזרחי כי הדיון יימך ללא תצהירים אלא באמצעות עדויות ראשיות שישמענה בעל פה. בסעי' 14
- 23 לבקשה נטען כי אם בית המשפט לא ייעתר לבקשה לקיים דיון ללא תצהירים, יש להורות לתובע להגיש
- 24 תצהיר קצר תוך הגבלת מספר העמודים. בהגובה לבקשת הנתבעים הגיל הסכים התובע לתת לנתבעים
- 25 זמן רב כדי להכין את תצהיריהם וכן הסכים לדחות את מועד הדיון שנקבע, אך בנסיבות העניין יש
- 26 בעצם דחיית מועד דיון ההוכחות בפעם שלישית כדי לגרום עוול לנתבעים ולבית המשפט.
- 27
- 28 30. אכן נקבע בסעי' 143 לתקנות כי בסמכותו של בית המשפט לשקול הגשת תצהירי עדות ראשית במקום
- 29 עדות שבעל פה. כדי כי אם יש לבית המשפט סמכות לאפשר לצדדים להגיש תצהירי עדות ראשית
- 30 במקום עדויות בעל פה, בסמכותו לבטל החלטה להגשת תצהירים ולקבוע כי הדיון יתנהל כקבוע
- 31 בתקנות באמצעות עדויות בעל פה. בנסיבות העניין התובע ניצל לרעה את החלטת בית המשפט לאפשר
- 32 לו להגיש תצהיר עדות ראשית בכתב, ומבחינתו אף לא די בתצהירו שתוגש באיחור ביחס 26.10.15 והוא
- 33 מבקש להגיש ראיות נוספות בכתב, אף שאינו יודע כוון נכון לחינם.
- 34
- 35 31. התובע טוען כי בית המשפט אינו יכול לשנות את מה שנקבע בקדם המשפט, אלא אם ימצא כי בפניו
- 36 טעמים מיוחדים שיירשמו וכשהדבר יגרום לעיוות דין בתיק, כפי שנקבע בתקנה 149(ב) לתקנות סדר

תיא 14-04-31253 קירשנבאום נ' נציגות הבית המשפט (אח)

- 1 הדין האזרחי. ואולם, למעשה אין בתיק תצהיר עדות ראשית מטעם התובע שכן תצהירו הוגש באיחור
- 2 וללא בקשה לארכות מתעד. מעבר לכך, בנסיבות העניין וכפי שנקבע לעיל, קבלת התצהיר לתיק כפי
- 3 שהוא יורם לתבעים עיוות דין שכן תמנענה זכויות מהותיות ודיניות של התבעים, שכן מותר ימים
- 4 בודדים להכנת תצהירי התבעים אל מול חודשים רבים שבהם עמל התובע על תצהיריו. מנגד, אין
- 5 בהחלטה לקבוע דיון ללא תצהירים כדי לפגוע בזכויות הדיניות של התובע. התובע כבר עמל זמן רב על
- 6 הכנת ראיותיו ואף הכין מאות עמודי מסמכים שהוא הגיש אותם כדי לבסס את תביעתו. פרט לחוות
- 7 דעת מטפלת שהתובע אינו יודע מי יכין אותה, כאמור לעיל, התובע כבר אסף את כל הפרטים הרבים
- 8 שהיה מעוניין לאסוף לצורך ביסוס התביעה. חזקה כי בעדות בעל פה ידע התובע להזמיק בסוגיות אשר
- 9 רלוונטיות לתביעה שבפניו, כדי לבסס בראש ובראשונה את סכום התביעה ואת רכיביה אשר חלקם
- 10 זכו להתייחסות בקדם המשפט האחרון ואשר באים לידי ביטוי בהחלטה זו.
- 11
- 12 32. יצוין כי לפי טסח התקנות החדשות הצפויות להיכנס לתוקפן, בתי המשפט יעשו שימוש בתצהירים רק
- 13 במקרים חריגים. חיות שהתיק שבפניו ממוקד בתביעה "הפסד דמי שכירות ואו דמי שימוש ראויים",
- 14 עוגמת נפש, שכר בטלה והוצאות כפי שנתבע בכתב התביעה, יש בקיום דיון הוכחות ללא תצהירים כדי
- 15 לסייע לבית המשפט להכריע בדרך ראויה ויעילה בסכסוך שבפניו.
- 16
- 17 33. יובהר כי בסוף ההחלטה מיום 10.12.14 נקבע כי אם התובע יחיה מוצג בדיון ההוכחות, יש להיערך
- 18 לסיכומים בעל פה. מטענות התובע עולה כי איננו מעוניין לקבל שירותים של עורך דין משום שהוא סבור
- 19 שהם אינם מבצעים את עבודתם כהלכה. אין לצל את העדר רצונו של התובע לעשות שימוש בעורכי דין
- 20 כדי לאפשר הגשת סיכומים בכתב בתום דיון ההוכחות. נוסף על כך, התובע חסתר מבית המשפט כי
- 21 למד משפטים תעשה התמחות, וניכר מטענות התובע כי קיבל ייעוץ משפטי, ולכן לא מדובר בעל דין
- 22 שאינו מסוגל לסכם את טענותיו בעל פה. נחפון הוא. לטענת התובע, ידיעותיו בנושא מטרדים לא נופלות
- 23 מידיעותיהם של עורכי דין רבים העוסקים בעשא זה (ראה פרק שלם בתצהירו על כך). נוסף על כך,
- 24 התובע הוא גם מהנדס ולכן בודאי יוכל להתייחס למונחים הנדסיים שונים בסיכומים בעל פה. התובע
- 25 אף חזר וטען כי יש לו טענות רבות שהוא שומר לסיכומים, ומכאן שהוא ערוך כבר חיום לטעון טענות
- 26 אלה. מעבר לכך, יש לסיים את הדיון בתביעה שבפניו, וחיששני כי בעדר סיכומים בעל פה ביום הדיון,
- 27 תיק זה ימשיך להתנהל ולא יגיע לסיומו. על כן, יש להיערך לסיכומים בעל פה בתום דיון ההוכחות כך
- 28 שהדיון יסתיים ביום 31.12.15.
- 29
- 30 34. התבעים ביקשו מבית המשפט לחייב את התובע בהפקדת ערובה. לפי תקנה 519 לתקנות סדר הדין
- 31 האזרחי, "בית המשפט או הרשם רשאי, אם נראה לו הדבר, לצוות על תובע ליתן ערובה לתשלום כל
- 32 הוצאותיו של התבע".
- 33
- 34 35. בתגובת התובע לבקשת התבעים למחוק את התצהיר מהתיק הוגיש התובע כי עליו לבסס תביעה נגד
- 35 תשעה נתבעים שונים, והוא רואה את עצמו כמי שמתמודד נגד כל אחד מהם בנפרד. לטענת ב"כ
- 36 התבעים, לכל אחד מהנתבעים גורם טק רב כתוצאה מהתנהלות התובע בתביעה זו.

ת"א 14-04-31253 קירשנבאום נ' נציגות הבית המשפט ואח'

- 1
- 2 36. בקדם המשפט שהתנהל בתיק ביום 8.12.15 נשאל התובע שמיצג את עצמו בתיק כמה שאלות מרכזיות.
- 3 התובע נשאל היכן בכתב התביעה ישנה התייחסות להפסד דמי שכירות והשיב כי טען זאת "בפרק
- 4 הסעדים" ללא התייחסות לכך בגוף התביעה. התובע אף הוסיף כי "אני אסביר בסיכומים... אני לא
- 5 יכול לומר עכשיו". מפרוטוקול הדיון עולה כי התובע לא השיב לבית המשפט על השאלה כמין אילו
- 6 חודשים הוא תובע 41,000 ₪ עבור הפסד דמי שכירות ואו דמי שימוש ראויים. נוסף על כך, התובע
- 7 שטען כי היה עליו לכתוב תצהיר ארוך כדי לבסס טענת קטניה נשאל היכן קיימת טענת קטניה בכתב
- 8 התביעה והשיב כי לטענתו מדובר בטענה משפטית והוא איננו יודע האם היה עליו לטעון זאת בכתב
- 9 התביעה. לאחר מכן נשאל התובע האם תעלה טענה זו בתצהירו והשיב "אני לא זוכר כל מילה בתצהיר".
- 10 כמו-כן טען התובע כי אינו מעוניין לשתף את בית המשפט ואת הצד השני בשלב זה במה שהוא עתיד
- 11 לומר בסיכומיו בסוף הדיון.
- 12
- 13 37. התובע הודיע כי איננו מעוניין לקבל ייצוג של יורד דין, טען כי מצבו הכלכלי רע, לא פירט כיצד הגיע
- 14 להפסד דמי שכירות בסך של 41,000 ₪ שהוא חלק מהרכיב הממוני העיקרי בתביעתו על סך 89,360 ₪
- 15 ובקש להגיש תצהיר עדות ראשית ארוך מאוד שלא לצורך ובו טענות לא רלוונטיות רבות. בנסיבות
- 16 אלה, וקרי"ח לו היה בית המשפט מקבל את תצהירו של התובע לתיק, היה מקום לחייבו בהפקדת ערובה
- 17 להבטחת הוצאות הנתבעים אם תביעתו תידחה, וזאת בסך מינימאלי של 30,000 ₪ כתנאי לקיום הדיון.
- 18
- 19 38. יחד עם זאת, משקבע כי אין לקבל את תצהירו של התובע לתיק, כי דיון ההוכחות יתנהל ביום 31.12.15
- 20 בשעה 9:30 ללא תצהירים וכי הצדדים ייערכו לסיכומים בעל פה בתום הדיון, וכדי להביא את התיק
- 21 לסיום, איננו נתן בשלב זה החלטה המחייבת את התובע להפקיד ערובה להבטחת הוצאות.
- 22
- 23 39. לאור כל האמור לעיל, יש להוציא מהתיק את תצהיר העדות הראשית של התובע ואת הראיות מטעמו
- 24 שהוגשו באיחור ביום 26.10.15. דיון ההוכחות אשר נקבע ליום 31.12.15 לשעה 9:30 יתקיים במזמור
- 25 ללא תצהירים אלא באמצעות עדויות ראשיות בעל פה ותוות דעת שנמצאות בידי הצדדים בהתאם
- 26 להוראות בתקנות. על התובע להגיש עד ליום 20.12.15 בשעה 16:00 הודעה מציינת רשימת העדים מטעמו
- 27 לרבות התייחסות למועדים שבהם הוזמנו העדים הג'ל על ידו, וכן להגיש תיק מוצגים חדש ולכלול בו
- 28 אך ורק מוצגים רלוונטיים לביסוס תביעתו (בצירוף העתק לנתבעים). יובהר כי התובע כבר אסף את
- 29 מוצגי וכל שנותר לו הוא לבחון אילו מהם אכן רלוונטיים לתיק שבפנינו. הנתבעים מתבקשים להגיש
- 30 הודעה ובה רשימת העדים מטעמם, לאשר מתי הוזמנו לדיון ותיק מוצגים בצירוף עותק לתובע עד ליום
- 31 27.12.15 בשעה 16:00 והם רשאים להפנות למוצגי התובע.
- 32
- 33 40. הצדדים מתבקשים לציין בהודעותיהם הג'ל מתי להערכתם משך החקירה הצפוי של כל אחד מעדיהם.
- 34 כמו-כן וכאמור לעיל, על הצדדים לציין לגבי כל עד מתי הוזמנו אותו לדיון והאם אישר את הגעתו.
- 35 התובע הודיע כי בכוונתו להזמין עדים מסוימים שלא דיבר איתם ולא סיכם עימם את התשלום עבור
- 36 שכר עדות. אם התובע מעוניין להזמין עדים כאלה, כפי שטען במהלך הדיון הקודם, עליו לבקש זאת

ת"א 31253-04-14 קיר שנבאום נ' נציגות הבית המשפט ואח'

- 1 בכפוף להוראות בתקנות, וכן להפקיד סך של 2,000 ש"ח עד ליום 20.12.15 על חשבון שכר עדותם. אם
- 2 התובע מעוניין שבית המשפט יטלח האמנה לעדים עליו להמציא בקשה מפורטת בציון כתובות בהקדם
- 3 האפשרי. ככל שהדבר נעשה במסגרת בקשות קודמות, ניתן לבקש זאת בהודעה חתומה בהתאם.
- 4
- 5 41. העדויות יתמקדו בטענות הצדדים העולות מכתבי הטענות במידה בלבד ובית המשפט לא יאפשר חקירות
- 6 בנושאים שאינם רלוונטיים לתביעה דן. מן הראוי שבמשך העדויות והחקירות מטעם שני הצדדים יחד
- 7 לא יעלה על שלוש שעות. בתום החקירות כל צד יסכם את טענותיו בלכת, ואפשר להתייחס בסיכומים
- 8 גם לטענות בדבר חיוב עד זה או אחר בהוצאות בגין הבקשות השונות.

9 המזכירות מתבקשת להעביר העתק מהחלטה לצדדים.

10
11
12 ניהוג היום, א' טבת תשע"ו, 13 דצמבר 2015, בהעדר הצדדים.

13

26

מיכאל ומיר, שופט בכיר

14
15

ת"מ 14-04-2022
 2022/04/14 ת"מ 14-04-2022

NOT A PART OF

432

1. נציגות המינוח המשותף ב"חשב בזל 43, חל-אמ"ג
2. אבי טל
3. המיה גורש
4. ליליס רוזנבאום זיל
5. רבקה נאמן
6. רבקה פן משה
7. יוסף פינסקד
8. אורית מורש

עניי בית עו"ד ארזיה לוי, מ.ר. 10450 ר"ד מנחם בגין 11 דמת בן
ט"ו 03-6245544 פקס 03-6245545

9. אלכסנדר '1937

ע"ז ב"כ ע"ד אלגזל סגנונים

24/12/20

3-04

ביום שבת

ש. מ'ס'ר

בפני בקשתו של תביע 9 להוצאת תיק המוצגים של התובע מהתיק ולהורות על הגשת רשימת מוצגים סבירה. התובע הגיש תגובה שבה טען כי הוא סביר ופעול לפעול בהתאם לתקנות 437-440, תקנת אשר נוגעות ל"מערכת התיק והחלוקה" מוצגים שמופיע בערכאה הראשונה. במקובצת התובע הועלו טענות רבות אשר אין להן בסיס. כמו למענה ישלשה מועדים בסדרה דין רגיל ולכן התובע רשאי להוסיף ראיות לתמיכה בטענותיו בכל עת או הטענה שלפיה דין והתכונות הסדר החמיל אינן בקיצור זה בקשר לכל האמירות והטענות האחרות בהגנה. כי על התובע לפעול בהתאם לתקנות והוצאות הדין, ואם הוא אינו בטוח בהן עליו לקבל יעוץ מעורך דין. בית המשפט אינו יכול לעבור שלפניו התובע לא ידע כיצד לפעול כיוון שלא התייעץ עם ע"ד. היה צריך להיות ברור לתובע כי אם בית המשפט פוסל תצהיר שהוא ארוך מדי וכן פוסל הגשת נספחים רבים מדי שצורף לתצהירו, היה עליו לבדוק מראש את הנספחים שצורפו ואתם נספחים שרלוונטיים לביסוס תביעתו, ובמקרה ראיות אשר מצביעות על כך כי הציגו במקופצת הנספחים, זאת על רקע טענות ההתיישנות שבהן. למרות זאת, התובע עשה דין לעצמו, הגיש את התצהיר על נספחיו לתיק כמוצג, הוסיף מוצגים נוספים אשר הודיע כי הוא צריך להוסיף ראיות נוספות להמשיך. התקנה 437-440, תקנת

למענת התובע, אותה מתפקדת של בית המשפט להחריב במה שמתגלה בעל דין התיק. תחליטות בית המשפט מוגעות בראש עבראשונה לצורך לגלה דין קל ועליו תוך שמירה על חזקת חסיפות הדין הקר שיש למערכת. גם לו היתה הסכמה של כל הצדדים לאפשר לבוע להגיש תצהיר בן 606 נספחים ואולי עמודי נספחים, תובעו על בית המשפט היתה לא לאפשר זאת בניסיונות העין, כמו שהתנהג בתצהיר אשר חלק גדול ממנו הוגש רחוקי לתביעה. חובה על בית המשפט לתת החלטות שמימם להסיר את בשאלות אשר שנויות במחלוקת. ולומר כאשר התביעה טוען כי יש בך כל לגרום לעיוות דין לפי שטח בבקשה להוצאת התצהיר ונספחיו מהתיק.

התובע מציין כי לכל בעל דין מגיע יומם בבית המשפט. אך כך, אולם הנל במידה הראויה ולא על חשבון "יומם" של מחדלים אחרים. לתלפ לאור חובות המשפט.

התובע מתבקש להגיש רשימת מוצגים סבירה ורלוונטית לתביעה שבפניה הוא מוגש. ליום 27/12/16 (עד השעה 13:00) וזאת תוך הנהיה למוצגים שהוגשו וחלף להגישם פעם נוספת לתיק. בהעדר זאת תינתן החלטה בבקשה לחייב התובע להפיק ערובה להבטחת הוצאות התיק. כמו כן להציג מאריך את המועד להגשת רשימת מוצגים להגישם ליום 28/12/16 עד השעה 18:00. זאת בהעדר הקלטה אחרת.

25/12/2015

7. לא מוכן על איזה הוצאות ואז עלות מדברים באי כוח הצדדים שעה שהודעתי שהחלטה היא על חשבוני ועיי' דין.

8. השתתפתי בדיון ההוכחות שהוקלט, ולא הייתה שום בעיה טכנית, והשיבות החקלטה הייתה מכרעת.

9. אני חושב שהדיון יהיה קצר ממדין שעדויות מוסיפות לכל מחלף העניינים שצינתי בתצהיר העדות הראשית מטעמי - אני עדיין שותף שכולה רלוונטית.

10. בכל מקרה, כמו שצינתי בבקשותי ותגובותי השונות - לא אספיק לזכך את סיכומי ואף ביכולתי לסכם בעל פה, ולכן לחקלטה חשיבות גדולה לצבני.

11. אני דוחה מכל וכל את טענותי של עויד לוי לפיה מדובר בתביעה מינורית ביותר.

12. אין כל קשר בין אורך הדיון לבין חקלטה, ולא מצאתי כל נימוק ואז קשר לוגי בין הדברים, טענה זאת לא בוררה ולא מנוגדת לי כלל ודינה להידחות.

13. החוק הורה כי בהמשיך ואפשר את חקלטה הדיון ולא מוגן מדוע התנעים ובי"ב מתנגדים, והם לא העלו אף טעם ראוי וכול משקל כל שחוא.

החלטה

25/12/2015

31253-04-14

ש' מיכאל נמיר

מהבקשות האחרונות שהגיש התובע עולה כי בכוונתו להקריא לפרוטוקול את תצהירו, וזאת לאחר שהוחלט לפסול את התצהיר ולהוציאו מהתיק. בהחלטה קודמת נקבע כי על הצדדים להיערך לסיכומים בעל פה ואם הדיון לא יסתיים במועד שנקבע (ותוך 3 שעות בהעדר החלטה אחרת), תינתן החלטה בבקשת הנתבעים לחייב את התובע להפקיד ערובה להבטחת הוצאות. כפי שנקבע בהחלטות קודמות, התביעה ממוקדת, ובית המשפט לא יאפשר דיון בנושאים שאינם רלוונטיים לתביעה.

התובע מבקש להקליט את דיון ההוכחות, אך יהיה בכך כדי להכשיל מראש את האפשרות לסכם טענות בעל פה. החלטה אף תכביד על הכרעה בהתנגדויות הצדדים, אם יהיו כאלה, במהלך חקירות העדים. נוסף על כך, הח"מ יוצא לשלושה חודשי שבתון החל מיום 1.1.16, ובנסיבות העניין אין לגרור את המשך הדיון בתיק לאחר תקופת השבתון. כל אחד מהנימוקים הנ"ל הוא טעם מיוחד שדי בו כדי לדחות את הבקשה להקלטה הדיון. בניגוד לטענות התובע, לא מדובר בתביעה מורכבת ומסובכת המצדיקה הקלטה של דיון ההוכחות. מן הראוי שהתובע יקבל ייעוץ של עו"ד כדי שימקד אותו בסוגיות השנויות במחלוקת. בניגוד לטענות התובע, נערך פרוטוקול מקיף אשר שיקף את שנאמר במהלך הדיון הקודם, וברור כי כך ייערך גם פרוטוקול דיון ההוכחות, בהתאם לדרישות סע' 68' לחוק בתי המשפט.

לפיכך אני דוחה את בקשת התובע ואפשר להתייחס לנושא ההוצאות בסיכומים בעל פה ביום הדיון.

31253-04-14
ת"א 14-04-31253

ת"א 14-04-31253
במסגרת ת"א 14-04-31253

בכית משפט השלום בתל אביב

התובע: אילן קירשנבאום
רד"י בול 43 תל אביב 6274419

- 711 -

הנתבעים:

נאמנות הבית המשותף ברחוב בול 43, תל-אביב

החלטת

27/12/2015

31253-04-14

ש"ה 63 בתיק

ש"ה 63 בתיק

בפני בקשה מס' 58 שהינה בקשה חוזרת מטעם התובע לדחות את מועד דיון ההוכחות שנקבע, יובהר כי טרם ניתנה החלטה סופית בבקשה מס' 64, שהינה בקשה חוזרת לחייב את התובע להפקיד ערובה להבטחת הוצאותיו היה נתיחה תביעתו וכן להישקע בהוצאות על התובע להגיש רשימת מוצגים סבירה ורלוונטית לתיק. במסגרת בקשה זו ניתנה החלטה לפיה התובע רשאי להגיש תגובה עד ליום 28/12/15 שעה 13:00. ביום 13/12/15 ניתנה החלטה לפיה יש מקום לחייב את התובע להפקיד ערובה לתיק להבטחת הוצאות, כן נקבע כי יש למחוק את תצהירו של התובע מהתיק יחד עם כל אגף עמודי הנספחים אשר צורפו לתצהיר וכן נקבע כי יתנהל דיון ללא תצהירים וכל צד יעריך לסיכומים בעל פה. בבקשת הדחייה נטען, בין היתר, כי לדעתו אין צורך בכל נספחים תצהירו על מנת להוכיח את תביעתו. ק נטען כי הוא מתכוון להגיש בר"ע על החלטת בית המשפט הנ"ל ואם ישקיע את זמנו בבר"ע לא יהיה לו זמן להשקיע בדיון ההוכחות במסגרת תיק זה. בסעי' 25 בבקשה התובע מבקש מבית המשפט לתת לו את הזמן שהוא חושב שהוא צריך על מנת לבסס את תביעתו. התובע מצייין כי הוא צועד על צו של בית המשפט ואולם הוא משום שהוא בין אחר מוגשים בקשות וכתבי טענות שבהם טענות בלתי רלוונטיות ובאופן שיש בהם כדי להכביד בראש ובראשונה על עצמו וכן על בית המשפט ועל הנתבעים. התובע אינו מוצג על ידי הסייע המשפטי, אינו זכאי לפטור ממשלום אגרה ומחוק כי יכול לשכור שירותים של עורך דין. בקשותיו וכתבי טענותיו אינם מוגשים באופן שראוי להגישם, וכבר נקבע כי לו היה מיוצג על ידי ע"ד, ע"ד לא היה מוגש אותם בדרך זו ואף היה נמנע מלהגיש הערות בלתי מקובלות כלפי בית המשפט. מסעי' 38 בבקשתו עולה כי הוא מעוניין להשקיע את זמנו בהכנת בר"ע במקום להתמקד באגרות המעטות אשר מגיעות לתביעה שפניהן טענות אשר מתמקדות בשאלות מקור והיקף הרעש מהמעלית, הוכחות תביעות הממוניות באמצעות חוות דעת קבלות, וכן טענות לפיהם תביעתו לפיצוי בגין נזק לא הוגשה בגובה 25,000 ₪ בלבד. בהקשר זה כבר הציג בית המשפט הצדדים וגם היתובע לאמץ במסגרת הפשרה דיון מוסכם ללא כתבי הטענות כתחליף לתצהירים ונודיע כי ניתנה החלטה להסיר זמנית מהדיון מכתב התובע ונמסר כי התובע הגיש אלפי עמודי נספחים ותצהיר שבו 606 סעיפים ובאופן שיש בכך כדי להכביד על בית המשפט, על עצמו ועל הנתבעים. ניתנה החלטה אשר מוציאה את התצהיר והנספחים מתוק בית המשפט והתובע התבקש להגיש רשימת מוצגים סבירה ורלוונטית ואולם הוא פעל בניגוד להחלטת בית המשפט והגיש רשימת מוצגים מוגזמת וכתב תצהיר ונספחים לתצהיר ועוד הצהיר כי הוא יקרא את כל תצהירי הנתבעים וישלם את ההוצאות ולשם כך הוא גם מבקש להקלס את הדיון. בית המשפט קבע, בין היתר, כי יש להסיר את הדיון הן 3 שעות וזאת בהעדר החלטה אחרת כאשר מחבר בשמיעת כל עדי התובע והנתבעים במהלך 3 השעות הנ"ל. ניתנה החלטה מספט והתובע מחק מהרשימה הארוכה מעט נספחים מתיק המוצגים שלו לשהוא טוען שהודעה צריכה להימחק שנתק מספר תצהירים ולא עומד על כך ש"הדברים שהוצאו ייסעם בעדות מוכחות" וימחקו מכתביו במחיקות כדי לצמצם את רשימת המוצגים לרשימה סבירה ורלוונטית. לאור כל זאת, וללא כל קשר למקשה השנייה אשר נלחץ ועומדת, קרי אתן החלטה בבקשה לחייב את התובע להפקיד ערובה להבטחת הוצאותיו, הנני דוחה את בקשתו החוזרת של התובע לדחות את מועד דיון ההוכחות שנקבע מהטעמים אשר פורטו בקשתו ובתשובה לתגובות הנתבעים, ומחייב את התובע לשלם שכ"ט ע"ד לנתבע 9 סך של 2,000 ₪ בצירוף הפרשי הצמדה וריבית אגב דחיית הבקשה וכן מחייב את התובע לשלם לנתבעים 1-8 סך של 2,000 ₪ בצירוף הפרשי הצמדה וריבית מהיום ועד למועד התשלום בפועל וזאת ללא כל קשר לתוצאות בתובענה.

כבוד ד"ר יוחנן ש. גרונש, יו"ר בית דין, תל אביב-יפו, ישראל
בדבר ד"ר יוחנן ש. גרונש, יו"ר בית דין, תל אביב-יפו, ישראל

סמל

62295/12/15

18

בבית משפט המחוזי תל אביב

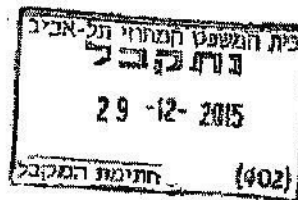
המבקש:

אילן קירשנבאום
רח' בול 43 תל אביב 6274419
ניח

- ד נ -

המשיבים:

1. נציגות הבית המשותף ברחוב בול 43, תל-אביב
 2. אבי טל
 3. חניה גודש
 4. יורם רוזנבלאום ז"ל
 5. רבקה טאנן
 6. רבקה בן משה
 7. יוסף פיגסקר
 8. אורית מוזס
 9. אלכסנדר פרידמן
- ע"י בייכ עו"ד אריה לוי, מ.ר. 10450 דחי סנחם בגין 11 רמת גן
טל/ 03-6245544 פקס 03-6245543
- ע"י בייכ עו"ד אלעזר טננברג
רח' מיקולס 3 ת"א, טל/ 03-6887203 פקס 03-6887504

בקשות רשות ערעור

בהגשת חשבוך מתבקש לתון רשות ערעור על שתי החלטות של כב' השופט מיכאל המיר במסגרת הליך ת.א. 31253-04-14 קירשנבאום נ' נציגות הבית המשותף ברח' בול 43 ת"א ת"א (להלן: השופט קמא, הליך קמא).

ההחלטה הראשונה ניתנה בתום 13.12.15 בהעדר הצדדים לאחר דיון קדם משפט שהתקיים ביום 8.12.15 והעונק רצ"ב כספת "א" (להלן: ההחלטה).

ההחלטה השנייה ניתנה ביום 24.12.15 לבקשה להקלטה דיון ההוכחות והעונק רצ"ב כספת "ב" (להלן: החלטת מניעת ההקלטה).

בר"ע זאת בתולה שכן דיון ההוכחות נקבע לעוד יומיים, 31.12.15 – במקביל מוגשת בקשה בתולה לעיכוב ביצוע. חבר"ע נכתבה והוגשה תחת עומס זמן קיצוני. לא ניתן היה להגישה קודם בגלל בקשות מנמתיים רבות של בייכ התובעים שמטרתן הסרת והפרעה לתוצע בהגשתה. כמו כן, רשימות מרצגי התבעים ורשימות העדים הגיעו רק ביום 28.12.15 אחת"צ ונדרשו לכר"ע זאת.

נאלה נימוקי הבקשה:

עקרי חבר"ע:

1. בקשת רשות ערעור זאת מוגשת בגין פסילת תצהיר העדות הראשית של התובע (להלן: התצהיר) על כל ראיותיו לרבות התקליטורים, דחיית הבקשה להצאת תו"ד מומחה, ודחיית בקשתו להקליט את דיון ההוכחות.

01 מ 2

62295/12/5 687

החלטה 09/12/2015
בקשה 1 ביום 05-12-15
שם עפרה צ'רניאק

אין מקום להתיר חסימת לבקשה זו כטרם יקבע המבקש את הערבון הנדרש להבטחת קיומה של הבר'ע בסך 10.000 ש"ח בתוך 14 יום מהמצאת החלטה זו באשר סיכויי הבר'ע להתקבל אינם מצדיקים זאת. המזכירות תודיע לצדדים

- 2. את שם
- 3. יח גודש
- 4. יח חובבא

- 5. דבקה טאמן
- 6. דבקה בן משה
- 7. יוסף פוגסקי
- 8. אורית מוזס

ע"י ב"כ עו"ד אריה לוי, כ.ר. 10450 רח' מנחם בגין 11 רמת גן
טל' 03-6245544 פקס 03-6245545

9. אלכסנדר פרידמן

ע"י ב"כ עו"ד אלגור טננבוים
רח' מיקוויס 3 ת"א, טל' 03-6887203 פקס 03-6887504

בית המשפט המחוזי תל-אביב
נתקבל
29-12-2015
(402) חתימת המקביל

בקשה בחולת לעיכוב ביצוע

ביום 13.12.15 וביום 24.12.15 ניתנו שתי החלטות ע"י כב' השופט מיכאל תמיר במסגרת הליך ת.א. 31253-04-14 קרישנבאום נ' פנינת הבית המשפחה ברח' בול 43 ת"א חצי (להלן: **השופט קמא**, הליך קמא).

ההחלטה הראשונה ניתנה ביום 13.12.15 בהעדר הצדדים לאחר דיון קדם משפט שהתקיים ביום 8.12.15 והעתקה רציית **בנספח "א"**. (להלן: **ההחלטה**).

ההחלטה השנייה ניתנה ביום 24.12.15 לבקשה להקלטה דיון החזקחות והעתקה רציית **בנספח "ב"**. (להלן: **החלטת מניעת ההקלטה**).

הגשתי בדיע **בחולת** לביטול חלק מההחלטות אולם דיון החזקחות **בעוד יומיים** 31.12.15. נדרשה החלטה בחולת לעיכוב ביצוע ע"י התליית ההחלטה שאחרת המצב יהיה בלתי הפוך.

בקשת הרשות לערער ובקשה זאת נכתבו תחת לחץ זמן כבר ונתנה עומס קיצוני מפתח התנהלות החליף והוראות משפט קמא שאת האחרונה מילאתי ביום 27.12.15, היינו לפני יומיים.

בקשות רשות ערעור חוגשה בגין דחיית בקשתי להקליט את דיון החזקחות, פסילת תצורה העדות הראשית שלי (להלן: **התצהיר**) על כל ראיותיו, ודחיית בקשתי להבאת חו"ד מומחה.

ביחסיי הנכבד לערער זה מתבקש לפעול ע"פ סמכותי מכוח תקנה 470(3) לתקנות סדר הדין האזרחי, תשמ"ד-1984 (להלן: **התקסדי"א**) ולחזרות על עיכוב ביצוע ע"י התליית ההחלטה ובעולתה ולחזרות על דחיית דיון החזקחות עד להכרעה בבירור.

1300/3

**בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים
אזרחיים**

רע"א 62295-12-15 קירשנבאום נ' נציגות הבית המשותף ואח'

תקן ותצונו: מספר ת"מ 10000

1

בפני כבוד השופטת עפרה צ'רניאק

אילן מנחם קירשנבאום

מבקש

נגד

1. נציגות הבית המשותף
2. אבי טל
3. הניה גורס
4. יורם רוזנבאום
5. רבקה נאמן
6. רבקה בן משה
7. יוסף פינסקי
8. אורית מוזס
9. אלכסנדר פרידמן

משיבים

2

החלטה

3

4

לאור הודעת המבקש מיום 28.1.16 אני מורה על מחיקת הבר"ע.

5

6

אין צו להוצאות.

7

8

המזכירות תודיע לצדדים.

9

10

11

12

13

14

ניתנה היום, כ"א שבט תשע"ו, 31 ינואר 2016, בהעדר הצדדים.

15

עפרה צ'רניאק, שופטת

16

17

נספח 8

המבקש:

אילן פנחס קירשנבאום
רח' בול 43 תל אביב

- נ ג ד -

המשיבים:

1. נציגות הבית המשותף ברח' בול 43 תל אביב
2. אבי טל
3. הניה גודס
4. עזבון המנוח יורם רוזנבאום
5. עזבון המנוחה רבקה נאמן
6. רבקה בן משה
7. יוסף פינסקר
8. אורית מוזס
- המשיבים 1-8 ע"י ב"כ עו"ד אריה לוי
מדרך מנחם בגין 11 תל אביב
9. אלכסנדר פרידמן
רח' עמק ברכה 28 תל אביב
ע"י ב"כ עו"ד אלעזר טננבוים
מרח' מיקוניס 3 ת"א 6772
טל' 03-6887203 פקס' 03-6887504

תגובת המשיב 9 (להלן: "המשיב") לבקשה להגשת ראיות נוספות והקלטת הדיון

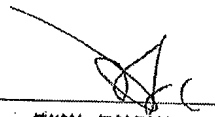
1. המשיב מתנגד לבקשת המבקש להגשת ראיות נוספות והקלטת הדיון.
2. המשיב מצטרף לכל האמור בתגובתו המפורטת של ב"כ המשיבים 1-8 בעניין זה ומבקש לציין רק מספר דברים.
3. ראיות שביקש המבקש להגיש אולם בית המשפט לא נעתר לבקשתו הדרך לנסות להגישן היא על דרך ערעור על החלטת בית המשפט בעניין ולא על דרך הגשת בקשה לקבלת ראיות נוספות בערעור. כיוון שכך וכפי שפירט ב"כ המשיבים 1-8 בתגובתו יש לדחות על הסף את כל טענות המבקש באשר לתצהיר העדות הראשית ונספחיו.
4. המבקש גם מבקש להגיש כראיות נוספות את תוצאות מדידות של המהנדס יאיר ברמן שלא צרפן לחוות דעתו וכן חוות דעת בענין רעש שהגישו הנתבעות 6 ו-8 בהליך אחר שנקטו כנגד המבקש. מעבר למה שצויין בעניין זה בתגובת ב"כ המשיבים 1-8 נוסף כדלקמן.

5 מדובר בסוגיה שולית כיון שחוות דעת המומחה כמו גם הטענה לנוק בגלל המטרד נדחו בגלל נימוקים נוספים כמפורט בפסק הדין. הבקשה להגיש חוות דעת של עמוס יפה שהינה מנותקת מכל קשר לתיק זה ולסיבת מטרד הרעש הנטען רק בגלל שמדובר בשנים מהמשיבים ובמבקש מופרכת על פניה. לא למותר לציין שחוות הדעת לא צורפה לבקשה כך שכלל לא ברור במה מדובר. מסעיף 79 לבקשה עולה כי המבקש מבקש להגיש את חוות הדעת כראיה לכך שחוות הדעת צורפה ללא נתוני מדידה. מה אפשר ללמוד מזה למקרנו למבקש פתרונים?

6 למרבה הצער למבקש יש נטייה שלא להפריד בין עיקר לטפל, את צל ההרים הוא רואה כהרים וכל גבשושית קטנה דומה עליו כהררי הררים. התוצאה של נטייתו של המבקש היא הגשת אין ספור בקשות סרק בכל הליך בו הוא מעורב. הגשת בקשות רשות ערעור וערעורים על כל החלטה שלא נראית לו ועוד. דומה שהגיעה העת שהמבקש יבין שיש מחיר להליכי סרק.

7. על בית המשפט לדעת כי בשעתו הגיש התובע תביעה על סך של 200 שקל לבית משפט השלום ולאחר שנדחתה התביעה, הגיש ערעור לבית המשפט המחוזי. לאחר שהערעור נדחה לא נתקדחה דעתו עד שהגיש בקשת רשות ערעור שגם היא נדחתה על הסף.

8 אשר על כן מתבקש בית המשפט הנכבד לדחות את בקשת המבקש ולחייבו בהוצאות המשיב בצירוף שכ"ט ומע"מ

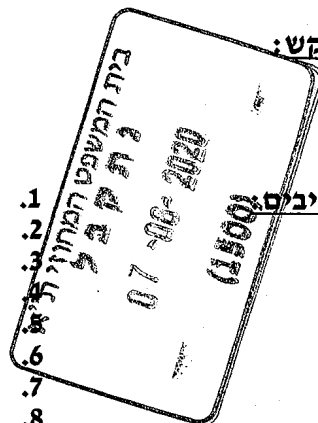

א. טננבויים, עו"ד
ב"כ המשיב 9

נספח 9

אילן קירשנבאום

המבקש:

- נגד -

המשיבים:

1. נציגות הבית המשותף ברחוב בזל 43, תל-אביב
2. אבי טל
3. הניה גודס
4. המנוח יורם רוזנבאום ז"ל
5. המנוחה רבקה נאמן ז"ל
6. רבקה בן משה
7. יוסף פינסקר ז"ל
8. אורית מוזס
9. אלכסנדר פרידמן

תשובה לתגובות באי כוח המשיבים לבקשה לקבלת ראיות נוספות בערעור ולהקלטת הדיון ובקשה לדווח ללשכת עוה"ד על שקרי ב"כ המשיבים

1. עניינה של הבקשה הוא קבלת ראיות שבימ"ש קמא סירב לקבל וראיות נוספות והקלטת הדיון.
2. לפיכך, אינני מתייחס לכל מה שלא קשור ולא רלוונטי לבקשה ודוחה ומתנגד להם בהיותם הסחת דעת ובזבוז זמן, ואינם נכונים עובדתית ומשפטית, ולכן גם לא צורפו תצהירים לתגובות, ויש להתעלם מהם.
3. מטעמי שוויון והגינות דיונית, מן הראוי היה להורות גם לעו"ד אריה לוי, ב"כ המשיבים 1-8 להגיש תגובה בת 10 עמודים הכוללת את תגובתו, התצהיר (שלא הוגש) ואת הנספחים.
4. תשובה זאת כוללת מספר חלקים:
 - 4.1. התייחסות להליך קמא בראי תגובות באי כוח המשיבים-נתבעים.
 - 4.2. התייחסות לשקרים פוזיטיביים של עוה"ד אריה לוי (נוטריון ושופט צבאי מכהן) ועוה"ד אלעזר טננבוים (אדם דתי חובש כיפה) בתגובותיהם, והעדר תצהיר ובקשה לחקור אותם על תגובותיהם.
 - 4.3. התייחסות לתגובות במישור הדין הדיוני והדין המהותי – ובעיקר לכך שעו"ד לוי העלים דברים מהותיים מציטוט הפסיקה שהביא, שיש בה להונות את השופטת (בהמשך), וכפי שהונה ושיקר לשופט תמיר בדיון ההוכחות כשטען מחוץ לפרוטוקול שלא הסכמתי לפשרה שהציע לי, ראו סעי' 2 לבקשתי.
 5. עובדות תצהירי התומך לבקשה לא הוכחו ולא נסתרו ולא התבקשתי להיחקר עליו, כמו למשל בקשתו של עו"ד טננבוים לחקור אותי במסגרת ע"א (ת"א) 28194-10-16, לפיכך יש לקבל את כל העובדות בו כנכונות.
 6. בהחלטת מיום 3.5.20 הבהירה כב' השופטת "יובהר כי ערכאת הערעור אינה מנהלת את ההליך מתחילתו", אין לי כל כוונה שביהמ"ש לערעור ינהל את ההליך מתחילתו, אלא וכמנומק בסעי' 17 לבקשה וכמבוקש בערעור, שביהמ"ש לערעור יבחן את התצהיר והראיות ואת התנהלות ההליך, וייווכח שהן מוכיחות את כל התביעה ויחזיר את הדיון לבימ"ש קמא לבירור נוסף, כפי שעשה כב' השופט ורדי מבימ"ש זה בע"א (ת"א) 3325/05 בנק מסד נ' שטרית, וקל וחומר בעניינינו בו התצהיר והראיות הוגשו כדין.

התייחסות להליך קמא בראי תגובות באי כוח המשיבים:

7. כידוע הפרוצדורה איננה מיטת סדום, ובאי כוחם המשיבים טוענים לענייני פרוצדורה, והשאלה היחידה בעצם היא אם ביהמ"ש לערעור רוצה לגלות את האמת ולעשות צדק או לא. **השופט מיכאל תמיר לא רצה.**
 8. כב' הנשיא לשעבר מאיר שמגר אמר את זה הכי טוב (סעי' 25 לבקשה) - מדובר במצפון השיפוטי של השופט שדן בעניין. ע"פ הנשיא שמגר, אל לו לביהמ"ש להיצמד לפורמליות ויש להעדיף את גילוי האמת על הפורמליות ו"כי מקובל עלינו מקדמת דנא כי אמת ויציב, אמת עדיף" וללכת בעקבות "המצפון השיפוטי אל הפתרון הצודק, שהרי, כאמור, 'אמת עדיף'." (רע"א 1287/92 בוסקילה נ' צמח).
 9. ממש כמו בפרשת דרייפוס. **לפיקאר היה מצפון שיפוטי.** ברברה טוכמן כתבה כי פיקאר לא פעל ממניעים פוליטיים אלא ממניעים של יושר וכבוד, ומשגילה כי המזכר שהפליל את דרייפוס מזויף, חש חובה לחשוף את האמת - ולו במחיר אישי כבד. ע"פ טוכמן, פיקאר היה נגוע באנטישמיות כרבים מבני דורו, אך המחשבה כי אדם חף מפשע נענש על דבר שלא עשה - לא נתנה לו מנוח, תהא דתו של אותו אדם אשר תהא.
 10. המצפון השיפוטי הוא אישי מאוד. כל שופט יכול לשכנע את עצמו שדרכו נכונה ולהטות משפט ולהכיר פנים ולהתנכל לבעל דין כי לדעתו אותו בעל דין הוא אדם "לא נחמד", ו/או לסמוך על דעתו של עמית לעבודה על אותו בעל דין, או לחשוב "אם השופט תמיר עשה ככה, סימן שמגיע לתובע, אני מכיר/ה את השופט תמיר, בחור טוב, סתם הוא לא היה עושה את זה". ודעה קדומה זאת היא בדיוק מה שפוסל שופט.
 11. במסגרת היותי רווק נפגשתי גם עם שופטת. היא אמרה לי ששופטים מחליפים דעות על בעלי דין. גם שופט בכיר בבימ"ש שלום בת"א אמר לנו בקורס באוניברסיטה ששופטים מחליפים ביניהם דעות על עורכי דין.
 12. ביום 19.5.20 הודעתי לבאי כוח משיבים על שתי טעויות סופר בבקשתי, והמתנתי לתשובה זאת להודיע גם לכב' השופטת: (א) בסעי' 2 לכותרת, מספר ההליך בסוגריים הוא ת"א 8559-12-17 ולא ע"א 28194-10-16. (ב) עמ' 3 סעי' 13 לבקשתי, חו"ד המומחה מיכאל סורוב צוינה בחקירת המומחה יאיר ברמן ולא בחקירתי.
- העדר תצהירים תומכים, חשיבותם במקרה זה, ודרישה לחקור את באי כוח המשיבים:**
13. לא צורפו לתגובות תצהירים תומך כהוראת תקנה 241(ג) לתקנות, ויש לדחות את כל העובדות בתגובות המשיבים ובאי כוחם, והיותם של ב"כ המשיבים עורכי דין לא פוטרת אותם ואת המשיבים מחובה זאת.
 14. עו"ד טננבוים יודע שאיננו פטור מצירוף תצהיר תומך כי בתיק ההוצל"פ הוא כן צרף תצהיר וגם שם התחמק ונמנע מלהכחיש שעו"ד לוי צרח וצעק בדיון ההוכחות, כפי שאף עולה מפרוטוקול הדיון עצמו (למשל, אך לא רק, פ' הוכחות עמ' 71 ש' 15-22 עמ' 74 ש' 16-31) וכי השופט תמיר כתב ביו"דעין אי אמת בהחלטתו מיום 19.2.16 "לעניין התיאורים לפיהם ב"כ הנתבעים הפריע וצעק אין לקבל זאת לפרוטוקול ותיאוריו של התובע אינם נכונים" (נספח ב-19 לכתב הערעור). חלק מעמודים מפרוטוקול הדיון רצ"ב **נספח 1**.
 15. כתיבת אי האמת ביו"דעין ע"י השופט תמיר איננה טעות בתום לב. השופט תמיר גם כתב אי אמת ביו"דעין בפסה"ד שהגשתי 80 בקשות ואין זו טעות בתום לב, ממש כפי שהשמיט מפסק הדין את העובדות המסבירות את התנהגותם המפלצתית של המשיבים. רשימת הבקשות שהוגשו בהליך קמא רצ"ב **נספח 2**.
 16. באי כוח המשיבים לא צרפו תצהירים גם בהליך קמא. הדבר המשקף היטב את נטייתו של השופט תמיר לטובת באי כוח הנתבעים-משיבים בהיותם מוכרים לו, כפי שאף אמר עו"ד לוי בדיון ההוכחות עצמו "אתה הרי מכיר אותי", כמאמר האימרה הוותיקה "אל תיקח עו"ד שמכיר את החוק, קח עו"ד שמכיר את השופט". ואכן, לאור חקירותיו של עו"ד לוי את המומחה המהנדס יאיר ברמן, עו"ד אריה לוי גם לא ידע את החוק וגם לא את התקנות, כמפורט בכתב הערעור.
 17. התנהלות השופט תמיר מעלה חזקה לשיקול דעת סובייקטיבי פסול כפי שעולה בבירור מהתנהלותו בהליך ומפסה"ד, הן דיונית והן מהותית, כקביעת הנשיא ברק בבג"צ 571/89 מוסקוביץ נ' מועצת השמאים, עמ' 246 (להלן: פס"ד השמאים):

"אכן, נטל קשה מוטל על עותר, החייב להוכיח שיקול סובייקטיבי פסול של רשות מוסמכת. מחשבות קשות הן להוכחה, ומחשבות שלא כדין על אחת כמה וכמה. מכאן המגמה המודרנית במשפט המינהלי לעבור ממבחנים סובייקטיביים באשר לפסלות שיקול הדעת (כגון שיקולים זרים) לעבר מבחנים אובייקטיביים (כגון סבירות). במסגרת המבחנים הסובייקטיביים, ניתן להיעזר בחזקות שונות, המבססות עצמן על ניסיון החיים. אחת מאותן חזקות עניינן המשקל המצטבר הנובע ממערכת נתונים סטטיסטיים. נתונים סטטיסטיים אלה מעניקים אמת מידה אובייקטיבית, ממנה ניתן להסיק מסקנות שבהיגיון על שיקול-דעת סובייקטיבי פסול) השווה international [7] (1967) brotherhood of teamsers v. United states).

נתונים סטטיסטיים עשויים, במקרים ראויים, ליצור חזקה שבעובדה, המעבירה את נטל הבאת הראיות על שכם הרשות השלטונית, הצריכה ליתן הסבר המניח את הדעת לפעולתה."

18. לא בכדי נמנעו באי כוח מלצרף תצהירים שכן שוב כתבו שקרים פוזיטיביים בתגובותיהם, כמו בהליך קמא.

19. מדובר בהטעיה של ביהמ"ש וכן עבירה פלילית של שיבוש מהלכי משפט לפי סעי' 244 לחוק העונשין, ובניגוד לכלל 34(א) לכללי האתיקה של לשכת עורכי הדין (איסור הטעיה) האוסרים על עו"ד איסור הטעיה "לא יעלה עורך דין, בין בעל פה ובין בכתב, טענה עובדתית או משפטית בידועו שאינה נכונה."

20. עו"ד אלעזר טננבוים הצטרף לכל טענותיו של עו"ד אריה לוי (סעי' 2 לתגובתו) לפיכך גם הוא שיקר שקרים פוזיטיביים. להלן השקרים של באי כוח המשיבים, ומבוקש מכב' השופטת לדווח ללשכת עו"ד על מעשי ב"כ המשיבים:

20.1. סעי' 1 לתגובת עו"ד לוי – עו"ד לוי טוען שהטעית את ביהמ"ש אבל זהו שקר.

סעי' 2 לתגובת עו"ד לוי כולל שקר – עו"ד לוי טוען שאחד מנימוקי המשיבים בבקשתם היה שהתצהיר הוגש באיחור, אבל מדובר בשקר מהותי פוזיטיבי מכיוון ומבוקש מכב' השופטת לדווח על כך ללשכת עו"ד. טענת האיחור בבקשתם ואפילו לא בקדם משפט על הבקשה (8.12.15). זהו שקר מהותי שכן עו"ד לוי מציין רק שני נימוקים מבין שלל הנימוקים הרבים שבבקשתו (נספח 3), ואם בחר את האיחור להיות אחד מבין השניים, הרי שמדובר בעניין מהותי.

להוכחה מצורפים בקשת עו"ד לוי מיום 3.11.15 כנספח 3 ופרוטוקול דיון קדם המשפט מיום 8.12.15 בבקשתו של עו"ד לוי כנספח 4.

כאמור בסעי' 90 לבקשתי, השופט שימש כבא כוח הנתבעים בניגוד לדין והעלה את עניין האיחור לראשונה רק בהחלטתו. נהפוך הוא, שני באי כוח המשיבים בכלל הסכימו להארכת המועד ואף הטעו אותי "שאינ בעיה ונדחה את הדיון, ולא צריך" כמפורט בסעי' 88 לבקשתי.

20.2. סעי' 2 לתגובת עו"ד לוי כולל שקר – התצהיר שהוגש לא "משתרע על פני מאות עמודים ואלפי נספחים" (הגדשה במקור). הוגש תצהיר בן 87 עמודים (כ-70 עמ' לאחר הפחתת ההפניות), הדרוש להוכחת אחריות ואשמה של 9 נתבעים לחוד ומעוולים במשותף הכולל את כל יסודות העוולות והעבירות והוכחת כל הנזקים, והוגשו הרבה פחות מ-900 עמודי נספחים, וגם הוסבר בסעי' 12 לבקשה למה נדרשו הנספחים.

התצהיר לא מפלצתי, והדבר היחידי שמפלצתי הוא התנהלותם של הנתבעים כולם כפי שעולה בבירור מהתצהיר וראיותיו, שעברו עבירות פליליות ועוולות אזרחיות, וצפיתי וחשבתי בתום לב שתפקידו של ביהמ"ש לגלות את האמת ולעשות צדק. לא עלה על דעתי שכך ינהג שופט בישראל.

21. לפיכך, ולאור שקרי שני באי כוח המשיבים, אבקש לחקור אותם בטרם תינתן החלטה. זכותי לחקור את ב"כ המשיבים היא ללא כל תנאי (רע"א 2508/98 מתן מערכות תקשורת בע"מ נ' מילטל תקשורת בע"מ).

22. אין בתצהיר ובראיות שום הרחבת חזית, כפי שנטען ונומק בהרחבה בבקשתי (ראו למשל סעי' 38, 39, 44, 46, 48, 49 לבקשתי), ומי שהעלה את ההיסטוריה המשפטית של הבניין היו דווקא הנתבעים, והם אף העלו זאת בחקירה הנגדית בניגוד להחלטת השופט תמיר מיום 13.12.15 (נספח "א" לתגובת עו"ד לוי). כתב ההגנה של הנתבעים 1-8 (ללא נספחים) רצ"ב כנספח 5.

23. כאמור, התצהיר והראיות מתייחסים לכל יריעת המחלוקת בהליך כולל הטענות הדיונים ובבקשות הביניים, ובאי כוח הנתבעים יודעים שלא הייתה הרחבת חזית: "יש לזכור, כי עצם הצגתן של עובדות נוספות או חדשות בתצהיר מטעם בעל דין, לעומת האמור בכתב טענותיו הראשון, לא די בו, לכשעצמו, כדי להביא למסקנה בדבר שינוי או הרחבת חזית. אכן, ישנם כתבי טענות מפורטים יותר או פחות, בפרט כאשר מדובר בכתבי הגנה אשר לעיתים כוללים הכחשה בלבד של האמור בכתב התביעה. בשלב הבאת הראיות והגשת תצהירי העדות הראשית, מוטל על בעל הדין לבסס ולפרט את גרסתו, וזאת הוא עושה לא אחת, בדרך של הצגת גרסה עובדתית מפורטת יותר לעומת הגרסה שהוצגה בכתב ההגנה. כל עוד פירוט זה עולה בקנה אחד עם גזרת טענותיו של בעל הדין בכתב טענותיו, אין כל פסול בפירוט זה, ואין בו משום הרחבה או שינוי חזית אסורים, אלא משום ביסוס ראיתי, בגרסה מפורטת, של טענות התביעה או ההגנה של בעל הדין." (ת.א. (ת"א) 28682-09-12 שריקי נ' מדינת ישראל – אגף המכס והמע"מ, סעי' 20, 29.12.15).

כתבי הטענות בהליך קמא (ללא נספחים) המראים שלא הייתה שום הרחבת חזית צורפו גם לבקשה המקורית מיום 30.4.20 כנספחים 8, 9, 10, 11. כל הבקשות ופרוטוקולי קדמי המשפט נמצאים בנט המשפט.

24. אפילו נימוק הנתבעים 1-8 בבקשתם (נספח 3) לפיו "הסתרת" את לימודי המשפטים שלי הוא שקרי כי ידעו על כך עוד ב-20.6.13 כשהתביעה הוגשה ב-22.4.14, אך לא העלו זאת בתחילת ההליך אלא בסופו מתוך מצוקה כשנוכחו שהוכחתי את כל התביעה. ראו סעי' 60 לבקשתי. מכתבו של עו"ד ידיד רצ"ב כנספח 6.

25. התייחסות השופט תמיר לכך ובחירתו להשחיר את שמי, מעידה גם היא, נוסף על השאר, על יסוד נפשי של פסלות. כאמור בסעי' 60 לבקשתי, כל השופטים האחרים לא מצאו בזה כל פסול ואף מצאו בעניין לחיוב.

26. בעצם, ב"כ המשיבים מחזקים בתגובותיהם את בקשתי, וכפי שאומרות ההלכות המצוטטות בתגובת עו"ד לוי, קל וחומר המצוטטות בבקשתי, מהן הם התעלמו.

התייחסות לתגובות במישור הדין הדיוני והדין המהותי:

27. לגבי סעי' 3 עד 6 לתגובת עו"ד לוי: טענות עו"ד לוי לא נכונות מכמה טעמים:

(א) יש הבדל בין סמכות שופט לפני מתן החלטות לבין לאחר שכבר ניתנו החלטות, ובמיוחד אם בעל דין הסתמך עליהן, ובמיוחד אם השופט מבטל החלטותיו 12 ימי עבודה לפני דיון ההוכחות כשברור שבכוונתו לגרום לדחיית התביעה באופן שיטתי ומתוכנן, ולטענות אלו לא התייחסו כלל המשיבים.

(ב) שלל ציטוטי החקיקה של עו"ד לוי בתגובתו לא רלוונטיים בכלל לעניינינו, בהיותם אולי נכונים בטרם ניתנה החלטה, אבל מרגע שניתנה החלטה, המחלוקת היא על סמכות ונימוקי השופט לבטל את החלטתו, ובמקרה הנדון, סתירתי את כל נימוקי השופט.

ואכן, עו"ד לא לוי לא התייחס לאף נימוק וטענה שהבאתי בבקשתי לעניין ביטול החלטת השופט תמיר על הגשת תצהירים, לא סתר אותם, ולא הביא נימוק אחד למה הם לא נכונים.

(ג) רק תצהיר הוא הדרך הנכונה לאור היקף העובדות, העילות והסעדים, כי ברור שלא ניתן לזכור ולטעון הכל, כולל ראיות, בדיון אחד, וזו גם מטרת תצהיר. כפי שהפרוטוקול מוכיח, השופט גם מנע ממני בפועל להעיד את עדותי כבר בתחילת עדותי, למשל - עמ' 70 ש' 32-30 עד עמ' 71 ש' 1 עד 9, עמ' 73 ש' 18 ועוד. לעניין כתב התביעה כתצהיר ראו סעי' 48 לבקשתי. הדוגמאות מפרוטוקול ההוכחות רצ"ב כנספח 7. הפרוטוקול מלא הוא נספח 7 לבקשה המקורית מיום 30.4.20.

28. לגבי סעי' 6 לתגובת עו"ד לוי: הציטוט של רע"א 6283/93 לא רלוונטי כי הוא מתייחס לערעור על סמכות שופט לקבוע דרכי הוכחה ולא לערעור על נימוקי שופט לביטול החלטה על דרכי הוכחה..

29. לגבי סעי' 7 לתגובת עו"ד לוי:

בסעי' זה עו"ד לוי פועל כדי להונות את ביהמ"ש, ולא סתם בחר לסכם במילותיו את המשכו המידי והרציף של הציטוט הארוך (והלא רלוונטי) שנתן בסעי' 6 לתגובתו כי כך יכול להעלים בכוונה נימוק חשוב ומכריע של ביהמ"ש העליון שנכתב בפסק הדין שציטט כדי להונות ולהטעות את השופט. הציטוט בסעי' 6 לתגובת עו"ד לוי הוא ס"ק (א) לסעי' 4 לרע"א 6283/93, ואילו בס"ק (ב) לסעי' 4 נכתב:

"(ב) תקנות (5)143 ו-168 אינן מחייבות את בית המשפט, בהכרח, לנהוג על דרך של שוויון פורמלי בין בעלי דין ובית המשפט רשאי בגדר התקנות האמורות אפילו להורות שיוגשו תצהירים של חלק מהעדים הפרוספקטיביים של אחד מבעלי הדין בעוד שהעדים האחרים ישמעו בדרך הרגילה; עם זאת יש להניח שאם יראה בית המשפט ליתן הוראה גורפת לגבי הגשת תצהירים, לא יפלה, בהעדר סיבה המצדיקה את הדבר, בין עדי התובע לבין עדי הנתבע. סיבה עניינית המצדיקה את הדבר יכולה להיות שקיימת הסתברות שהעובדות הרלבנטיות מצויות אך באמתחתם של אחד מבעלי הדין ועדין ובידיעתם שאז אין טעם להורות שעדי בעל הדין שכנגד "יקדימו" ויגישו תצהיר על עדותם;"

כלומר ביהמ"ש העליון אומר שהשופט תמיר הפלה אותי לעומת הנתבעים, והעלמת זו ע"י עו"ד לוי שהוא עו"ד של למעלה מ-40 שנה, מעלה חזקה שהשופט תמיר אכן הפלה אותי לעומת המשיבים.

(א) לא הובאו טעמים נגד טענותיי בבקשה לפיהם אכן לשופט תמיר לא הייתה "סיבה המצדיקה" (לשון רע"א 6283/93) להחליט על עדויות בע"פ לאחר שאני הגשתי תצהיר בכתב ובאי כוח הנתבעים יכלו להתכונן חודשים לחקירתי ואילו אני לא ידעתי מי יעיד ומה תהיה עדותו ומה יהיו ראיותיו (כי עו"ד לוי לא הגיש בכלל תיק מוצגים לתיק כחוראת השופט) ולא אוכל להכין חקירות מבעוד מועד, הכל כאמור בפירוט בבקשה עצמה.

(ב) ע"פ ציטוט עו"ד לוי מרע"א 6283/93, ביהמ"ש אולי לא חייב לשמור על שוויון פורמאלי (ברע"א 6283/93 הכוונה לפורמלית ע"פ התקנות), אבל ביהמ"ש בהחלט חייב להקפיד על שוויון אריסטוטלי (יחס שונה לשונים ע"פ מידת שונותם), ובוודאי ובוודאי שחייב לשמור על שוויון מהותי:

"זהו אמון הציבור, כי השפיטה נעשית באופן הוגן, ניטראלי, תוך מתן יחס שווה לצדדים וללא כל אבק של עניין אישי בתוצאה". (בג"צ 732/84 ח"כ יאיר צבן נ' השר לענייני דתות ואח').

ובענייני - שפיטת השופט תמיר נעשתה באופן לא הוגן, לא ניטראלי, תוך הפליה קשה לרעתי, ועם עניין אישי למכביר שבא לידי ביטוי בהחלטות ובפסה"ד כאמור בבקשה שלא נסתר ולא הוכחש.

30. לגבי סעי' 8-9 לתגובת עו"ד לוי: עו"ד לוי מפריך סיסמאות ריקות מתוכן עובדתי ומשפטי ומתעלם מעובדות ומנימוקי הבקשה, למשל, שלל הנימוקים הסותרים את כל נימוקי השופט תמיר בהחלטתו מיום 13.12.15.

31. לגבי סעי' 10 לתגובת עו"ד לוי: עו"ד לוי התעלם מהעובדות שבבקשה המוכיחות שהליך לא התקיים באופן שוויוני, וכפרפרזה על דברי פירוס, "עוד שוויון כזה, ואבדנו".

קבלת ההחלטה עצמה לא הייתה שוויונית כי השופט תמיר התעלם מהעובדות בתגובתי לבקשת עו"ד לוי, התעלם מטענותיי העובדתיות והמשפטיות לגבי העדר שוויון, והתעלם מטענותיי בדיון, שימש כבא כוח הנתבעים וטען במקומם טענות רבות (כמפורט בבקשה) מבלי שניתנה לי האפשרות להגיב, וגם מה שהיה אחרי ההחלטה לא היה שוויוני - השופט תמיר התעלם מביטויי החלטותיו ע"י עו"ד לוי, עו"ד לוי לא הגיש תיק מוצגים, עד לרגע הגשתם לא ידעתי בכלל מה יגישו הנתבעים ולא היה לי זמן לעיין במוצגי הנתבעים 1-8 קודם לכן, לא ידעתי מי יהיו העדים עד יומיים לפני הדיון, ולא יכולתי להכין ראיות הפרכה והזמה כי

גם לא ידעתי בכלל מה יעידו, לא יכולתי להכין חקירות כשלבאי כוח הנתבעים היו חודשים לכך, כי תצהירי וראיותי הוגשו 66 יום קודם לכן, באי כוח הנתבעים הפריעו לעדותי ולחקירותי, עו"ד לוי צרח וצעק והשופט התעלם (תצהירי לא הוכחש), הנתבעת 3 ישבה מאחורי אמא שלה, הנתבעת 5, ולחשה לה את התשובות לשאלותי בחקירה הנגדית כשהשופט תמיר מתעלם, ועוד ועוד כמפורט בבקשתי עם תצהיר תומך וכמפורט בכתב הערעור. לא כך אמור להתנהל משפט במדינת ישראל ולא באף מדינה אחרת. תגובתי (ללא נספחים) לבקשת עו"ד לוי בנספח 3 צורפה לבקשה המקורית מיום 30.4.20 כנספח 3.

32. לגבי סעי' 11 לתגובת עו"ד לוי:

נספח "א" לתגובת עו"ד לוי היא החלטת מיום 13.12.15 שאת כל נימוקיה סתרתי בבקשתי אחד לאחד

נספח "א-1" לתגובת עו"ד לוי היא החלטת שנייה מיום 24.12.15, נספח ב-13 לכתב הערעור, ואני מפנה וחוזר על כל נימוקי שבסעיפים 291 עד 296 (עמ' 46-45) לכתב הערעור וכמובן שהשופט תמיר טעה לאור תקנה 246 לתקנות.

נספח "א-2" לתגובת עו"ד לוי היא החלטת ראשונה מיום 24.12.15, נספח ב-12 לכתב הערעור, ואני מפנה את כבי השופטת וחוזר על נימוקי שבסעיפים 284 עד 296 (עמ' 44 עד 46) לכתב הערעור.

נספח "א-3" לתגובת עו"ד לוי היא החלטת מיום 27.12.15, נספח ב-14 לכתב הערעור, ואני מפנה וחוזר על נימוקי שבסעי' 197 עד 303 (עמ' 47-46) לכתב הערעור.

33. לגבי סעי' 12-13 לתגובת עו"ד לוי: אכן הסיכוי היחיד לקיום הליך צודק והוגן היה בקשת רשות ערעור. סיכויי הבר"ע היו נמוכים כי ניסיתי להתנהל בכלים משפטיים בזירה שאיננה משפטית. הבר"ע הוגשה כיום וחצי לפני דיון ההוכחות ולא היה זמן לשלם עירבון בכמה שעות שותרו, הבר"ע כללה גם את סירוב השופט תמיר להקלטת הדיון בניגוד לחוק ולפסיקה בנימוקים מופרכים הסותרים את תכלית החוק, וסיכוייה גבוהים. הבר"ע נמחקה לבקשתי שכן המעשה עשוי וכי התנהלות השופט תמיר תיכלל בערעור על פסה"ד.

34. לגבי סעי' 14 לתגובת עו"ד לוי: ראו נימוקים בסעי' 35 לעיל לגבי שתי ההחלטות מיום 24.12.15.

35. לגבי סעי' 15 לתגובת עו"ד לוי: לא רלוונטי, עו"ד לוי מפרך טיעונים שלא ממך העניין. אנו לא בהליך קמא, אלא במסגרת בקשה לקבלת ראיות נוספות בערעור.. לגבי ההחלטת מיום 24.12.15, ראו לעיל סעי' 35.

36. לגבי סעי' 16-17 לתגובת עו"ד לוי: עו"ד לוי מגיב לא לעניין ומופנה לקרוא שוב את הבקשה. הגשת ראיות נוספות נעשית ע"פ תקנה 457(א) לתקנות ואיננה סותרת את עצם הערעור עצמו על ההחלטת. כמו כן, מטרת הערעור לערער על טעויות ואו עיוותי דין ואו עוול שנגרמו למערער, ואיך ביהמ"ש לערער ידע אם השופט טעה אם לא יבדוק בעצמו מול התצהיר והראיות עצמם? לפיכך, עליו לקבל את הראיות.

37. לגבי סעי' 18 לתגובת עו"ד לוי: עו"ד לוי לא מנמק למה ביהמ"ש לערער לא יתערב באופן ניהול ההליך ע"י השופט תמיר. **לגבי סעי' 19 לתגובת עו"ד לוי:** ראו לעיל.

38. לגבי סעי' 20 לתגובת עו"ד לוי: משמעות טענות עו"ד לוי היא ששופט בערכאת הדיון יכול לעשות ככל העולה על רוחו במישור הדיוני, ולעולם לא תהיה ביקורת שיפוטית על התנהלותו אך ברור שזה לא נכון, מתקבלים ערעורים רבים בביהמ"ש המחוזי והעליון על עניינים דיוניים (רע"א (ת"א) 14107-06-15 **קירשנבאום נ' נציגות הבית בזל 43 ת"א ואח'**). במקרה זה – ההתנכלות, ועיוותי הדין המכוונים, והטיית המשפט כ"כ זועקים לשמייים, שאם ערכאת הערעור לא תתערב אז כדברי אל פצינו בסצנת הסיום בסרט האלמותי "וצדק לכל" "If he is allowed to go free, then something really wrong is going around here".

39. לגבי סעי' 21 לתגובת עו"ד לוי: האבסורד והסתירה זועקים לשמייים. עו"ד לוי יודע שהתצהיר והראיות מוכיחים את התביעה במלואה, הוא ביקש לקיים עדויות בע"פ, העדה הראשית של הנתבעים העידה בע"פ

לפניי, היינו לפני שנודע לנתבעים מה אעיד, העידו רק 2 מתוך 8 הנתבעים כש-4 כלל לא התייצבו להעיד, ועכשיו טוען שבגלל שהתקיימו עדויות בע"פ, יגרם למשיבים עוול, והפתרון לאבסורד זה הוא רק אם עו"ד לוי ידע שבעדות בעל פה לא אוכל להעיד את כל עדותי. יתרה מכך, עו"ד לוי משקר, כי הוא חקר אותי גם על דברים עליהם בכלל לא העדתי, כי לא ניתן לי להעיד, וכן ראו סעי' 40 הבא וסעי' 6 לעיל (פסה"ד של השופט ורדי ברע"א (ת"א) 3325/05). לפיכך הדבר מוכיח שיש לבטל את כל הליך קמא ולהחזיר את ההליך לבית משפט שלום, ולקיים הליך צודק והוגן כבקשתי מיום 27.12.15, בו ינוהל סוף סוף הליך תקין וכדין, שיוקלט, שבו לא יפריעו לי להעיד ועו"ד אריה לוי לא יצרח ויצעק, ושב מקורבי הנתבעים שישבו באולם לא יצעקו ויפריעו, ושיתאפשר לי להביא את גירסתי וראיותיי ואקבל את יומי בבית המשפט, ושיינתן פס"ד שלא משמיט את העובדות והטענות המהותיות ביותר שלי, ולא מוציא דברים מהקשרם באופן מגמתי, ושלא יכתבו ביודעין דברי אי אמת בפסה"ד.

40. **לענין סעי' 22 לתגובת עו"ד לוי:** עו"ד לוי לא מבחין בן התצהיר כמסמך לבין התצהיר כראיה לאמיתות תוכנו. בקשתי לקבלו כראיה איננה אומרת שאני מבקש לקבל את נכונות האמור בו, למרות שנחקרתי על חלקו, אלא את המסמך המעיד על הכתוב בו ולא לאמיתות הכתוב בו.

41. **לגבי סעי' 23 לתגובת עו"ד לוי:** לא מדובר רק על תביעה בגין נזקי רעש אלא על כל המפורט בסעי' 10 לבקשה התנהלות פלילית ועוולות אזרחיות של 9 נתבעים שפעלו כמעורלים במשותף ובכוונה לגרום לנזקים מכוונים. השופט תמיר לא רצה לנהל את התביעה, כי בין השאר לדעתו סכום התביעה לא מצדיק זאת, והוא התבטא כך מספר פעמים בכתב ובע"פ, ולכן בחר להכשילה בכל דרך, ולוודא שתכשל, וכדי להצדיק לכאורה את התנהלותו, בחר גם לכתוב דברי אי אמת ביודעין ולהשמיט ולהוציא דברים מהקשרם באופן שמהווה הפרת אמונים, כי הרי קוראי פסה"ד לא חשופים למה שבאמת התחולל ולכתבי הטענות ולכך שהחליט על עדויות וסיכומים בע"פ 12 ימי עבודה לפני דיון ההוכחות ובאמצע המשפט כשרק אני-התובע העדתי והוא שינה את כללי המשחק באמצע המשחק ולא חשופים למלוא יריעת המחלוקת בהליך והתנהלותו בדיון ההוכחות.

42. **לגבי סעי' 25 עד 34 לתגובת עו"ד לוי:** טענות ונימוקי עו"ד לוי לא רלוונטיים כי הוא התעלם מעובדות הבקשה ומנימוקיה, מה גם שבציטוטיו הוא בכלל מחזק את הנימוקים בבקשתי לאור העובדות בבקשתי. עו"ד לוי מעלה טענות לא נכונות כדי לגרור את כב' השופטת לאן שלכאורה נוח לו ומציג הלכות וטענות לא רלוונטיות בכלל, בדיוק כמו שחקר והתייחס לרעש לא סביר כשהתביעה הייתה בכלל על רעש חזק. רובה של בקשתי הוא על סירוב השופט תמיר לקבל את התצהיר והראיות, ועל נימוקיי לסתירת נימוקי השופט תמיר לקבלת התצהיר וראיותיו, ולא אם היו בידי או לא כי הרי היו בידי ואף הגשתי אותם בתיק מוצגים.

43. **לגבי סעי' 35 לתגובת עו"ד לוי:** עו"ד מגיב כרגיל למה שנוח לו וכנראה שלא הבין בכלל את הבקשה. עו"ד לוי טוען ש"בית משפט לא מנע ממני את הגשת הראיות", אבל כל מהותה של ההחלטה מיום 13.12.15 היא סירוב לקבל את התצהיר וראיותיו, והבקשה סותרת את כל נימוקיה. השופט תמיר מנע ממני באמצעים דיוניים מלהעיד את עדותי במלואה ולהגיש את ראיותיי, ועל כך מדברת הבקשה שלי, וגם כשהגשתי אז השופט תמיר סותר עצמו וטוען שלא אמרתי "מגיש" אלא "מפנה", וגם לכך התייחסתי באופן מלא בבקשה, וגם לא הסביר מה מהות "תיק המוצגים" שהרי הן "מוצגי התובע". השופט תמיר מנע ממני ממש את זמן העדות ומנע ממני בפועל מ"להגיש" את ראיותיי והתעלם ממצבי, כפי שמראה פרוטוקול ההוכחות, תוך הפרעות וצעקות וצרחות של עו"ד לוי והפרעות של עו"ד טננבוים, שלא הוכחו ולא נסתרו. ראו נספח 1.

44. **לגבי סעי' 37 לתגובת עו"ד לוי:** ניתנו הנימוקים להוספת הראיות הנוספות, חוות הדעת של המומחה עמוס יפה הוגשה במסגרת כתב התשובה ולכן חלק מתיק קמא, ומכיוון שעו"ד טננבוים טוען שלא צרפתי אותה לבקשה, היא מצורפת עכשיו כנספח 8.

45. **לגבי סעי' 38 לתגובת עו"ד לוי:** זכותם של המשיבים לא קופחה והם יכולים להתייחס לראיות הנוספות במסגרת הערעור כי מדובר בראיות ספורות - נתוני מדידה שעו"ד לוי שאל עליהם בחקירה וחוו"ד עמוד יפה שהייתה ועדיין בפני המשיבים במסגרת כתב התשובה, ובכל מקרה, על ביהמ"ש לערער להורות על החזרת ההליך לשמיעת הוכחות והגשת סיכומים כדין כדי לתת לי את יומי בביהמ"ש (סעי' 6 לעיל, ע"א 3325/05).

46. תשומת לב כב' השופטת שאין בתגובות התייחסות לעובדות הבקשה, הן לא הוכחו ולא נסתרו ולא התבקשתי להיחקר על תצהירי, לרבות לכך שנשאר לי 12 ימי עבודה להתכונן לדיון ההוכחות על שלל המטלות שהטיל עלי השופט כמו הגשת כל ראיותיי מחדש בתיק מוצגים בלי לפרשו וכששני באי כוח הנתבעים היו חלוקים בדעתם לגבי מהותו ודרישת השופט, כשברור שכוונת השופט תמיר הייתה לחביא לדחיית התביעה בדרך דיונית כי ידע שע"פ הדין המהותי התביעה הוכחה במלואה, הכל כמפורט בבקשתי.

תשובה לטענות עו"ד טננבוים, ב"כ המשיב 9:

47. לגבי סעי' 3 לתגובת עו"ד טננבוים: הטענה שעל ראיות שבימ"ש לא נעתר לקבלתן יש לערער ולא לבקש לצרפן ע"י בקשה לראיות נוספות היא טענה סתמית ולא מנומקת ומנוגדת להוראות תקנה 457(א) לתקנות "... אולם אם בית המשפט שבערכאה קודמת סירב לקבל ראיות שצריך היה לקבלן, או אם בית המשפט שלערעור סבור שכדי לאפשר לו מתן פסק דין, או מכל סיבה חשובה אחרת". עו"ד טננבוים לא מתייחס לעובדות הבקשה ולנימוקה, ומתגובתו עולה שלא הבין כלל את הבקשה ונימוקה.

48. לגבי סעי' 5 לתגובת עו"ד טננבוים: גם זאת טענה סתמית. אם הנתבעת 8 והנכד של הנתבעת 6 (שהעלים מביהמ"ש שהוא הרעיד את הבניין בתיפוף על מערכת תופים אקוסטיים כ-15 חודשים לפני שהתחלתי לגנון, והרעיש עם מוסיקת סטריאו את הבניין כולל בלילות הרבה אחרי 24:00 והפריע גם לנתבעת 8 עצמה) הצהירו באזהרה שרעש של כ-55 דציבל הוא רעש מטריד ש"מרר את חייהם" (חו"ד עמוס יפה שמבוקש לקבלה) וגרם להם "סבל נוראי" (במילים אלו, תצהיריהם בתיק המוצגים), אז טענו שרעש בעוצמה של 58 הוא רעש זניח? הנתבעות 6 ו-8 לא התייצבו להעיד. ע"פ תקן מעליות 1004, מעלית לא אמורה לגרום לרעש גבוה מ-35 דציבל. וחו"ד של עמוס יפה מעידה, יחד עם חו"ד של ד"ר מיכאל סורוב, שמומחים לאקוסטיקה לא מצרפים בכלל את נתוני המדידה אלא רק ערכים מקסימליים, ורק איתי החליט השופט תמיר להקפיד ולהתמיר בעניין זה, כדי למצוא כל סיבה לדחות את התביעה, אם כי נראה שלא דחה בגלל זה את ממצאי חו"ד. אם נתוני המדידה היו שוליים, הם לא היו מוזכרים בפסק הדין. הכל נטען בבקשתי.

לעניין הקלטת הדיון:

49. בדיון בע"ר 50439-04-19 אמרה כב' השופטת שרה דותן עצמה אמרה לעו"ד אריה לוי עצמו: "אני בדרך כלל מאפשרת הקלטות כי אין לי שום דבר להסתיר, וגם לצדדים לא." צודקת השופטת דותן, אני טוען את זה כבר שנים - מי שאין לו מה להסתיר אז אין לו בעיה שיקליטו אותו ושיצלמו אותו. ביציאה מאחד מקדמי קדם המשפט בת.א. 58594-03-14 עו"ד לוי שאל אותי אם הוא יכול להקליט אותי ומיד אמרתי לו שהוא יכול להקליט חופשי, הוא הוציא את הטלפון הנייד שלו והקליט אותי.

50. באי כוח הצדדים שכנגד לא העלו שום טעם מיוחד למה הדיון לא יוקלט כנדרש ע"י סעי' 68 לחוק בתי המשפט, לפיכך יש לאפשר את הקלטת הדיון.

51. תזכורת לעניין המצפון השיפוטי: רק אחרי שהתברר שכל צוות החקירה שיקר, וראש הצח"מ הורשע בעדות שקר, ורק אחרי שברנס ריצה 8 שנות מאסר, נזכרו להתייחס ברצינות לדברי עמוס ברנס בצילומי הוידאו של חקירתו ושיתורו. מה שעשו לי בבניין הוא עבירות פליליות ועוולות אזרחיות קשות, והוכחתי הכל.

52. לתשובה זו מצורף תצהיר על עובדות שלא הוצהרו בתצהיר הבקשה. מכל האמור לעיל יש לקבל את הבקשה במלואה, ולחייב את המשיבים בחוצאות בקשה זאת ובעיקר בגלל השקרים הפוזיטיביים שלהם.

אילן קירשנבאום,

המערער.

[חתימה]

תצהיר

אני אילן קירשנבאום, ת"ז [REDACTED] לאחר שהוזהרתי כי עלי להצהיר את האמת וכי אהיה צפוי לעונשים הקבועים בחוק אם לא אעשה כן, מצהיר בזאת כדלקמן:

1. אני עושה תצהיר זה בתמיכה לתשובתי לתגובות המשיבים לבקשתי לראיות נוספות בע"א 48661-03-19.
2. בהחלטתה מיום 3.5.20 הבהירה כב' השופטת "יובהר כי ערכאת הערעור אינה מנהלת את ההליך מתחילתו", אין לי כל כוונה שביהמ"ש לערעור ינהל את ההליך מתחילתו, אלא וכמנומק בסעי' 17 לבקשה וכמבוקש בערעור, שביהמ"ש לערעור יבחן את התצהיר והראיות ואת התנהלות ההליך ויחזיר את הדיון לביהמ"ש קמא לבירור נוסף לאור התנהלות הליך קמא והשופט קמא.
3. במסגרת היותי רווק נפגשתי גם עם שופטת. היא אמרה לי ששופטים מחליפים דעות על בעלי דין. גם שופט בכיר בביהמ"ש שלום בת"א אמר לנו בקורס באוניברסיטה ששופטים מחליפים ביניהם דעות על עורכי דין.
4. ביום 19.5.20 הודעתי לבאי כוח משיבים על שתי טעויות סופר בבקשתי, והמתנתי לתשובה זאת להודיע גם לכב' השופטת: (א) בסעי' 2 לכוותרת, מספר ההליך בסוגריים הוא ת"א 8559-12-17 ולא ע"א 28194-10-16. (ב) עמ' 3 סעי' 13 לבקשתי, חו"ד המומחה מיכאל סורוב צוינה בחקירת המומחה יאיר ברמן ולא בחקירת.
5. לא צורפו לתגובות תצהירים תומך כחוראת תקנה 241(ג) לתקנות. עו"ד טננבוים צרף תצהיר בתיק ההוצל"פ וגם שם התחמק ונמנע מלהכחיש שעו"ד לוי צרח וצעק בדיון ההוכחות, כפי שאף עולה מפרוטוקול הדיון עצמו (למשל, אך לא רק, פרי הוכחות עמ' 71 ש' 22-15 עמ' 74 ש' 31-16). השופט תמיר כתב ביוזעין אי אמת בהחלטתו מיום 19.2.16 "לעניין התיאורים לפיהם ב"כ הנתבעים הפריע וצעק אין לקבל זאת לפרוטוקול ותיאוריו של התובע אינם נכונים" (נספח ב-19 לכתב הערעור). חלק מעמודים מפרוטוקול הדיון רצ"ב **נספח 1**. רשימת הבקשות שהוגשו בהליך קמא רצ"ב **נספח 2**.
6. באי כוח המשיבים לא צרפו תצהירים גם בהליך קמא. עו"ד אלעזר טננבוים הצטרף לכל טענותיו של עו"ד אריה לוי (סעי' 2 לתגובתו) לפיכך גם הוא שיקר שקרים פוזיטיביים. להלן השקרים של באי כוח המשיבים, ומבוקש מכב' השופטת לדווח ולשכת עו"ד על מעשי ב"כ המשיבים. לא הטעיתי את ביהמ"ש, ועו"ד לוי שיקר כשטען וכתב שאחד מנימוקי המשיבים בבקשתם היה שהתצהיר הוגש באיחור, כי טענת האיחור לא מוזכרת בכלל בבקשתם ואפילו לא בקדם משפט על הבקשה (8.12.15). להוכחה מצורפים בקשת עו"ד לוי מיום 3.11.15 **נספח 3** ופרוטוקול דיון קדם המשפט מיום 8.12.15 בבקשתו של עו"ד לוי **נספח 4**.
7. כאמור בסעי' 90 לבקשתי, השופט שימש כבא כוח הנתבעים בניגוד לדין והעלה את עניין האיחור לראשונה רק בהחלטתו. נהפוך הוא, שני באי כוח המשיבים בכלל הסכימו להארכת המועד ואף הטעו אותי "שאין בעיה ונדחה את הדיון, ולא צריך" כמפורט בסעי' 88 לבקשתי. תצהירי לא הוכחש ולא נסתר ולא התבקשתי להיחקר עליו.
8. עו"ד לוי משקר בסעי' 2 לתגובתו - התצהיר שהוגש לא "משתרע על פני מאות עמודים" ואלפי נספחים" (הגדשה במקור). הוגש תצהיר בן 87 עמודים (כ-70 עמ' לאחר הפחתת ההפניות), הדרוש להוכחת אחריות ואשמה של 9 נתבעים לחוד ומעוולים במשותף הכולל את כל יסודות העוולות והעבירות והוכחות כל הנזקים, והוגשו הרבה פחות מ-900 עמודי נספחים, וגם הוסבר בסעי' 12 לבקשה למה נדרשו הנספחים.
9. התצהיר לא מפלצתי, והדבר היחידי שמפלצתי הוא התנהלותם של הנתבעים כולם כפי שעולה בבירור מהתצהיר וראיותיו, שעברו עבירות פליליות ועוולות אזרחיות, וצפיתי וחשבתי בתום לב שתפקידו של ביהמ"ש לגלות את האמת ולעשות צדק. לא עלה על דעתי שכך ינהג שופט בישראל.
10. אין בתצהיר ובראיות שום הרחבת חזית, כפי שנטען ונומק בהרחבה בבקשתי (ראו למשל סעי' 38, 39, 44, 46, 48, 49 לבקשתי), ומי שהעלה את ההיסטוריה המשפטית של הבניין היו דווקא הנתבעים, והם אף העלו זאת בחקירה הנגדית בניגוד להחלטת השופט תמיר מיום 13.12.15 (נספח "א" לתגובת עו"ד לוי). כתב ההגנה של הנתבעים 1-8 (ללא נספחים) רצ"ב **נספח 5**.
11. כתבי הטענות בהליך קמא (ללא נספחים) המראים שלא הייתה שום הרחבת חזית צורפו גם לבקשה המקורית מיום 30.4.20 כנספחים 8, 9, 10, 11. כל הבקשות ופרוטוקולי קדמי המשפט נמצאים בנט המשפט.
12. אפילו נימוק הנתבעים 1-8 בבקשתם (נספח 3) לפיו "הסתרת" את לימודי המשפטים שלי הוא שקרי כי ידעו על כך עוד ב-20.6.13 כשהתביעה הוגשה ב-22.4.14, אך לא העלו זאת בתחילת ההליך אלא בסופו מתוך מצוקה כשנוכחו שהוכחתי את כל התביעה. ראו סעי' 60 לבקשתי. מכתבו של עו"ד ידיד רצ"ב **נספח 6**.
13. כפי שהפרוטוקול מוכיח, השופט גם מנע ממני בפועל להעיד את עדותי כבר בתחילת עדותי, למשל - עמ'

70 ש' 30-32 עד עמ' 71 ש' 1 עד 9, עמ' 73 ש' 18 ועוד. לעניין כתב התביעה כתצהיר ראו סעי' 48 לבקשתי. הדוגמאות מפרוטוקול ההוכחות רצ"ב כנספת 7. הפרוטוקול המלא הוא נספח 7 לבקשה המקורית מיום 30.4.20.

14. לגבי סעי' 9-8 לתגובת עו"ד לוי: עו"ד לוי מפרים סיסמאות ריקות מתוכן עובדתי ומשפטי ומתעלם מעובדות ומנימוקי הבקשה, למשל, שלל הנימוקים הסותרים את כל נימוקי השופט תמיר בהחלטתו מיום 13.12.15.

15. באי כוח הנתבעים הפריעו לעדותי, עו"ד לוי צרח וצעק והשופט התעלם (תצהירי לא הוכחש), הנתבעת 3 ישבה מאחורי אנא שלה, הנתבעת 5, ולחשה לה את התשובות לשאלותיי בחקירה הנגדית כשהשופט תמיר מתעלם, ועוד ועוד כמפורט בבקשתי עם תצהיר תומך וכמפורט בכתב הערעור. תגובתי (ללא נספחים) לבקשת עו"ד לוי בנספח 3 צורפה לבקשה המקורית מיום 30.4.20 כנספח 3.

16. הבר"ע הוגשה כיום ותצי לפני דיון ההוכחות ולא היה זמן לשלם עירבון בכמה שעות שנתרן, תבר"ע כללה גם את סירוב השופט תמיר להקלטת הדיון בניגוד לחוק ולפסיקה בנימוקים מופרכים הסותרים את תכלית החוק, וסיכוייה גבוהים. הבר"ע נמחקה לבקשתי שכן המעשה עשוי והכל ייכלל בערעור על פסה"ד.

17. העדה הראשית של הנתבעים העידה בע"פ לפני, העידו רק 2 מתוך 8 הנתבעים כש-4 כלל לא התייצבו להעיד, עו"ד לוי משקר, כי הוא חקר אותי גם על דברים עליהם לא העדתי, כי לא ניתן לי להעיד.

18. לגבי סעי' 23 לתגובת עו"ד לוי: לא מדובר רק על תביעה בגין נזקי רעש אלא על כל המפורט בסעי' 10 לבקשה התנהלות פלילית ועוולות אזרחיות של 9 נתבעים שפעלו כמעוולים במשותף ובכוונה לגרום לנזקים מכוונים. השופט תמיר התבטא מספר פעמים בכתב ובע"פ שסכום התביעה לדעתו לא פרופורציוני להליך, ולכן בחר להכשילה בכל דרך, ולוודא שתכשל, וכדי להצדיק לכאורה את התנהלותו, כתב דברי אי אמת ביוזעין והשמיט ולהוציא דברים מהקשרם.

19. השופט תמיר מנע ממני באמצעים דיוניים מלהעיד את עדותי במלואה ולהגיש את ראיותיי, השופט תמיר מנע ממני ממש את זמן העדות ומנע ממני בפועל מ"להגיש" את ראיותיי והתעלם ממצבי, כפי שמראה פרוטוקול ההוכחות, תוך הפרעות וצעקות וצרחות של עו"ד לוי והפרעות של עו"ד טננבוים, שלא הוכחו ולא נסותרו. ראו נספח 1.

20. חוות הדעת של המומחה עמוס יפה הוגשה במסגרת כתב התשובה ולכן חלק מתיק קמא, ומכיוון שעו"ד טננבוים טוען שלא צרפתי אותה לבקשה, והיא מצורפת עכשיו (כפי שהוגשה לבימ"ש ע"י המשיבה 8 והנכד של המשיבה 6 בתמיכת תצהיר) כנספת 6.

21. הנתבעת 8 והנכד של הנתבעת 6 (שהעלים מביהמ"ש שהוא הרעיד את הבניין בתיפוץ על מערכת תופים אקוסטיים כ-15 חודשים לפני שהתחלתי לנגן על חוצצרה, והרעיש עם מוסיקת סטריאו את הבניין כולל בלילות הרבה אחרי 24:00 והפריע גם לנתבעת 8 עצמה) הצהירו באזהרה שרעש של כ-55 דציבל הוא רעש מטריד ש"מרר את חייהם" (חו"ד עמוס יפה שמבוקש לקבלה) וגרם להם "סבל נוראי" (במילים אלו, תצהיריהם בתיק המוצגים), אז טענו שרעש בעוצמה של 58 הוא רעש זניח? הנתבעות 6 ו-8 לא התייצבו להעיד.

22. בדיון בע"ר 50439-04-19 אמרה כב' השופטת שרה דותן עצמה אמרה לעו"ד אריה לוי עצמו: "אני בדרך כלל מאפשרת הקלטות כי אין לי שום דבר להסתיר, וגם לצדדים לא". צודקת השופטת דותן, אני טוען את זה כבר שנים - מי שאין לו מה להסתיר אז אין לו בעיה שיקליטו אותו ושיצלמו אותו. ביציאה מאחד מקדמי קדם המשפט בת.א. 58594-03-14 עו"ד לוי שאל אותי אם הוא יכול להקליט אותי ומיד אמרתי לו שהוא יכול להקליט תופשי, הוא הוציא את הטלפון הנייד שלו והקליט אותי.

23. זהו שמי, זו חתימתי, ותוכן תצהירי אמת.

חתימת המצהיר

הנני רחל חילי עו"ד, מאשרת כי ביום 7.6.20 הופיע בפני מר אילן קירשנבאום שזיהיתיו על פי ת"ז מס' ולאחר שהוזהרתי כי עליו לומר את האמת וכי יהיה צפוי לעונשים הקבועים בחוק אם לא יעשה כן, אישר נכונות הצהרתו וחתם עליה בפני.

אושר רונינג עו"ד דין
Osher Rungger, Advocate
מס' רישוי 71095
License

המבקש:

אילן קירשנבאום

- נגד -

המשיבים:

1. נציגות הבית המשותף ברחוב בזל 43, תל-אביב
2. אבי טל
3. הניה גודס
4. המנוח יורם רוזנבאום ז"ל
5. המנוחה רבקה נאמן ז"ל
6. רבקה בן משה
7. יוסף פינסקר ז"ל
8. אורית מוזס
9. אלכסנדר פרידמן

הודעה על טעות סופר בתשובה שהוגשה היום 7.6.20

(למזכירות – נא להקליד במסגרת בקשה 5)

1. היום הגשתי תשובה לתגובות באי כוח המשיבים לבקשה לקבלת ראיות נוספות בערעור ולהקלטת הדיון ובקשה לדווח ללשכת עוה"ד על שקרי ב"כ המשיבים (להלן: **התשובה**).
2. בשורה רביעית לסעי' 20.1 בעמ' 3 נפלה טעות סופר ובמקום "**טעות האיחור בבקשתם**" צריך להיות "**טעות האיחור לא מוזכרת בכלל בבקשתם**".
3. בתצהיר התומך לתשובה אין את הטעות (סעי' 6 שי' 4-5).
4. בסעיפים 34 ו-35 התפניה צריכה להיות לסעי' 32 לעיל ולא לסעי' 35.

אילן קירשנבאום,
המערער.

[Redacted Signature]

סמל 551-11
ש"ס אילן קירשנבאום
קלסית קדשה 5
תע"ב

נספח 10

נתקבל

ע"א 60400-02-20

בית המשפט המחוזי בת"א

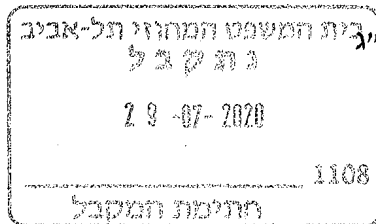
אילן קירשנבאום

המבקש:

- נגד -

המשיבים:

1. נציגות הבית המשותף ברחוב בזל 43, תל-אביב
2. אבי טל
3. הניה גודס

ע"י ב"כ עו"ד אריה לוי, מנחם בגין 11
טל' 03-6245544 פקס 03-6245545

בקשה דחופה

מבוקש מכב' השופטת (עמיתה) שרה דותן כדלקמן:

1. לעיין מחדש בהחלטה מיום 28.6.20 המורה על הגשת כתב ערעור בן 10 עמודים.
2. לנמק ולהבהיר איך ניתן לערער על פסה"ד ועל 11 החלטות הביניים ב-10 עמודים.
3. להגדיל את היקף עיקרי הטיעון ל-25 עמודים.
4. להתיר הגשת כתב ערעור מתוקן בן 45 עמודים, ולהאריך את מועד הגשת להגשתו ב-45 יום.
5. לדחות את הדיון בערעור ולהפריד את הדיונים בשני הערעורים לימים נפרדים במרווח סביר.

ואלו נימוקי הבקשה:

רקע עובדתי:

1. רק ביום ראשון, 19.7.20, כשהתקשרתי לברר אם יש כבר החלטה בבקשתי לקבלת ראיות נוספות בערעור, נודע לי על ההחלטה מיום 28.6.20 לפיה עלי להגיש כתב ערעור מקוצר בן 10 עמודים עד ליום 15.7.20 (להלן: ההחלטה).
2. מועד המסירה לא היה בנט המשפט, ובאתר הדואר כתוב שב-13.7.20 זה הודבק על דלת ביתי, אבל זה לא נכון כי הדואר אף פעם לא עולה לדירתי שבקומה רביעית ולא ידעתי שזה בתיבת הדואר כי למעלה מ-4 חודשים אנחנו עובדים מהבית ואינני בודק דואר כל יום, ואינני יודע מתי הושמה שם.
3. החטיבה בה אני עובד נמכרה לחברה אמריקאית, ומי שיסרב לעבור מפורטר, ה-closing date היה צפוי להיות ב-9/2020, אך הודיעו לנו לפני שבועות ספורים שיהיה ביום 31.7.20, והדבר יצר עומס גדול, שכן בעקבות המכירה עזבו מהנדסים רבים שאצלם ידע חיוני, וכדי לעמוד ביעדים קרובים מאוד יחסית נוצר לחץ רב שכן יש ללמוד לבד את החומר החסר והמורכב מאוד, ולנסות לקבל מידע מאלו שעוזבים עד סוף החודש ועמוסים מאוד "לנקות שולחן", ובנוסף, יש ישיבות on-line רבות נוספות עקב המכירה והמעבר כי מכירת חטיבה היא אירוע גדול ומורכב, הנוגע לכ-1000 עובדים.

4. כתוצאה, הועברה אלי משימה בתחום שלא עסקתי בו בעבר בכל עשרות שנות עבודתי כמהנדס, ונוצר לחץ כבד כי המהנדס שאצלו רוב הידע עוזב והייתי חייב לחפוף וללמוד ממנו עד ליום 31.7.20, וזאת מעבר לחלק התיאורטי המורכב הרי שהחלק המעשי המיישמת את התאוריה, התוכנה והחומרה, מורכבים מאוד, והידע מפוזר בין אנשים וצוותים שונים שחלקם הידלדלו בגלל העזיבות, וגם התוכנה ש"ירשתי" נכתבה ע"י מהנדסים שכבר עזבו, ובעלת היקף גדול מאוד שצריך לקרוא ולהבין, והלחץ כבד וגדול מאוד, עוד שבועות ספורים נקבל את הרכיב לאחר tapeout שעלותו מיליוני דולרים, ויש שרשרת שלמה של תהליכים מתוזמנים לצוותים נוספים ומול חברות בכל העולם, וגם העניין המנהלתי של המעבר יצר תקורה רבה.
5. ובנוסף על כך, תהליכי העבודה מורכבים מאוד ממילא כי כל העובדים עובדים מהבית מאז 15.3.20, וזמינות המהנדסים העמיתים מוגבלת, כי רוב ההתקשרות ביננו נעשית בהתכתבות, לא תמיד הצד השני זמין, ובמיוחד עכשיו, בחופש הגדול, הילדים בבית, וימי עבודה ארוכים עד שעות מאוחרות מאוד הפכו לדבר שכיח, כי חלקם מתפנה רק להשלים את השעות בהם לא יכלו לעבוד במהלך היום, עקב הילדים והטיפול בהם, כשעניין זה אף החרף בתקופת הסגר.
6. יצוין, שבימים אלו של האטה גדולה בכלכלה המקומית והעולמית, וכשהאבטלה הגואה באה לידי ביטוי בהפגנות סוערות ואיומים בהפרת צווי המדינה, נשארו הגופים היצרניים בישראל שמביאים כסף זר למדינה, וכמהנדס שמהווה חלק ממגזר יצרני זה, ובמיוחד בתקופה זו, של מגפה ותחרות קשה מאוד מול יצרנים בכל העולם, על ביהמ"ש לגלות הבנה והתחשבות במצב, שכן, כולנו באותה סירה, כי כל מהנדס אחראי על נושא שיוצר יתרון תחרותי, שבלעדיו המוצר ידורג נמוך יותר, ובגלל מסמך קטן, נפלה הפרסה, ונפל הפרש, והפסידו בקרב, והפסידו במלחמה, ונפלה הממלכה.
7. למשל, מקום עבודתי הקודם, שהיה סטרט-אפ שמנה כ-10 מהנדסים, נפגע כי לא יכולתי להשקיע את השעות הנוספות כי ביהמ"ש בכל הערכאות ובכל ההליכים, נתן שוב ושוב החלטות שפגעו בזכויותי הדיוניות והמהותיות ללא שום בסיס עובדתי ומשפטי וגרמו לי עיוותי דין קשים.
8. לדוגמה מחליך קמא, השופטת רסלר זכאי מינתה ביודעין אינסטלטור חסר כל השכלה פורמאלית במקום מהנדס קונסטרוקטור כמחויב ע"פ החוק הברור והמפורש הכולל אף סעיף עונשי למצב זה, וכשכתב התביעה אף כולל סעד מפורש למינוי מהנדס קונסטרוקטור, ושתי ערכאות הערעור נתנו לדבר לקרות תוך עיוות המצב העובדתי והמשפטי עד לבלי היכר. כתוצאה, לא יצאנו (הסטרט-אפ) בזמן עם מסמך פורץ דרך שאני הייתי אחראי עליו. הכסף נגמר והמהנדסים פוטרו, כולל אני. בסטרט-אפ היו מהנדסים ותיקים מאוד, כולל שני דוקטורים, ועם הצלחות קודמות מוכחות.
9. דוגמה נוספת, אפילו כבי' השופטת בהליך זה נתנה פס"ד בע"ר 50439-04-19 קירשנבאום נ' נציגות הבית בזל 43 ת"א ואח' שכלל טעויות עובדתיות ומשפטיות רבות, כשהערעור היה על החלטה של הרשמת רחל ערקובי שגם היא כללה עיוותים עובדתיים ומשפטיים קשים מאוד, ונאלצתי לכתוב בר"ע לביהמ"ש העליון, אבל לא הספקתי להגיע לירושלים להגישו. כתב הבר"ע רצ"ב כנספת 1.

10. בנוסף על כל זה, אני מנהל הליכים נוספים, שגם בהם אני מייצג את עצמי, למעט בהליך נוסף בביהמ"ש לענייני משפחה שעברו שכרתי שירותי עו"ד, והיה דיון ביום 5.7.20, ולאחריו באותו יום הודעתי לעו"ד שייפוי הכוח שברשותו מבוטל עקב התנהלותו המנוגדת לחלוטין להסכם שכר הטרחה בינינו ולאתיקה, ונדרשתי לפעילות דחופה שאף אילצה אותי לקחת יומיים וחצי חופש נוספים מהעבודה, ועלי לחפש עו"ד להמשך ההליך, וקשה למצוא עו"ד לענייני משפחה כי הסכומים שהם מבקשים חסרי כל פרופורציה לעבודה המושקעת, ופתאום נודע לי על החלטה בהליך זה.

11. כמו כן, אני מנהל שלושה ערעורים נפרדים על החלטות ופסה"ד שמקורם **בהליך אחז** של המפקחת על המקרקעין, שהתנהלה בניגוד מוחלט לכל דין קיים, כשהיא כותבת בהחלטות ובפסה"ד דברים שלא היו ולא נבראו, וכאילו שהלכות ביהמ"ש העליון וסעי' 20 לחוק יסוד: השפיטה לא קיימים, תוך פגיעות קשות בזכויותי הדיוניות והמהותיות, ותוך מניעת הגנתי והתעלמות מטענות והראיות שהוגשו לה, ותוך שהיא טוענת בשם הצדדים שכנגד ומשמש כבאת כוחם, ותוך שכתבה אי אמת למרות שהראיות שבפניה מראות בדיוק ההפך, ובנוסף תיק הוצל"פ כתוצאה מהכרעותיה, כשלשכת ההוצל"פ עמוסה מאוד עקב מגפת הקורונה, ולמשל, רק שבוע שעבר המתנתי 43 דקות לקבלת מענה טלפוני, והיא סגורה לקבלת קהל, הפקס לא עובד, ונאלצתי להגיע ולהגיש לתיבה.

12. בנוסף על כל אלו, בסוף אפריל השנה (2020) התחילו שוב בעיות עם ה-word שהפסיק לעשות Save As, ולא הצלחתי לסדר את הבעיה כי הגרסה שהייתה מותקנת אצלי הייתה מ-2003 שכבר לא נתמכת, ונאלצתי לפנות לסיוע מיקרוסופט, שהתקשרו מיוון (שם שירות הלקוחות שלהם), והסיוע היה מוגבל מסיבות טכניות של תחילת מגפת הקורונה והאטה גלובלית של האינטרנט העולמי שגרם לסיוע להמשך יותר מיום אחד. התכתבות עם הסיוע מיום 22.4.20 רצ"ב **בנספח 2**.

13. הבעיות באו והלכו לסירוגין כי הותקנה גרסת 2013 כשה-Save As גורם לבעיות לסירוגין, ולמשל לקראת סוף כתיבת הערעור על פסה"ד של המפקחת על המקרקעין שכולל גם הוא ערעור על 11 החלטות ביניים, נדרס ע"י גרסה מוקדמת יותר (בוצע Save As של גרסה ישנה על גרסה אחרונה), ואני בתהליך שחזור, וכן אני עסוק גם בהליכים האחרים במקביל.

14. כמו כן, לכב' השופטת (עמיתה) דותן הועבר גם ע"א 48661-03-19 **קירשנבאום נ' נציגות בזל 43 ת"א ואח'**, שגם הוא, מלבד נימוקי ערעור על פסק הדין עצמו, כולל גם נימוקי ערעור על התנהלות כב' השופט מיכאל תמיר שפגע קשות בזכויותי הדיוניות והמהותיות (להלן: **הערעור המקביל**).

15. גם במסגרת הערעור המקביל ניתנה החלטה זהה באותו יום, 28.6.20, על צמצום כתב הערעור ל-10 עמודים, כשכתב הערעור בו בן 52 עמודים, וכולל את נימוקי הערעור על פסה"ד ועל 22 החלטות ביניים, שכולל גם החלטה בהיקף של פסק דין, וכולל גם הוא מאות נימוקי ערעור על עניינם עובדתיים, משפטיים ודיוניים, שנעשו בניגוד מוחלט לדין.

16. שני הערעורים נקבעו לשמיעה באותו יום, 15.9.20, ודורשים ממני שבועות רבים של כתיבת עיקרי טיעון והכנת תיקי מוצגים, כשבמקביל אני מנהל עוד מס' הליכים משפטיים.

נימוקי הבקשה לעניין הפחתת היקף כתב הערעור ל-10 עמודים :

17. ההחלטה לצמצום כתב הערעור ל-10 עמודים בלתי אפשרית ליישום ולא סבירה באופן קיצוני, שכן כתב הערעור בן כ-40 עמודים, וזאת עוד לאחר שנשמטו ממנו חלקים בגלל הבעיות עם ה-office, כפי שנראה בבירור בכתב הערעור עצמו (ראו בהמשך), וכפי שאף הודעתי לעו"ד לוי, והוא כולל גם ערעור על 11 החלטות ביניים, כשחלקן בהיקף של פס"ד, שכולם רצופים בטעויות קשות, אמירות אי אמת קשות ועיוותי דין קשים מאוד, וכן על התנהלות הדיונים שפגעה קשות בזכויותי הדיוניות והפגיעה הקשה בשמי הטוב, ויש עוד לכלול אסמכתאות וציטוטים. ההודעה לעו"ד לוי - נספח 3.
18. רק פרטי הליך קמא ורשימת ההחלטות והסעדים הם יחדיו כשני עמודים, כך שברור שלא ניתן לכלול בשאר 8 העמודים את נימוקי הערעור על פס"ד בן 18 עמודים שאין בו כמעט פסקה אחת שלא כוללת טעויות ובעיות שיפוט, והשמיט עשרות עובדות וטענות והתעלם מרוב הנטען בסיכומים, ויש עוד לפרט את נימוקי הערעור על פסה"ד עצמו ועל שאר 11 החלטות הביניים, ועל התנהלות הדיונים וההליך המנוגדים לשכל הידר ולכלל הגיון דיוני, וכשהבסיס העובדתי העיקרי הושמט מפסה"ד, וכשגם מה שצוין לא נכון ומעוות את התמונה העובדתית והמשפטית לבלי היכר.
19. כתב הערעור מתייחס למאות עניינים עובדתיים, משפטיים ודיוניים, שנעשו בניגוד לדין ולחוק המפורש (למשל מינוי אינסטלטור במקום מהנדס קונסטרוקציה) והיוו הטיית משפט ועיוותי דין קשים, וזאת עוד בטרם הזמת הפגיעה הקשה בשמי הטוב שנעשתה בהחלטות ובפסה"ד, וזכותי להגן על שמי הטוב, שכן הגנה על שם טוב הוכרה בפסיקה כזכות יסוד על חוקית.
20. בנוסף, השופטת רסלר-זכאי השמיטה חלקים עובדתיים מהותיים רבים מפסה"ד שיש להם חשיבות מכרעת לערעור, הוציאה דברים מהקשרם, ונתנה נימוקים חסרי כל בסיס והגיון משפטי תוך התעלמות מוחלטת מהעובדות ובניגוד לכלל הגיון ושכל ישר, ולאור תפקידה ומעמדה, עולה חשש ממשי שלא מדובר בטעויות שיפוט גרידא, ממש כמו התנהלות השופטת כב' דורית קוברסקי כפי שנפסק בפסה"ד ברע"א 15-06-14107 קירשנבאום נ' נציגות הבית בזל 43 ת"א ואח'.
21. כתב הערעור נכתב בראי הגבלת עיקרי הטיעון ותוך הסתמכות על הפנייה לכתב הערעור, וכן ע"פ ייעוץ משפט לפיו יש לכתוב את כל הטענות והנימוקים בכתב הערעור, ולכן, צמצום היקפו למס' בלתי סביר מונע את זכות היסוד המהותית שלי לערער ע"י החלטה דיונית, ומדובר בעיוות דין.
22. הפגיעות הקשות והחמורות בזכויותי הדיוניות והמהותיות בהליך קמא אילצו אותי להגיש בקשות שהחלטות עיוותו את הדין באופן כל כך קשה, שבדאי שלא ניתן לערער עליהן בחצי עמוד, שזאת משמעות ההחלטה, ועם מגבלת 7 עמ' בלבד לעיקרי טיעון, תימנע קבלת יומי בביהמ"ש.
- שלילת זכות הטיעון ומניעת יומי בביהמ"ש :
23. וכבר נקבע ע"י ביהמ"ש העליון בהלכה פה אחד בהרכב של 3 שופטים שעצם אי ההתייחסות לטענות בעל דין מהווה עיוות-דין, אפילו במקרה שנטענו מאוחר מידי: "יצוין, כי טענות אלה לא הושמעו בערכאות הקודמות, ולא בא זכרן גם בכתב הערעור שהוגש לבית-משפט זה. עם זאת החלטנו

לבחון את הטענות לגופן ולהכריע בהן, כדי למנוע כל אפשרות של גרימת עיוות-דין למערער." (על"ע 19/88 איזמן נ' הוועד המחוזי ת"א, 379, סע' 2) (להלן: הלכת איזמן).

24. לפיכך, קל וחומר כשביהמ"ש לא מאפשר לי לטעון את טענותיי, והדבר מהווה עיוות דין קשה המביא להטיית משפט לטובת המשיבים.

25. אני טוען להתנכלות כלפיי, וגם עניין זה דורש את המקום לכך, שכן ע"פ הפסיקה, להוכחת כוונה יש חובה שבדין לציין פרטים רבים (ע"א 2275/90 לימה נ' רוזנברג, ע"א 468/03 יואב קיין נ' עזבון קושניר ז"ל, רע"א 10227/06 בובליל נ' אינדיג, ע"א 543/86 כלל ביטוח נ' כלפון).

26. כפועל יוצא, טענותיי מתייחסות לניסיונותיי לנהל את הליך קמא בכלים משפטיים בזירה שאיננה משפטית לאור התנהלות השופטות קוברסקי ורסלר זכאי שהייתה בניגוד מוחלט לדין ולסבירות הדיונית ומהותית מינימלית, ועלי לשכנע את ביהמ"ש, ולצורך נדרש לכתוב את טענותיי איפשהו.

27. התוצאה היא שביהמ"ש לערער מונע ממני לטעון את טענותיי בכתב הערער, ומונע ממני לטעון אותן בעיקרי הטיעון לאור היקפם ב-7 עמ' בלבד, ובדין לא ניתן להעלות טענות חדשות, וזכות היסוד שלי לטעון את כל נימוקיי וטענותיי, שכן טענה שלא נכללה בכתב הערער ולא בעיקרי הטיעון נחשבת כטענה שהמערער וויתר עליה, ואינני מוותר וגם אין בכוונתי לוותר על אף טענה.

28. מדובר במקרה מורכב שכולל הליך בבימ"ש שלום, 7 בקשות רשות ערעור לביהמ"ש המחוזי, ו-4 בקשות רשות ערעור לביהמ"ש העליון, טענותיי להתנהלות לא תקינה של כל המותבים בכל הערכאות, שפגעו בכל זכויותיי הדיוניות והמהותיות שוב ושוב ועלי להראות זאת, ולמרות שמדובר בערעור על פסה"ד בהליך קמא בלבד, כתב הערער חייב לכלול את נימוקי הערער גם של שאר הליכי הערעור שלא ניתנה בהם רשות ערעור, ואין אפשרות להראות זאת ב-8 עמודים שנתרו.

30. הפחתת העומס על בתי המשפט לא צריכה להיות ע"י השתקת מערערים ומניעת יומם בביהמ"ש אלא ע"י דיון אמיתי וממצה בערעורים, ואם יש צורך, להטיל ביקורת על שופטים שמעמיסים את מערכת המשפט, כפי שנעשה ברע"א 15-06-14107 קירשנבאום נ' נציגות הבית בזל 43 ת"א ואח'.

31. וראוי להעלות את דברי כב' הנשיא לשעבר מאיר שמגר, לפיהם על שופט ללכת בעקבות "המצפון השיפוטי אל הפתרון הצודק, שהרי, כאמור, 'אמת עדיף'." (רע"א 1287/92 בוסקילה נ' צמח).

32. ממש כמו בפרשת דרייפוס. לפיקאר היה מצפון שיפוטי. ברברה טוכמן כתבה כי פיקאר לא פעל ממניעים פוליטיים אלא ממניעים של יושר וכבוד, ומשגילה כי המזכר שהפליל את דרייפוס מזויף, חש חובה לחשוף את האמת - ולו במחיר אישי כבד. ע"פ טוכמן, פיקאר היה נגוע באנטישמיות כרבים מבני דורו, אך המחשבה כי אדם חף מפשע נענש על דבר שלא עשה- לא נתנה לו מנוח, תהא דתו של אותו אדם אשר תהא.

29. כמו כן, ההחלטה לא מנמקת מדוע יש להפחית את מס' העמ', ולמה דווקא ל-10 עמ' ולא מסבירה איך הדבר ייתכן, שכן השאלה הראשונה שישאל את עצמו כל מי שמעורה בדבר היא "איך אפשר?".

30. למשל בהנדסת תוכנה יש גם בעיות מורכבות מאוד שדורשות עבודה רבה של ירידה לפרטים רבים מאוד וקריאת מאות ואלפי שורות קוד (תוכנה) הנפרשים על קבצים רבים, אזי האם עולה הדעת שהמהנדס פשוט ימחק מסיבה לא ידועה או מסיבה כלכלית קבצי תוכנה שנועדו לפתור בעיות, וכתוצאה ננית, אדם בחו"ל שמזוודותיו נעלמו, לא יכול להוציא כסף מהכספומט כי מהנדס התוכנה מחק את הקבצים שאחראים על אישור הפעולה ע"י חברת האשראי, או מהנדס מכונות שלא בדק ע"י סימולציה מצב מסכן חיים במכונית או מטוס, רק כי "זה הרבה"?

31. עיון בנספח 1, והשוואה בין היקף ערעור זה לע"ר 50439-04-19 קירשנבאום נ' נציגות הבית בזל 43 ת"א ואח' מציג את פוטנציאל הנזק שיגרם לי מההחלטה, שאין כל סיבה למימוש.

32. אף נניח שניתן לצמצם את כתב הערעור, עדיין בלתי אפשרי לכלול את כל נימוקי הערעור והסעדים ב-10 עמודים, וכמוהו כ"בחירה בין תרופות לבין אוכל", ובמיוחד כשיש לציין את האסמכתאות, ותוצאה היא שוב עיוות דין קשה, עוול גדול, הטיית משפט ושוב לא אקבל את יומי בביהמ"ש.

ביטול כוונת המחוקק וביהמ"ש ע"י ההחלטה:

33. בסעי' 1 לצו בתי המשפט (סוגי החלטות שלא תינתן בהן רשות ערעור), תשס"ט-2009 (להלן: הצו) מונע המחוקק מבעל דין לערער על סוגים רבים של החלטות ביניים, וסעי' 2 לו קובע שזכותו של בעל דין לערער על החלטות מן הסוגים המפורטים בו במסגרת ערעור על פסק דין.

34. יתרה מכך, גם על ההחלטות שהצו כבר כן מאפשר מתן רשות ערעור עליהן, אזי ביהמ"ש צמצם עוד יותר את האפשרות למקרים חריגים בלבד, ובנוסף אף מעודד ומורה לבעלי הדין לערער על החלטות הביניים במסגרת הערעור על פסק הדין כולו (רע"א 7960/14 הפניקס חברה לביטוח בע"מ נ' גולד, רע"א 7913/14 תרכובת ברום בע"מ ואח' נ' הדס חצב ואח').

35. לפיכך, לא יתכן שביהמ"ש ימנע ממני לערער על החלטות ביניים במסגרת הערעור, שזאת בעצם מהות ההחלטה. ואכן, לא ניתנו לי רשות ערעור ב-5 מתוך 7 הבקשות לערער לביהמ"ש המחוזי, וגם לא 4 לביהמ"ש העליון בניגוד מוחלט לדין שביהמ"ש העליון עצמו קבע, ותוך התעלמותו המוחלטת מנימוקי אלו וההפניה לפסקי הדין שהוא עצמו קבע, ותוך השמטת העובדות והטענות והצגה תחתם של תמונה עובדתית ומשפטית מעוותת לחלוטין ולעיתים הפוכה, קל וחומר לא נכונה, אזי יש לאפשר לי את יומי בביהמ"ש ולטעון את השגותיי במסגרת הערעור על פסה"ד.

36. ולעניין זה יש לציין שהחלטות ערכאות הערעור היו שגויות והציגו בסיס עובדתי ומשפטי מעוותים לחלוטין ולעיתים אף מנוגד למציאות העובדתית ולפסיקה הנוהגת ואף לחוק המפורש והברור, ועלי לטעון גם את השגותיי לגביהן, כדי שערכאת ערעור זאת לא תסתמך על החלטות ערכאות הערעור בברע"ות השונות בהיותן נשענות על בסיס עובדתי ומשפטי שגוי לגמרי, וגם זה דורש מסי' עמודים לא מבוטל לאור כך שהוגשו 7 ברע"ות לביהמ"ש המחוזי ו-4 לביהמ"ש העליון.

37. לפיכך, לא יתכן שביהמ"ש ימנע מבעל דין לערער על החלטות ביניים במהלך ההליך, וגם ימנע ממנו

בפועל את האפשרות להעלות את טענותיו המצטברות במסגרת הערעור על פסה"ד הן על הדין המהותי והן על הדין הדיוני, כשעל עניינים דיוניים לא ניתן כמעט לערער במהלך ההליך, וכשחלק גדול מערעור זה הוא במישור הדיוני כמפורט ומנומק בכתב הערעור עצמו.

38. כמו כן, חסימת בעל הדין מאפשרות להעלות את כל טענותיו מהווה סגירת דלתו של בית המשפט בפני בעל הדין ופגיעה בזכות יסוד הגישה לערכאות ונוגדת את חוקי היסוד של מדינת ישראל.

39. התוצאה היא ביטול הדין, וערכאת הערעור לא תמלא את ייעודה כש"תפקידה המרכזי של ערכאת הערעור הוא ביקורת תקינותם של ההליכים ושאלות משפטיות שעלו במהלך הדין; "(ע"פ 5386/05 אלחורטי נ' מ"י), ולאור כך שהערעור אמור להוות רשת ביטחון ומערכת בקרה המקטינים פגיעה בבעלי דין (רע"א 10044/09 עו"ד בוטח נ' עו"ד ובר).

40. ע"פ דין, עיון מחדש בהחלטה ניתן כאשר יש נסיבות חדשות ו/או כשיש עיוות דין ו/או שההחלטה שגויה לרבות באופן גם הגורם נזק בלתי הפיך.

41. ובעניינינו, כמפורט ומנומק לעיל, ההחלטה גורמת לי לעיוות דין בהיותה מונעת ממני את זכות הגישה לערכאות, שהיא זכות חוקתית על חוקית, מונעת ממני להגן על שמי הטוב שגם זאת זכות יסוד חוקתית על חוקית, מונעת ממני את יומי בביהמ"ש, מבטלת את כוונות המחוקק ואת תכלית הפסיקה, תביא להטיית המשפט לטובת המשיבים ולהכשלת הערעור, מוטעת באופן הגורם לי עיוות דין קשה ועוול גדול, שכן ברור שלא ניתן לכלול את כתב הערעור ב-10 עמודים ואף לא ב-30, תגרום להליך סרק שכן כ-80% מנימוקי הערעור לא ידונו, ותימנע ממני זכות היסוד לביקורת שיפוטית על פסה"ד והתנהלות השופטות קוברסקי ורסלר זכאי ושל המומחה מטעם ביהמ"ש מאיר לוזון ותביא להכשלת גם הערעור המקביל כמנומק בהמשך, ויש באלו טעם לעיון מחדש בהחלטה.

42. שופט יכול לשנות החלטות שנתן בכל עת, ואף ללא כל נימוק, וכב' השופטת בהליך זה אפילו דנה בעניין זה בעקיפין במסגרת בע"ר 50439-04-19, לאחר שכב' השופטת סג"י סיגל רסלר זכאי ביטלה לא רק את החלטותיה שלה שהתירו את הקלטת כל הדיונים בת.א. 58594-03-14 אלא אף את החלטת המותב הקודם, כב' השופטת קוברסקי, וזאת ללא כל נימוק שכן ציטטה פס"ד שלא תקף כלל עם רציו אחר לחלוטין ובמחלוקת אחרת לחלוטין, ותוך ציון עובדות לא נכונות, הכל כמתואר בכתב הערעור ברע"א 23116-04-19 קירשנבאום נ' נציגות הבית בזל 43 ת"א הרצ"ב כנספח 4.

43. נימוקי הבקשה להנמקה והבהרה: השאלה הראשונה שכל אחד ישאל את עצמו היא איך ניתן, לאור האמור והמנומק לעיל, לצמצם את כתב הערעור ל-10 עמ'. לפיכך, יש מקום שביהמ"ש יבהיר וינמק, כמו שנעשה במקרים דומים אחרים רבים בהם ביהמ"ש מסביר מבהיר ומנחה כשהוא יודע שהחלטתו תעלה שאלות מיידיות, איך ניתן לצמצם את כבת הערעור ל-10 עמ'.

הנימוקים להגדלת היקף עיקרי הטיעון:

44. למעשה כל הנימוקים לעיל לגבי היקף כתב הערעור תקפים ורלוונטיים גם לעניין הגדלת מס' העמודים לעיקרי הטיעון, ובעיקר האמור בסעי' 17 עד 39 לעיל.

45. צמצום היקף כתב הערעור צריכה לבוא על חשבון הגדלת היקף עיקרי הטיעון, או ההפך, ואי אפשר ששניהם יהיו מצומצמים שכן אז תמנע ממני זכותי לטעון את טיעוניי ולא אקבל את יומי בביהמ"ש.

46. הערעור דורש את הבנת הסכסוך ופתרונו באופן צודק וכדין, וללא הגדלת היקף עיקרי הטיעון לא אוכל להציג את כל טיעוניי, וביהמ"ש הנכבד לא יוכל לפסוק באופן צודק ולפתור את הסכסוך הנמשך בבניין כבר כ-16 שנה, ועדיין נמשך, המותבים וערכאות הערעור פוסקים בניגוד לדין והמשיבים מקבלים מכך רוח גבית שוב ושוב וימשיכו בהתנהלותם המעוולת וימשך המעגל השוטה.

47. מכתב הערעור עולה בבירור ששתי השופטות שניהלו את הליך קמא פגעו קשות בזכויותי הדיוניות והמהותיות כמפורט לעיל, וגרמו לעיוותי דין קשים, לרבות כתיבה בפסה"ד ובהחלטות דברים שאינם אמת, ולכן הערעור מחייב פרטים רבים להוכחת שיקול דעת סובייקטיבי פסול (בג"צ 571/89 מוסקוביץ נ' מועצת השמאים, עמ' 246). יש הפניות רבות למסמכים וחוו"ד שסותרות לחלוטין את פסה"ד ונדרש להראות כל זאת ולשכנע את ביהמ"ש והדבר דורש מקום בעיקרי הטיעון כמבוקש.

48. כמו כן, וכפי שמציין כב' השופט צבי זילברטל בע"א (מחוזי-י-ם) 2616/08 כלל חברה לביטוח בע"מ נ' נאדין בלומפילד (עמ' 4), היקף עיקרי הטיעון גדול יותר מכתב הערעור. בעניינינו כתב הערעור כולל כ-40 עמ' וזאת עוד לאחר שחלקו נמחק בטעות עקב בעיות מחשב, ובלתי אפשרי שעיקרי הטיעון כולם יכללו ב-7 עמ' וכמוהו כ"בחירה בין תרופות לבין אוכל", ובמיוחד לאור תקנה 446 לתקסד"א לפיה לא תשמע טענה שלא נטענה בעיקרי הטיעון, ובנוסף יש לציין את האסמכתאות ליד כל טענה, ותוצאה היא שלא אקבל את יומי בביהמ"ש.

49. ברור שלא ניתן להעלות את כל עיקרי הטיעון על פסה"ד ועל 11 החלטות הביניים במסגרת 7 עמודים בלבד, וזאת עוד בטרם ההתייחסות לעיקרי הטיעון על התנהלות הדיונים בהליך, ולהזמת הפגיעה הקשה בשמי הטוב כפי שנעשה בפסה"ד ומפורט בכתב הערעור, וזכותי להגן על שמי הטוב ולהתייחס לכל טענה ונימוק בערעור, שכן הגנה על שם טוב הינה זכות יסוד.

50. היקף של 7 עמודים לעיקרי טיעון בערעור על פס"ד ועל 11 החלטות שכולם רצופים טעויות כמעט בכל דבר, והצגת הטעויות גם בהחלטות ערכאות הערעור למניעת חזרה על הטעויות, וכן על התנהלות הדיונים והפגיעה הקשה בשמי הטוב, ולאחר שמירה על כותרות הפרקים, וצירוף אסמכתאות משמעו בערך 2 פסקאות בממוצע לפסה"ד או החלטה, וברור שהדבר לא ייתכן, ובמיוחד לאור היקפם הנרחב של פסה"ד וחלק מההחלטות, והתנהלות הדיונים והתייחסות לבקשות הרשות לערער שהוגשו במהלך הליך קמא.

הנימוקים להגשת כתב הערעור מתוקן בן 45 עמ':

51. כתב הערעור הוגש בלחץ זמן כבד, עקב אילוצי הזמן הקשים נבעו מהחמרה במצבה של אמא של בת זוגי ופטירתה, וכן עומס כבד מאוד בעבודה עקב שלב "אל חזור" שנקרא Tape out. החטיבה שלנו עמדה אז להימכר, ולצורך כתיבת הערעור נעדרתי ימים רבים יחסית מהעבודה.

52. אלא שבעיות ב-office גרמו לשיבושים בקבצים, שהמשיכו גם אח"כ, כמפורט לעיל, וכתוצאה כתב הערעור שובש מאוד ונמחקו ממנו חלקים שלמים ולעומת זאת יש בו חלקים שיש למחוק, כפי שנראה בבירור בכתב הערעור שהוגש, למשל חלק שלם מכתב הערעור נחתך החל מסעיף 82 בעמ' 29, וכל מספרי הסעיפים שלאחריו משובשים לגמרי וחלקם מתחילים מהתחלה, ומפאת קוצר הזמן והאירועים בטרם ההגשה, לא ראיתי את כל השיבושים והחוסרים, כמפורט להלן.

53. לפתע נגמר הטונר במדפסת, ונאלצתי לרוץ להדפיס ב"גלסי צילום מסמכים" ברח' מרמורק בת"א, ושם הוספתי דברים אבל לא הספקתי לעשות הכל כי המזכירות נסגרת ב-13:30, ובגלל לחץ הזמן כתב הערעור גם הודפס ונכרך בטעות בדו-צדדי ונאלצתי לתקן בכתב יד, כפי שרואים בעותק בתיק הנייר, ובמזכירות באדיבותם צילמו לי את העמודים הזוגיים כדי שאפשר יהיה לסרוק לנט המשפט.

54. כבר למחרת הגשת הערעור ביום 24.2.20 קניתי גרסה חדשה של Office כדי לנסות להבין את מקור השיבושים ולנסות למנוע אותם. קבלת התשלום מיום 25.2.20 רצ"ב כנספח 5.

55. למחרת הגשת הערעור ובחודשים העוקבים ועד היום היה לי עומס הליכים כבד – הכנת תצהירי עדות ראשית עם ראיות רבות מאוד (10.3.20), והכנת חקירות וסיכומים בע"פ לדיון הוכחות (12.3.20), כשגם להכנתם נאלצתי לקחת ימי חופשה רבים מהעבודה, ומפאת לחץ הזמן הכבד לא הספקתי להכין חקירות מלאות וסיכומים ואושר לי להגיש סיכומים בכתב עד ליום 19.3.20 אולם עקב שיבוש של ב"כ הצד שכנגד הוגשו הסיכומים רק באפריל, ואח"כ ערערתי על פסה"ד ועל 11 החלטות ביניים של המפקחת שהתנהלה גם היא כמו השופט תמיר בהליך נשוא הערעור המקביל, וכמו השופטות קוברסקי ורסלר זכאי בהליך קמא, אבל באופן קיצוני ונאלצתי לבקש ממנה לפסול עצמה כי מה שהיא עשתה אסור שיעשה ע"י מותב בישראל, וערעור מתנהל כעת בפני כב' הנשיאה.

56. ובנוסף, כמפורט לעיל, בעקבות מגפת הקורונה עברה כל החברה לעבוד מהבית מיום 15.3.20, ללא הודעה והערכות מוקדמים ולחץ הזמנים גדל עוד יותר שכן המעבר דרש את תקורת הזמן שלו.

57. ביום 3.3.20 שלחתי לעו"ד לוי פקס עדכון לפיו הוגש ערעור ובכוונתי להגיש כתב ערעור מתוקן ואיידע אותו ואמציא לו אותו, וגם הודעתי במזכירות שאני אמציא לו את כתב הערעור המתוקן. פקס העדכון לעו"ד לוי רצ"ב כנספח 3. קבלתו אושרה ע"י אורטל ביום 3.3.20 בשעה 12:53.

58. בקשה זאת לא הוגשה קודם בגלל ההליכים הרבים, כשבחליך בפני המפקחת התנהלתי מול עו"ד שחיבל בהליך כמה שיותר והמפקחת עברה על העניינים לסדר היום, בדומה להליך קמא.

59. לצדדים שכנגד לא יגרם כל נזק שכן עדיין לא המצאתי לעו"ד לוי את כתב הערעור, והיה לו ברור שיוגש ערעור לאור התנהלות הליך קמא.

הנימוקים להארכת מועד ב-45 יום ולדחיית הדיון ולהפרדת הדיונים בשני הערעורים:

60. אין באפשרותי לתקן עכשיו שני כתבי ערעור בהתראה קצרה, שגם לא נותנת שהות לפעול לשינויה וההחלטה תביא להכשלת שני הערעורים, והדבר מהווה לכשעצמו פגיעה בזכות הגישה לערכאות.

61. אני אישית לא יודע איך אפשר לכלול ערעור בן כ-40 עמודים על פס"ד בן 18 עמודים ו-11 החלטות ביניים ב-10 עמודים, ולדעתי, גם לא ניתן, ואצטרך לפנות לעו"ד שאולי ידע, אנו לפני פגרה, ולמצוא עו"ד כזה לוקח זמן, וגם לעו"ד עצמו ייקח זמן לעבור על התיק וללמוד אותו ולראות אם ואיך לעמוד בעניין זה. זה כמו לכתוב את כל הערעור מחדש, וע"פ דין עומדים לרשות המערער 45 יום.
62. כמו כן, החלטה הכוללת מועדים צריכה להינתן תוך בהתחשבות במכלול הנסיבות ולא להינתן כמו בחלל ריק, שכן לבעלי הדין יש אילוצים ובמקרה שלי, שאינם בשליטתי כמפורט לעיל.
63. כתב הערעור הוגש ביום 24.2.20, וניתנה החלטה על היקף עיקרי הטיעון ביום 19.5.20 אבל לא ניתנה כל הוראה לצמצום מס' העמודים, ואני נדרש לפתע לפעילות כפולה בזמן בלתי סביר, ובמיוחד לאור הנסיבות לעיל.
64. כמו כן, ידוע שצמצום עמודים בכתבי בי דין לוקח זמן רב מאוד, כדברי הנשיא לשעבר אהרון ברק **"צר לי על אורכו היתר של פסק הדין, אך לא עמד לרשותי זמן מספיק לכתב פסק-דין קצר יותר"** (בג"צ 428/86 יצחק בדזילי, עו"ד נ' מדינת ישראל, 586), והדרישה לצמצום שני כתבי ערעור ל-10 עמ' בלתי אפשרית לביצוע גם במונחי הזמן, ובמיוחד לאור הנסיבות לעיל.
65. כמו כן, ולאור אי הסבירות הקיצונית של ההחלטה, ברצוני לפעול לשינויה ולא אספיק לעשות הכל בלוחות הזמנים שנקבעו במקרה שהבקשה לעיון מחודש לא תתקבל.
66. כבי' השופטת קבעה את שמיעת שני הערעורים לאותו יום ולאותה שעה והדבר מטיל עלי עומס כבד ובלתי אפשרי לאור הנסיבות. היקפו של כל ערעור לכשעצמו גדול מאוד, ושמיעת שני הערעורים באותו יום לא אפשרי מבחינתי ואגיע לא מוכן, והדבר יכשיל את שני הערעורים.
67. אמנם יש עוד כחודש וחצי עד לשמיעת הערעורים, אבל אני עמוס מאוד בהליכים אחרים שנובעים כולם מהתנהלות לא תקינה של בתי המשפט בדומה למפורט בכתבי שני הערעורים, ואפילו שכבר לקחתי עו"ד לתיק המשפחה כדי להוריד ממני את העומס, הוא פעל בניגוד למוסכם ולאתיקה.
68. לפיכך, וע"פ תקנה 528, די בנימוק סביר להארכת מועד שאיננה קבועה בחיקוק, והנימוקים לעיל ובכלל בקשה זאת מציינים הסבר סביר, וכפועל יוצא, ומאותם נימוקים, יש לדחות גם את מועד הדיון בהתאם, עדיף למועד מוסכם בין הצדדים שיגישו רשימת מועדים לביהמ"ש.
69. מכל האמור לעיל, מבוקש לקבל את הבקשה שברישא, שכן דחייתה תביא להכשלת שני הערעורים.
70. מפאת קוצר הזמן, ומכיוון שהמשיבים לא מגישים תצהירים תומכים כדבר שבשגרה, לא מצורף תצהיר תומך, ואגיש אותו אם אתבקש.
71. מן הדין ומן הצדק להיעתר לבקשה זאת.

אילן קירשנבאום,

המערער.